

บทที่ 601 แม่นางน้อยผู้หวังหน้าพะวงหลัง

จ้วม่อหาได้ล่วงรู้ไม่ว่าเสี่ยงจู่ตั้งข้อสงสัยต่อมันเรียบร้อยแล้ว แต่ต่อให้มันทราบ มันก็ไม่มีหนทางให้ล่าถอย ซึ่งความจริงในใจมันยังมีแผนการสุดท้ายอยู่อีก นั่นคือให้เปี้ยหานเคลื่อนทัพกองพันบาปเคราะห์เข้าคร่ากุมเสี่ยงจู่อย่างซึ่งหน้า

นี่จะเป็นทางเลือกสุดท้าย เพราะมันทราบว่าหากทำเช่นนั้นเท่ากับหวิดฟาดใส่รังแตนซึ่งๆ หน้า จากนั้นพวกมันก็ต้องเผชิญกับช่วงเวลาอันยากลำบากในการเดินทางผ่านอาณาจักรปิศาจ ดังนั้นจ้วม่อไม่คิดใช้วิธีการอันรุนแรงเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม หากวิธีการอื่นล้วนใช้การไม่ได้ มันก็ไม่ได้ปฏิเสธหนทางสุดท้ายสายนี้

แน่นอนว่ายังมีเหตุผลอีกประการหนึ่ง นั่นคือเปี้ยหานยังคงต้องการเวลาปรับตัวให้เข้ากับกองพันบาปเคราะห์ใหม่

สมาธิจิตใจของจ้วม่อล้วนพุ่งเป้าไปยังเสี่ยงจู่อย่างสมบูรณ์ ถึงกับไม่แยแสสนใจเรื่องสนุกสนานน่าสนใจเช่นหอสมบัติมหาสันติแม้แต่หน่อย

มันตัดสินใจช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก ไม่มัวแต่คาดหวังให้โอกาสลอยมาหาตัวเอง

“เชื่อเชิญข้า?” จ้วม่อมองดูเทียบเชิญในมือ หลังจากกวาดตาอ่านอย่างรวดเร็ว อดขุนงสงสัยไม่ได้ “ซือเยวี่อู้ผู้นี้เป็นใคร?”

“ชื่อเยวี่อี้คือเจิงจู่คนปัจจุบันแห่งนครมหาสันติ!” เถาซิงเห็นสีหน้า
งุนงงสงสัยของจ้วม่อ ในใจเต็มไปด้วยความอิจฉาเลื่อมใส เมื่อได้รับเทียบ
เชิญจากเจิงจู่แห่งนครมหาสันติ เท่ากับว่าความแข็งแกร่งของจ้วม่อเป็นที่
ยอมรับจากนครมหาสันติแล้ว

“ชื่อเยวี่อี้... ..” จ้วม่อทวนคำ จากนั้นเงยหน้าขึ้นอย่างฉับพลัน “คน
ผู้นี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับใครกับชื่อจื่อหมิง?”

ความเฉื่อยชาของจ้วม่อทำเอาเถาซิงแทบร่ำไห้อด้วยความอับจน
ปัญญา “มันย่อมเป็นศิษย์ของปรมาจารย์ชื่อจื่อหมิง นับตั้งแต่ท่าน
ปรมาจารย์ล่วงลับไป ชื่อเยวี่อี้ผู้นี้ก็กลายเป็นผู้รับผิดชอบดูแลนครมหา
สันติ”

“ศิษย์ของชื่อจื่อหมิง!” จ้วม่อเปลี่ยนสีหน้าเป็นยกย่องนับถือทันที
มันเลื่อมใสชื่อจื่อหมิงเป็นอันมาก จนถึงบัดนี้มันยังศึกษาหลักศิลาทักษะ
ปิตาจไม่ครบถ้วน แต่เคล็ดความที่มันอ่านผ่านมา มากพอที่จะทำให้มัน
ได้รับประโยชน์นับเอนกอนันต์ ยิ่งไปกว่านั้น หลักศิลาทักษะปิตายังเปิด
กว้างให้ทุกคนได้อ่านอย่างเท่าเทียม ไม่ปิดกั้นแบ่งแยก ลำพังใจคอ
กว้างขวางดั่งห้วงสมุทรนี้ก็สมดังนามยอดปรมาจารย์ผู้เป็นตำนานในใจ
ผู้คน

“ชื่อเยวี่อี้ผู้นี้ก็เป็นเช่นเดียวกันกับเหล่าชื่อของมัน ไม่ได้ฝึกปรี
ทักษะปิตา แต่เป็นบุคคลอันชาญฉลาดปราดเปรื่องยิ่ง!” เถาซิงสีหน้าทอ
แววเทิดทูนบูชา “สายตาของมันสามารถมองผ่านหมอกควัน มองทะลุ
จิตใจคน หลังจากท่านปรมาจารย์ล่วงลับไป นครมหาสันติที่ไม่ได้เสื่อม

ทรุดลงเลยแม้แต่น้อย ก็สืบเนื่องมาจากการทุ่มเทร่างกายแรงใจของซือเยวียอี้ผู้นี้เอง”

จากนั้นมันหันมาตักเตือนอย่างเคร่งเครียด “อย่าได้ดูแคลนหรือล่องเกินซือเยวียอี้เชิงจู่ ต้าเหรินท่านไม่อาจนึกภาพได้ว่าคนผู้นี้เป็นที่เคารพนับถือมากเพียงใดในนครมหาสันติ หากท่านล่องเกินซือเยวียอี้เชิงจู่ ท่านจะกลายเป็นศัตรูของคนทั้งเมืองในชั่วพริบตาเดียว!”

“ร้ายแรงถึงเพียงนี้?” จัวม่อตื่นตะลึงอยู่บ้าง

“มันเคยช่วยเหลือผู้คนนับไม่ถ้วน รวมถึงบุคคลลำดับต้น ๆ ในทำเนียบสฤดยอดฝีมือปิตาจมมหาสันติด้วย ทุกคนล้วนเคยรับคำชี้แนะจากเชิงจู่ เหล่ายอดฝีมือที่เคยได้รับพระคุณจากซือเยวียอี้เชิงจู่ จะปกป้องเชิงจู่และนครมหาสันติโดยไม่ต้องร้องขอ ยกตัวอย่างเช่นซางเยวียนฮ่าว อวี๋ซวง และหนานเหมินเสวีย สามสฤดยอดในทำเนียบปิตาจมมหาสันติ พวกมันล้วนตั้งอยู่ในนครมหาสันติ ด้วยความตั้งใจที่จะคอยช่วยเหลือซือเยวียอี้เชิงจู่ จดจำผู้ที่ทำลายเสียงปิตาจมของซีเตียวอวี๋ในวันนั้นได้หรือไม่? นั่นคือหนานเหมินเสวียเอง!”

จัวม่อปลื้มนึกถึงวันที่ซีเตียวอวี๋กลับเข้าเมือง สัมผัสเสียงสำเนียงปิตาจมของซีเตียวอวี๋ส่งผลกระทบต่อถนนทั้งสาย คราครั้งนั้นเสียงแค้นอย่างเย็นชาเพียงคำเดียว กลับทำลายสำเนียงปิตาจมอย่างสิ้นเชิง ยามนั้น จัวม่อเพียงตื่นตะลึงในความเข้มแข็งของซีเตียวอวี๋ ไม่ได้ขบคิดใคร่ครวญให้ลึกซึ้งไปกว่านั้น ยามนี้มาหวนคิดทบทวน ค่อยพบว่ามันแทบผิดพลาดไปแล้ว!

สมกับที่เป็นสุดยอดฝีมือลำดับสามในทำเนียบปิศาจมหาสันติ พลังฝีมือของหนานเหมินเสวี่ยช่างลึกล้ำสุดหยั่งถึง!

หากหนานเหมินเสวี่ยที่เรียงลำดับสาม ยังมีฝีมือกล้าแข็งถึงเพียงนี้ เช่นนั้นชาวเยวียนฮ่าวกับอวี๋ซวงผู้เรียงลำดับหนึ่งและลำดับสอง จะมีพลังฝีมือเลิศพจพสุธาสักเพียงใด?

นึกถึงสามกลืนอายุที่แทบสัมผัสไม่ได้เมื่อคำคืนที่ผ่านมา จั้วม่อรู้สึก ศีรษะพองโต ในนครมหาสันติยามนี้มียอดฝีมือชั้นสูงมากมายเหลือเกิน!

การประลองกับเหมียวจุนทำให้มันเริ่มเข้าใจว่า ผู้ที่สามารถ เบียดเสียดเข้าสู่ทำเนียบปิศาจมหาสันติไม่มีผู้ใดไม่ใช่ผู้เข้มแข็ง ในหมู่พวก มันไหนเลยจะมีคนอ่อนแอได้ และการที่มียอดฝีมือมากมายถึงเพียงนี้อยู่ ด้วย หมายความว่าแผนการสุดท้ายของมัน ที่แท้กลับเต็มไปด้วยช่องว่าง รอยโหว่!

จั้วม่อยามนี้ค่อยเข้าใจอย่างชัดเจน การที่จะใช้กองพันบาปเคราะห์ คร่ากุมตัวเสียกงจู่ ไม่น่าจะเป็นไปได้ ไม่ต้องกล่าวถึงอื่นใด ลำพังยี่สิบสุดยอดฝีมือในทำเนียบพร้อมใจกันบุกจู่โจมเข้ามา เชื่อแน่ว่าไม่มีกองพันใด สามารถต้านทานรับได้

ต่อให้ไม่นับรวมมันผู้เรียงลำดับที่ยี่สิบก็ตาม นี่ยังเป็นขุมกำลังอันน่าขน พองสยองเกล้านัก

จั้วม่อในที่สุดก็ได้ประจักษ์ในขุมกำลังของนครมหาสันติอย่างชัดเจน เมื่อจำนวนยอดฝีมือชั้นสูงมีมากถึงระดับหนึ่ง พลังอำนาจที่สำแดงออกมา จะทะยานขึ้นแบบก้าวกระโดด

จ้วม่อสีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย หากเป็นกาลก่อนมันมีความ
เชื่อมั่น แต่ในยามนี้มันพบว่าเรื่องราวยังยุ่งยากกว่าที่มันคิดเอาไว้มาก
ถึงตอนนี้มันได้แต่เดินไปพลางคิดอ่านไปพลาง

“นี่คือตัวอ่อนปิสางหมอกน้ำแข็ง เป็นตัวอ่อนปิสางชนิดหนึ่งที่เกิดอยู่
ในอาณาจักรทะเลเมฆของเรา เราค้นพบมันจากข้อมูลของสื่อตงและ
ความช่วยเหลือของมนุษย์หมอก” ประมาจารย์จีเหว่ยชี้ให้ดูบางสิ่งซึ่งดู
คล้ายกับก้อนปุยฝ้าย ของสิ่งนั้นเป็นสีฟ้าจาง ๆ เคลื่อนที่ไปมาบนโต๊ะ
อย่างแช่มช้า

“ประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของตัวอ่อนปิสาง คือสามารถช่วยให้เฝ้า
ปิสางสำเร็จสังขารปิสาง” ประมาจารย์จีเหว่ยกล่าวเนิบช้า คนอื่น ๆ ก็ตั้งใจ
รับฟังอย่างใจจดใจจ่อ

“ตัวอ่อนปิสางหมอกน้ำแข็ง เหมาะสมเป็นอย่างยิ่งสำหรับปิสางที่
สามารถฝึกปรือสังขารปิสางหมอกน้ำแข็ง เราค้นพบว่าเมื่อคนผู้หนึ่ง
สำเร็จสังขารปิสาง พลังฝีมือจะเพิ่มพูนขึ้นเป็นทวีคูณ เหตุผลที่แท้จริงก็คือ
ตัวอ่อนปิสางเหล่านั้นมีแผนผังปิสางที่สมบูรณ์พร้อมอยู่ในตัว แผนผัง
ปิสางนี้จะถูกถ่ายโอนไปยังปิสางผ่านทางการกลืนกินตัวอ่อนปิสาง
แผนผังปิสางอันสมบูรณ์พร้อมของตัวอ่อนปิสางจะถูกดูดกลืนเข้าไป ผ่าน
การขัดเกลาปรับแต่ง จากนั้นพวกมันจะเติบโตไปพร้อมกันกับแผนผัง
ปิสางดั้งเดิมของปิสางผู้ใช้ ก่อเกิดเป็นแผนผังปิสางชุดใหม่ที่สมบูรณ์
พร้อมกว่าเดิม”

“ระหว่างนี้ ด้วยความทุ่มเทของพวกเราทุกคน ได้วิเคราะห์เจาะลึกแผนผังปิศาจของตัวอ่อนปิศาจโดยไม่หยุดพัก พวกเราในที่สุดก็ได้รับความเข้าใจเกี่ยวกับตัวอ่อนปิศาจและสังหารปิศาจหลายประการ ตัวอ่อนปิศาจแม้เป็นสิ่งที่อันตราย แต่หาได้ยากยิ่ง จนกระทั่งถึงยามนี้ ชนเผ่ามนุษย์หมอกเพลิงจะเสาะพบตัวอ่อนปิศาจเพียงสามตัวเท่านั้น”

“จุดมุ่งหมายขั้นต่อไปของเรา คือการสร้างวัตถุที่คล้ายคลึงกับตัวอ่อนปิศาจ อาจเรียกพวกมันว่าตัวอ่อนปิศาจเทียม เราไม่จำเป็นต้องให้พวกมันลึกลับซับซ้อนเท่าตัวอ่อนปิศาจของแท้ เพียงต้องการให้มีแผนผังปิศาจไม่กี่ชนิดเป็นแกนกลางเท่านั้น นอกจากนี้ ยังจำเป็นต้องค้นหาแผนผังปิศาจที่เหมาะสมต่อการเร่งการเจริญเติบโตของตัวอ่อนปิศาจเทียมเหล่านี้ด้วย”

“แบ่งออกเป็นสามกลุ่ม! ทุกสามวันเราจะจัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหนึ่งครั้ง! วัตถุดิบทุกชนิดเตรียมพร้อมให้พวกเจ้าใช้งาน และหากพวกเจ้าต้องการวัตถุดิบใดเพิ่มเติม เราจะพยายามเสาะหามาให้ทุกอย่าง พวกเจ้าสามารถทดลองตามแนวคิดของตนเองได้ตามใจปรารถนา”

ทุกผู้คนดวงตาสว่างวาบ เป้าหมายเช่นนี้ทำให้พวกมันตื่นเต้นระทึกใจเป็นที่สุด!

พวกมันหาใช่ชาวชนบทไม่รู้จักความเหมือนในอดีตไม่ แต่ละคนในยามนี้เชี่ยวชาญแผนผังปิศาจและค่ายกลยันต์หลากหลายประเภท หากอยู่ในสถานที่อื่น อาศัยความสามารถของพวกมัน เพียงพอให้ขุมกำลังแต่ละฝ่ายทำสงครามช่วงชิงตัว โดยไม่สนใจค่าตอบแทนที่ต้องจ่ายออกไป

ในบรรดาค่ายทั้งหมดของเกาะเต่า ค่ายจินวูขยับขยายเชิงชันที่สุด
สองปรมาจารย์เลือกเฟ้นผู้คนเข้าค่ายอย่างเข้มงวดกวดขันยิ่ง ไม่เพียงต้อง
มีความสามารถ ยังต้องมีทัศนคติที่เหมาะสมและจงรักภักดี แต่ด้วย
บรรยากาศอันล้ำเลิศในค่าย รวมถึงผลประโยชน์มหาศาลสุดคาดคิดที่จะ
ได้รับ จึงเป็นที่ฝันใฝ่ของชีวเจอสายการผลิตทั่วทั้งอาณาจักรทะเลเมฆ

สำหรับพวกมัน หัวข้อการทำทลายคราวนี้ทั้งยากลำบากและน่า
สะพรึงกลัว

แต่ในที่แห่งนี้ ไม่มีผู้ใดไม่ชมชอบการทำทลาย!

ทุกผู้คนที่นั่งอยู่ที่นี้ล้วนทราบดี ว่าหากพวกมันกระทำภารกิจนี้สำเร็จ
ลุล่วง สำหรับทั้งโลกหล้า จะก่อเกิดความเปลี่ยนแปลงที่สามารถพลิกฟ้า
คว่ำดิน!

“ต้าเหริน! บริวารขออาสาเฝ้ารักษาอาณาจักรเรือนกล้วยไม้!”

ม้าฝานเล่นมาถึงอาณาจักรเรือนกล้วยไม้ คุณเขาร้องขอด้วยตัวเอง

“ไม่ได้!” กงซุนชาสันติริชะโดยแทบไม่ต้องขบคิด หากสูญเสียรอย
แยกแห่งความโกลาหล ผลที่ตามมาจะเลวร้ายสุดคาดคิด ค่ายเสวียนอู่แม้
ประสบความสำเร็จในการต้านรับกองพันชั้นยอดจากวัดเสวียนคง แต่ยังไม่
ช่วยให้กงซุนชาวางใจได้มากพอ

“ต้าเหริน! วันนี้ภูเขาสีเขียวเตายึดครองไปอีกหนึ่งอาณาจักรแล้ว!” วาจา
ของม้าฝานทำให้แม่นางน้อยสีหน้ามืดคล้ำลงทันตา ไม่ว่าผู้ใดก็นึกไม่ถึง

ว่ากู่เหลียงเตาซึ่งก่อนหน้านี้ไร้ชื่อเสียงเรียงนาม จะเกรี้ยวกราดดุตันถึง
เพียงนี้!

“ต้าเหริน บริวารเพียงเฝ้ารักษาสถานที่แห่งนี้ หาใช่บุกจูโจมไม่ แม้ว่า
ค่ายเสวียนอยู่เราไม่กล้าแข็งเท่าค่ายจูเซวี่ แต่อาศัยขบวนค่ายกลป้องกัน
และฝีมือทางศึกป้องกันของเรา หากเราไม่ออกจากพื้นที่ค่ายกล ผู้อื่นคิด
บุกจูโจมสถานที่แห่งนี้เกรงว่าไม่ถายนัก ยิ่งไปกว่านั้นเบื้องหลังเรายังมี
อาณาจักรอยู่ฉางกลาง ค่ายเสวียนอยู่สามารถเรียกกำลังหนุนได้ทุกเมื่อ
บริวารมีความเชื่อมั่นในการทำศึกป้องกันสถานที่นี้!”

ถ้อยคำของม้าฝารุ่งพรูไม่ขาดสาย ไม่ล่าถอยแม้สักก้าวเดียว
“นอกจากนี้ยังมีค่ายเว่ย! แม้ว่าซู่หลงกับบรรดาสมาชิกยอดฝีมือจะไม่อยู่
ด้วย แต่ไพร่พลค่ายเว่ยจำนวนมากยังคงอยู่ ไม่ว่าจะเป็นค่ายเสวียนอยู่เรา
หรือค่ายเว่ย ก็ล้วนแล้วแต่มีฝีมือในศึกป้องกัน อาศัยสองกองพันและ
ขบวนค่ายกลป้องกันชั้นสุดยอด บริวารจึงไม่เชื่อว่าเราไม่สามารถเฝ้า
รักษาสถานที่แห่งนี้!”

กงซุนซาห้วนไหวใจอยู่บ้าง ม้าฝานกล่าวไม่ผิด ซู่หลงแม้ไม่อยู่ที่นี้ แต่
ค่ายเว่ยหากคิดทำศึกป้องกันตัว สมควรไม่มีปัญหาใด ด้วยความมั่งคั่ง
รุ่งเรืองของอาณาจักรทะเลเมฆปัจจุบัน พวกมันมิใช่ไม่สามารถทำศึกบน
ทอนกำลังระยะยาว

ทุกผู้คนหันไปจ้องมองกงซุนซาเป็นตาเดียว ทุกผู้คนล้วนทราบดี
คำสั่งถัดไปของกงซุนซาจะกำหนดชะตากรรมของอาณาจักรทะเลเมฆ!

กงขุนชาทอดตามองแผนที่อาณาจักร บนแผนที่อาณาจักร อาณาจักร
ที่เพิ่งถูกกู้เหยียงเตายึดครองถูกยึดด้วยสีแดง

เหล่าอาณาจักรที่ถูกยึดด้วยสีแดงก่อตัวเป็นรูปทรงชนิดหนึ่ง เค้าโครง
ภายนอกของรูปทรงนี้ดูคล้ายคมดาบที่ยึดด้วยเลือด จักรงเข้าไปสู่เส้นทาง
สีน้ำเงินอ่อนสายเล็ก ๆ ประหนึ่งว่าสามารถพุ่งเข้าตัดสะบั้นเส้นทางสาย
น้อยได้ทุกขณะจิต!

กู่เหยียงเตาซึ่งจู่ ๆ ก็ผุดขึ้นจากที่ใดไม่ทราบ ยามนี้ชื่อเสียงกระเดื่อง
ดังเจ็ดจรัสเสียยิ่งกว่าเจียงเจ้อแห่งวัดเสวียนคง ฉายานามขุนพลพยัคฆ์
แห่งซีเซวียนโด่งดังสะท้านทั่วทั้งสามภพ!

แม่นางน้อยสายตาสงบราบคาบลงทันควัน

สำหรับมัน ไม่มีสิ่งใดสำคัญมากไปกว่าความปลอดภัยของจ้วม่อ หาก
สถานการณ์คับขันอันตรายสุดขีด จนต้องใช้ชีวิตของทุกผู้คนไ้ร่วมธงของ
มันแลกกับจ้วม่อ กงขุนชาจะไม่รีรอลังเลแม้แต่น้อย

นี่ก็คือกงขุนชา ผู้บ้าคลั่ง ดื้อรั้นและบางครั้งก็ไร้เหตุผล! บางทีผู้คน
อาจเข้าใจมัน หรืออาจบางทีไม่มีใครเข้าใจ มันหาได้แยแสสนใจไม่ ในชีวิต
มันเพียงใส่ใจสองสิ่ง จ้วม่อและชัยชนะ!

เมื่อมีจ้วม่ออยู่ด้วย การตัดสินใจของแม่นางน้อยมักจะดูนุ่มนวลและ
ไม่เสี่ยงอันตราย

แต่เมื่อจ้วม่อไม่อยู่ที่นี้ แบบฉบับอันดื้อรั้นรุนแรงของแม่นางน้อยก็
สะท้อนออกมาในทุกการตัดสินใจของมัน

ทุกผู้คนล้วนทราบว่แม่นางน้อยได้ตกลงใจแล้ว พวกมันแทบหยุดหายใจ เผื่อรอฟังการตัดสินใจของแม่นางน้อย

“ทุกคนรับคำสั่ง!”

วูม ทุกผู้คนแผ่นผิ่ขื่นยืนตรงแน่วในบัดดล

ในสายตาของพวกมัน แม่นางน้อยใบหน้าสงบบราบเรียบ สุ่มเสียงอ่อนเบา แต่ไม่มีข้อกังขาเล็งใจ คำสั่งการเฉียบขาดแหลมคมดุจคมดาบ

“ค่ายเสวียนอยู่กับค่ายเว่ยร่วมกันเผื่อรักษาอาณาจักรเรื้อนกล้วยไม้ ม้าฝานรับหน้าที่ผู้บัญชาการสูงสุด ค่ายชิงหลงให้เผื่อรักษาอาณาจักรยู่ฉางกลาง รับฟังคำสั่งจากม้าฝานแต่เพียงผู้เดียว!”

ม้าฝานค้อมคารวะไปทางแม่นางน้อยอย่างเคร่งขรึม กล่าวด้วยสีหน้าจริงจังที่ยากจะพบพาน “ข้าจะไม่ทำให้ต้าเหรินผิดหวัง!”

แม่นางน้อยผงกศีรษะรับ แต่ไม่กล่าวคำใด มันหันไปทางคนที่เหลือ

“ค่ายเว่ยกับกองพันอาซาเก่อให้ระดมพลเตรียมความพร้อมทันที เราจะออกเดินทางภายในสามวัน!”

คำสั่งการอันเยียบเยิบ อัดแน่นไปด้วยจิตวิญญาณการต่อสู้

“รับคำสั่ง!” เหล่าแม่ทัพนายกองตอบรับอย่างพร้อมเพรียง ทุกผู้คนสีหน้าเต็มไปด้วยความตื่นเต้นอีกหาญ ค่ายจูเซวี่แต่เดิมก็เป็นกลุ่มคนคลั่งการต่อสู้ แบบฉบับของกงซุนชาประทับฝังลึกลงในกองพันส่วนตัวของมัน น้อย่างลึกล้ำ วันคืนของการทำศึกป้องกันสถานที่ สำหรับพวกมันไม่ต่างจากสัตว์ร้ายถูกขังกรง โลหิตอันเหี้ยมหาญของพวกมันร้อนรน กระสับกระส่ายมาได้สักระยะหนึ่งแล้ว

ยามนี้พวกมันในที่สุดก็ได้รับคำสั่งออกเดินทาง จิตวิญญูณาณการต่อสู้
ที่ทะลักล้นออกมา ย่อมไม่อาจจะยับยั้งได้อีกต่อไป

กงขุนชาพลันแย้มยิ้มดูจวบมาบานสะพรั่ง ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้า
จนไม่มีผู้ใดสามารถจ้องมองได้ตรง ๆ รอยยิ้มตรงมุมปากดูคล้ายประหม่า
อายเหมือนเช่นเคย แต่ว่าจาอ่อนเบาที่กล่าวออกมา บันดาลให้ทุกผู้คน
โลहितในกายเดือดพล่าน!

“เราจะไปพบหน้าขุนพลพยัคฆ์แห่งซีเซวียนสักครา!”

บทที่ 602 เชี่ยวม่อเกอเมามาย

ภายในตำหนักมหาสันติ เสียงสรวลเสเฮฮาได้ยินนัดชัดเจน โฉม
สะคราญมากมายพลัวกายเหมือนหมู่เมฆ ผู้คนแน่นขนัดไปทุกที่นั่ง! เหล่า
ข้ารับใช้แทรกผ่านไปตามในฝูงชนอย่างประเปรี้ยว เสนอสุราอาหารอย่าง
ไม่ขาดตกบกพร่อง บางครั้งคราวพวกมันจะหยุดย่อกายคารวะอาคันตุกะ
ผู้ทรงเกียรติบางท่าน

จ้วม่อเหม่อมองภาพตรงหน้าด้วยสีหน้าซึมเซา

กระแสน้ำที่หลั่งไหลมาอย่างเนืองแน่น บันดาลให้มันหัวหมุน
วิงเวียน เสียงดนตรีหวานแว่ว กลิ่นสุราหอมหวานชวนลิ้มลอง รวมไปถึง
กลิ่นอาหารเลิศรสลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ

สภาพอีกที่กวนวายเช่นเบื้องหน้านี้ เป็นสิ่งที่มันไม่เคยคาดฝันถึง
แม้แต่น้อย ในจินตนาการของมัน งานเลี้ยงของซือเยวี่อี่สมควรดูเป็นการ
เป็นงานและสง่างาม อาจแฝงเค้าโครงขริบจรัสเล็กน้อย ผู้ใดจะคาดคิด
ว่าจะมีสภาพราวงานเลี้ยงวิวาทระกูลใหญ่ที่เชื้อเชิญแขกมาแทบทั้งเมือง
เช่นนี้

ในสายตาของจ้วม่อ นี่เป็นหายนะชัด ๆ! เชี่ยวม่อเกอผู้สามารถเช่นฆ่า
อาละวาดไปทั่วสมรภูมิเดือด เมื่อเผชิญกับภาพเบื้องหน้านี้ก็กลับมือไม้
ปั่นป่วนไปหมด ไม่ทราบจะวางตัวอย่างไรดี

“เฮ้ นันมิใช่พี่เชียวม่อเกอหรอกรี้!” สุ่มเสียงคุ้นหูดังมาจากทางเบื้องหลังของมัน

จ๋วม่อหันไปมอง สีหน้าเบิกบานใจขึ้นมาทันที “ฮ่าฮ่า ที่แท้เป็นพี่หลั่น!” ผู้ที่ทักทายมันเป็นหลั่นเทียนหลงเอง ทั้งยังมีหลั่นหยงผู้น้องยืนอยู่เคียงข้าง

“พี่น้อง เจ้าไม่ยอมมาหาข้าเพื่อรำลึกสักที! ไม่ได้ วันนี้ในเมื่อพบหน้า ข้าจะไม่ละเว้นเจ้าแน่! พวกเราไม่เมามายไม่เลิกรา!” หลั่นเทียนหลงหัวร่ออย่างโอ้อ่าผ่าเผย

จ๋วม่อมีความรู้สึกที่ดีต่อหลั่นเทียนหลงผู้นี้ไม่น้อย ยามนี้เห็นหน้าหลั่นเทียนหลง ประหนึ่งพบพานผู้มีพระคุณช่วยชีวิต รีบกล่าวว่า “เช่นนั้นวันนี้ ข้าขอติดสอยห้อยตามพี่หลั่นแล้ว!”

“ไม่มีปัญหา! ในนครมหาสันติแห่งนี้ ผู้น้องแม้ไม่เป็นที่นับหน้าถือตา แต่อย่างน้อยยังรู้จักมักคุ้นกับผู้คนอยู่บ้าง!” หลั่นเทียนหลงรับคำโดยไม่เกี่ยงงอนให้มากความ จากนั้นหันไปแนะนำหลั่นหยงที่ยืนอยู่ด้านข้าง “นี่น้องชายข้า หลั่นหยง”

จ๋วม่อกับหลั่นหยงประสานมือคารวะให้แกกัน หลั่นหยงผู้นี้ท่วงท่ารูปโฉมแตกต่างจากหลั่นเทียนหลงอย่างสิ้นเชิง ดูสุภาพเรียบร้อยและสงบเยือกเย็น

ฝ่ายหลั่นหยงเองก็เต็มไปด้วยความกระหายใคร่รู้ต่อจ๋วม่อ ตั้งแต่แรกพบหน้า มันก็ลอบสังเกตสังกาจ๋วม่ออยู่ตลอดเวลา

เมื่อมีคนคอยนำทาง จั้วม่อค่อยเบาใจลงว่ามันคงไม่ทำให้ตัวเองต้อง
อับอายขายหน้าแล้ว มันประกบอยู่ข้างกายหลั่นเทียนหลง สนทนา
สัพเพเหระเรื่อยเปื่อย หลั่นเทียนหลงมือหนึ่งหิ้วเหยือกสุรา ซึ่งมีความสูง
แทบจะเท่ากับเข่าของมันทีเดียว เมื่อพบพานคนรู้จัก มันจะยกเหยือกสุรา
แหงนหน้ากรอกปากอย่างดุขัน ไม่ใส่ใจหยดสุราที่ไหลชุ่มโชกอกเสื้อ ดู
องอาจเหี้ยมหาญอย่างยากจะบ่งบอกบรรยาย

จั้วม่อพอเห็นเข้าก็หลงไหลได้ปลื้มทันที มันลอกเลียนท่วงท่าของ
หลั่นเทียนหลง ถือเหยือกสุราติดมือไปด้วยเช่นกัน ไม่ว่าผู้ใดเสนอหน้า
การวะสุรามัน มันล้วนไม่ปฏิเสธบอกปิด แหงนหน้ายกสุรากรอกปากอย่าง
เมามัน ปล่อยให้สุราอาบชุ่มไปทั่วร่าง ให้รู้สึกปลดปล่อยโล่งสบายอย่าง
บอกไม่ถูก เบิกบานสำราญใจเป็นอย่างยิ่ง

วิธีดื่มสุราของหลั่นเทียนหลงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ไม่มีผู้ใดเสมอ
เหมือน ยากจะพบพานผู้ที่ร่ำดื่มอย่างสะใจเช่นเดียวกับมัน ต้องรู้สึกคึกคัก
ขึ้นอีกโข รับผิดชอบจัวม่อเตร็ดเตร่ไปมา เพื่อหาคนมาการวะสุราด้วย!

หลั่นหยงติดตามหลังคนทั้งสองด้วยสีหน้าเจื่อนขม บางครั้งยังต้อง
คอยขอโทษขอโพยผู้คนรอบ ๆ แทนปัสสาวะสุราทั้งสองด้วย

“ข้าบอกต่อเจ้า สุราของผู้เฒ่าชื่อ... ..นับเป็นยอดสุราทั้งหมด” หลั่น
เทียนหลงกล่าวเสียงอ้อแอ้ คล้ายลิ้นเริ่มแข็งทื่อ สองตาเลือนลอย มือหนึ่ง
โอบไหล่จั้วม่อ อีกมือหนึ่งถือเหยือกสุรา กล่าวด้วยเสียงที่อยากจะรับฟังได้
ถนัด “เจ้าต้องดื่มให้มากกว่านี้หากเจ้าดื่มมากขึ้นอีกหนึ่ง เช่นนั้นก็
กำไรอีกส่วนหนึ่ง...อีก...สุราที่ดี... ..”

“พี่น้อง...เจ้า...กล่าวได้ดี!” จั้วม่อโบหน้าแดงกำ ยกนิ้วชี้ตั้งขึ้น สายไป
มา พอนิ้วสายศีรษะก็โยกสายตามไปด้วย พลังกล่าวว่า “มีของดีที่ได้
เปล่า แต่ไม่ยอมดื่ม... ..นับเป็นลูกเต่า”

“ฮ่าฮ่าฮ่า! ประเสริฐ! ด่าได้ประเสริฐ! มามา ดื่ม!” หลันเทียนหลง
คว้าเหยือกสุรา แหงนหน้าเทสุรารอปากดังอ๊ก ๆ

จั้วม่อก็ยกเหยือกสุรา เลียนเยี่ยงหลันเทียนหลง ดื่มสุราอีกใหญ่ด้วย
สุราเมื่อล่องผ่านเข้าไปในลำคอ ก็เปลี่ยนเป็นคลื่นความร้อนสายหนึ่ง
ม้วนกวาดลงไปยังทรวงอก ไม่ทราบว่สุรานี้ทำจากสิ่งใด ภายในร่างกาย
ของจั้วม่อ ฤทธิ์สุราประหนึ่งเปลวเพลิงร้อนแรง แล่นพล่านไปทั่ว เมล็ด
ผลึกสุรียันในกายจั้วม่อคล้ายถูกกระตุ้นจนตื่นขึ้นมา หมุนคว้างอย่างเกรี้ยว
กราด

จั้วม่อรู้สึกว่ลูกไฟอันร้อนแรงในทรวงอกเติบโตขึ้น ลำคอถูกแผดเผา
ด้วยความกระหาย มันต้องการดื่มมากกว่านี้ ต้องยกเหยือกสุราเทรอก
ปากอย่างไม่อาจควบคุมบังคับ

ชั่วพริบตาที่สุราราดลงไปในลำคอ ก็กลับกลายเป็นคลื่นความเย็น
สายหนึ่ง แต่แล้วฉับพลันทันใด ลูกไฟในร่างกายมันก็คล้ายจะเติบโต
ร้อนแรงขึ้นอีกส่วนหนึ่ง

หลันหยงมองดูคู่หุมหาประลัยอย่างทำอะไรไม่ถูก ในกาลก่อนมี
เพียงหลันเทียนหลงผู้เดียวที่ดื่มอย่างบ้าคลั่งเช่นนี้ และมันเองที่ต้องเป็น
คนตามเช็ดตามล้างนับครั้งไม่ถ้วน มาวันนี้กลับปรากฏปีศาจสุราคนที่สอง

ขึ้นอีก เมื่อมีคนทีร่ำดื่มสุราอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่รวมกันเป็นคู่ มันก็ได้แต่สั่นศีรษะสีหน้าละห้อยหดหู่แล้ว

สุราปิตาจเมื่อง^๑ของซือเยวียอี้เป็นหนึ่งในยอดสุราที่มีฤทธิ์รุนแรงที่สุดในภพปิตาจ เมื่อมองดูโดยรอบ ผู้คนทั้งหมดล้วนพากันจิบทีละน้อย มีเพียงสองตัวโง่งมที่เบื่องหน้ามันนี้เท่านั้น ที่ดื่มอย่างดุเดือดเลือดพล่านถึงเพียงนี้ หลันหยงย่อมทราบดีว่าพี่น้องของมันเป็นเช่นนี้ แต่นึกไม่ถึงว่าเซียวม่อเกอ ผู้ที่ดูภายนอกหาได้มีเค้าดูร้ายเหี้ยมหาญอันใดไม่ ไฉนเวลาร่ำดื่มจึงดุดันถึงเพียงนี้เล่า

แน่นอนว่าผู้คนไม่อาจดูแต่ภายนอกได้จริง ๆ! หลันหยงสั่นศีรษะอย่างระอาใจ

“พี่เทียนหลง ผ่านมาตั้งกี่ปีแล้วยังคงมีสารรูปเช่นนี้รึ?”

สุมเสียงกระจ่างชัดดังขึ้นใกล้ ๆ

หลันหยงสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลงทันควัน ไม่ต้องหันไปมองก็ทราบว่าเป็นผู้ใด อดแถมยิ้มเย็นเยียบไม่ได้ “เทียบกับพี่เส้นแล้ว พี่ชายข้า นับว่ายังมีที่ให้ภาคภูมิใจมากพอ ฟังว่าเมื่อคำคืนที่ผ่านมา ภายใต้อายตาของผู้คนมากมาย พี่เส้นกลับถูกพี่ชายที่อัปลักษณ์ยิ่งแต่อบอุนอ่อนโยนยิ่ง หลอกล่อจนหัวปั่นมิใช่รึ? เสี่ยงงูก็คงได้ชมดูด้วยกระมัง? ข้าอยากรู้แน่ เสี่ยงงูมีความเห็นใดบ้าง?”

^๑ เมื่องหรือยายเผ่าเมื่อง เป็นเทพประจำนรกภูมิ มีหน้าที่ให้วิญญาณที่จะไปเกิดใหม่ดื่มน้ำแกงเบญจรส เพื่อให้ลืมเลือนอดีตชาติเสียก่อน

การตอบโต้ของหลันหยงกระทบถูกจุดอ่อนของเส้นอวี๋พอดี เรื่องเมื่อคืนเป็นความอัปยศอดสูครั้งใหญ่ของเส้นอวี๋ ทุกคนเฝ้ามองดูมัน แต่มันกลับปล่อยให้ผู้อื่นหลบหนีลอยนวลไปต่อหน้าต่อตา เรียกได้ว่าเสื่อมเสียหน้าขนานหนัก

หลันหยงพออ้าปากก็จู่โจมใส่รอยแผลสดใหม่ของมันอย่างไม่รีรอ ลังเล เส้นอวี๋ดวงตาทอประกายฆ่าฟันวูบ

เส้นอวี๋แหยมยิ้มอย่างเยิ่นชา “น้องเล็กหลันหยงยังคงลั่นลมคล่องแคล่วคมคายดุจเดิม เพียงมีทราบว่กระบวนการทำของพี่ลั่นรวดเร็วได้สักครึ่งของลั่นลมหรือไม่?”

เส้นอวี๋เพี้ยนเพิ่มระดับเสียงในบัดดล “วันนี้เป็นวันดี ไหนเลยจะขาดการประลองฝีมือเพื่อกระตุ้นอารมณ์ครีกครื้นได้? น้องเล็กหลันหยง ว่าอย่างไร สนใจมาเล่นกันสักรอบหรือไม่?”

ตำหนักอันอีกทีก็คึกคักพลันเจียบกริบลงในชั่วพริบตา ทุกคนล้วนหันมองมาเป็นตาเดียว หลายคนมีสีหน้ากระตือรือร้นสนใจขึ้นมาทันที ตระกูลเส้นกับตระกูลหลันมีข้อบาดหมางกันเรื่อยมา เส้นอวี๋ไหนเลยจะยอมพลาดโอกาสหยามอัปยศอีกฝ่าย?

หลันหยงหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ต่อหน้าผู้คนมากมายหากมันแสดงความอ่อนแอ ชื่อเสียงของมันและตระกูลหลันคงย่อยยับอัปราแล้ว แต่หลันหยงล่วงรู้ขีดความสามารถของตนดี พลังฝีมือของมันมั่นใจว่าไม่เลว แต่หากเทียบกับเส้นอวี๋ผู้เป็นยอดอัจฉริยะอันดับหนึ่งของตระกูลเส้น มัน

ยังคงอ่อนด้อยกว่ามาก ต่อให้เป็นหลั่นเทียนหลงยังอ่อนด้อยกว่าเส้นอวี้อยู่บ้าง

แต่ในเวลาเช่นนี้ มันย่อมมีอาจล่าถอย... ..

ขณะที่มันลอบขบگرام กำลังจะตอบรับ สัมผัสเสียงเลอะเลือนเสียงหนึ่ง พลันโผล่ขึ้นข้างกาย “ไฮ้ เจ้ามิใช่ ‘คนที่อัปลักษณ์อย่างยิ่งแต่อบอุ่นอ่อนโยนมาก’ ผู้นั้นหรือ?”

ผู้กล่าววาจาย่อมเป็นจ้วม่อ เห็นมันดิ้นรนลุกขึ้นยืนส่ายไปส่ายมา ถึงยามนี้ความคิดจิตใจของมันเลอะเลือนอลวนอย่างสิ้นเชิง แต่มันยังคงรู้สึกว่เส้นอวี้อยู่คู่กับตาอยู่บ้าง มันแม้จะเมามาย แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลับเห็นคนผู้นี้เป็นที่ขัดตายิ่งนัก มิหนำซ้ำมันยังรู้สึกว่ประโยค ‘คนที่อัปลักษณ์อย่างยิ่งแต่อบอุ่นอ่อนโยนมาก’ ฟังดูคุ้นหูไม่น้อย จ้วม่อผู้เมามายจนเลอะเลือน พลัดดันป้ายยี่ห้อนี้ครอบลงบนศีรษะผู้อื่นแทน หลงลืมไปอย่างสมบูรณ์ว่เรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันเอง

ทั่วตำหนักที่เจียบกริบดุจป่าช้าเพราะเส้นอวี้อำพรางหลงหล่นหยงบัดนี้แทบระเบิดไปด้วยเสียงหัวร่อดังสนั่นหวั่นไหว

บรรดาผู้ที่เข้าร่วมงานเลี้ยงหากมิใช่ชนชั้นสูงศักดิ์ ก็เป็นคหบดีอันมั่งคั่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนแล้วแต่มีกลวิธีรวบรวมข่าวสารของตน ประโยค ‘คนที่อัปลักษณ์อย่างยิ่งแต่อบอุ่นอ่อนโยนมาก’ ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนแพร่สะพัดไปทั่วนครมหาสันติตั้งแต่แรก ดังนั้นพวกมันพอฟังจ้วม่อถามไถ่เส้นอวี้อันนี้ ล้วนพากันหัวร่ออหายน่าอย่างไม่มีช้อยกเว้น

เส้นอวีไบหน้าแดงฉานปานตับสุกร จ้วม่อถึงกับฉีกกระชากรอยแผล
ของมันต่อหน้าผู้คนทั้งเมือง

เหล่านายน้อยตระกูลใหญ่ล่วงรู้จังหวะเวลาเป็นอย่างดี พวกมันโห่ร้อง
เป่าปากไม่ขาดหู พวกมันเมื่อเห็นสภาพน่าหัวร่อของเส้นอวียอมปิติยินดี
ยิ่ง ร้องตะโกนหนุนออกมาจากท่ามกลางฝูงชน “วาวาวา อับลักษณ์ยิ่ง แต่
อบอุนอ่อนโยนยิ่ง!” “ยิ่งอับลักษณ์! ก็ยิ่งอบอุนอ่อนโยน!”

เส้นอวีไหนเลยจะเคยได้รับความอับยศอดสูถึงเพียงนี้มาก่อน ไบหน้า
เปลี่ยนจากแดงกำเป็นดำคล้ำ หว่างคิ้วทอแววดุร้ายอำมหิต ดวงตาสาด
ประกายดุจสายฟ้า สัมเสียงเย็นยะเยียบ

“ท่านที่นับถือคือ?”

จ้วม่อที่ยังคงเลอะเลือนเมามาย พอฟังว่าอีกฝ่ายไม่รู้จักมัน ต้องขุ่น
ข้องใจขึ้นมาทันที ร้องทวาดเสียงดังฟังชัด “เจ้ากระตังข้ายังไม่รู้จัก? แล้ว
ยังจะคิดมาคลุกคลีอยู่ในนครมหาสันติอีกหรือไร?” มันดึงหลังหยงเข้ามา
ใกล้ จากนั้นกระซิบถามด้วยเสียงอันดังว่า “เจ้ามิใช่บอกว่างานเลี้ยงครั้งนี้
ต้อนรับแต่คนมีชื่อเสียงเรียงนามหรือกริ? ไฉนปล่อยให้บุคคลเช่นนี้เข้ามา
ได้ด้วย?”

เสียงหัวร่อดังกระหึ่มกึกก้องขึ้นอีกครั้ง จ้วม่อในยามนี้คล้ายเต็มไปด้วย
ด้วยเสน่ห์ดึงดูดใจ โฉมสะคราญหลายนางปิดปากหัวร่อคึกคัก บางนางที่
ขวัญกล้าบังอาจสักหน่อยลอบขม้ายชายตาให้แก่จ้วม่อเป็นระยะ ผู้คนทั่ว
ทั้งนครมหาสันติล้วนรู้จักมันดี เนื่องจากปรากฏการณ์หมู่ดาวประทान
พรเป็นที่น่าสนใจตาตื่นใจอย่างแท้จริง

มองดูใบหน้าที่แทบปิดเบี้ยวของเส้นอวี หันหลังไม่เคยรู้สึกว่าจะเซียว
ม่อเกอน่ารักถึงเพียงนี้มาก่อน ในใจรู้สึกดียิ่ง มันเบิกบานใจจนแทบกู่
คำรามออกมา

ลูกพี ตื่นอีกสักหน่อยเถอะ... ..

มันแทบคิดหาเหยือกสุราอีกสักเหยือก ยัดใส่มือจ้วงม่อเสียวเดี๋ยวนี้เลย
ในเวลานี้เอง เส้นอวีค่อยสงบใจลง มันทราบดีว่าวันนี้มันคงไม่แคล้ว
ต้องเสื่อมเสียหน้าอย่างใหญ่หลวง แต่ทว่า... ..

ขอเพียงตัวโง่เง่าเหล่านี้ได้ประจักษ์ในความแข็งแกร่งของมัน พวกมัน
ย่อมต้องหุบปากเงียบไปเอง สายตาที่มองมายังมัน จะกลับคืนสู่ความครั่น
คร้ามยำเกรงอีกครั้ง! ยังจะมีสิ่งใดปิดปากผู้คนได้ดีไปกว่าพลังอำนาจอีก
เล่า?

ต่อหน้าพลังอำนาจ คำเยาะเย้ยถากถางไม่มีคุณค่าความหมายใด
เพียงตบฟาดเบา ๆ สักหนึ่งฝ่ามือ รังแต่จะกระจายหายไปดulongอากาศ

เส้นอวีใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอีกครั้ง “ผู้น้องไม่รู้ความ ไม่ทราบเลย
จริง ๆ โปรดซี่แนะด้วย”

หันหลังรอยยิ้มบนใบหน้าสลายหายไปทันควัน มันเข้าใจเส้นอวีเป็น
อย่างดี ทุกครั้งที่เส้นอวีมีสีหน้าเช่นนี้ หมายความว่าบังเกิดความคิดฆ่าฟัน
ขึ้นมาจริง ๆ แล้ว คนผู้นี้จะใช้เล่ห์อุบายทุกวิถีทางเพื่อฆ่าฝ่ายตรงข้ามให้
จงได้!

เซียวม่อเกอ... ..

หันหลังหันไปมองเซียวม่อเกออย่างหวาดวิตก

จ้วม่อขมวดคิ้วฉับ กล่าวติดตลกว่า “ซี้แนะ?” จากนั้นยกมือขวาแบ
หრა ยื่นไปหาอีกฝ่าย พลางกระดิกนิ้วเบา ๆ เป็นสัญญาณ

หลั่นหยงสีหน้างุนงงสงสัย ท่ามือเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร?

เส้นอวีแน่นอนว่ายอมไม่เข้าใจเช่นกัน แต่มันไม่ถูกโยกคลอน เพียง
ถามว่า “นี่คือ?”

“เจ้าไม่เพียงอัปลักษณ์ แต่ยังสมองทึบด้วยหรือไร” จ้วม่อผู้ถูกฤทธิ์
สุราครอบงำกล่าวอย่างอดรนทนไม่ได้ “เจ้าใช้ล่วงรู้กฎเกณฑ์ของโลกบ้าง
หรือไม่? คิดเรียนถามขอคำชี้แนะจากผู้คน หรือว่าเจ้าไม่ต้องจ่ายเงิน?”

ทัวทั้งตำหนักใหญ่เจียบสนิทจุปาซ่า ทุกผู้คนรวมทั้งหลั่นหยงด้วย
ล้วนปากอ้าตาค้าง พวกมันถูกกระบวนท่าที่ยากจะหาผู้ใดเสมอเหมือน
ของจ้วม่อขู่ขวัญจนไร้วาจาจะกล่าว

“ห้าสิบบ่อเปี้ย ขอบพระคุณ”

เส้นอวีอ้าปากหวอ เบิกตาโปนตาเหม่อมองจ้วม่ออย่างโง่งม รอจนมัน
ตั้งสติได้ ตบ ๆ ไปตามร่างกายของตนอยู่อึดใจใหญ่ ใบหน้าก็กลับ
กลายเป็นสีแดงฉานปานตับสุกรอีกรอบ มันไม่มีมือเปี้ยติดตัวแม้แต่ชิ้น
เดียว! อาศัยศักดิ์ฐานะอันสูงส่งของเส้นอวี ระหว่างมาร่วมงานเลี้ยงมันเคย
ต้องพกพามือเปี้ยตั้งแต่เมื่อใดกัน?

หากให้เสี้ยวม่อเกอบงบอกถึงผู้คนประเภทที่มันไม่ชมชอบแน่นอน
ว่าอันดับแรกจะต้องเป็นคนที่ไม่มีมือเปี้ย เพราะนี่หมายความว่ามันไม่
สามารถริดเค้นเอาน้ำมันจากผู้อื่นได้

ยังจะมีสิ่งใดน่าแค้นใจมากไปกว่านี้อีกเล่า?

“กระทั่งห้าสิบบ่อเปียยังไม่มี... ..” จ้วม่อบ่นพึมพำ สายตาเหมามายที่มองดูเส้นอวี้เต็มไปด้วยความรังเกียจเหยียดหยาม

ผู้คนมากมายสีหน้าแปลกพิกล เสียงพึมพำของจ้วม่อแม้ไม่ดังนัก แต่ผู้คนในที่นี้ผู้ใดไม่มีโสตประสาทอันยอดเยี่ยม ล้วนได้ยินถนัดชัดเจนกันถ้วนหน้า

“ข้าจะจ่ายแทนมันเอง” สุ่มเสียงเกียจคร้านเหย้ายวนดังขึ้นอย่างกะทันหัน จ้วม่อยังไม่ทันมีปฏิกิริยาใด มือเปียหลายชิ้นก็ร่วงกราวลงสู่มือของมันอย่างนุ่มนวล เมื่อเห็นว่าผู้เสนอหน้าเป็นผู้ใด เส้นอวี้สีหน้าแปรเปลี่ยนทันควัน การกระทำของเสียกงจู่ทำให้มันตื่นตัวใจสุดระงับ!

จ้วม่อยิ้มออกทันที มันโยนมือเปียหลายชิ้นนั้นอยู่ในมือ จากนั้นหันไปยึดใส่มือหลังหยง “จดจำไว้ นำไปซื้อสุราเพิ่มให้แก่ข้าด้วย”

กล่าวจบคำ ก็เมินเฉยอย่างสิ้นเชิงต่อสีหน้ากระอักกระอ่วนของหลังหยง หันไปกล่าวกับเส้นอวี้อย่างจริงจัง “ข้าจะบอกแค่ครั้งเดียว อย่าได้ลืมเลือนเสียเล่า ข้าเรียกว่า เชี่ยวม่อเกอ!”

เสียกงจู่พอฟังดวงตาทอประกายประหลาดวูบหนึ่ง ส่วนเส้นอวี้แยมยิ้มอย่างสบใจ

เห็นเส้นอวี้แยมยิ้ม จ้วม่อก็ยิ้มด้วย

บทที่ 603 ฤทธิ์สุราปิศาจเมิงผอ

นี่เรียกว่าเหยียบย่ำจนรองเท้าสึกกร่อนไม่พบพาน ยามได้มากลับไม่
ยากเย็นจริง ๆ

ความคิดแรกที่ผุดขึ้นในใจเส้นอวี้เป็นเช่นนี้ ระหว่างทางมายังนคร
มหาสันติ มันต้องทนรับฟังเสียงงูกับคนอื่น ๆ ยกย่องชื่นชมเชียวม่อเกอ
ไม่รู้ว่ากี่ครั้งกี่หน จัฒวางศัตรูผู้นี้ไว้ในรายชื่อคนที่มันต้องเหยียบย่ำให้จม
ธรณีตั้งแต่แรก

นึกไม่ถึงว่าปิศาจสุราตนนี้ จะเป็นเชียวม่อเกอเอง!

นี่มิใช่สวรรค์เอื้อเอ็นดูมันเป็นพิเศษหรือ?

เส้นอวี้รู้สึกราวกับเลือดในกายกำลังเดือดพล่าน มันถึงกับร่างสั่น
ระริกเล็กน้อยด้วยความตื่นเต้นลึกลด ภายใต้อาสาตาของคนทั้งเมือง ต่อ
หน้าเสียงงู มันจะบดขยี้อัจฉริยะที่ก่อให้เกิดหมู่ดาวประทານพรให้เป็น
ฝุ่นธุลี ไม่ทราบจะเบิกบานสำราญใจถึงเพียงไหน

รอยยิ้มของเส้นอวี้ราวกับนักล่าที่ได้พบเหยื่อของมัน มันเลียริมฝีปาก
ส่วนลึกในดวงตาทอประกายอำมหิต กระจายเลือด ป่าเถื่อนและคาดหวัง
รอคอย!

เพียงแค่คิดก็ตื่นเต้นเร้าใจแทบตายแล้ว!

“ที่แท้เจ้าก็คือเชียวม่อเกอ เช่นนั้นเจ้ากล้าประลองฝีมือกับข้า
หรือไม่?”

มันฝืนระงับยับยั้งความตื่นเต้นและแรงปรารถนาที่จะต่อสู้อยู่ภายในใจ
เยี่ยงนายพรานอันชำรุดชำนาญ มันโยนเหยื่อล่อที่ตระเตรียมเอาไว้มานาน
ออกไปก่อน

จ้วม่อสมองเลอะเลือน จิตใจพรวดเปลว ฤทธิ์สุราพลุ่งพล่านอยู่ในอก
ราวกับลูกไฟกลุ่มหนึ่ง!

ลูกไฟนี้คล้ายต้องการแผดเผาร่างของมันให้เป็นมอดไหม้จุน มันรู้สึก
ราวกับว่ากล้ำเนื้อแต่ละมัดกำลังลุกไหม้ ไม่ต่างจากท่อนฟืนที่ชุ่มโชกไป
ด้วยน้ำมันเชื้อเพลิง!

มิหนำซ้ำยังมีใช้ลูกไฟแค่หนึ่งดวง ทั้งในทรวงอกและบนแผ่นหลังของ
มัน คล้ายมีลูกไฟอยู่หลายดวง ประชันความร้อนแรงกันเอง!

ร้อนเหลือเกิน! กระจายเหลือเกิน!

ร่างของเส้นอวีคล้ายบัดเดียวใกล้บัดเดียวไกล บัดเดียวแจ่มชัด บัด
เดียวพรวดเลือน จ้วม่อดวงตามินเมา จิตใจเลอะเลือนไปหมด

สุรานี้... .. ช่างมีฤทธิ์ร้อนแรงโดยแท้... ..

“เส้นอวี เจ้าช่างหน้าด้านไร้ยางอายนัก คิดข่มเหงเซียวม่อเกอตอนที่
มันเมามายกระมัง! เป็นไร? เจ้าคิดเล่นสนุกหรือ? ข้าหลันหยงจะเล่นเป็น
เพื่อนเจ้าเอง!” หลันหยงกล่าวอย่างเยิ่นชา

วันนี้เซียวม่อเกอหักหน้าเส้นอวีหลายครั้งหลายครา หากปล่อยให้ทั้ง
สองต่อสู้กัน เซียวม่อเกอต้องไม่มีจุดจบที่ดีเป็นแน่ สำหรับตัวมันเอง แม้

อาจจะต้องอับอายขายหน้าอยู่บ้าง แต่นอกเสียจากว่าตระกูลเส้นต้องการ
เปิดศึกเป็นตายกับตระกูลหลั่น มิเช่นนั้นเส้นอวย้อมไม่กล้าเอาชีวิตมัน

ดังนั้นในเวลาเช่นนี้ หลั่นหยงยืนหยัดเข้าขวางอย่างไม่มีรอลังเล

เส้นอวย้อมใบหน้าผุดรอยยิ้มแปลกประหลาด “หลั่นหยง อย่าได้ประเมิน
ตัวอย่างสูงส่งไป นี่เป็นเรื่องของเซียวม่อเกอ ถึงรอบเจ้ามีสิทธิ์ตัดสินใจ
แทนมันตั้งแต่เมื่อใด?” จากนั้นร้องทวาด “เซียวม่อเกอ เจ้ากล้าหรือไม่!”

เส้นอวย้อมดวงตามืดมนเย็นเยียบ ผู้ที่เมาสุรามักจะหงุดหงิดงุ่นง่าน ถูก
กระตุ้นได้โดยง่าย มันจึงไม่เชื่อว่าเซียวม่อเกอในเวลานี้จะไม่ได้รับ
ผลกระทบจากฤทธิ์สุรา!

จ้วงม่อในห้วงความมึนงง พลันได้ยินคนทวาดว่า ‘เซียวม่อเกอ เจ้ากล้า
หรือไม่!’

ท่ามกลางเปลวไฟโหมไหม้รุนแรง ความแฉะในสวอบหนึ่งผุดขึ้นในใจ
กระหายเหลือเกิน! ร้อนเหลือเกิน! มันทันใดนั้นยกเหยือกสุราในมือขึ้นเท
กรอกปาก ไม่ใส่ใจสุราที่ราดรดปกเสื้อ

ความเย็นฉ่ำของสุราที่ไหลผ่านลงไปตามผิวหนัง ทำให้มันรู้สึกสุข
สบายอย่างบอกไม่ถูก!

มันกระดกสุราที่หลงเหลือในรวดเดียว จากนั้นเขม่นมองเส้นอวย้อม
ขวาง ขว้างเหยือกสุราลงกับพื้นเสียงดังสนั่น

เส้นอวย้อมเห็นจ้วงม่อยกเหยือกสุราขึ้นกระดกอย่างดุเดือด ในใจลอบปี
ติยินดี

รอนเห็นจ้วม่อตีมรดเดียวหมดเหยือก ทั้งยังถลึงตามองมันอย่าง
ขุ่นเคือง มันแทบหัวร่อออกมา มันเคยเห็นปิศาจสุราที่เมามายมาก่อน คน
เหล่านั้ก็ตีมอย่างเสียสติเช่นนี้เอง! พวกมันจะเมามายจนลั่นแข็งทื่อ การ
เคลื่อนไหวที่อด้านเงอะงะ เหล่าตัวโง่มนที่น่าสังเวช!

สำเร็จแล้ว!

เป็นไปตามที่คาด มันได้ยินเสียงเซียวม่อเกอขว้างเหยือกสุราลงบน
พื้น ตามมาด้วยเสียงโห่ร้องตะโกนหนุนของเหล่าผู้ชมทั่วตำหนัก!

“เจ้าจะเติมพ้นด้วยสิ่งใด?”

เส้นอวีสีหน้าแข็งค้ำง นี่... ...นี่ไม่เหมือนที่มันคิด... ...ไม่เหมือนที่มัน
คิดเอาไว้อยู่บ้าง... อดร้องถามตามสัญชาตญาณไม่ได้ “เติมพ้น? เจ้า
หมายความว่าอย่างไร?”

รอบข้างเจียบกริบลงอีกครา ความคิดของผู้ชมทั้งหมดล้วนเป็น
เช่นเดียวกันกับเส้นอวี พวกมันคิดว่าเซียวม่อเกอจะร้องตอบว่า ‘กล้า
หรือไม่? โฉนข้าจะไม่กล้า!’ ผู้ใดจะทราบว่ามันไม่เพียงข้ามขั้นตอนนี้ไป ยัง
มุ่งตรงไปยังการเรียกร้องเติมพ้นเสียได้

เหล่าผู้ชมที่ปฏิกิริยาโต้ตอบเฉื่อยชาอยู่บ้าง ถึงกับตามไม่ทันไปเลย

“เจ้าบ้านนอก!” จ้วม่อสายตาเต็มไปด้วยแววดุถูกเหยียดหยาม กล่าว
ด้วยอาการลั่นพองคับปาก น้ำเสียงเมามาย เวลานี้มันดูแคลนเส้นอวีอย่าง
แท้จริง ไม่ต้องแปลกใจเลยที่คนผู้นี้กระทั้งห้าสิบม่อเปี่ยยังไม่มีติดตัว มัน
อดทนใช้ความเมตตาเศษเสี้ยวสุดท้ายในใจ ให้คำแนะนำแก่เส้นอวี “หาก
ไม่มีผลกำไร ออกแรงต่อสู้กันไปทำอะไร ไยมิใช่โง่เขลาจึง!”

เจ้า...บ้านนอก... ..

เส้นอวีเส้นเลือดที่ขมับเต้นตุบ ๆ มันไม่เคยถูกผู้คนชี้หน้าเหยียด
หยามถึงเพียงนี้มาก่อน ปลายหางตาของมันยังเหลือบเห็นหลั่นหยง
พยายามกลั้นหัวร่ออย่างสุดความสามารถ เจ้าผู้้นคล้ายแทบไม่อาจสะกด
กลั้นเอาไว้ได้แล้ว กลั้นหัวร่อเสียจนสีหน้าบูดเบี้ยว ดูแปลกพิกลยิ่ง

จากสีหน้าของหลั่นหยง เส้นอวีแทบจินตนาการได้ว่าเหล่าผู้คน
เบื้องหลังมันจะมีสีหน้าเช่นไร... ..

เสียดงจู่... ..

ข้าจะยอมอดทน! เชี่ยวม่อเกอก้าวล่วงลงมาในหลุมพรางกว่าครึ่งตัว
แล้ว หากมันเพิ่มแรงกดดันลงไปอีกสักเล็กน้อย รับรองว่าวันนี้เชี่ยวม่อเกอ
ไม่มีทางหลุดรอดจากความตายไปได้!

“แล้วเจ้าต้องการสิ่งใดเป็นเดิมพัน?”

เส้นอวีสะกดกลั้นโทสะในใจ ย้อนถามเสียงเย็นชา แทบจะเค้นเสียง
ออกมาทีละคำ

จ้วม่อยังคงมองเห็นใบหน้านางมสคราญของเสียดงจู่อยู่ไม่ห่างออกไป
นัก มันจดจำได้ว่ามันต้องการหาสตรีนางนี้เพื่อเรื่องสำคัญประการหนึ่ง ฮะ
แต่เป็นเรื่องอันใดกันหนอ? มันจดจำไม่ได้เสียแล้ว มันตบศิระชะตัวเอง
แรงๆ ...ประเสริฐ ลืมมันไปเถอะ จำไม่ได้ก็แล้วกันไปเถอะ แต่มันมีเรื่อง
บางประการจะถามนาง มันจดจำได้แค่นี้ จึงชี้ตรงไปที่เสียดงจู่ ร่ำร้องเสียง
ดังว่า “ข้าต้องการนาง!”

สามคำนี้เมื่อหลุดออกจากปาก ทัวทั้งตำหนักใหญ่พลันเงียบสงัด จนหากมีเข็มตกลึกเล่มคงได้ยินชัดเจน

สามคำนี้ทำให้ผู้คนตกตะลึงพริ้งเพริด ล้วนอ้าปากกว้างแทบจรดพื้นเต็มไปด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ มีผู้ใด...กล้ากล่าวต่อหน้าเสียดงูว่ามันต้องการนาง!

สวรค์! นี่หยาบคายเกินไป! หยาบคายเกินไปแล้ว!

บรรดานายน้อยตระกูลใหญ่ที่มีจิตปฏิพัทธ์ต่อเสียดงูแตกฮือในบัดดล บางคนร้องด่า “สามหา! เจ้าบังอาจหยาบคายต่อเสียดงูถึงเพียงนี้ ไซ้รำคาญในการมีชีวิตสืบต่อไปแล้วหรือไม่!”

“เพียงดื่มสุราไม่กี่คำ อย่าได้ไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำ!”

ได้ยินเสียงร้องด่าอย่างเดือดดาลจากด้านหลังมัน เส้นอวีมีสีหน้ากระหึ่มยิ้มย่องขึ้นมาทันที มันทำท่าแบสองมือเป็นเชิงขออภัย แต่ไม่เอ่ยจากปาก

จ้วงม่อในที่สุดก็ตระหนัก “อ้อ ที่แท้นางมิใช่สตรีของเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลย... ..เจ้าไม่มีกระตังห่าสิบบม่อเปี้ยเอามาเสียค่าธรรมเนียมขอคำชี้แนะเสียด้วยซ้ำ... ..สตรีใดจะมาสนใจคนเยี่ยงเจ้ากัน... ..อย่าได้เห็นว่ข้ามามายแล้วคิดจะข่มเหงรังแกเจ้านึกว่าผู้อื่นโง่งมเหมือนเจ้าหรือ... ..ช่างโง่งมจริง ๆ... ..”

เส้นอวีรู้สึกหน้ามีดวิงเวียน มันยังคงนึกไม่ถึงว่าเรื่องราวจะพัฒนาไปในเส้นทางเหนือธรรมดาเช่นนี้ ยิ่งไปกว่านั้น หลังจากจ้วงม่อกล่าวคำ ‘ช่าง

โง่งมจริง ๆ’ มันในที่สุดก็ไม่อาจจะยับยั้งเพลิงโทสะในใจได้อีก รำ ๆ จะ
โถมเข้าไปเสียงชีวิตอยู่รอมร่อ

เสียดงจู่ดวงตาทอประกายขบขันวูบ นางพลั่นกล่าววาจาสุดคาดคิด
“เอาเถอะ หากเจ้าเป็นฝ่ายได้ชัย ข้าให้คำมั่นว่าจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าหนึ่ง
วัน”

วาจาประโยคนี้ออกมาออกมา ผู้คนก็ตกอยู่ในความโกลาหล
อลหม่านแล้ว

เส้นอวีปีติยินดียิ่ง ดูเหมือนว่าเสียดงจู่จะมีความรู้สึกบางอย่างกับมัน
มิเช่นนั้นไหนเลยจะยื่นมือเข้าช่วยเหลือมันถึงสองครั้งสองครา มันตั้งใจมั่น
ว่าจะต้องไม่ให้ผิดต่อกุศลเจตนาของเสียดงจู่!

จ้วมอย่างคงนึกไม่ออกว่ามันเสาะหาเสียดงจู่ด้วยเรื่องอันใด มันเพียง
รู้สึกว่าร่างกายกำลังลุกไหม้อย่างดุเดือด!

ดวงตาของมันแดงก่ำ คล้ายสองประกายแสงสีโลหิต

เส้นอวีปรารณนาจะบดขยี้จ้วมให้แหลกละเอียดในบัดดล กระซอกเสียง
ถามอย่างเย็นชา เต็มไปด้วยเจตนาฆ่าฟัน “ที่นี่เจ้าพึงพอใจแล้วกระมัง?”

จ้วมรู้สึกราวกับว่าตัวร่างอัดแน่นไปด้วยเปลวเพลิง กระแสดุร้ายอัน
กล้าแข็งทะลักล้นอยู่ภายในกาย

“มาเถอะ!”

สุมเสียงของมันคล้ายดังแว่วออกมาจากกองไฟหนาที่บ แผลงไว้ด้วย
ความพลุ่งพล่านที่แทบสังเกตไม่เห็น

เส้นอวีไม่สิ้นเปลืองวาจาจากความ “ไปยังพื้นที่ประลองเถอะ!”

ในฐานะที่เป็นที่พำนักของเจิงจู่แห่งนครมหาสันติ ย่อมต้องมีลาน
ประลองเป็นธรรมดา แม้ว่าจะไม่ใหญ่โตโอฬารเท่าสนามประลองนอก
ตำหนัก แต่อาคมหวงห้ามที่วางไว้ก็ไม่ได้ขาดตกบกพร่อง

ฝ่ายหนึ่งคืออัจฉริยะเส้นอวีผู้มีชื่อเสียงมานานปี กล่าวได้ว่าเป็นยอด
อัจฉริยะที่เด่นล้ำที่สุดของตระกูลเส้นในรอบสองร้อยปีมานี้

อีกฝ่ายหนึ่งคือเซียวม่อเกอ ที่จู่ๆ ก็ผุดออกมาจากที่ใดไม่ทราบ
ก่อให้เกิดหมู่ดาวประทານพร จากนั้นเบียดเสียดเข้าสู่ทำเนียบปิศาจมหา
สันติในรวดเดียว

ผนวกกับรางวัลอันชวนวาบหวามใจจากเสียงงู การประลองนี้ย่อม
ต้องดึงดูดความสนใจจากทุกคนในงานเลี้ยง

“ใช้สมควรห้ามปรามพวกมันหรือไม่?” บ่าวรับใช้ผู้หนึ่งถามเสียงขรัม
ซื่อเยวี่อี่แย้มยิ้มพลาบโปกมือตัดบท “ไม่จำเป็น เพียงแค่ชมดูก็พอ
ยากนักที่จะมีบรรยากาศอันเร้าร้อนถึงเพียงนี้”

ซื่อเยวี่อี่ผู้นี้ไม่เคยฝึกปรือทักษะปิศาจอันใด ใบหน้าของมันจึงมีเค้า
ชราภาพอย่างเต็มเปี่ยม ผมเผ้าเป็นสีขาวย่นเทา ปล่อยสลายตาม
ธรรมชาติ ริวรอยบนใบหน้าแม้มองดูแล้วก็ไม่กลั้ว แต่มองเห็นได้ชัดเจน ตั้งแต่ต้นจน
จบมันเพียงแย้มยิ้มอ่อนๆ รวากับว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอยู่ภายใต้การ
ควบคุมของมัน สิ่งที่น่าดึงดูดที่สุดในตัวมันก็คือดวงตาคู่ นั้นเป็นดวงตา
ที่เต็มไปด้วยประกายปัญญาและความชาญฉลาดปราดเปรื่อง บันดาลให้
ผู้คนยินยอมสยบโดยไม่รู้ตัว

ทันใดนั้น บุรุษชุดดำผู้หนึ่งกับเงาดำร่างหนึ่งพลันปรากฏขึ้นข้างกาย ซื่อเยวียอี พวกมันนั่งลงโดยไม่เกรงอกเกรงใจ จากนั้นเริ่มตีมกีนเป็นการใหญ่ ที่แท้บุรุษชุดดำก็คืออวีซวง ส่วนเงาดำกลับเป็นช่างเยวียนฮ่าว สุดยอดฝีมือลำดับสองและลำดับที่หนึ่งแห่งทำเนียบปิศาจมหาสันติ

“เงิจูถือหางข้างใด?” บุรุษชุดดำหันไปถามซื่อเยวียอี

ซื่อเยวียอีย้อนถามเสียงนุ่มนวล “แล้วเจ้าเล่า?”

อวีซวงขบคิดชั่วอึดใจ จากนั้นตอบว่า “เส้นอวี สายเลือดปิศาจราชานกยูงของตระกูลเส้นพิเศษเฉพาะยิ่ง เส้นอวีเองก็บรรลุด่านเจียงมานานปี ทั้งยังสำเร็จสังขารปิศาจราชานกยูง จากยามนั้นก็ผ่านมานานมากแล้ว มันสมควรจะมีฝีมือรุดหน้าไม่น้อย”

ซื่อเยวียอีหันไปมองช่างเยวียนฮ่าวในเงาดำ ช่างเยวียนฮ่าวกล่าวอย่างรวบรัดว่า “เชียวม่อเกอ!”

“ฮะ!” อวีซวงแปลกใจเล็กน้อย “เจ้าถึงกับถือหางข้างเชียวม่อเกอจริง ๆ? เพราะเหตุใด?”

“สัญญาตัญญาณ” ช่างเยวียนฮ่าวเพียงตอบสั้น ๆ ไม่ให้เสียเวลา รับประทานของมัน อาหารเลิศรสบนโต๊ะหายลับเข้าไปในเงาดำด้วยระดับความเร็วที่มองเห็นได้ชัดเจน

“เจ้ามิใช่อิสตรีเสียหน่อย” อวีซวงบ่นพึมพำ รู้สึกเหลวไหลอยู่บ้าง แต่ในใจลอบครุ่นคิด สหายรักของมันผู้นี้แม้ไม่ชอบพุดมาก แต่มักไม่ค่อยผิดพลาด

ชื่อเยวี่ยอี่แย้มยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “คอยดูไปเถอะ ข้ารู้สึกคาดหวัง
รอคอยเป็นอย่างยิ่งที่จะได้ชมฤทธิ์เดชของสุราปิตาจเมิงผอ”

สุราปิตาจเมิงผอ... ..

อวีชวกับเงาดำชะงักงันอย่างพร้อมเพรียง

อวีชวคล้ายถูกคิดอันใด ตะกุกตะกักถามว่า “มัน...ดื่มไปมากน้อย
เท่าใด?”

ชื่อเยวี่ยอี่ยังคงแย้มยิ้มเป็นปกติ แต่ดวงตาทอประกายประหลาด

“สืบทกเหยือก”

อวีชวอ้าปากหวอ สีหน้าแข็งทื่อราวกับพบพานผีกลางวันแสก ๆ

ในมุมห้องด้านหนึ่ง เห็นหลั่นเทียนหลงผู้ดื่มสุราปิตาจเมิงผอลงไป
สามเหยือกเมามายล้มพับอยู่กับพื้น มือไม้วาดไปมา ปากร้องเอะอะฟ้ง
ไม่ได้ศัพท์

จ้วม่อรู้สึกยิ่งมาร่างกายยิ่งร้อนลวก ราวกับว่ามันอยู่ท่ามกลางกองไฟ
นรกแผดเผา แม้แต่สิ่งที่มองเห็นในสายตา ก็คล้ายจะบิดเบี้ยวไปหมดด้วย
อิทธิพลของคลื่นความร้อน

ฤทธิ์สุราช่างรุนแรงอย่างแท้จริง... ..

เจ้าบ้านนอกผู้นั้น... ..

จ้วม่อใช้สายตาเมามายเข้มนมองเส้นอวี ทั่วร่างของมันเอ่อตันไป
ด้วยกระแสเพลิงร้อนเร่าซึ่งกำลังจะทะลักล้นออกมา

ภายในกองเพลิงอันน่าประหลาดพรรณพริ้งนี้ จั้วม่อกลับรู้สึกถึงความ
ตื่นเต้นยินดีที่คล้ายความบ้าคลั่งสายหนึ่ง

ดูเหมือนว่ามีบางสิ่งบางอย่างถูกแผดเผาด้วยเปลวไฟ ไหลหลั่ง
ออกมาจากเปลวไฟ สิ่งนี้ไหลเข้ามาในจิตใจมัน อย่างไรก็ตาม
สติสัมปชัญญะของมันยามนี้พราวเลื่อนอย่างสมบูรณ์ มันคิดตรวจดูว่าสิ่ง
นั้นเป็นเรื่องราวใด แต่ดูเหมือนว่าไม่มีเรียวแรงกำลังมากพอ

เส้นอวัยวะนี้ไอบนหน้าทอประกายฆ่าฟันอย่างไม่ปกปิดซ่อนเร้น พวก
มันทั้งสองพอเข้าสู่สนามประลอง พลังที่สามารถกำหนดเป็นตายจะอยู่ใน
กำมือของมัน

มันไม่เพียงแต่ต้องได้ชัย ทั้งยังต้องได้ชัยอย่างหมดจดงดงาม!

มีเพียงวิธีนี้ จึงสามารถสร้างความประทับใจอย่างลึกล้าให้แก่เสียกงจู่

มันสืบทอดเข้าหาจั้วม่ออย่างเข้มข้น ทีละก้าว ทีละก้าว ไม่รีบไม่ร้อน
สงบเยือกเย็นยิ่ง แขนผ้งปิศาจห้าสีบนร่างกายมันประหนึ่งขนนกที่ปรากฏ
ตัวอย่างฉับพลัน แล้วเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว รอนมมงกุฎนกกยูงปรากฏขึ้น
บนหน้าผากของมัน ดวงตาของมันก็เย็นยะเยือกอย่างสิ้นเชิง

เป็นความเย็นยะเยือกดุจเทพยดาทอดตามองมดปลวกบนโลกโลภียะ

จั้วม่อพลันเงยหน้าขึ้น ดวงตาแดงฉานด้วยสายเลือดไม่ต่างจากสัตว์
ร้ายตัวหนึ่ง สาดประกายกระหายเลือดอันเจิดจรัส

มันยกมือขวาขึ้นช้า ๆ

บทที่ 604 เขตแดนเนตรนกยูง

เมื่อจ๋วม่อยกมือขวาขึ้น ทะเลเพลิงอันไพศาลในกายมันก็ถาโถมดุจ
คลื่นหินหลอมเหลว กระแสพลังงานปะทะกันไม่ขาดสาย ก่อให้เกิด
ประกายไฟแลบลิ้นสว่างไสว

เส้นประสาททุกเส้นของจ๋วม่อถูกเผาผลาญด้วยความเจ็บปวดอย่าง
รุนแรง

โลกในสายตามันบิดเบี้ยวพรวดเลือน เต็มไปด้วยคลื่นความร้อนระอุ
ภาพของเส้นอวีดูวูปไหวไม่แน่นอน

ท่วงท่าของจ๋วม่อแปลกประหลาดยิ่ง มือขวายกขึ้นสูง ร่างโน้มมา
ข้างหน้าเล็กน้อย ประหนึ่งเตรียมจะโถมทะยานออกไป มันส่ายะยี้ม แล้ว
พลันยกเท้าขวาขึ้น กระทีบเปรี้ยงลงบนพื้นอย่างรุนแรง

ร่างสาดพุ่งลื่นไปเบื้องหน้าดุจลูกธนูหลุดจากแสง

ร่างของมันยิ่งพุ่งยิ่งโน้มลงไปข้างหน้าอย่างผิดธรรมชาติ โนมลง
จนถึงขั้นแทบจะขนานราบไปกับพื้น สองเท้าเหยียบย่ำสลับเปลี่ยนเร็วรี
เร่งความเร็วขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง

ปัง!

เมื่อถึงก้าวที่เจ็ด เสียงระเบิดคล้ายแส้หวดฟาดพลันดังกึกก้อง กระแส
อากาศแตกระเบิดรอบกายมันเป็นทรงกลมสีขาวกลุ่มหนึ่ง

ทะลวงกำแพงเสียง!

ร่างของจ๋วม่อตันไฉนนั้นกลายเป็นพร่าเลือนวูบ

นอกเหนือจากเสียงหวีดร้องของสตรีบางนางแล้ว ผู้ชมทั้งหลายไม่ได้บังเกิดปฏิกิริยารุนแรงอันใด พวกมันหลายคนเคยชมดูการประลองของจ๋วม่อกับเหมียวจุน ล้วนทราบว่จ๋วม่อสามารถทะลวงกำแพงเสียงมิหนำซ้ำทะลวงกำแพงเสียงก็ไม่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นกระบวนท่าที่ร้ายกาจอันใด ที่เป็นเรื่องยากก็เพียงเพราะต้องมีความสมดุกระดับสูงในทุกด้านเท่านั้น

ซึ่งความจริงยอดฝีมือหลายคนถึงกับลอบสั่นศีรษะด้วยซ้ำ ใช้กระบวนท่าสามัญที่ปราศจากการพลิกแพลงเช่นนี้บุกโจมตีเส้นอวี๋ นับว่าไม่พอมือยอดฝีมือชั้นสูงเช่นเส้นอวี๋จริง ๆ

จ๋วม่อย่อมนิ่ล่วงรู้ความคิดของเหล่าผู้ชม มันเพียงรู้สึกว่ร่างกายถูกแผดเผาอย่างรุนแรง แทบจะหลอมละลายลงได้ทุกเมื่อ

สองเท้าของมันโผล่ทะยานไปข้างหน้าอย่างเร่งร้อน ยิ่งมายิ่งรวดเร็วเร็วขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่หยุดยั้งประหนึ่งว่มันต้องการหาที่ระบายกระแสความร้อนซึ่งอาละวาดอยู่ภายในร่างกาย แต่ละย่างก้าวมันทุ่มเทใช้พลังออกไปทั้งร่าง จิตใจตกอยู่ในสภาพเลอะเลือนมึนงงอย่างสมบูรณ์ สิ่งทีหลงเหลืออยู่มีเพียงสัญชาตญาณการต่อสู้อันดิบเถื่อน!

ในเวลานี้เอง เสียงระเบิดกระจ่างซัดดังกึกก้องขึ้นอีกครั้ง!

ปัง!

หมอกขาวทรงกลมอีกลุ่มหนึ่ง แตกระเบิดออกมาจากรอบกายจ๋วม่ออย่างกะทันหัน!

นี่เป็นก้าวที่สิบสอง!

ระหว่างระยะห้าก้าว เห็นกลุ่มหมอกทรงกลมสองลูกห่างกันไม่กี่
นัก!

ติ๊ง ติ๊ง ติ๊ง เสียงเก้าอี้หลายตัวล้มคว่ำกระแทกพื้น เห็นหลายคนที่ยก
หน้าขึ้นยังสั่นศีรษะ ผ่นผิงขึ้นจากเก้าอี้ด้วยสีหน้าแตกตื่นตะลึงลาน

ทะลวงกำแพงเสียงครั้งที่สอง!

นี่คือทะลวงกำแพงเสียงคู่!

การบรรลุถึงขั้นทะลวงกำแพงเสียงนับว่าหาได้ยากยิ่งอยู่แล้ว ทะลวง
กำแพงเสียงคู่ยิ่งยากจะพบพาน ถึงขนาดที่ว่านี่อาจเป็นครั้งแรกที่หลาย ๆ
คนได้เห็นมัน ทะลวงกำแพงเสียงครั้งแรกหมายความว่าร่างกายหลุดพ้น
จากแรงต้านทานของอากาศ ทะลวงกำแพงเสียงครั้งที่สองมาจากการที่
ร่างกายสั่นสะเทือนด้วยความเร็วสูงยิ่ง เป็นเหตุให้เกิดการระเบิดของ
อากาศรอบตัว

ทะลวงกำแพงเสียงคู่จะสร้างขอบเขตพื้นที่ว่างเปล่ารอบกายผู้ใช้

การเคลื่อนไหวทั้งหมดจะรวดเร็วถึงขั้นสุดยอด ปราศจากแรง
ต้านทานของอากาศโดยสิ้นเชิง

ในการทะลวงกำแพงเสียง นอกเหนือจากต้องการสมดุร่างกายขั้น
สุดยอดแล้ว เพื่อสร้างทะลวงกำแพงเสียงครั้งที่สอง ยังต้องมีพลังร่างกาย
อันเปี่ยมล้นสมบูรณ์

กล่าวอีกทางหนึ่งก็คือ เวลานี้กล้ามเนื้อร่างกายของจ้าวม่อทุกมัด กำลัง
สั่นสะเทือนด้วยความเร็วสูงที่ไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า

ร้อนเหลือเกิน!

ภายในดวงตาสีแดงฉาน ภาพเบื้องหน้าคล้ายเลื่อนผ่านไปอย่าง
เชื่องช้า มันไม่ได้ยินเสียงรบกวนจากภายนอก เปลวไฟโชติช่วงภายในร่าง
คล้ายคำรามก้อง แผ่ซ่านไปทั่วร่างอย่างไม่หยุดยั้ง

มันประหนึ่งสัตว์ร้ายบาดเจ็บ เร่งความเร็วอย่างสุดชีวิตด้วยเรี่ยวแรง
กำลังทั้งหมด!

แผนผังปิศาจของอุปกรณ์สวรรค์สิบอีกาในช่วงพริบตานี้สว่างไสวถึง
ขีดสุด ดวงอาทิตย์สามดวงบนแผ่นหลังและดวงอาทิตย์ที่กึ่งกลางอก เร่ง
ดูดกลืนพลังไฟอันร้อนแรงภายในกายมันอย่างดุเดือด แต่เปลวไฟอัน
ไพศาลประหนึ่งห้วงสมุทรไร้ที่สิ้นสุดสิ้น แม้ว่าดวงอาทิตย์ทั้งสี่จะทำตน
ประดุจวังวนมหึมาสี่ขุม ช่วยกันสูบกลืนเปลวเพลิงร้อนแรงอย่างเอาเป็น
เอาตาย แต่เปลวเพลิงอันดุร้ายก็หาได้ลดน้อยลงไม่

เมล็ดผลึกสุริยันยิ่งหมุนยิ่งรวดเร็วขึ้นเป็นลำดับ

เมื่อรู้สึกถึงร่องรอยการหมุนของเมล็ดผลึกสุริยันที่เร่งความเร็วขึ้นไม่
หยุดยั้ง ทะเลไฟทั้งผืนก็เริ่มเดือดพล่านขึ้นมา!

ตูมมมมม!

ทะเลเพลิงที่เดือดพล่านเล่นโถมไปยังกระดูกทุกชิ้นในร่างกายของ
จ๋วม่อ ผ่านไปในเส้นใยกล้ามเนื้อทุกมัด สั่นสะเทือนอย่างพร้อมเพรียง!

ทันใดนั้นเอง บางสิ่งบางอย่างที่เลอะเลือนพรวดเบลอคลายจะผุดขึ้น
ในใจมัน!

จ๋วม่อดวงตาสีแดงกว้างอย่างฉับพลัน ดุจสัตว์ร้ายเขม่นมองเหยื่อชั้นดี

เส้นอวีทอดสายตาเย็นชามองดูเขียวม่อเกอที่โถมทะยานเข้าหามัน
ทะลวงกำแพงเสียงคู่อาจทำให้มันแปลกใจอยู่บ้าง แต่ก็เพียงแค่แปลกใจ
เท่านั้น หาได้มีความหวั่นเกรงแม้แต่น้อยไม่

สำหรับชนชั้นด่านเจียง มีแต่เขตแดนจึงนับเป็นพลังขั้นสุดยอด!

เมื่อมีมณฑลยกย่องประดับอยู่เหนือศีรษะ มันก็ดูคล้ายจอมราชันใน
ตำนาน ทรงพลังอำนาจที่สามารถเหยียดหยันดูแลนทั้งโลกหล้า

สายเลือดปิตาจารย์ชานกยู่เป็นสายเลือดสูงศักดิ์ เช่นเดียวกันกับ
แผนผังปิตาจารย์ห่าสืบนร่างมันที่โอ้อวดระการตาหาผู้ใดเสมอเหมือน

เส้นอวีในเวลานี้ ดวงตาเย็นเยือกน่าเกรงขาม ใบหน้าที่หล่อเหลา
ประดุจหยกบัดนี้ดูไม่ต่างจากเทพปิตาจารย์จากตำนานบรรพกาล ขนนกยู่ห่า
สีเลื่อมพรายงดงามสุดเปรียบปาน ประดุจเสื้อคลุมอาภรณ์สวรรค์ หรือ
มิฉะนั้นก็มาน้ำตกหลากสีส้น คลุมลาดจากไหล่บ่า ทิ้งตัวระย้าผ่านแผ่น
หลัง ลากระลงบนพื้น

มันยืนนิ่งอยู่ที่นั่นอย่างเงียบงัน เปี่ยมด้วยสง่าราศรีอันสูงศักดิ์ บันดาล
ให้ผู้คนไม่อาจละสายตาไปจากมัน

สตรีทุกนางในลานประลอง มีอาจห้ามปรามตัวเองไม่ให้มองไป
ยังเส้นอวีที่ดูคล้ายองค์ชายสูงศักดิ์ กระทั่งเสียวงจู่ยังเผยสีหน้าเลอะเลือน
มลายไปชั่ววูบ แต่แล้วนางก็ฟื้นสติแจ่มใสในบัดดล อดตื่นตะลึงสุดระงับ
ไม่ได้

เส้นอวีที่มักจะพยายามโอดอวดต่อหน้านางอยู่ตลอดเวลา ที่แท้ถึงกับไม่เคยเผยพลังฝีมือที่แท้จริงของมันออกมาเลย!

เส้นอวีใช้สายตาเย็นเยือก จับจ้องมองดูจ๋วม่อผู้กำลังพุ่งดิ่งเข้าหามันอย่างเกรี้ยวกราด แล้วพลันยกมือขวาขึ้นด้วยท่วงท่าสง่างาม

ทันใดนั้นแสงสว่างห้าสีระบายนไปทั่วทุกแห่งหน ยึดถือตัวมันเป็นจุดศูนย์กลาง แสงสีอันเลื่อมพรายสาตกกระจายออกไปโดยรอบ ในช่วงพริบตาเดียว ทิวทัศน์งามประหลาดก็กลับกลายเป็นโลกหลากสีใบหนึ่ง

“เขตแดน!”

“ที่แท้มันบรรลุถึงพลังเขตแดนแล้ว!”

ผู้คนคล้ายได้เห็นบางสิ่งบางอย่างที่ยากจะทำใจให้เชื่อได้ลง หากบอกว่าทะเลวงกำแพงเสียงคู่ของจ๋วม่อทำให้พวกมันตื่นตะลึง เช่นนั้นเขตแดนของเส้นอวีที่สร้างขึ้นด้วยการโบกมือเพียงคราเดียว ก็ทำให้พวกมันถึงกับสงสัยว่าดวงตาของพวกมันไม่มีปัญหาหรือไม่ กระทั่งช่างเยียนฮ่าวกับอวีซวงยังมีสีหน้าประหลาดใจ

“น่าเสียดายแทนเชียวม่อเกอ เส้นอวีถึงกับสำเร็จพลังเขตแดนแล้ว... ..เหล่าคนรุ่นเยาว์สมัยนี้มันช่าง... ..” อวีซวงสั่นศีรษะด้วยอารมณ์ความรู้สึก

ชื่อเสียงความเป็นอัจฉริยะของเส้นอวี พวกมันนับว่ารับฟังมาเป็นเวลานาน ลำพังการเข้าสู่ด่านเจียงตั้งแต่อายุสิบหกปีก็ทำให้ผู้คนต้องทอดถอนใจไม่รู้จักจบสิ้นแล้ว

แต่ต่อหน้าโลกหลากสีเบื้องหน้าพวกมัน ค่ายกย่องสรรเสริญที่ผ่านมา
ทั้งหมดแทบจะเรียกได้ว่าไม่มีคุณค่าความสำคัญแม้แต่หน่อย

เขตแดน!

นี่คือเส้นแบ่งแยกชนชั้นยอดฝีมือออกจากชาวยุทธสามัญ ทั้งยังเป็น
เส้นแบ่งแยกว่าคนผู้นั้นยังสามารถรุดหน้าไปสู่ด่านที่เหนือล้ำกว่านี้ได้
หรือไม่

มันยังเยาว์วัยถึงเพียงนี้ กลับก้าวข้ามเส้นแบ่งแยกนี้มาแล้ว อนาคต
ของเส้นอวีผู้นี้ย่อมสุดจะหยั่งคำนวณ ทั้งยังมีความหวังสูงยิ่งที่จะเข้าสู่ด่าน
ไสลว์

หลายคนต้องเร่งปรับเปลี่ยนคำประเมินที่มีต่อตระกูลเส้นเสียใหม่
หลันหยงที่เฝ้าชมดูจากด้านนอกลานประลอง ใบหน้าซีดเผือดเหมือน
ซากศพ

เส้นอวีถึงกับซุกซ่อนพลังเขตแดนเอาไว้จนถึงบัดนี้! เชี่ยวม่อเกอตก
อยู่ในอันตรายแล้ว!

เส้นอวีสีหน้าไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่หน่อย ยังคงเย็นชาไร้ความรู้สึก ไม่
ต่างจากมงกฏนกยูงที่อยู่เหนือศีรษะของมัน

‘เขตแดนเนตรนกยูง!’

ขณะที่ฝ่ายตรงข้ามดูเหมือนใกล้เข้ามาเป็นลำดับ จั้วม่อตันไตนั่นรู้สึก
ว่ารอบข้างคล้ายกลายเป็นบึงโคลนอันหนืดข้น ยากจะเคลื่อนที่ไปข้างหน้า
ได้อีก

ในสายตาของมัน ระยะห่างจากเส้นอวี้คล้ายจะไกลขึ้นกว่าเดิม

ระยะห่างระหว่างพวกมันทั้งสองยืดยาวออกไป เพียงชั่วพริบตาเดียว
เส้นอวี้คล้ายห่างออกไปหนึ่งร้อยจั้ง

จ้วม่อไม่ได้สังเกตเห็น ว่าบนพื้นลานประลองพลันปรากฏเครื่องหมาย
วงกลมคล้ายรูปดวงตาบนแพนหางนกยูงมากมาย แต่ละดวงคล้ายดวงตา
ประหลาด หรือวังวนที่หมุนคว้างอย่างเข้มข้น

ความรู้สึกหนืดข้นเหนียวหนัก บันดาลให้จ้วม่อรู้สึกอึดอัดขัดข้องผิด
ธรรมดา

มันในยามนี้ไม่ต่างจากสัตว์ร้ายที่โถมทะยานเข้าสู่ตาข่ายดัก ต่อสู้ดิ้น
รนไปตามสัญชาตญาณ! แต่ในเวลานี้เอง บางสิ่งพลันผุดขึ้นในใจมัน พลุ่ง
พล่านไปทั่ว ทำให้มันต้องแหงนหน้าคำรามกึกก้องอย่างน่าสะท้านใจ มัน
ราวกับสัตว์ร้ายบาดเจ็บที่จนตรอก ร่างดีดพุ่งขึ้นจากพื้นอย่างกะทันหัน รอ
จนขึ้นถึงจุดสูงสุด ทั้งร่างพลันไหววูบ กลายเป็นเงาร่างพรวดเลื่อนสายหนึ่ง!

แทบจะในเวลาเดียวกัน เห็นเปลวไฟร้อนแรงลากยาวจากปากฟ้า
ทะลวงดิ่งลงสู่พื้นลานประลองอย่างหักโหม

จ้วม่อต่อยหมัดออกมาอย่างดุคั่น ลากเป็นหมัดเพลิงสาดประกายเจิด
จ้าสายหนึ่ง พุ่งลงกระแทกกลวดยาวดวงเนตรแพนหางนกยูงบนพื้นอย่าง
ถนัดถนี่

บีม!

พื้นลานประลองสะท้านสั่นไหว รูปดวงตาแตกกระจายในบัดดล
กลายเป็นเศษเสี้ยวสีส้นนับไม่ถ้วน แต่พวกมันพลันไหลบ่ามาจากทุก

ทิศทางดูจสายน้ำธาโถม กลับมารวมตัวกันอย่างรวดเร็ว คืบสู่สภาพดวง
เนตรบนแพนหางนกยูงอีกครั้ง

เส้นอ้อมองดูการตื่นรนของจ๋วม่ออย่างไร้ความรู้สึก ไม่ได้รับ
ผลกระทบแม้แต่หน่อย

ลำพังความเสียหายเช่นนี้ ย่อมไม่ระคายผิวเขตแดนเนตรนกยูงของ
มัน

เมื่อจ๋วม่อต้อยหมัดกระแทกพื้น ทะเลเพลิงภายในร่างมันปล้นพลุ่ง
พล่านปั่นป่วน แผลเสียงคำรามก้อง เมื่อได้ใช้กำลังออกมาอย่างรุนแรง
จ๋วม่อรู้สึกสุขสบายอย่างยากจะบ่งบอกบรรยาย

ยามที่หมัดกระแทกพื้น ให้ความรู้สึกราบรื่นสะดวกตาย ไม่ได้เผชิญ
กับแรงต้านทานใด ๆ

ดังนั้นมันไม่รีรอแลเง เงื่อหมัดขึ้นอีกครั้ง ราวกับเสียสติไปแล้ว มัน
ระดมต้อยหมัดใส่พื้นลานประลองหมัดแล้วหมัดเล่าอย่างไม่ชะงักขาด
ตอน!

ตูม ตูม ตูม

พื้นลานประลองสั่นสะเทือนเลื่อนลั่นไม่ขาดสาย ภายใต้พายุหมัดอัน
คลุ้มคลั่ง ดวงเนตรแพนหางนกยูงบัดเดียวแตกกระจาย บัดเดียวกลับมา
รวมตัวกัน สลับสับเปลี่ยนคล้ายไม่มีที่สิ้นสุด

จ๋วม่อคล้ายไม่ตระหนักถึงเรื่องนี้ มันไม่สนใจหน้าอินทร์หน้าพรหม
จมอยู่ในความรู้สึกสุขสบายอย่างสุดบรรยาย ทุกครั้งที่ต้อยพื้น เปลวไฟ

ภายในร่างมันคล้ายระบายออกจากร่าง ไหลลงสู่พื้น ทุกองคาพยพในร่างกายมันประดุกกำลังลุกไหม้อย่างเกรี้ยวกราด

บนที่นั่งผู้ชม อวีซวงอดดูทานไม่ได้ “เจ้าผู้นี้เมามายจริง ๆ!”

“สุราปิตาจเมิงผอสิบกหกเหยือก ...” ซางเยวียนฮ่าวเพียงกล่าวไม่กี่คำ แต่ความหมายในถ้อยคำเหล่านี้กลับไม่จำเป็นต้องบ่งบอกออกมา

“คนผู้นี้ก็เป็นตัวประหลาดเช่นกัน มันดื่มสุราปิตาจเมิงผอลงไปสิบกหกเหยือก แต่ยังสามารถต่อยติกับเราได้จริง ๆ เมื่อตอนที่ข้ายังเป็นเด็กน้อย ไลน์ไม่แข็งแกร่งเช่นนี้บ้างหนอ?” อวีซวงรำพึงรำพันพลางทอดถอนใจ

“มันยังจะทำให้เราประหลาดใจยิ่งกว่านี้” ซือเยวียอู้จู้ ๆ ก็กล่าวพลางหัวร่อเบา ๆ

อวีซวงกับซางเยวียนฮ่าวงงันวูบอย่างพร้อมเพรียง ซือเยวียอู้ปกติมักไม่ค่อยแยแสสนใจสิ่งใด แต่ในตอนนี้ดวงตาของมันเป็นยามที่มองดูเชียวม่อ เกอกลับทอประกายที่ผิดแผกแตกต่าง คล้ายคาดหวังรอคอยหรือไม่ก็ดูคล้ายตื่นเต้นเร้าใจอยู่บ้าง

สองยอดฝีมือสบตากันวูบ สามารถพบเห็นเค้าตื่นตะลึงในดวงตาของฝ่ายตรงข้าม

เฉิงจู้ไม่เคยกล่าวโดยไม่มีเหตุผล หรือว่าเจ้าเด็กน้อยผู้นี้มีสิ่งใดที่พิเศษอยู่จริง ๆ?

ทั้งสองอดบังเกิดความรู้สึกคาดหวังรอคอยอยู่บ้างไม่ได้

พวกมันหันเหสายตากลับไปยังสนามประลอง จับจ้องมองดูเชียวม่อ เกอผู้ยังคงกระหน้าชกใส่พื้นอย่างคลุ้มคลั่ง

“อา?” ขางเยวียนฮ่าวคล้ายสังเกตเห็นเรื่องราวบางประการ
“ฮะ?” อวีซวงก็อดูทานอย่างแปลกใจไม่ได้

จ้วม่อยังคงโหมต่อยใส่พื้นอย่างบ้าคลั่ง คล้ายไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แต่
ละหมัดของมันทุ่มเทเร็วแรงกำลังทั่วร่าง ทุกหมัดต่อยอย่างไม่คิดชีวิต
พื้นลานประลองสั่นสะเทือนเลื่อนลั่นไม่หยุดยั้ง กระทั่งเหล่าอาคันตุกะบน
ที่นั่งผู้ชมยังรู้สึกได้

มันลื่นเลื่อนเส้นอวีไปโดยสนิทใจ

ในสายตาของมัน มีเพียงดวงเนตรแพนหางนกยูงที่บัดเดียวแตก
กระจายบัดเดียวคืนสภาพซ้ำ ๆ

เมล็ดผลึกสุรียันภายในร่างมันหมุนคว้างด้วยระดับความเร็วอันน่า
แตกตื่นสะท้านใจ แผลงไปด้วยแรงดึงดูดอันแปลกประหลาด กระทั่งดวง
อาทิตย์สามดวงบนแผ่นหลังยังถูกดึงลงไปใ้ทะเลไฟคลั่งภายในร่างของ
จ้วม่อ

สิ่งที่ปรากฏขึ้นในใจจ้วม่อ ถึงยามนี้ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้นอย่างช้า ๆ

จ้วม่อผู้สูญเสียสติสัมปชัญญะทั้งมวลตั้งแต่แรก ย่อมไม่ได้เสียเวลา
ขบคิดแม้แต่หน่อย สัญชาตญาณสั่งให้มันแปรเปลี่ยนกระบวนท่าไปตามสิ่ง
ที่ผุดขึ้นในใจนั้น

หมัดยังคงโหมซัดหมัดแล้วหมัดเล่า!

แต่โดยไม่รู้ตัว แต่ละหมัดเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงไปที่ละน้อย

จ้วม่อกระหน่ำร้าวหมัดด้วยความเร็วสูงส่งสุดยอด เป็นพายุหมัดที่เร่
ร้อนเสียจนผู้คนไม่อาจมองเห็นได้ชัดตา

การเปลี่ยนแปลงแม้บังเกิดขึ้นทีละน้อย แต่ภายใต้ระดับความเร็วอัน
น่าแตกตื่นสะท้านโลกนี้ ภายในชั่วพริบตาเดียว ผู้คนก็พลันตระหนักว่า
หมัดอันบ้าคลั่งนั้นเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง!

บทที่ 605 ขนราชานกยูง

เส้นอวี้ออดตามองจั่วม่ออย่างไรอารมณ์

สีน้ำมันไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่น้อย เขตแดนเนตรนกยูงเต็มไปด้วย
ความเปลี่ยนแปลงไร้ที่สิ้นสุด คิดใช้กำลังทำลายล้างตรง ๆ ไม่มีประโยชน์
ใด ในดวงตาไร้อารมณ์ของมันจุดประกายภาคภูมิลำพองวูบหนึ่ง

ภายในเขตแดนเนตรนกยูง ทุกประการล้วนอยู่ในกำมือของมัน มัน
ประหนึ่งเทพปิศาจแห่งยุคบรรพกาล ยืนหยัดอยู่บนจุดสูงสุดของยอดเขา
ทอดตามองไปยังเหล่าศัตรูที่ไม่ต่างจากฝูงมดใต้ฝ่าเท้าของมัน ความรู้สึก
เช่นนี้น่าเคลิบเคลิ้มมันมาไม่น้อย

มองดูคู่ต่อสู้ของมันชกใส่พื้นราวกับคนปัญญาอ่อน เส้นอวี้ออยยิ้มดู
หมิ่นจุดขึ้นที่มุมปาก

เพิ่มไฟอีกสักหน่อยดีหรือไม่?

รอยยิ้มเหยียดหยามประดับอยู่บนมุมปากเส้นอวี้ มันยกมือขวาขึ้นอีก
ครั้ง

ทันใดนั้นเอง สายตามันจ้องมองไปที่หมัดขวาของจั่วม่อ รอยยิ้มพลัน
แข็งค้างในบัดดล

อะไร... ...น้ำมันอะไรกัน?

จ๋มม่อรู้สึกราวกับว่าร่างกายของมันอยู่เหนือทะเล แต่เป็นทะเลเพลิงที่แผดคำรามกึกก้องผืนหนึ่ง! ทัวทั้งทะเลเพลิงคึกคักพลุ่งพล่าน อาละवादไม่หยุดยั้ง เมล็ดผลึกสุริยันเม็ดเล็ก ๆ และดวงอาทิตย์ที่มาจากแผ่นหลังของมันอีกสามดวง ประหนึ่งมือที่มองไม่เห็น คอยกระชากดึงรั้งทะเลเพลิงให้เดือดพล่าน!

ภาพพรัมัวที่ลอยอยู่ในจิตใจมัน ราวกับเสียงกระซิบเร่งเร้า คอยกระตุ้นจ๋มม่ออยู่ตลอดเวลา

ความป่าเถื่อนและความพลุ่งพล่าน บันดาลให้จ๋มม่อจู่โจมอย่างไม่รีรอแลเล หมัดขวาต่อยออกไปตามภาพที่ปรากฏขึ้นในใจ!

ตูม!

ประกายไฟแลบลิ้นระหว่างหมัดกับพื้น ก่อนจะลอยขึ้นกลางอากาศ ไม่มีผู้ใดทันสังเกตเห็นประกายไฟซึ่งมีขนาดเท่าปลายเข็มนี่

กระทั่งจ๋มม่อเองยังไม่สังเกตเห็น ทะเลเพลิงที่พลุ่งพล่านอยู่ภายในร่างกายมันราวกับท่อนไม้หนัก ถูกแขวนไว้กลางอากาศ ทุกครั้งที่มันต่อยลง ท่อนไม้หนักจะร่วงฟาดลงมาด้วย ความรู้สึกนี้ทั้งปลดปล่อยสบายและชวนสำราญใจอย่างบอกไม่ถูก มันรู้สึกราวกับว่ามันสามารถทุบทำลายได้ทุกสิ่ง!

หมัดแล้วหมัดเล่ากระหน่ำซัดไม่ขาดสาย!

ทุกหมัดจะเกิดประกายไฟจุดเล็ก ๆ พวยพุ่งออกจากหมัด ลอยค้างอยู่กลางอากาศ ไม่ว่าคลื่นลมหมัดจะรุนแรงสักปานใด พวกมันก็คล้ายถูกตรึงแน่นอยู่กลางเวหา ไม่ไหวติงแม้แต่น้อย

ประกายไฟเพิ่มจำนวนขึ้นเป็นลำดับ ในไม่ช้าผู้คนก็เริ่มสังเกตพบ!

ในสภาพเลอะเลือน มีเพียงจ้วม่อที่ยังไม่สังเกตเห็น ดวงอาทิตย์สามดวงบนแผ่นหลังมันคล้ายกลายเป็นมีชีวิต ค่อย ๆ หมุนคว้างอย่างช้า ๆ เส้นสีทองที่เชื่อมต่อระหว่างดวงอาทิตย์แต่ละดวงก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย

ทุกครั้งที่หมัดขวาของจ้วม่อต่อยออกมา เสาเปลวไฟร้อนแรงบนหมัดยิ่งหนักหน่วงเข้มข้น จนค่อย ๆ กลายเป็นมีรูปร่าง ห่อหุ้มไปถึงข้อมือของมันแล้วค่อยหยุดยั้งลง

จ้วม่อไม่ทราบว่ากระบวนการทำนี่คือสิ่งใด แต่ทันใดนั้นชื่อหนึ่งก็ผุดขึ้นในใจมัน

ค้อนสุริยัน!

นี่มัน... ..

จ้วม่อยังคงอยู่ในสถานะเลือนลอยมึนงง ดังนั้นมันไม่สนใจอันใด เพียงทำตามภาพที่ปรากฏขึ้นตามสัญชาตญาณ

เศษเสี้ยวพลังเทพทำตัวประดุจทั้งเหล็ก รोजนค้อนไฟหวดฟาดลงปะทะกัน ประกายไฟก็แลบลิ้น!

จ้วม่อผู้กำลังเมามาย กลับรู้สึกว่าการบวนทำนี่ไม่มีพลังอำนาจมากพอให้มันพึงพอใจ มันพยายามเร่งเร้าพลังทุกชนิด ทับซ้อนกันเป็นชั้น ๆ บนหมัดขวาของมัน

หมัดคลื่นสวรรค์กระจกฟ้า! หมัดเพลิงแกนฟ้าลำดับที่หนึ่ง! ค้อนสุริยัน!

แต่ละหมัดก็เปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ยิ่งมายิ่งดุดัน ยิ่งนานยิ่งหนัก
หน่วง!

ตูม!

พื้นปฐพีสั่นสะเทือน

ตูม!

แรงสะเทือนของแผ่นดินยิ่งรู้สึกได้ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ

หลังจากนั้นไม่นาน โຕ้ะและเก้าอี้ทั้งหมดก็เริ่มสั่นไหว โฉมสะคราญ
บนที่นั่งผู้ชมกรีดร้องอย่างขวัญเสีย พวกนางล้วนรู้สึกได้ว่าที่นั่งผู้ชมกำลัง
สั่นอย่างรุนแรง!

ไม่มีใครใดให้ความสนใจเสียงกรีดร้องเหล่านี้ พวกมันพากันจ้องมอง
ลานประลองตาไม่กะพริบ แต่ละคนแทบลืมหายใจ ไม่กล้าแม้แต่จะ
กะพริบตาจริงๆ

แรงสั่นสะเทือนของพื้นดินยิ่งมายิ่งหนักหน่วงรุนแรง ภาชนะอาหาร
บนโຕ้ะสั่นกระแทกกันดังเกรียวกราว

หมัดของเซียวม่อเกอ... ต้องหนักหน่วงถึงเพียงไหนกัน!

เพื่อที่จะรับประกันความปลอดภัยของผู้คนนอกลานประลอง รอบๆ
ลานประลองจัดตั้งอาคมหวงห้ามเอาไว้หลายชั้น แต่ถึงกระนั้น
แรงสั่นสะเทือนที่กระทบออกมานอกลานประลองยังรุนแรงถึงเพียงนี้
เช่นนั้นหมัดของเซียวม่อเกอจะทรงพลังอำนาจสักปานใด... ผู้คนไม่อาจ
จินตนาการได้จริง ๆ!

“พลังอันน่าพรึ่นพรั่นนัก!” อวี๋ซวงบ่นพึมพำกับตัวเอง สีหน้าถึงกับแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย “พลังอันเกรี้ยวกราดถึงเพียงนี้อาจไม่เป็นรองตระกูลเถียนซานเซียง (ช้างภูเขาเหล็ก) แม้แต่น้อย”

ซือเยวี่อี้ดวงตาลึกล้ำสุดหยั่ง สัมเสียงแผงไว้ด้วยร่องรอยหวนรำลึกจางๆ “เหล่าซือของข้าครั้งหนึ่งเคยบอกว่า ผู้ที่สามารถดื่มสุราปัสจาเม็งผอได้มากกว่าสิบเหยือกล้วนเป็นบุคคลพิเศษ”

“บุคคลพิเศษ?” ซางเยวี่ยนฮ่าวจับประเด็นสำคัญที่สุดในประโยคได้ทันที

“เหล่าซือของข้าไม่ได้อธิบายว่าหมายความว่าอย่างไร” ซือเยวี่อี้สันศิรัชะ “สำหรับสุราปัสจาเม็งผอของเหล่าซือ ข้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงสูตรการกลั่นมาก่อน ข้าเองก็อยากรู้เช่นกันว่าคนที่เหล่าซือของข้าเชื่อว่าเป็นบุคคลพิเศษ เป็นคนประเภทใดกัน”

มันเมื่อกล่าวถึงท้ายประโยค สัมเสียงก็ฉายแววคาดหวังรอคอยและตื่นเต้นร่าเริงออกมาชัดเจนกว่าเดิม

ซางเยวี่ยนฮ่าวประหลาดใจอยู่บ้าง เฉิงจู่ตามปกติสงบเยือกเย็นและผ่อนคลายสบายอารมณ์ ประหนึ่งว่าไม่ว่าตกอยู่ภายใต้สถานการณ์เช่นไร ก็ไม่มีสิ่งใดโยกคลอนมันได้ ซางเยวี่ยนฮ่าวเพิ่งจะเคยเห็นสีหน้าเช่นนี้บนใบหน้าของเฉิงจู่เป็นครั้งแรก

อวี๋ซวงหูแม้รับฟังคำสนทนาของทั้งสอง แต่สายตาไม่ละจากลานประลองแม้แต่ชั่ววูบ “คราวนี้ก็ถึงเวลาที่จะได้เห็นแล้วว่าเขตแดนเนตร

นกยูงของเส้นอวี๊ฝึกปรือถึงขั้นใด จะสามารถรับมือการโจมตีอันป่าเถื่อนนี้
ได้หรือไม่”

คนทั้งสามสบปากสบคำลงทันที ท่ามกลางแรงสั่นสะเทือนอันชวน
สะท้านใจ สายตาสามคู่จับจ้องอยู่ที่ลานประลอง

เส้นอวี๊สีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย

มันคล้ายยืนอยู่บนหนั่งกลองที่มีคนกำลังโหมตีอย่างบ้าคลั่ง ทุก
จังหวะการตี พื้นลานประลองก็สั่นสะเทือนเลื่อนลั่นรุนแรงขึ้นทุกขณะ

ดวงเนตรแพนหางนกยูงบนพื้นยังคงคอยรักษาสภาพดั้งเดิม แต่
เส้นอวี๊รู้สึกได้ว่าพวกมันกำลังสั่นไหว เริ่มจะกลายเป็นไม่มั่นคงขึ้นมาแล้ว!

คนผู้นี้...ที่แท้เป็นตัวประหลาดอันใด?

มันแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ภายใต้เขตแดนเนตรนกยูง อีกฝ่ายยัง
สามารถสำแดงพลังออกมาอย่างเกรี้ยวกราดถึงเพียงนี้ เจ้าผู้นี้มัน... ..

ควรทราบว่าภายในเขตแดนเนตรนกยูง ดวงเนตรแพนหางนกยูงแต่
ละดวงเป็นวังวนขุมหนึ่ง มันแม้เพียงจะสำเร็จเขตแดนเนตรนกยูงได้เพียง
สองปี แต่ภายในเขตแดนเนตรนกยูงของมัน ก็มีดวงเนตรแพนหางนกยูง
อยู่ถึงเก้าร้อยเก้าสิบดวง!

อาศัยดวงเนตรแพนหางนกยูงเก้าร้อยเก้าสิบดวงปลดปล่อยพลังวัง
วนพร้อมกัน กระแสอันดุคั่นภายในเขตแดนนั้น หากเป็นคนที่อ่อนแอสัก
หน่อยจะถูกฉีกกระชากออกเป็นชิ้น ๆ ในช่วงพริบตา และแม้ว่าสังขาร
ร่างกายของพวกมันจะแข็งแกร่งทนทานยิ่ง แต่ภายใต้พลังวังวนของดวง

เนตรแพนหางนกยูงเก๋าร้อยเก๋าสีดวง พวกมันก็ไม่ต่างจากผีเสื้อที่พลัด
ติดใบแมงมุม ยิ่งดิ้นรนเท่าใดก็ยิ่งรัดพันตัวเองแน่นหนาขึ้นเท่านั้น

และท้ายที่สุด รอยฉัตรถูกพลังวังวนรัดพันจนไม่อาจขยับ
เคลื่อนไหว เส้นอวีก็สามารถเข้าไปปลิดชีวิตอีกฝ่ายได้อย่างง่ายดาย
ภายใต้สายตาประพริบพริบของฝ่ายตรงข้าม

แต่ทว่า... ..

มันถึงจ้องจ้วงม่อตาแทบกลน ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันรู้สึกคลื่น
ความเย็นสายหนึ่งแผ่ซ่านขึ้นจากใจ เส้นอวีทราบแน่ชัดว่าเชียวม่อเกอ
ได้รับผลกระทบจากเขตแดนเนตรนกยูงอย่างเต็มที่ เนื่องจากเมื่อตอนที่
เชียวม่อเกอเข้าสู่เขตแดนเนตรนกยูง ถึงกับชะงักงันชั่ววูบไปอย่างเห็นได้
ชัด

ทว่าเชียวม่อเกอกำลังกระหน่ำหมัดต่อยใส่พื้นลานประลองราวกับ
เสียสติ!

พฤติกรรมที่สำหรับมันแล้วดูเหมือนจะโง่งมเกินเยียวยา บัดนี้กลับทำ
ให้เส้นอวีรู้สึกถึงอันตรายขึ้นมา

มันยอมมีอาจนั่งนิ่งเฉย รอดูผู้อื่นทำลายเขตแดนของมันได้!

เส้นอวีคล้ายว่าเพิ่งสะดุ้งตื่นขึ้นมาอย่างกะทันหัน ดวงตาทอประกาย
อำมหิตวูบ

มันตกลงใจใช้กระบวนท่าที่เก็บซ่อนเอาไว้!

จ้วม่อรู้สึกสุขสำราญอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ในใจมันยิ่งเมามายเท่าใด มันก็ยิ่งตื่นเต้นเร้าใจมากเท่านั้น ดวงเนตรแพนหางนกยูงคล้ายไม่อาจพื้สภาพได้ทันเวลาอีกแล้ว ยังไม่ทันจะกลับคืนเป็นเหมือนเดิม ก็ถูกทุบจนแหลกละเอียดอีกครั้ง หมัดของจ้วม่อเมื่อกลายเป็นยิงหนักหน่วงดุจัน พลังอันน่าสะพรึงกลัวก็กวาดซัดออกไป ก่อเกิดระลอกคลื่นสีรุ้งระลอกแล้วระลอกเล่า

แหล่ขึ้นยิ่งนัก!

จ้วม่อหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง ดังกังวานไปในอากาศ ขณะที่มันยังคงกระหน่ำหมัดต่อยลงไปไม่หยุดมือ!

หมัดยิ่งมายิ่งรวดเร็ว รวดเร็วเสียจนแทบจะช่วงชิงเอาลมหายใจของบรรดาผู้ชมไปด้วย เปลวไฟอันกล้าแข็งพลุ่งพล่านอาละวาดอยู่ภายในร่างกายของจ้วม่อ มันคล้ายคนที่หิวกระหายจนใกล้ตาย ความหาแหล่งน้ำอย่างบ้าคลั่ง สิ่งที่มีนพากเพียรค้นหากลับไม่ใช่แหล่งน้ำ แต่เป็นวิธีการที่จะช่วยให้หมัดของมันแกร่งกร้าวทรงอำนาจยิ่งกว่านี้

พลังแห่งเปลวไฟยิ่งปะทะกันรุนแรงขึ้น พลังเทพก็ยิ่งปะทุออกมาจากร่างกายมันมากขึ้น!

แผนผังปิศาจบนหมัดขวาของจ้วม่อเปล่งแสงเจิดจ้าบาดตา เมื่อมันกระหน่ำชกใส่พื้นอย่างแรงร้อน ประกายแสงสีน้ำเงินก็ลากเป็นทางยาวอยู่กลางอากาศ

ถึงตอนนี้ ภายใต้ประกายแสงเจิดจ้าบาดตา ไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็นประกายไฟที่ล่องลอยอยู่กลางอากาศได้อีก

ในเวลานี้เอง ดวงเนตรแพนหางนกยูงคล้ายจานเหล็กที่ถูกแม่เหล็กดึงดูดไป เริ่มรวมตัวกัน มุ่งหน้าไปในทิศทางหนึ่ง

ด้วยดวงตามามาย จั้วม่อในที่สุดก็หยุดการต่อยใส่สนามประลองเหม่อมองดวงเนตรแพนหางนกยูงไหลผ่านฝ่าเท้าของมันไปอย่างไม่ขาดสาย มันค่อย ๆ หันหน้า มองตามทิศทางที่ดวงเนตรแพนหางนกยูงลับหายเข้าไป

ดวงเนตรแพนหางนกยูงทั้งที่อยู่บนพื้นและกลางอากาศ ล้วนไปรวมตัวกันอยู่บนร่างของเส้นอวี

ชั่วพริบตานี้เส้นอวีแปรเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง ดวงเนตรแพนหางนกยูงได้ขึ้นไปบนร่างมัน หายเข้าไปในแผนผังปิศาจของมัน มงกุฎรูปนกยูงบนศีรษะเส้นอวีดูคล้ายกลับกลายเป็นมีชีวิต สองปีกกางออกทันควัน เพียงชั่วพริบตาเดียว มงกุฎนกยูงก็แผ่ปีกครอบคลุมศีรษะของเส้นอวี แปลงกายเป็นหมวกเกราะอังกามวิจิตร เผยให้เห็นเฉพาะดวงตาของเส้นอวีเท่านั้น พร้อมกันนั้นขนนกยูงที่มีความยาวราวครึ่งนิ้วเส้นหนึ่ง พลันปรากฏขึ้นในมือของเส้นอวี!

จั้วม่อชะงักงันวูบ ยังคงจดจำได้ว่าเจ้าคนที่เบื้องหน้านี้นางเดิมพันกับมันตาหนึ่ง

แต่กลับนึกไม่ออกว่าเดิมพันเรื่องอันใด

อย่างไรก็ตาม เชี่ยวม่อเกอเคยแพ้พนันด้วยหรือ?

จั้วม่อสะบัดร่าง ดัดพุงเข้าเผชิญหน้าเส้นอวีในบัดดล

ไม่มีผู้ใดกล้าดูแคลนปิศาจสุราน้อยตนนี้อีกต่อไป แต่ละหมัดของมัน คล้ายตอยใส่หัวใจของผู้คนด้วย

อย่างไรก็ตาม รอยการแปลงร่างของเส้นอวีเส็จสิ้นสมบูรณ์ โดยเฉพาะขนนกยูงห้าสีในมือของมัน เสียงอุทานพลันดังระงมในกลุ่มคน

“ชนราชานกยูง!”

กระทั่งอวีชวงบนที่นั่งผู้ชมยังไม่อาจรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ได้ มัน ผุดลุกขึ้นอย่างฉับพลัน จ้องเขม็งไปยังลานประลองด้วยสีหน้าตื่นตะลึง “เจ้าผู้นี้...กระทั่งชนราชานกยูงก็ฝึกปรือสำเร็จ ตระกูลเส้นให้กำเนิดยอด อัจฉริยะที่น่าทึ่งออกมาคนหนึ่งโดยแท้!”

ชนราชานกยูง สูดยอดกระบวนท่าไม้ตายอันกระเดื่องดังของตระกูล เส้น แม้กระทั่งในหมู่ตระกูลสูงศักดิ์มากมายในดินแดนร้อยเถื่อน ยัง นับเป็นหนึ่งในสุดยอดท่าไม้ตายชั้นแนวหน้า ภายในประวัติศาสตร์อัน ยาวนานของตระกูลเส้น ไม่ทราบมีศัตรูมากมายเท่าใดต้องทอดร่างเป็น ซากศพภายใต้กระบวนท่านี้

ปฐมาจารย์ผู้ก่อตั้งตระกูลเส้น เคยใช้กระบวนท่านี้สังหารจอมปิศาจ ด่านเจียงทั้งสี่จนเจ็ดสิบเก้าตน สะท้านไปทั่วแดนปิศาจ จากนั้นค่อยก่อตั้ง ตระกูลเส้นขึ้น

ชนราชานกยูงแม้ร้ายกาจ แต่ยากจะฝึกปรือถึงขั้นสูงล้ำ กระทั่งถึง บัดนี้ จำนวนผู้ที่สำเร็จวิชาชนราชานกยูง ในเชื้อสายตระกูลเส้นแทบจะ นับได้ด้วยนิ้วมือข้างเดียว ว่ากันว่าผู้ที่คิดฝึกปรือชนราชานกยูง จะต้อง บรรลุความเข้าใจในเขตแดนเนตรนกยูงถึงขั้นลึกล้ำเสียก่อน

ตั้งแต่แรกเริ่ม ความยากลำบากในการสำเร็จพลังเขตแดนเนตรนกยูง ก็เรียกได้ว่าสูงล้ำอยู่แล้ว ในบรรดาลูกหลานตระกูลเส้นรุ่นี้ มีคนเพียงหยิบมือเดียวที่สามารถบรรลุพลังเขตแดนเนตรนกยูง ในจำนวนนั้น ผู้ที่สามารถสำเร็จวิชาชนราชานกยูงยังมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

ดังนั้นอวีซวงพอเห็นชนนกยูงในมือเส้นอวี ความตื่นตะลึงของมัน ย่อมเป็นที่คาดคำนวณได้

“ยังไม่สมบูรณ์” ชางเยวียนฮ่าวโพล่งออกมา

“เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว” อวีซวงถอนหายใจเบา ๆ “มันยังเยาว์วัยยิ่ง แต่สามารถฝึกปรือชนราชานกยูงได้ถึงขั้นนี้ พรสวรรค์ระดับนี้เกรงว่าต่อให้เทียบกับปฐมาจารย์ผู้ก่อตั้งตระกูลเส้น ยังคงไม่อ่อนด้อยกว่าแม้แต่น้อย”

ชางเยวียนฮ่าวนิ่งงันไป อวีซวงกล่าวไม่ผิด

พรสวรรค์ของเส้นอวีสูงล้ำจนน่าตระหนก

มันเพ่งมองบุรุษหนุ่มที่เมามายจนส่ายไปส่ายมา ในใจรู้สึกเศร้า เสียดายอยู่บ้าง เด็กน้อยผู้นี้ก็มีพรสวรรค์สูงส่งเช่นกัน แต่ผู้ใดจะคาดคิดว่ามันจะต้องเผชิญกับยอดอัจฉริยะในรอบร้อยปีเช่นเส้นอวี

ช่างน่าเสียดายนัก

ด้วยความรู้สึกเศร้าเสียดาย ชางเยวียนฮ่าวกวาดตามองผ่านบนพื้น ใต้ฝ่าเท้าของจ้วม่อโดยไม่ได้ตั้งใจ เท่านั้นเอง มันต้องถลึงตามองอีกครั้ง อย่างฉับพลัน

สิ่งนั้นมัน... ..

เห็นกลุ่มประกายไฟเล็ก ๆ อันแปลกพิสดารลอยอยู่ข้างเท้าของจ๋มม่อ
อย่างเงิบงัน

เงิบงันจนชวนสะท้านใจ!

บทที่ 606 กองลอร์ดจักร

เส้นอวีเมื่อมองดูคู่ต่อสู้ของมัน ในดวงตาปรากฏร่องรอยหวาดกลัววูบหนึ่ง ไม่ทราบเพราะเหตุใด ขนราขานกยุงในมือไม่ได้ก่อให้เกิดความเชื่อมั่นมากเท่าที่มันคาดคิดเอาไว้ เจ้าคนที่ยืนอยู่ตรงหน้ามัน กำลังต่อสู้ดิ้นรนอยู่ในเขตแดนของมัน ไม่ได้มีท่วงท่าสภาวะของยอดฝีมือแม้แต่หน่อย กลับคล้ายปีศาจสุราที่ร่าเริงจนเมามาย ซึ่งสามารถพบเห็นได้ทั่วทุกมุมถนน

แต่ปีศาจสุราที่เมามายนี้ กลับทำให้มันบังเกิดความหวาดกลัวชั่ววูบหนึ่ง

มันไม่อาจบอกได้ว่าเพราะเหตุใด หรือเพราะพายุหมัดเมื่อสักครู่ดูทรงพลังอำนาจเหนือธรรมดา? หรือเพราะเสียงหัวร่ออันคลุ้มคลั่งของเซียวม่อเกอ?

แต่แล้วสายตาของเส้นอวีก็กลับคืนเป็นกระจ่างชัดในบัดดล พลังอันกล้าแข็งที่ส่งผ่านออกมาจากขนราขานกยุงในมือของมัน ช่วยลบล้างร่องรอยความหวาดกลัวออกไปจากใจมันอย่างสมบูรณ์

มันหัวร่อเบา ๆ ความกลัวฉุนเผ็ดขึ้นโดยไม่มีต้นสายปลายเหตุได้? ต้องเป็นอีกฝ่ายที่สมควรหวาดกลัวมันจึงจะถูกต้อง

ฝีมือที่เซียวม่อเกอแสดงออกมาเมื่อครู่ สมควรชูขวัญผู้คนจนตื่นตะลึงไม่น้อย นี่ก็เป็นสิ่งที่มันต้องการอยู่แล้วมิใช่หรือ? คู่ต่อสู้ที่แกร่งกล้า

ถึงเพียงนี้ หากพ่ายแพ้ภายใต้ชนราชานกยูงของมัน ยิ่งจะช่วยแต่งแต้ม
สีสันอันเจิดจรัสให้แก่ประวัติศาสตร์ตำนานของมัน

นี่คือบุคคลที่สามารถก่อให้เกิดหุบดาวประทानพร! หินรองเท้าชั้น
เลิศที่จะหนุนส่งให้มันโด่งดังสะท้านทั่วแดนปิตาจ!

มาทำให้ทุกอย่างจบสิ้นกันเสียที!

เส้นอวีครุ่นคิด ดวงตาสาตประกายเย็นเยียบ มือขวายกขึ้นขัดเบา ๆ

ชนราชานกยูงพุ่งวาบออกไป แปรเปลี่ยนเป็นลำแสงหลากสีสายหนึ่ง
ทะยานเข้าหาเขี้ยวม่อเกอตรง ๆ!

จ้วงม่อสีหน้าทอแววเจ็บปวด

หลังจากโหมขัดหมัดออกไปอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เปลวเพลิง
ภายในร่างกายมันประจุลูกตุ้มอันหนักหน่วง ทุกครั้งที่หมัดอันหนักหน่วง
ต่อยใส่พื้น เปลวไฟในร่างกายก็พลุ่งพล่านปั่นป่วน แม้ว่าจะถูกเมล็ดผลึก
สุรียันและพลังของอุปกรณ์สวรรค์สีบอิกาสะกดเอาไว้ แต่อันที่จริงยังคง
พลุ่งพล่านปั่นป่วนอย่างรุนแรง

ยามที่มันโหมขัดพายุหมัด มันไม่รู้รู้สึกอันใด แต่หลังจากหยุดต่อย
หมัด กลุ่มไฟก็ขยายออกเป็นกระแสเปลวไฟนับไม่ถ้วน กระจายไปทั่วแขน
ขาและอวัยวะต่าง ๆ ภายในกาย

ชั่วพริบตานี้จ้วงม่อรู้สึกศีรษะลั่นอิงอล จิตใจอันสับสนเลอะเลือน
กลายเป็นว่างเปล่าอย่างสมบูรณ์

แทบจะในเวลาเดียวกัน สามดวงอาทิตย์บนแผ่นหลังที่เดิมที่ยังหมุน
คว้างอย่างเข้มข้น จู่ ๆ หยุดหมุนลงอย่างกะทันหัน

แสงสว่างแล่นวาบจากแผ่นผังปิศาจรูปดวงอาทิตย์ที่กลางอก ไหล
ผ่านไปตามเส้นสีทองที่เชื่อมระหว่างแผ่นผังปิศาจแต่ละดวง พุ่งเข้าสู่สาม
ดวงอาทิตย์บนแผ่นหลังของมันอย่างแรงร้อน!

ดวงอาทิตย์ทั้งสี่ ทันใดนั้นสาดแสงสว่างเจิดจ้าออกมา

กลุ่มประกายไฟข้างเท้าของจ๋ม่อพลันสว่างวาบ แต่ละจุดส่อง
ประกายดุจดวงดาว จากนั้นถูกดึงดูดเข้าไปในมือขวาของจ๋ม่อในบัดดล
ซู่!

บังเกิดเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน

เพียงชั่วพริบตาเดียว แผ่นผังปิศาจรูปดวงอาทิตย์บนมือขวาของ
จ๋ม่อระเบิดแสงสว่างจ้าออกมาอย่างฉับพลัน ดวงอาทิตย์ดวงที่ห้าแห่ง
อุปกรณ์สวรรค์สิบอีกาจุติแล้ว!

ตูม!

ดวงอาทิตย์ดวงที่ห้าซึ่งดูไม่มีอันใดแตกต่างจากสี่ดวงที่จุติก่อน กลับ
ก่อให้เกิดเหตุการณ์สุดคาดคิดตามมา!

เนื่องเพราะตำแหน่งของดวงอาทิตย์ดวงที่ห้านั้นอ่อนไหวเกินไป มือ
ขวาของจ๋ม่อซึ่งมีแผ่นผังปิศาจหอยเปลือกเหล็กหมื่นชั้น เป็นศูนย์รวม
ของวังวนพลังงานอันลึกลับพิสดารที่ยากจะหยั่งคำนวณ!

กระแสพลังอันเกรี้ยวกราดสุดบรรยายพลันไหลบ่าไปยังมือขวาของ
จ๋ม่ออย่างบ้าคลั่ง แผ่นผังปิศาจรูปดวงอาทิตย์ดวงที่ห้าเมื่อรองรับพลังทั้ง

มวล ภายในชั่วพริบตาเดียวถึงกับแทบแตกกระเบิดออกมา ในกระแสพลัง
เหล่านี้ยังแผ่ไปได้ด้วยพลังเทพมากมายมหาศาล

ทันใดนั้น ดวงอาทิตย์ดวงที่ห้าพลันมีดสลับลง กลืนอายุสภาวะที่
แตกต่างจากดวงอาทิตย์ดวงอื่นแผ่ซ่านออกมาจากมือขวาของจ้าวม่อ

เห็นประกายไฟเป็นจุดแต้มมากมายปรากฏขึ้นล้อมรอบลวดลายดวง
อาทิตย์ ประหนึ่งว่าเป็นตัวแทนของกลุ่มดาวกัมปาน

เมฆหมอกประกายไฟเริ่มหมุนคว้างรอบมือขวาของจ้าวม่อ โคจรหมุน
วนอย่างไม่มีที่สิ้นสุด รวากับกระแสนาราดารจักรสีแดงฉานวงเล็กๆ วงหนึ่ง

ทันใดนั้น แสงสีแดงผืนหนึ่งแผ่กระจายออกมาจากใต้ฝ่าเท้าของ
จ้าวม่อ ตรงเข้าหักหาญโรมรันกับความมืดในเขตแดนของเส้นอวี

“เขตแดน!” เสียงอุทานอย่างแตกตื่นดังกระหึ่มในกลุ่มคน

เสียงอุทานนี้ทำให้จ้าวม่อจิตใจไหววูบ ความเมามายที่ผสมรวมกับ
ทะเลเพลิงคล้ายจะถดถอยตามกันไป สายตาของมันก็กลับคืนสู่
สติสัมปชัญญะในบัดดล

ดังนั้นเอง มันจึงทันได้มองเห็นลำแสงห้าสีสายหนึ่งพวยพุ่งเข้าหามัน

ชั่วพริบตานี้ สันทรณ์อันตรายอย่างแรงกล้ากรีดร้องระงมในใจ
บันดาลให้เส้นขนทั่วร่างลุกชี้ชัน!

มันตัวดมือซัดออกไปตามสัญชาตญาณ ประกายไฟขนาดเท่ากำปั้น
ซึ่งล้อมรอบอยู่บนฝ่ามือของมันพลันกริดวาบ จู๋โจมสวนเข้าหาลำแสงห้าสี
สายนั้นอย่างหักโหม

ชื่อเยวี่อู้ผุดลุกขึ้นอย่างกะทันหัน จ้องมองประกายไฟขนาดเท่ากำปั้นวงนั้นด้วยสีหน้าตื่นเต้นระทึกใจ

ในเวลาไม่มีผู้ใดสนใจมัน ทุกคนจ้องเขม็งไปยังสนามประลอง จู่ ๆ บังเกิดความรู้สึกว่าหลังจากปะทะกันรอบนี้ ต้องมีฝ่ายหนึ่งล้มลง!

ประกายไฟไม่รวดเร็วนัก ต่อหน้าชนราชานกยูงที่รวดเร็วดุจสายฟ้า มันดูไม่ต่างอันใดจากเต่าคลาน

ชนราชานกยูงพุ่งวาบ ทะลวงใส่กลุ่มเมฆประกายไฟอย่างดุคั่น
อำมหิต

จากนั้นฉากอันน่าแตกตื่นสะท้านใจพลันอุบัติขึ้น!

ชั่วพริบตาที่ชนราชานกยูงอันกร้าวแกร่งสุดเปรียบปาน ทะยานเข้าเช่นฆ่าพิฆาตกลุ่มเมฆประกายไฟ ระดับความเร็วของมันกลับเชื่องช้าลงทันควัน รอนจนทะลวงผ่านเข้าไปได้ครึ่งทาง ความเร็วของมันก็ลดต่ำฮวบฮาบ จนเชื่องช้ายิ่งกว่าหอยทากแล้ว

ซู่ว!

ปลายแหลมของชนราชานกยูงจู่ ๆ บังเกิดประกายไฟสายหนึ่ง เปลวไฟลูกกลมอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาเดียวก็อาบท่วมชนราชานกยูงทั้งเส้น

วู่ม!

พริบตาจุจประกายไฟ ชนราชานกยูงอันเกรียงไกรพลันกลับกลายเป็นเถ้าถ่านกลุ่มหนึ่ง สลายหายไปกับตา

ช่วงเวลาที่ประกายไฟแรกปะทุขึ้นบนปลายขนราชานกยูง เส้นอวีเบิก
ตาลนแทบหลุดออกจากเป้า นิ่งขึงตะลึงจันราวกับถูกสายฟ้าฟาดใส่กลาง
ศีรษะ

ภายใต้ภาพอันน่าตระหนกนี้ ไม่มีผู้ใดทันได้สังเกตเห็นประกายไฟที่
ปะทุขึ้นใต้ฝ่าเท้าของเส้นอวี แล้วไต่ขึ้นไปบนขาของมันอย่างรวดเร็วโดย
ไร้เสียง

รอนเส้นอวีสังเกตเห็นประกายไฟมหาประลัย ก็สายเกินไปแล้ว
ประกายไฟจุดเล็ก ๆ พลันลุกวาบ อาบท่วมร่างมันในชั่วพริบตาเดียว เสียง
กรีดร้องอันน่าสยดสยองดังกึกก้องออกมาจากในกองไฟ

“อ้ากกก... อ้ากกก... ..”

เพียงชั่วอึดใจเดียว เสียงกรีดร้องโหยหวนที่ชวนขนหัวลุกชี้ชัน จู่ ๆ
ขาดหายไปทันควัน เปลวไฟระเบิดเบา ๆ แล้วอันตรายหายไประยะ
สั้นเชิง ไม่หลงเหลือแม้แต่เถ้าธุลี

กลุ่มประกายไฟหมุนคว้างกลับคืน ตรงเข้าห่อหุ้มมือขวาของจ๋วม่ออีก
ครั้ง จากนั้นค่อย ๆ เปลี่ยนรูปร่าง ภายในชั่วพริบตาก็กลับกลายเป็นกำไล
ข้อมือสีแดงสด รัดพันรอบข้อมือข้างขวาของจ๋วม่อ หากมีใครเพ่งมองอย่าง
ใกล้ชิด อาจสามารถเห็นได้วังกำไลข้อมือชิ้นนี้ดูคล้ายดาราจักรสีแดงสดที่
หมุนคว้างอย่างช้า ๆ อยู่ตลอดเวลา

เหตุแปรเปลี่ยนอุบัติขึ้นเร็วเกินไปและกะทันหันเกินไป เพียงชั่ว
พริบตาจุประกายไฟ สถานการณ์ทั้งหมดพลันพลิกกลับตาลปัตร ยอด

อัจฉริยะในรอบร้อยปีเส้นอวี จู ๆ ก็กลับกลายเป็นเจ้าธูลีสลายหายไปกับ
ตา

ทั่วทั้งสนามเงียบสงัดเหมือนตาย

บนที่นั่งผู้ชม ซือเยวี่อี้มีสีหน้าเหลือเชื่อ พร่ำบ่นพึมพำราวกับจะย่ำ
ให้ตนเองเชื่อ “กงล้อดาราจักร... ..กงล้อดาราจักร... ..”

ซางเยวี่ยนฮ่าวพอได้ยินต้องตัวแข็งทื่อ ชั่วจิตใจให้หลัง ค่อยกล่าวช้า
ๆ “มันมิใช่ว่าฝึกปรืออุปกรณ์สวรรค์สิบอีกาหรือกริ? ไฉนสำเร็จกระบวนการ
ทำกงล้อดาราจักรได้?”

“กงล้อดาราจักร? เป็นไปไม่ได้!” อวีซวงเพิ่งรู้สึกตัวจากอาการตะลึง
ลาน “นั่นเป็นทำสังหารซึ่งมีแต่ผู้ที่ฝึกปรือสังหารปิศาจสายดวงดาวจึง
สามารถบรรลุได้!”

“ข้าไม่ทราบว่าเป็นไปได้อย่างไร” ซือเยวี่อี้กลับคืนสู่ความเยือกเย็น
อย่างรวดเร็ว มันสันตริษะพลาংกล่าว “หากว่ากันตามหลักการทั่วไป ผู้ที่
ฝึกปรืออุปกรณ์สวรรค์สิบอีกาย่อมไม่สามารถสำเร็จทำสังหารกงล้อดารา
จักรได้ แต่นั่นเฉพาะกงล้อดาราจักรทั่วไปเท่านั้น พวกเจ้าไม่เห็นรี กงล้อ
ดาราจักรของมันไม่ใช่กงล้อดาราจักรในรูปแบบปกติ มวลดาวของมันเป็น
สีแดงสด เห็นได้ว่ามีคุณสมบัติธาตุไฟอย่างเปี่ยมล้น ความแตกต่างนี้
สมควรเกี่ยวข้องกับอุปกรณ์สวรรค์สิบอีกาของมัน”

“เป็นไปได้! จะอย่างไรก็เป็นไปได้!” อวีซวงสันศิระระรัวดูจ
กลองปองแปง “ผู้ที่ถือครองสังขารปิศาจอุปกรณ์สวรรค์สิบอีกาจะสำเร็จ
กงล้อดาราจักรได้อย่างไร? เหลวไหล!”

หากมิใช่ว่าผู้กล่าวเป็นเงาผู้ที่มันเคารพนับถือ เกรงว่าอวีซวงคงเยาะ
เย้ยถากถางความคิดอันไม่สมเหตุสมผลนี้แล้ว

“อย่าลืมว่ามันเคยก่อให้เกิดหมู่ดาวประทານพร” ชางเยวียนฮ่าว
โพล่งออกมาอย่างกะทันหัน

อวีซวงชะงักงันวูบ กล่าวด้วยสีหน้าลังเล “หรือว่ามันจะเป็นกงล้อ
ดาราจักรจริง ๆ?”

มันถลึงมองกำไรข้อมือสีแดงเข้มที่หมุนคว้างอยู่กลางอากาศ ไม่ทราบ
ว่าในใจครุ่นคิดอันใด

จ้วม่อในที่สุดก็สร้างเมฆ ฟืนคืบสติสัมปชัญญะทั้งมวล พอดีกับที่
อาคมหวงห้ามของลานประลองถูกปิดการใช้งาน หลั่นหยงโถมขึ้นมาบน
ลานประลองอย่างลึงโลดยินดี ตรงเข้าโอบไหล่จ้วม่ออย่างสนิทสนม มัน
ตื่นเต้นเสียวจนแทบพูดไม่ออก “พี่น้อง เจ้าร้ายกาจยิ่ง! ร้ายกาจยิ่ง! เจ้า
สามารถพิชิตชนราชานกยูงอย่างหมดจด นับว่าร้ายกาจอย่างแท้จริง!”

ผู้คนรอบข้างพากันจ้องมองจ้วม่อด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความ
ครั่นคร้ามยำเกรง

ไม่ว่าผู้ใดที่สามารถพิชิตชนราชานกยูงได้อย่างหมดจดงดงาม ย่อม
สามารถทำให้พวกมันครั่นคร้ามยำเกรงได้มากเกินพอ

จ้วม่อโบหน้าสับสนงง หลังจากเมามาย ทุกสิ่งทุกอย่างก็เลอะเลือน พรำมัว ไม่รู้เรื่องราวอันใดทั้งสิ้น ท่าที่อันสนิทสนมของหลันหยงยังทำให้มันแปลกใจอยู่บ้าง แต่มันยอมไม่ผลักสหายผู้นี้ออกไป เพียงถามอย่างสงสัยใจว่า “เกิดอะไรขึ้น? ที่นี้เกิดเรื่องอันใด? ข้าโฉนจจดจำสิ่งใดไม่ได้เลย?”

หลันหยงชะงักกึก ถลึงตามองจ้วม่ออยู่เป็นนานสองนาน เห็นอีกฝ่ายคล้ายไม่ได้เสแสร้งแกล้งดัด จึงรีบบอกเล่าเรื่องราวที่เพิ่งเกิดขึ้นอย่างกระตือรือร้น

เมื่อเล่าถึงส่วนที่คับขันอันตรายและเร่าร้อนระทึกใจ หลันหยงก็กรีดมือวาดเท้าอย่างตื่นเต้นไปด้วย มันยังตื่นเต้นลึกลงไปกว่าตัวจ้วม่อเองเสียอีก

จ้วม่อตื่นตะลึงอยู่บ้าง มันไม่มีความทรงจำช่วงนี้เลยแม้แต่หน่อย อีกฝ่ายบรรลุลังเขตแดน มิหนำซ้ำยังมีท่าไม้ตายลับอย่างเช่นชนราชานกยูงอีกด้วย คู่ต่อสู้ของมันฟังดูร้ายกาจอย่างเหลือเชื่อ แต่มันถึงกับฆ่าเส้นอวีไปแล้ว!

จากนั้นมันสังเกตเห็นกำไลข้อมือสีแดงเข้มสวมใส่อยู่ในมือข้างขวา ต้องชะงักงันวูบ เพ่งจิตสำรวจตรวจสอบกำไลข้อมือชิ้นนี้ทันที ทันใดนั้นในใจบังเกิดความรู้สึกที่ยากจะบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง

“เฮ้ เฮ้ เฮ้! เจ้าตื่นเต้นยินดีจนเลอะเลือนไปแล้วหรือ?” หลันหยงเห็นจ้วม่อมีสีหน้าเหม่อลอย รีบร้องเรียกเสียงดัง

จ้วม่อได้สติทันที มันทราบว่าที่นี้ยังไม่ใช่สถานที่ให้ตรวจสอบเชิงลึก รีบวิ่งจิตกลับจากกำไลข้อมือ จากนั้นกวาดตามองไปรอบๆ ถาถามว่า “แล้วพีเทียนหลงอยู่ที่ใด?”

หลังจากผ่านเรื่องราวครั้งนี้ พวกมันทั้งสามคล้ายร่วมฟันฝ่าความเป็นความตายด้วยกันรอบหนึ่ง ความสัมพันธ์ยอมเปลี่ยนเป็นสนิทสนมกลมเกลียวกว่าเดิม

“มันไม่ได้กระตุกเหล็กคอกทองแดงเหมือนเจ้า ดังนั้นเมากำลังอยู่ในมูมนอน เจ้าดูร้ายยิ่ง อา ข้าไม่เคยเห็นผู้ใดดื่มสุราปิสางเมื่องมามากมายเท่ากับเจ้า มิหนำซ้ำหลังจากนั้นยังฆ่าเส้นอวี๊ทิ้งได้อีกด้วย สัตว์ประหลาด! เจ้ามันตัวประหลาดชัด ๆ!”

หลั่นหยงสั่นศีรษะพลาททอดถอนอย่างสะทกสะท่อน

ทันใดนั้นเอง สุ่มเสียงหยาดเยิ้มพลันดังขึ้นด้านหลังพวกมัน

“เจ้าชนะ! สามวันให้หลัง ข้าจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าหนึ่งวันตามสัญญา”

จ้วม่อหันขวับ สิ่งที่ผ่านเข้ามาในสายตามันคือใบหน้าพิลาสล้ำอันเย้ายวนใจ ทั้งยังแฝงไว้ด้วยความเกียจคร้านสายหนึ่ง ดวงตาคู่งามที่คล้ายสามารถเอือนเอ่ยวากำลังเพ่งมองจ้วม่ออย่างสนใจใคร่รู้

เสียดงจู่!

จ้วม่อพลันตื่นเต็นตึงเครียดขึ้นมาทันที นี่มิใช่เป้าหมายที่มันถวิลหาหรือ?

มันระงับความพลุ่งพล่านใจ ผืนเค้นรอยยิ้ม “เสียดงจู่ช่างรักษาคำพูดนัก! ประเสริฐ! สามวันนี้ข้าจะตั้งตารอดงจู่!”

เสียงงูแหย่ยืมปานบุปผาบานสะพรั่ง รอบข้างกระจ่างจ้าขึ้นมาทันที
สุมเสียงกลืนน้ำลายอย่างผิดคอดังแข่งแซ่จากบริเวณโดยรอบ บรรยากาศ
อันเคร่งเครียดแทบสลายหายไปกับตา

“นี่เป็นรางวัลที่เจ้าสมควรได้รับอยู่แล้ว!”

กล่าวจบคำ เสียงงูก็หมุนตัวเดินชดช้อยจากไป

“ช่างงดงามอะไรปานนี้!” หลันหยงมองตามหลังเสียงงู อดยกย่อง
ชมเชยไม่ได้ อย่างไรก็ตาม พอมันหันกลับมา บนใบหน้าก็ประดับไปด้วย
รอยยิ้มซุกซน กล่าวกระเซ้าจ้อม้อว่า “ฮี้ฮี้ เจ้าคงรู้สึกว้าสามวันนี้น่าจะ
ผ่านพ้นไปกระมัง?”

จ้วม่อไม่ทราบจะหัวเราะหรือรำไห้ดี หลันหยงตอนนี้แหม่ชื่นเรีงว่าเสีย
จนแทบจะออกนอกกลุ่มนอกทาง แต่ความรู้สึกนี้ก็ไม่เลวเลยจริง ๆ

มันแสร้งทำเป็นคล้อยตาม “สามวัน หวังว่าจะผ่านพ้นไปโดยเร็ว”

ทันใดนั้นหลันหยงกดเสียงต่ำลง สุมเสียงเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด
จริงจัง “เจ้าต้องระมัดระวังให้มาก แม้ว่าเจ้าจะสังหารเส้นอวี้ในการ
ประลองตามกฎเกณฑ์ นี่ย่อมไม่มีผู้ใดสามารถเอาชนะได้อย่างเปิดเผย
แต่ตระกูลเส้นให้ความสำคัญกับเส้นอวี้เป็นที่สุด พวกมันจะต้องไม่ยอม
เลิกราแน่ เจ้าต้องระวังพวกมันลอบลงมือจากเงามืด”

จ้วม่อตอบไหล่อีกฝ่ายอย่างสำนึกขอบคุณ “อย่าห่วงไปเลย ข้าจะระวัง
ตัว”

รอนช่วยเหลือเสียวกวักกับหลีอิงฟ่งออกมาได้ มันจะรีบเผ่นออกจาก
ที่นี่ในบัดดล ยังจะรออยู่ในนครมหาสันติไปหาอะไรเล่า?

แต่มันสามารถรู้สึกได้ว่าหลันทองกระตุ้นเตือนจากใจจริง ข้อนี้ทำให้
มันบังเกิดความรู้สึกที่ดีกว่าเดิม

ทันใดนั้นเอง จั้วม่อสังเกตเห็นว่าคนกลุ่มหนึ่งกำลังก้าวตรงมาพวกมัน

“ยินดีด้วย ยินดีด้วย! อาศัยการศึกรอบนี้ น้องเล็กเชี่ยวชาญเกมมีพลังฝีมือรุดหน้าไปอีกขั้น เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพรจริง ๆ”

ผู้กล่าวเป็นชายชราที่จ้วม่อไม่รู้จัก จ้วม่อขณะจะกล่าวถ่อมตัวสัปดาห์กลับเห็นหลั่นหยงรีบค้อมกายพลาบกล่าว “หลั่นหยงคารวะเฉิงจู่!”

เฉิงจู่! หรือว่านี่ก็คือซือเยวี่อี้?

ชายชราที่ดูสามัญธรรมดาในสายตาจ้วม่อ พลันกลับกลายเป็นทรงภูมิปัญญาและลึกล้ำสุดหยั่งคาดขึ้นมาทันที อันว่านามของคนเงาของไม้¹⁰ จ้วม่อนับถือเลื่อมใสยอดคนผู้ทรงภูมิปัญญา คราวนี้มันกล่าวถ่อมตัวจากใจจริง “เฉิงจู่ชมเชยเกินไป!”

ซือเยวี่อี้ยิ้มเล็กน้อย รอยยับบนใบหน้าสามารถมองเห็นได้ชัดเจน มันมองดูหลั่นหยงกล่าวอย่างอ่อนโยนว่า “เจ้าเป็นเด็กจากตระกูลหลั่นกระมัง? ไม่เลว นับว่ามีท่วงท่าสภาวะอยู่บ้างจริง ๆ”

จากนั้นหันไปมองจ้วม่อ กล่าวเป็นเชิงแนะนำว่า “ให้ข้าแนะนำสองคนนี้ให้แก่น้องชาย”

¹⁰ นามของคน เงาของไม้ ความหมายก็คือ ชื่อเสียงของบางคน แม้ไม่เคยพบกันมาก่อน แต่แค่ได้ยินชื่อเสียงเรียงนามก็สามารถค้อมกายคารวะให้ได้อย่างจริงใจ เหมือนต้นไม้บางต้น แค่เห็นเงาแต่ไกล ก็สามารถคาดคะเนได้ว่าความสูงใหญ่ไพศาลเพียงใด

“ช่างเยวียนฮ่าว” สัมเสียงลุ่มลิกดังมาจากเงาดำ

“ผู้น้องอวีซวง” อวีซวงบนใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ ประสานมือคารวะเล็กน้อยอย่างสง่างามและเป็นกันเอง

คราวนี้ไม่ต้องพึ่งพาหลั่นหยง จ้วม่อก็ทราบว่าเป็นใคร สุดยอดฝีมือลำดับหนึ่งและลำดับสองแห่งทำเนียบปิศาจมหาสันติ! เชี่ยวม่อเกอแม้ว่าจะเชื่อมั่นในตัวเองอย่างเปี่ยมล้น แต่เมื่อสองสุดยอดฝีมือมาด้วยตัวเองยังอดตื่นตะลึงไม่ได้ มันรีบคารวะตอบ “ผู้น้องเชียวม่อเกอ! ลำบากพี่ท่านทั้งสองแล้ว!”

หลั่นหยงที่ด้านข้างตื่นเต้นยินดีจนพูดไม่ออก มันเคยเข้าร่วมงานเลี้ยงของเฉิงจู่หลายครั้งหลายหน แต่เพิ่งจะเคยมีโอกาสดูหน้าบุคคลสำคัญทั้งสามท่านนี้เป็นครั้งแรก ทั้งยังได้รับคำชมเชยจากเฉิงจู่ ทำเอามันแทบรู้สึกราวกับฝันไป

ซือเยวียอี่แย้มยิ้มน้อย ๆ ให้แก่หลั่นหยง กล่าวว่า “น้องหลั่นหยง ต้องขออภัยด้วย พวกเรามีเรื่องคิดหารือกับเชียวม่อเกอสักครา หวังว่าน้องชายจะไม่ตำหนิพวกเราเสียมารยาท!”

หลั่นหยงคล้ายเพิ่งสะดุ้งตื่นขึ้นจากความฝัน ได้สติทันที รีบกล่าวอย่างคนรู้ความว่า “ผู้เยาว์ต้องไปตามหาพี่ชายของข้าพอดี! ขออามลาเฉิงจู่ผู้อาวุโสทั้งสอง ขอตัวแล้ว!”

มันค้อมกายคารวะอย่างนอบน้อม จากนั้นล่าถอยไป

มีเรื่องคิดหารือ? จ้วม่อจุนงสงสัย มันเพิ่งจะเคยพบหน้าคนทั้งสามเป็นครั้งแรก ยังจะมีเรื่องอันใดให้หารือด้วย?

ชื่อเยวี่อี้ก็ไม่มีอธิบาย เพียงทำมือเป็นสัญญาณ “น้องชาย ไปทางด้าน
นั้นเถอะ”

“ตกลง!”

คนทั้งสี่เข้าไปในห้องเงียบสงบแห่งหนึ่ง เมื่อพวกมันล่องผ่านเข้าไป
ภายในห้อง เสียงรบกวนจากภายนอกก็ขาดหายไปทันที จ้วม่อมองปราด
พบว่ามီးอาคมหวงห้ามถูกจัดตั้งอยู่ภายในห้อง ใช้ป้องกันไม่ให้ผู้อื่นลอบ
แอบฟัง

“ข้าไม่เคยคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าน้องชายจะสำเร็จงงล้อดาราจักร” ผู้เอ่ย
ปากเป็นคนแรกคือชื่อเยวี่อี้ ด้วยการเปิดประเด็นเช่นนี้ มันดึงดูดความ
สนใจของจ้วม่อทันที

“งงล้อดาราจักร? หมายถึงของสิ่งนี้หรือ?” จ้วม่อยกมือขวาขึ้น เห็น
กำไลข้อมือสีแดงเข้มที่หมุนวนไปเรื่อย ๆ อย่างเข้มช้า

“ถูกต้อง” ชื่อเยวี่อี้ชายตามองจ้วม่อ “น้องชายดูเหมือนว่าไม่ค่อย
ล่วงรู้เรื่องนี้มากนัก”

“มิผิด ข้าไม่ล่วงรู้อันใดเลย ขอแจ้งจู่โปรดชี้แนะด้วย” จ้วม่อกล่าวอ
อย่างสัตย์ซื่อ

ชื่อเยวี่อี้หัวร่อเบา ๆ “งงล้อดาราจักรเป็นกระบวนการทำสังหารทำหนึ่ง
แต่ทำสังหารกระบวนการนี้มิใช่ว่าคนทั่วไปก็สามารถฝึกสำเร็จได้ มีเพียงผู้
ที่ถือครองสังขารปิศาจสายดวงดาวที่บรรลุถึงพลังเขตแดนเท่านั้น จึง
สามารถฝึกปรือสำเร็จ”

“สังขารปิศาจสายดวงดาว?” จั้วม่อสันศิระชะระรัว “ข้าฝึกปรี้ออุปกรณ์สวรรค์สิบอีกาต่างหาก”

ซือเยวี่อึ้งกศิระชะพลาংกล่าว “นี่จึงเป็นจุดที่พิเศษของน้องชาย เป็นความจริงที่น้องชายฝึกปรี้ออุปกรณ์สวรรค์สิบอีกาซึ่งจัดอยู่ลำดับสาม ในหมู่สังขารปิศาจด่านเจียง นอกจากนี้ข้ายังพบว่าน้องชายเริ่มจะเข้าใจ พลังเขตแดน แม้ว่าจะยังไม่เป็นรูปเป็นร่างที่สมบูรณ์ก็ตาม เขตแดนนี้ก็เผย สีสนสีแดงเข้มอย่างชัดเจน หากข้าคาดไม่ผิด น้องชายสมควรเหยียบถึง ปากประตูเข้าสู่ ‘เขตแดนสวรรค์สิบอีกา’ เรียบร้อยแล้ว”

“ข้าเหยียบถึงปากประตูเข้าสู่เขตแดน?” คราวนี้จั้วม่อประหลาดใจ อย่างแท้จริง มันเพ่งจิตดูบ บรรดาดวงอาทิตย์บนร่างพลันปลดปล่อยพลัง ประหลาดออกมา วงแหวนแสงสีแดงเข้มวงหนึ่งปรากฏขึ้นใต้ฝ่าเท้าของมัน

“เป็นเขตแดนสวรรค์สิบอีกาดังที่คาด!” อวิช่วงอดร้องออกมาไม่ได้ “สมกับที่เป็นเขตแดนอันดับหนึ่งหนึ่งแห่งด่านเจียง แม้ว่าจะยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง แต่แกร่งราวอหังการยิ่งนัก!”

สຸ່ມເສີຍຂອງມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອຶຈື່ງເລື່ອມໄສ

จั้วม่อยิ่งสับสนงุนงงกว่าเดิม แต่มันทราบว่าอีกฝ่ายเมื่อมาหา มัน ย่อมต้องมีคำอธิบายตามมา

เป็นไปตามที่มันคาดคิด ซือเยวี่อึ้งกล่าวสืบท่อ “สถานการณ์เช่น น้องชายข้าก็เพิ่งจะเคยพบเห็นเป็นครั้งแรก น้องชาย เจ้าเห็นได้ชัดว่า ฝึกปรี้อสังขารปิศาจอุปกรณ์สวรรค์สิบอีกา พลังเขตแดนที่เจ้าบรรลุก็เป็น

เขตแดนสวรรค์สิบอีกาไม่ผิดแน่ ปัญหาก็คือ เจ้าโฉนสำเร็จงงล่อดาราจักรด้วย?”

“สังขารปิตาจสายดวงดาว? สังขารปิตาจของเจ้าก่อนหน้านี้เป็นสังขารปิตาจใด?” อวีชวงอดถามไม่ได้

“สังขารปิตาจมหาทิวา” จั้วม่อตอบตามตรง

“ลำดับที่สองในด้านเจี้ยว!” อวีชวงพึมพำกับตัวเองอย่างช่วยไม่ได้ “เป็นสังขารปิตาจที่แข็งแกร่งมากเช่นกัน แล้วก่อนหน้านี้มันเล่า?”

“ศิระษะเหล็กหยก”

คราวนี้กระทั่งชื่อเยวี่ยอียังตื่นตะลึงอยู่บ้าง อวีชวงมองดูจั้วม่อราวกับกำลังมองดูตัวประหลาด “ลำดับที่ห้าในด้านเว่ย นี่เจ้า...ใช่มาจากตระกูลเกาแก่หรือไม่?”

“ข้าไม่ทราบ” จั้วม่อผินยิ้มเจื่อนชม แฝงเค้าแอบอายอยู่บ้าง “ข้าไม่ล่วงรู้ชาติกำเนิดของตัวเอง”

ชื่อเยวี่ยอี้กับอวีชวงล้วนเผยสีหน้าประหลาดใจ แต่เพียงแวบเดียวก็หายวับไป

“ยังมีอีกสาเหตุหนึ่งที่เป็นไปได้” ชางเยวี่ยนฮ่าวผู้หนึ่งเงิบงันแต่แรก พลันเปรยออกมาจากภายในเงาดำ

อีกสามคนหันไปมองมันเป็นตาเดียว

“หากคนผู้หนึ่งฝึกปรีศาสตร้อสูรจนถึงระดับหนึ่ง พวกมันสามารถสำเร็จงงล่อดาราจักรเช่นกัน” ชางเยวี่ยนฮ่าวกล่าวถ้อยคำที่น่าแปลกใจออกมา

อวีชวงงงงันวูบ จากนั้นยกมือตบหน้าผากแปะ พลากร้องว่า “ข้าหลงลืมไปได้อย่างไร? ดวงดาวกับอสูร พลังดวงดาวเป็นหนึ่งในพลังที่พวกอสูรหลงใหลได้ปลื้มมากที่สุด ซึ่งความจริงจำนวนอสูรที่สำเร็จงงล่อดาราจักรสมควรมากกว่าพวกเราเผ่าปิศาจมาก อ้อ ข้า निक ออกแล้ว เจ้าดูเหมือนจะล่องรู้ศาสตร์อสูรด้วยกระมัง?”

“เพียงล่องรู้อยู่บ้าง” จั้วม่อพยักหน้ารับ ตอนที่มันประลองกับเหมียวจุนเคยใช้ศาสตร์อสูรต่อหน้าผู้คนมากมาย ดังนั้นยอมรับอย่างตรงไปตรงมา

คนทั้งสามพากันมองดูมันด้วยสายตาแปลกพิกล

“ดูเหมือนว่าสาเหตุจะเป็นเรื่องนี้เอง” ซือเยวี่อึ้งกัศิระชะพลากรกล่าว “ในอดีตมีคนเคยฝึกปรีอวิธิปิศาจและวิธอสูรพร้อมกัน แต่ผู้ที่สามารถฝึกปรีออุปกรณ์สวรรค์สิบอิก้าพร้อมกับงงล่อดาราจักร ข้ากลับไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน สมกับที่เหล่าซือของข้ากำชับเอาไว้ ผู้ที่สามารถดื่มสุราปิศาจเมื่องมมากกว่าสิบเหยือก ล้วนเป็นบุคคลพิเศษทั้งหมด”

“เขตแดนศาสตร์อสูรของเจ้าคืออะไร?” อวีชวงถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

“เขตแดนศาสตร์อสูร? ข้าไม่มีเขตแดนอสูร” จั้วม่อสั่นคิระชะ

“เจ้า...เจ้ายังไม่ได้ฝึกปรีอศาสตร์อสูรจนบรรลุเขตแดน แต่กลับเข้าใจทำสังหารกระบวนเท่านั้น นี่... ..นี่มันเกินไปแล้ว... ..” อวีชวงถึงกับอับจนถ้อยคำ

ชื้อเยวียอี้เห็นว่ามันได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง จึงพลบโยนว่า “หาก ‘เส้นใยหนึ่งพันชนิด’ ของเจ้าสำเร็จสมบูรณ์ เจ้าจะต้องทะลวงฝ่าไป ยังด่านไสว้อย่างแน่นอน”

อวีซวงเหลือกตา กล่าวด้วยน้ำเสียงมีสุ่ดีว่า “เขตแดนสวรรค์สิบอีกา เป็นดาวข่มของข้า”

“เขตแดนสวรรค์สิบอีกาเป็นดาวข่มของทุกคน” ชื้อเยวียอี้ พลบโยนอย่างชำนาญการ “ลองดูเยวียนฮ่าวเสียก่อน หากมันต้องเผชิญ กับเขตแดนสวรรค์สิบอีกายังยำแย่กว่าเจ้าอีก มันจะถูกสะกดข่มทุก วิถีทาง”

เงาดำเมื่อได้ยินเช่นนี้ต้องนั่งเงิบงันไป

อวีซวงจากสีหน้าละห้อยหดหู่กลับเป็นแจ่มใสขึ้นทันตา มันปรบมือ พลังกล่าวอย่างยิ้มแย้ม “ฮ่าฮ่า! มิผิด ไม่ว่าผู้ใดหากต้องเผชิญกับเขตแดน สวรรค์สิบอีกา ล้วนแล้วแต่ยำแย่ทั้งสิ้น”

จ้วม่อเจียหุ้รับฟังคำสนทนาของชื้อเยวียอี้กับอวีซวงอย่างอกสั่นขวัญ แฉวน หัวใจเต้นระรัวอย่างบ้าคลั่ง มันหวาดวิตกว่าผู้อื่นใช้คิดตัดไฟเสียแต่ ต้นลมหรือไม่ ตกลงใจสังหารมันเสียตั้งแต่ตอนที่ยังไม่เติบโต เช่นนั้นมันก็ จบสิ้นกันคราวนี้เอง สองปีศาจเฒ่าคู่นี้มิใช่ผู้ที่คนระดับเส้นอวีจะยกขึ้น เทียบได้ ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือจนกระทั่งบัดนี้ตัวจ้วม่อเองยังไม่เข้าใจ ด้วยซ้ำว่ามันเอาชนะเส้นอวีได้อย่างไร

ชื้อเยวียอี้มองเห็นความอกสั่นขวัญแฉวนของจ้วม่อ อดหัวร่อดัง กังวานไม่ได้ “ข้าเห็นว่าน้องชายคงไม่มีความคิดไม่เคารพพวกเจ้าถึงเพียง

นั่น เอาเถอะ น้องชายเพิ่งจะพลังฝีมือรุดหน้ามาหมด ๆ สมควรปรับสภาพและทำความเข้าใจให้ดี น้องชายหากมีเวลาว่าง อีกสักสองสามวัน ค่อยมาร่วมสนทนากันใหม่”

ได้ยินเช่นนี้ จั้วม่อรีบคารวะอำลา เผ่นหนีไปทันทีราวกับได้รับการละเว้นโทษประหาร

รอนเงาร่างของจั้วม่อลี้หายไป ภายในห้องก็เงียบงันลงอีกครั้ง

“ชาติกำเนิดของมันไม่สามัญธรรมดา” คนแรกที่เอ่ยปากถึงกับเป็นชาวเยวียนฮ่าวผู้เจียบขริ่ม

“มันไม่เลว” อวี๋ซวงกล่าวด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ “เป็นเด็กที่ไม่เลวเลย หวังว่าเสียดงจู่จะไม่ล่อลวงมันจนออกนอกกลุ่มนอกทาง”

ซือเยวีย้อี้สันศิระชะพลางกล่าว “คราครั้งนี้เสียวเสียดงต้องคว้าน้ำเหลวแล้ว”

“เพราะเหตุใด? เด็กหนุ่มที่ยังอ่อนเยาว์ถึงเพียงนี้ ข้าว่ายากที่จะต่อต้านเสน่ห์ของเสียดงจู่ได้” อวี๋ซวงกล่าวราวกับแม่บ้านร้านตลาดกำลังชูปชิบนิินทาเพื่อนบ้าน

“นับตั้งแต่อุปกรณ์สวรรค์สีบอิกาปรากฏขึ้นครั้งสุดท้าย เป็นเวลานานเท่าใดแล้ว?” ซือเยวีย้อี้พลันถามอย่างกะทันหัน

“นานมากแล้วจริง ๆ” อวี๋ซวงไม่มั่นใจนัก หวนนึกถึงสิ่งที่เพิ่งรับรู้จากจั้วม่อ ยังรู้สึกตื่นตะลึงไม่คลาย “ศิระชะเหล็กหยก สังขารปิศาจมหาทิวา อุปกรณ์สวรรค์สีบอิกา นี่เป็นเส้นทางการพัฒนาที่ดีที่สุด! หากเรื่องนี้เปิดเผยออกไปในฝูงชน ไม่ทราบมีคนมากมายเท่าใดต้องอิจฉาริษยาจนตา

แดงฉาน! กระทั่งข้าเองพอฟังยังต้องอิจฉา พอนำตัวเองไปเปรียบกับมัน ข้าก็เคียดแค้นตัวเองขึ้นมา!”

ซือเยวี่อ้อเฝ้าเฉยต่อคำพร่ำรำพันของอวี๋ชวงโดยอัตโนมัติ มันมีสีหน้าครุ่นคิดตรึงตรอง

“มีอันใดไม่ถูกต้องรี?” ซางเยวี่ยนฮ่าวถามทันที

ซือเยวี่อ้อกล่าวอย่างเข้มข้ม “ข้ากำลังครุ่นคิดถึงคำว่า ‘พิเศษ’ ที่เหล่าซือของข้ากล่าวถึง ไม่ทราบว่าคุณ ‘พิเศษ’ ใช่ว่าหมายถึงเรื่องนี้หรือไม่”

“แน่นอนว่าต้องหมายถึงเรื่องนี้เอง!” อวี๋ชวงสุมเสียงมันอกมันใจมาก “หากกระทั่งเรื่องนี้ยังไม่นับว่าพิเศษ เช่นนั้นคงไม่มีสิ่งใดที่พิเศษอีกแล้ว เด็กน้อยผู้นี้แน่นอนว่าเป็นตัวประหลาดในหมู่ตัวประหลาดทั้งหมด เป็นตัวประหลาดใหญ่ที่ประหลาดที่สุดในบรรดาตัวประหลาด!”

ซือเยวี่อ้อกล่าวอย่างเคร่งขรึม “เนื่องเพราะถ้อยคำที่เหล่าซือของข้ากล่าวเอาไว้ ข้าจึงยังคงยึดมั่นในการกลั่นสุราปิศาจเมื่งผอมมาโดยตลอดในความทรงจำของข้า เหล่าซือของข้าแทบไม่เคยใช้คำว่า ‘พิเศษ’ ในการเอ่ยถึงคนผู้หนึ่งมาก่อน เหล่าซือของข้าไม่ว่ากล่าวคำใด ล้วนเลือกเฟ้นอย่างรอบคอบระมัดระวัง มักจะแฝงความหมายลึกซึ้งในตัวเองเสมอ หลายปีมานี้ ข้าเฝ้าขบคิดใคร่ครวญมาโดยตลอดว่าคำ ‘พิเศษ’ ที่เหล่าซือกล่าวถึงหมายถึงสิ่งใด”

ถ้อยคำของซือเยวี่อ้อบันดาลให้อวี๋ชวงนั่งงั้นไป สำหรับทุกคนในนครมหาสันติ ซือจื่อหมิงประจักษ์เทพเทวาทิที่ทรงพลังอำนาจที่สุด

“ในเมื่อยังไม่ถึงเวลา เราสามารถเฝ้าดูไปก่อน” อวี๋ชวงกล่าว

ชื่อเยวียอึ้งกศิระชะเห็นพ้อง จากนั้นทั้งสามคนก็จมอยู่ในภวังค์
ความคิดของตัวเอง

“ผู้ นี่คือกงล้อดาราจักรจริง ๆ หรือไม่?” ระหว่างทางมุ่งหน้ากลับ
คฤหาสน์ จั้วม่อถามผู้เฒ่าอย่างอดรนทนไม่ได้

“มิผิด เป็นกงล้อดาราจักรของแท้แน่นอน” ผู้เฒ่าสีหน้าเคร่งขรึมอยู่
บ้าง “แต่กงล้อดาราจักรของเจ้าผิดแปลกแตกต่างจากกงล้อดาราจักรทั่วไป
กงล้อดาราจักรของเจ้าแฝงเร้นพลังเทพสุริยันอยู่ภายใน”

จากนั้นมันกระตุ้นเตือนว่า “เจ้าสมควรสละเวลาฝึกปรีศาสตร์อสูร
บ้าง หากไม่มีเขตแดนศาสตร์อสูร เจ้าจะไม่สามารถสำแดงพลังของกงล้อ
ดาราจักรออกมาได้ถึงขีดสูงสุด”

เว่ยพลันกล่าวอย่างเข้มซ้ำ “อาจั่ว เจ้าเพึ่งบรรลุถึงปากประตูสู่เขต
แดนสวรรค์สิบอีกา มิอาจปล่อยปละละเลยได้ นี่คือเขตแดนอันดับหนึ่ง
แห่งด่านเจียง ไม่ใช่สิ่งที่กงล้อดาราจักรอะไรนั้นจะสามารถยกขึ้นเทียบ
ได้”

ผู้เฒ่าได้ยินเช่นนี้ ต้องแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวว่า “เจ้าคนไม่รู้
ความ! หรือเจ้าคิดว่าเขตแดนสวรรค์สิบอีกาเลิศพจบบแดนจริง ๆ? กงล้อ
ดาราจักรผันเปลี่ยนหมื่นแปลง ทั้งยังแฝงไว้ด้วยพลังเทพ เขตแดนสวรรค์
สิบอีกาอาจไม่ใช่คู่ต่อสู้ของมัน”

เวย์กลับไม่มีโทสะ เพียงกล่าวด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ ว่า “เขตแดนสวรรค์
สิบอีกาแม้ไม่อาจเรียกได้ว่าเลิศพจบนแดน แต่ฉายานามเขตแดนอันดับ
หนึ่งแห่งด่านเจียง หาใช่ข้าเป็นคนตั้งเองไม่”

จ้วม่อมองดูสองเฒ่าไม่ยอมตายที่กำลังโต้เถียงกันอย่างดุเดือด ต้อง
กล่าวอย่างอับจนปัญญา “หรือพวกเจ้าไม่เห็นว่ามันแปลกประหลาดยิ่ง?
ข้าฝึกปรืออุปกรณ์สวรรค์สิบอีกาชุด ๆ แต่ไหนพัฒนาทำสังหารกงล้อดารา
จักรขึ้นมาเสียได้?”

“แปลกประหลาด? แปลกตรงที่ใด?” ผู้เฒ่ากลับย้อนถามเสียอย่างนั้น

“ก็ดีแล้วนี่” เว่ยทำสีหน้าราวกับว่าสมควรเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว

จ้วม่อพูดไม่ออก

มันไหนเลยจะล่วงรู้ ผู้เฒ่ากับเว่ยพบเห็นความแปลกประหลาดของ
มันเสียจนไม่รู้สึกละอายอีกแล้ว!

บทที่ 608 ข่าวสารลับ

จ๋วม่อไม่ล่วงรู้ว่าเหตุการณ์ในงานเลี้ยงค่ำคืนนี้ส่งผลกระทบต่อนครมหาสันติทั้งเมือง มันพอกลับถึงที่พำนักก็นั่งลงทันทีวัน เริ่มพิจารณาเขตแดนสวรรค์สิบอีกาและกงล้อดาราจักรของมัน

ถึงยามนี้ ดวงอาทิตย์ห้าในสิบดวงของสังขารปิศาจอุปกรณ์สวรรค์สิบอีกากลายเป็นสว่างสดใส กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ นี่หมายความว่าดวงอาทิตย์จำนวนครึ่งหนึ่งถือฤกษ์แล้ว นอกเหนือจากนี้ มันยังได้รับผลกำไรอีกเรื่องหนึ่งอย่างไม่คาดฝัน นั่นคือการแปลงร่างที่สองของอุปกรณ์สวรรค์สิบอีกา ‘ค้อนสุริยัน’ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ดึงดูดจ๋วม่อมากที่สุดยังคงเป็นเขตแดนสวรรค์สิบอีกาและกงล้อดาราจักร

เขตแดนสวรรค์สิบอีกาได้ชื่อว่าอันดับแรกแห่งด้านเจียง ด้านความแกร่งกล้าเกรียงไกรไร้ผู้ต้านติด หากมันฝึกปรือสำเร็จ ย่อมหมายความว่ามันจะทะยานขึ้นสู่ลำดับสุดยอดฝีมือด้านเจียงในคราวเดียว แต่แล้วมันได้ค้นพบอย่างรวดเร็ว นี่ดูเหมือนจะไม่ง่ายดายอย่างที่คิด ยามนี้มันเพิ่งจะบรรลุถึงปากประตูสู่เขตแดน เขตแดนของมันยังไม่ได้ก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างเสียด้วยซ้ำ

ยังคงมีเส้นทางอีกยาวไกลที่มันต้องเดิน แต่จ๋วม่อมีเค้าโครงคร่าว ๆ ในใจแล้วว่าเขตแดนของมันเป็นอย่างไร ระหว่างดวงอาทิตย์ทั้งห้าที่ถือฤกษ์

มีพลังอันลึกลับซึ่งชนิดหนึ่งเชื่อมสัมพันธ์ถึงกัน พลังชนิดนี้เองที่จะก่อตัวเป็นเขตแดน

พลังเหล่านี้คล้ายกระแสน้ำอันสับสนอลหม่าน ต้องค่อย ๆ จัดเรียงไปทีละน้อย รอจนพวกมันเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างสมบูรณ์ เขตแดนของมันก็จะสมบูรณ์พร้อมไปด้วย

นี่เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยเวลา หาได้มีหนทางลัดไม่

สิ่งที่ทำให้จ๋วม่อประหลาดใจมากที่สุดกลับเป็นกงล้อดาราจักร หลังจากกลับถึงเคหะสถานและทำการตรวจดูอย่างละเอียด มันพบว่าส่วนที่เป็นประกายไฟของดาราจักรสร้างขึ้นจากพลังเทพ!

โครงสร้างเหล่านี้ทั้งสลับซับซ้อนและพิเศษเฉพาะ จ๋วม่อต้องการศึกษาค้นคว้าโครงสร้างของพวกมัน แต่ทันทีที่ลองเพ่งจิตเข้าไป กลับรู้สึกหัวหมุนวิงเวียน มันปล้นตระหนักในทันที สิ่งนี้ยังอยู่เหนือขอบเขตของมันในเวลา

จ๋วม่อเข้าใจกระจ่าง เหตุผลที่ประกายไฟดาราจักรร้ายกาจถึงเพียงนี้กลับไม่ใช่เพราะว่าพวกมันคือกงล้อดาราจักร แต่เป็นเพราะว่าพวกมันประจุไว้ด้วยพลังเทพอย่างเปี่ยมล้นต่างหาก

นี่ดูเหมือนจะเป็นวิธีใช้งานพลังเทพอย่างหนึ่ง

เกี่ยวกับพลังเทพ มันมีความเข้าใจเพียงเล็กน้อยเท่านั้น มันยังเคยคิดจะขอคำชี้แนะจากเชิงเหลียนเออร์ แต่สุดท้ายก็ยอมแพ้ไปเอง

สำหรับกงล้อดารจักร จั้วม่อโยนทิ้งไปจากใจทันที มันจะไปมีเวลา
ฝึกปรี๊ดเซตแดนศาสตร์อสูรเมื่อใดกัน? ไม่ว่าจะอย่างไร ยามนี้มันหาได้มี
เวลามากมายไม่!

ดังนั้นจั้วม่อมุ่งเน้นไปที่การจัดเรียงกระแสพลังงานเพื่อก่อร่างเซต
แดนสวรรค์สิบอีกา ทำเป็นเมินแรงกดดันภายใต้รอยยิ้มเย็นเยียบของ
ของผุเยาไปเสีย

จากนั้นมันหันไปครุ่นคิด เมื่อถึงกำหนดนัดหมายในอีกสามวันให้หลัง
มันจะใช้วิธีการใดสืบทราบเรื่องของเสี่ยวกั้วกับหลี่อิงฟ่งจากปากของเสี่ยว
กงจู่ได้

ไม่ทราบเพราะเหตุใด สตรีนางนั้นบันดาลให้มันรู้สึกว่านางรับมือได้
ไม่ถนัดนัก

“เจ้ามีความเห็นใดต่อเสี่ยวม่อเกอ?” ซิ่นกงจู่เอ่ยถามอย่างกะทันหัน

“พลังของมันแปลกประหลาดยิ่ง” สุ่มเสียงตอบกลับดังมาจากภายใต้
ชุดเกราะขององครักษ์เกราะหนัก

“แปลกประหลาดยิ่ง?” ซิ่นกงจู่ไม่อาจเข้าใจได้

“อา” องครักษ์เกราะหนักหวงแหนถ้อยคำประหนึ่งว่าวาจาของมันล้ำ
ค่าดังทองคำ

ซิ่นกงจู่ขมวดคิ้วเรียวงาม แม้ในขณะที่อารมณ์ขุ่นมัว ซิ่นกงจู่ก็ยังคง
สูงส่ง่างดงาม นางเคาะนิ้วกับโต๊ะเป็นจังหวะโดยไม่รู้ตัว “จะว่าไปแล้ว มัน
เป็นตัวเลือกที่ดีมาก”

องครักษ์เกราะหนักไม่เอ่ยปาก

ชั่วจิตใจให้หลัง ชินกงจู่ก็ตกลงปลงใจ ร้องเรียกไปทางประตู “ใครอยู่ข้างนอก เข้ามา!”

บ่าวรับใช้ผู้หนึ่งผลักประตูเข้ามาภายในห้อง “กงจู่!”

“ให้คนนำส่งเทียบเชิญไปมอบให้แก่เซียวม่อเกอ เชื้อเชิญมันมาร่วมงานเลี้ยงยามค่ำคืนในอีกสัปดาห์ให้หลัง” ชินกงจู่สั่งการด้วยน้ำเสียงเบาเรียบ

“ขอรับ” บ่าวรับใช้รับคำอย่างนอบน้อม ก่อนจะคารวะจากไป ชินกงจู่พลันแหม้มยิ้ม “คราวนี้อาเสียดคงต้องชุ่นเคื่องใจต่อข้าแล้ว”

องครักษ์เกราะหนักยังคงนิ่งเงียบงัน

ชินกงจู่ทอดตามองไปนอกหน้าต่าง จิตใจล่องลอยไปไกล

“ท่านปู่จู่ พวกเราจะเชื้อเชิญเซียวม่อเกอด้วยหรือ?” หว่านกงจู่ทำตาโต ชักถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

“ถูกต้อง” จูเช่อแหม้มยิ้มเล็กน้อย “คนผู้นี้มีอนาคตไร้ขีดจำกัด จะให้วางมือจากอัจฉริยะเช่นนี้ก็น่าเสียดายเกินไป ที่สำคัญ... ..”

มันจู่ ๆ ก็หยุดกล่าวกลางคัน

“อ้อ” หว่านกงจู่พยักหน้ารับรู้ แต่คล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ นางเอียงคอถามว่า “แล้วเราเชื้อเชิญมันมาทำอะไรกัน?”

“เพียงแค่ดื่มกินก็พอ” จูเช่อกล่าวปนหัวร่อ

“เสียเจี๊ยะเจี๊ยะจะโทษว่าเราหรือไม่?” หวานกงจู่เปรยอย่างหวาดวิตก อยู่บ้าง

จูเช่อกล่าวด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ “เสียเจี๊ยะเจี๊ยะของท่านเป็นบุคคลอันร้ายกาจผู้หนึ่ง แต่ข้อผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของนางในคราวนี้ ก็คือมุ่งมั่นวางแผนมากเกินไป”

“วางแผน? แผนการของเสียเจี๊ยะเจี๊ยะคืออะไร?” หวานกงจู่ถามอย่างสงสัยใคร่รู้

“เมื่อถึงเวลากงจู่ท่านก็จะได้เห็นเอง” จูเช่อวางพู่กัน在手 หลังจากอ่านทวนเทียบเชิญอย่างละเอียดอีกครั้ง ค่อยเผยสีหน้าพึงพอใจ จากนั้นมันส่งเทียบเชิญให้แก่บ่าวรับใช้ที่ยืนรออยู่ด้านข้างในขณะที่มันเขียนเทียบเชิญ บ่าวรับใช้พอได้รับเทียบเชิญ ก็จากไปทำหน้าที่ของตนทันที

เหมือนเช่นกิจวัตรของมันตามปกติ จ้วม่อพอฝึกฝีมือเสร็จสิ้น ก็ไปยังห้องของศิษย์พี่หลัวหลี่ ศิษย์พี่หลัวหลี่บนร่างไม่มีร่องรอยของพลังชีวิตอันใด แต่ร่างกายไม่แข็งทื่อเหมือนคนตายทั่วไป ยังคงอ่อนนุ่มดุจเดิม

จ้วม่อคลายกังวลลงเล็กน้อย ไม่เคยมีผู้ใดฝึกปรือกุญแจเป็นตายมาก่อน มันย่อมต้องวิตกกังวล หากมิใช่ว่าศิษย์พี่หลัวหลี่คิดใคร่ตาย มันจะไม่มีวันนำวิชาอันตรายเช่นนี้ออกมาเป็นอันขาด

พลังเทพของอาถุ่ยเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่สิ่งที่ทำให้จ๋วม่อปิติยินดีก็คือ ขณะที่พลังเทพทวีความกล้าแข็งขึ้นอย่างน่าตระหนก ประกายในดวงตาของอาถุ่ยก็คล้ายมีชีวิตชีวาขึ้นด้วยเช่นกัน

ดวงตาของนางคูมีชีวิตชีวาว่าในกาลก่อน นางยังมีการตอบสนองมากกว่าเดิม

นี่ทำให้จ๋วม่อเบิกบานใจเป็นอย่างยิ่ง ยังเบิกบานใจยิ่งกว่าเรื่องที่พลังฝีมือของม้านรุดหน้าเสียอีก

แต่เมื่อมันได้รับเทียบเชิญสองใบ ก็ถึงกับนั่งชิ่งตะลึงงันไปเป็นครึ่งก่อนวัน

“เจ้าได้ยินมาหรือไม่ ชินกงจู่กับหวานกงจู่ไม่อาจสะกดกลั่นได้อีกต่อไป! พวกนางแต่ละคนส่งเทียบเชิญให้แก่เซียวม่อเกอในเวลาเดียวกัน!”

“จู้จู้ คราวนี้เซียวม่อเกอนับว่ามีหน้ามีตानัก! สามกงจู่ส่งเทียบเชิญพร้อมกัน เรื่องเช่นนี้ไม่ได้บังเกิดขึ้นนานเท่าใดแล้ว?”

“ฮ่า ชินกงจู่กับหวานกงจู่ยอมไม่โง่เขลา หากพวกนางไม่พยายามเกลี้ยมกล่อมบุคคลอันร้ายกาจเช่นนี้เข้าร่วม จึงจะเรียกว่าน่าแปลก! ยิ่งไปกว่านั้น เรื่องของหอสมบัติมหาสันติกำลังก่อวุ่นคลั่งลมรุนแรง เมื่อเพิ่มยอดฝีมือคนหนึ่ง เท่ากับเพิ่มพลังอำนาจอีกส่วนหนึ่ง”

“เซียวม่อเกอผู้นี้ ที่แท้มาจากที่ใดกันแน่... ..”

ลุ่มเสียงสนทนาบนท้องถนนล้วนผ่านเข้าไปในโสตประสาทของหนานเหมินเสวี่ย สุดยอดฝีมือลำดับสามผู้นี้ ทั้งชายชาวโอบกอดหญิงงาม

ยามนี้มันสิ้นศึรชะอย่างยื้มแยม “เรื่องเหล่านี้รบกวนความฝันของผู้คนจริง ๆ”

“ลืมนั้นไปเถอะ! เวลานี้ทั่วทั้งเมืองล้วนไม่ต่างจากเสียสติ” บุรุษที่นั่งอยู่ด้านตรงข้ามกับหนานเหมินเสวียสีหน้าไม่ได้มีความสุขเลย จากนั้นมันพลันเผยรอยยิ้มประหลาด กล่าวว่า “ที่ผ่านมาระทังชีเตียวอวี่ยังไม่เคยเป็นที่สนใจมากถึงเพียงนี้!”

ได้ยินนามชีเตียวอวี่ หนานเหมินเสวียเหลือบมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง “ข้าว่าวันนี้เจ้าจงใจรบกวนอารมณ์แช่มชื่นของข้ากระมัง?”

อีกฝ่ายหัวร่อ “ข้าเพียงคิดว่าเจ้าเอาแต่หมกตัวอยู่ที่นี้ ดูไม่ค่อยกระตือรือร้นอันใด ข้ายังพบว่าน่าแปลก ครั้นนี้เจ้าไหนไม่ไปรังควานหาเรื่องชีเตียวอวี่?”

“ข้าคร้านจะสนใจมันแล้ว” หนานเหมินเสวียกล่าวอย่างเฉื่อยชา รุ่งตัวนางงามเข้ามาใกล้ จุมพิตนางคราหนึ่ง จากนั้นหันมากล่าวด้วยสีหน้าสุขกายสบายอารมณ์ “เมื่อมีโฉมสะคราญอยู่ในอ้อมอก การไม่มีเรื่องราวให้กระทำจึงเป็นความสุขสูงสุดของชีวิต พวกเจ้าเอาแต่ต่อสู้ฆ่าฟันกันทุกวัน ไม่รู้สึกที่น่าเบื่อหน่ายบ้างหรือ?”

“นั่นก็ใช่แล้ว” อีกฝ่ายทำท่าเห็นพ้อง “โลกนี้เข้มแข็งกลืนกินอ่อนแอ ยามนี้เจ้าอยู่ในเมืองมหาสันติ ไม่มีใครกล้ามารังควานหาเรื่องเจ้า อย่างไรก็ตาม มังกรไม่ใช่ลมหิมะที่เป็นส่วนหนึ่งของทิวทัศน์ฉันใด สถานที่แห่งนี้ก็ไม่ใช่ที่ของเจ้าฉันนั้น ทุกวันเจ้าเอาแต่โอบกอดนางงาม ดูไปปลอดโปร่งสบายอารมณ์ แต่แท้ที่จริง เจ้าก็รู้สึกเบื่อหน่ายแทบตายแล้ว”

อีกฝ่ายไม่มองหน้าหนานเหมินเสวี่ เพียงกล่าวตรง ๆ ว่า “ลองบอกมา ยามเมามายนอนหลับไหลบนตักนางงาม พอตื่นขึ้นมาทำท่าราวกับว่าอำนาจของไต้หล้าอยู่ในกำมือ เจ้าเป็นคนที่ย่อนปวกเปียกเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใด?”

หนานเหมินเสวี่หัวร่อดังกึกก้อง “ไม่ว่าสิ้นลมของเจ้าจะคมคายสักปานใด นี่เกี่ยวข้องกับข้า?”

ผู้อื่นก็ไม่มีโทสะ ยังคงกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ฟังว่าชื่อเวียอีเฝ้าเสาะหาคนผู้หนึ่งมาโดยตลอด” จากนั้นกล่าววาจาแฝงความนัย “หอสมบัติมหาสันติหลับไหลมานานปี ถึงเวลาแล้วที่จะได้เห็นแสงสว่างอีกคำรบหนึ่ง”

หนานเหมินเสวี่ทำท่าราวกับไม่ได้ยิน

“ในอดีตพี่หนานเหมินปกครองสิบสองอาณาจักรนางแอ่นวารีน้อยเพียงเรียกหาคำเดียวจอมยุทธ์ผู้กล้าล้วนขนานรับ แต่บัดนี้เจ้ากลับสูญเสียจิตวิญญาณ ปล่อยให้ตัวเองจมอยู่แต่กับความเมามาย เจ้าเปลี่ยนไปจากคนเดิมโดยไม่เหลือร่องรอย”

หนานเหมินเสวี่ยังคงยิ้มยิ้มไม่ยี่หระ

“ผู้อื่นไม่ล่วงรู้เหตุผลเบื้องหลัง พวกเราหัวร่อเยาะพี่หนานเหมินเดินหลงทาง แต่ข้ากลับล่วงรู้ดีถึงหัวใจรักอันแน่วแน่ไม่แปรผันของเจ้า!” บุรุษนั้นเพ่งตามองหนานเหมินเสวี่ย กล่าวเน้นเสียงทีละคำ

หนานเหมินเสวี่ยทันใดนั้นรอยยิ้มหายวับไป สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง พลั้งสภาวะกดทับลงบนร่างอีกฝ่ายอย่างเกรี้ยวกราด!

“เจ้ากล้าสืบค้นเรื่องของข้า!”

ประโยคนี้นี้แผ่วเบา ยิ่ง แต่ประหนึ่งเสียงระฆังแห่งมรณะดังกึกก้องเข้าไปถึงกันบึงหัวใจของอีกฝ่าย คนผู้นั้นเลือดลมปั่นป่วน พลังในร่างกายแตกซ่าน ยากจะหายใจได้ มันแตกตื่นสุดระงับ พลังอันน่าสะพรึงกลัวนัก!

ยามคับขันเป็นตาย มันกัดฟันทวาดคำ “หนานเหมินเสวี่! หรือเจ้าไม่ต้องการช่วยเหลือคนรักของเจ้าแล้ว?”

หนานเหมินเสวี่ดวงตาสาดประกายอำมหิตดูบ ตวัดฝ่ามือจู่โจมทันที “ข้ามีถุงน้ำดีหัวใจเพลิง!”

หนานเหมินเสวี่พอได้ยินประโยคนี้นี้ ใบหน้าถึงกับเปลี่ยนสีทันควัน มันคว่ำล่ำคออีกฝ่าย ทวาดอย่างกราดเกรี้ยว “พูดอีกครั้ง!”

มองดูหนานเหมินเสวี่ใบหน้าบิดเบี้ยวเกรี้ยวกราด รังสีฆ่าฟันไม่ปกปิดซ่อนเร้น เช่นเดียวกันกับพลังสถานะที่สะกดตรึงบนร่างมันอย่างแน่นหนา คนผู้นั้นเริ่มหายใจไม่ออก

มันเค้นเสียงออกมา “ข้ามีถุงน้ำดีหัวใจเพลิง!”

หนานเหมินเสวี่พลันคลายมือ ปล่อยให้คนผู้นั้นทรุดฮวบลงกับพื้น แข็งขาอ่อนยวบจนไม่มีปัญญาดิ้นรนลุกขึ้นมา ส่วนนางงามที่ข้างกายหนานเหมินเสวี่สิ้นสติไปตั้งแต่แรก

“บอกเงื่อนไขของเจ้า” หนานเหมินเสวี่กล่าวเสียงเย็นชา

บุรุษนั้นหอบหายใจแรง ๆ ในใจมันเต็มไปด้วยความหวาดกลัว รวากับว่าเห็นปรโลกรำไรอยู่ตรงหน้า

หลังจากหอบหายใจอยู่ชั่วครู่ บุรุษนั้นค่อยดิ้นรนลุกขึ้น “เจ้าต้องนำของสิ่งหนึ่งจากหอสมบัติมหาสันติมาแลกเปลี่ยน”

“หอสมบัตติมหาสันติ? เจ้าเชื่อข่าวลือเหลวไหลเช่นนั้นด้วย?” หนานเหมินเสวียกล่าวพลาถแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา “ข้าอยู่ในนครมหาสันติมานานปี ไม่เคยได้ยินข่าวคราวของหอสมบัตติมหาสันติมาก่อน”

“มันเป็นเรื่องจริง” บุรุษนั้นในที่สุดก็ฉุดรั้งลุกขึ้นยืนได้สำเร็จ “เจ้าไม่จำเป็นต้องทราบข่าวลือว่าข้าลวงรู้ข่าวสารลับนี้จากที่ใด ข้าก็ทำงานให้กับผู้อื่นเช่นกัน”

หนานเหมินเสวียเพ่งตามองอีกฝ่าย ถามเสียงเย็นเยียบ “เจ้าต้องการสิ่งใด?”

“ในหอสมบัตติมหาสันติสมควรมีสมบัติอยู่สามชั้น” บุรุษนั้นสงบใจลง สีหน้าดูดีขึ้นมา “เวลานี้เราทราบเพียงแค่ว่าหนึ่งในสามนั้นเป็นหลักศิลาชั้นหนึ่ง”

“หลักศิลา?” หนานเหมินเสวียดวงตาทอประกายวาว

“ถูกต้อง เจ้าเองก็ศึกษาหลักศิลาแห่งป่าศิลามหาสันติ สมควรคาดเดาได้ว่าในหมู่พวกมันมีอยู่ชั้นหนึ่งที่หายไป!” บุรุษนั้นกล่าวอย่างเคร่งเครียด “นั่นเป็นชั้นที่สำคัญที่สุด เมื่อครั้งที่ซือจื่อหมิงสร้างป่าศิลา มันได้ซุกซ่อนหลักศิลาชั้นที่สำคัญที่สุดเอาไว้ ที่ซีเตียวอวีเผ่าคั่นหากก็เป็นหลักศิลาชั้นนี้เอง”

หนานเหมินเสวียเงยบั้นไป มันเริ่มเชื่อว่าจาของอีกฝ่ายขึ้นมาบ้างแล้ว

“เงื่อนไขของเรา่ายดายยิ่ง ใช้หลักศิลาชั้นนั้นแลกเปลี่ยนกับถุงน้ำดีหัวใจเพลิง” คนผู้นั้นกล่าวเสียงหนัก “เจ้าช่วยให้เราครอบครองหลักศิลา

จากนั้นถุงน้ำดีหัวใจเพลิงก็เป็นของเจ้า อาศัยถุงน้ำดีหัวใจเพลิง อย่าว่าแต่น้ำแข็งลึกลับหมื่นปีเลย ต่อให้เป็นพลังเย็นที่ร้ายกาจยิ่งกว่านั้น ก็สามารถจัดได้โดยง่าย เจ้าจะสามารถช่วยเหลือนางผู้เป็นที่รักของเจ้า!”

หนานเหมินเสวียเพิ่งมองอีกฝ่ายนิ่งนาน “ข้าจะเชื่อเจ้าได้อย่างไร?”

“เช่นนั้นลองดูของสิ่งนี้” คนผู้นั้นล้วงวัตถุบางอย่างออกมาแสดง
หนานเหมินเสวียดวงตาทอประกายวาว

เมื่อเห็นสัญลักษณ์บนของสิ่งนั้น หนานเหมินเสวียม่านตาหดแคบลง
เกือบเท่าปลายเข็ม

บทที่ 609 เผิผิวกองจู่

“ท่านทั้งหลาย เราจะยังเชิดหน้าชูตาอยู่ได้อย่างไร! เชี่ยวม่อเกอแม่พลั่งฝีมือกล้าแข็ง แต่หากเรายอมพ่ายแพ้โดยง่ายตาย หลังจากนั้นงูทั้งสามมีแต่จะจบสิ้นลงในเงื้อมมือมารของมัน พวกนางเกรงว่าต้องร่ำไห้โศกสลดไปชั่วชีวิต เราจะยินยอมให้เกิดโศกนาฏกรรมเช่นนี้ขึ้นได้รึ! พวกเราล้วนชื่นชมเหล่ากงจู่ จะมัวนั่งนิ่งเฉยอยู่ได้อย่างไรกัน!”

บุรุษหนุ่มผู้หนึ่งกำลังหันหน้าเข้าปลุกเร้าบุรุษหนุ่มคนอื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่มันกำลังเร้าร้อนได้ที่ คนอื่น ๆ กลับนิ่งเงียบงัน การต่อสู้ระหว่างเชียวม่อเกอกับเส้นอวี๋ซู่ซวี่ญพวกมันแทบตาย ปลุกฝังเมล็ดพันธุ์แห่งความกลัวไว้ในจิตใจของพวกมัน

คนผู้นี้ก็ไม่ท้อแท้หุดหู่ ยังคงกล่าวสืบทอดอย่างดุเดือด

“ข้ายอมล่วงรู้ว่าพวกเจ้าทุกคนหวงกังวลเรื่องอันใด เจ้าผู้นี้ดูร้ายกระหายเลือด ยามฆ่าคนไม่กะพริบตา หากพวกเราเผชิญหน้ากับมันโดยตรง เป็นที่แน่นอนว่าต้องไม่มีจุดจบที่ดี ดังนั้นพวกเราได้แต่ใช้ไหวพริบปฏิภาณ ไม่อาจเข้าปะทะด้วยกำลัง”

มันกล่าวแทงใจดำทุกคน เหล่าคุณชายตระกูลใหญ่พอฟังต้องเงยหน้าขึ้นทันที

เสียงหนึ่งสอบถามมาจากในกลุ่มคน “เช่นนั้นพีหวั่งมีวิธีดิงามอันใด?”

ผู้ที่กำลังปลุกเร้าฝูงชนเรียกว่าหวังคุน มันเป็นสาวกผู้ซื่อสัตย์ของชินกงจู่ มันเมื่อล่วงรู้ว่าชินกงจู่เชื่อเชียวม่อเกอ ต้องพิโรธโกรธซึ่งอย่างรุนแรง และเพียงชั่วพริบตาต่อมา หว่านกงจู่ก็ส่งเทียบเชิญให้แก่เชียวม่อเกอด้วย เหล่านายน้อยกลุ่มนี้แตกฮือในทันที

เส้นอวี๊แม้เป็นที่ขัดตา แต่มันมีจิตเจตนาอยู่แต่เสียกงจู่เท่านั้น เหล่าสาวกของกงจู่อีกสองนางจึงยินดีชมดูความสนุกสนาน แต่เส้นอวี๊กลับถูกคนฆ่าตาย จากนั้นปรากฏคู่แข่งชั้นที่ร้ายกาจยิ่งกว่าขึ้นมา เชียวม่อเกอจุดสำคัญคือคนผู้นี้ได้รับการเหลือบแลจากสามกงจู่พร้อมกัน!

เรื่องเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อน! ไม่เคยมี!

แต่ทุกผู้คนล้วนได้ชมดูการประลองระหว่างเส้นอวี๊กับเชียวม่อเกอด้วยสายตาตัวเอง กระทั่งผู้ที่ขวัญกลัวบ้างอาจที่สุดในหมู่พวกมัน ยังไม่มีกำลังขวัญพอที่จะต่อสู้กับเชียวม่อเกออย่างซึ่งหน้า ในหมู่พวกมันนับเส้นอวี๊พลังฝีมือกล้าแข็งที่สุด แต่เชียวม่อเกอเมื่อเผาผลาญเส้นอวี๊จนเป็นเถ้าธุลี พวกมันที่เหลือย่อมไม่ใช่คู่มือของคนผู้นี้

ดังนั้นพวกมันได้แต่สลดหดหู่ ไร้ซึ่งขวัญกำลังใจ จนกระทั่งหวังคุนบอกความคิดของมันออกมา คนอื่น ๆ จึงค่อยเงยหน้าขึ้นมอง

หวังคุนยังกล่าวยิ่งเร้าร้อน “เชียวม่อเกอพลังฝีมือร้ายกาจ แน่แน่นอนว่าในเชิงยุทธ์พวกเราย่อมไม่ใช่คู่มือของมัน อย่างไรก็ตาม เราก็มียี่ห้อเปรียบของเรา เชียวม่อเกอเป็นยอดยุทธ์ที่ดุคั่นอำมหิต แต่หมัดของมันสามารถทำลายท้องฟ้าได้หรือไม่? พวกเราเป็นใคร! พวกเราคือตระกูลสูงศักดิ์! ชนชั้นที่มีชาติกำเนิดสูงส่ง ได้รับการอบรมบ่มเพาะมาเป็นอย่างดี สิ่งที่เรา

คือมือเป้ย! แล้วมันมีอะไรบ้าง? หมัดของมันรี? แล้วพวกเราเคยต้องต่อสู้กับผู้อื่นด้วยหมัดของเราตั้งแต่เมื่อใดกัน?”

เหล่านายน้อยล้วนเป็นบุคคลอันชาญฉลาด พอฟังดวงตาก็เป็นประกายขึ้นมาทันที

ถูกแล้ว!

พวกมันไหนเลยจะเคยถูกบีบบังคับให้ต้องต่อสู้กับผู้อื่นด้วยตัวเอง?

สิ่งที่พวกมันจะต่อสู้ ก็คือด้วยศักดิ์ฐานะของบิดา ด้วยความมั่งคั่ง ร่ำรวย ข้าทาสบริวารและอำนาจบารมีของตระกูล! พวกมันเคยต้องประชันขันแข่งด้วยพลังฝีมือของตัวเองตั้งแต่เมื่อใด?

หวังคุณกล่าวด้วยรอยยิ้มเยือกเย็น “เส้นอวี่ประหมื่นตัวเองสูงส่งเกินไป ทายาทแห่งตระกูลเส้น ช่างโง่เขลาที่มันไปต่อสู้กับเชียวม่อเกอด้วยตัวเอง! ร่างกายของพวกเรามีค่าพันตำลึงทอง ไม่สมควรพาตัวเข้าเสี่ยงอันตราย! เราทุกคนล้วนมีคุณค่าดังทองคำ ถ้าค่าสุดเปรียบปาน พาตัวเองเข้าแลกกับไผ่ดินชั้นต่ำ ไม่เรียกว่าโง่เขลาจะเรียกว่าอะไร?”

“พี่หวังกล่าวได้ดี!” ผู้คนพากันร้องชมเชย วาจาเหล่านี้ตรึงใจพวกมันเป็นที่สุด

“ผู้น้องเพิ่งจะได้คิด จึงรีบนำมาปรึกษาหารือกับทุกท่าน” หวังคุณกล่าวถ่อมตัว จากนั้นส้อมเสียงเปลี่ยนเป็นเร่งเร้า “เมื่อเราตระหนักถึงข้อได้เปรียบของเรา จากนั้นก็ง่ายตายแล้ว สามก๊กจู่ต้องการทาบทามเชียวม่อเกอเข้าร่วม แต่มันมีเพียงคนเดียว แตกต่างจากเรา หากพวกเรารวมกำลังกัน พลังอำนาจที่สำแดงออกมาย่อมไม่ใช่สิ่งที่เชียวม่อเกอผู้เดียวจะ

สามารถเปรียบเทียบได้ ข้าเชื่อว่าด้วยสติปัญญาของกงจู่ทั้งสาม แทบไม่ต้องขบคิดอันใดก็ต้องมองเรื่องนี้ออกอย่างชัดเจน!”

“ถูกแล้ว ถูกแล้ว!”

“มิผิด! เชี่ยวม่อเกอเป็นตัวอันใด ไหนเลยจะเปรียบเทียบกับพวกเรา
ได้?”

ผู้คนเริ่มร้องคำรามไม่ขาดสาย

หวังคุนรอนจันสู้เสียงพลุ่งพล่านเหล่านี้สงบลง ค่อยกล่าวสืบท่อนที่
“ทว่า หากเพียงแต่กล่าววาจา แต่ไม่กระทำ ผู้ใดจะยินยอมเชื่อว่าพวกเรา
ร้ายกาจ? เราต้องแสดงกำลังของเราออกมา! ทุกคนพอลกลับไป ให้ส่ง
จดหมายกลับไปยังตระกูลของแต่ละคน! ข้อแก้ตัวสามารถกล่าวได้ง่ายๆ
เพียงแต่บอกว่าพวกเรากำลังไล่ติดตามพั่วพันกงจู่ และกงจู่ก็มีที่ท่าจะ
หนีบเลพวกเรายู่บ้าง แต่กลับปรากฏศัตรูเข้มแข็งขึ้นมาคนหนึ่ง เรา
ต้องการให้ตระกูลส่งกำลังหนุนที่แข็งแกร่งมาช่วยเหลือ เรื่องประดานี้ทุก
คนคงเชี่ยวชาญกันเป็นอย่างดี คงไม่ต้องให้ข้าเปลืองแรงกล่าวชี้
เฉพาะเจาะจงอันใดกระมัง”

เหล่าคุณชายเมื่อได้ฟังความคิดนี้ ดวงตาก็ลุกวาบ

“พี่หวังช่างทรงภูมิปัญญาหาใดเปรียบ! ความคิดนี้ประเสริฐยิ่ง!”

“พี่หวังมีแผนการเป็นมั่นเป็นเหมาะ เลื่องใส เลื่องใส! อย่าว่าแต่เมื่อ
หอสมบัติมหาสันติปรากฏตัวออกมา เหล่าผู้เฒ่าในตระกูล ไหนเลยจะ
สามารถนั่งนิ่งเฉยอยู่ได้!”

“ถูกต้อง ที่สำคัญที่สุดก็คือพวกเราไม่ได้ไปปดมดเท็จแม้แต่หน่อย! ฮ่า ฮ่า!”

หวังคุณดวงตาทอแววภาคภูมิลำพอง “รอนจนเหล่ายอดฝีมือจากตระกูลของทุกคนมาสมทบกัน ข้าเชื่อว่าเพียงกระดิกนิ้วคราเดียว ก็สามารถบดขยี้เชียวม่อเกอจนแหลกเลย!”

ทุกผู้คนแหงนหน้าหัวร่ออย่างสບใจ พวกมันพอนึกวาดภาพตามหวังคุณกล่าว ต้องรู้สึกปลาบปลื้มประโลมใจเป็นที่สุด

ทันใดนั้นคนผู้หนึ่งพลันเสนอมานว่า “ไฉนเราไม่จับมือเป็นพันธมิตรสาบานว่าจะฆ่าเชียวม่อเกอให้สิ้นซาก!”

ผู้คนพากันปรบมือเห็นชอบ

หวังคุณในใจยินดียิ่ง แต่ปากกล่าวอย่างเคร่งขรึม “พวกเราเป็นขุนชายจากตระกูลของตน และล้วนมาเพื่อกงจู่ ไฉนเราไม่เรียกตัวเองว่าพันธมิตรขุนชายพิทักษ์บุปผา? ท่านทั้งหลายเห็นว่าอย่างไร?”

ทุกผู้คนผงกศีรษะ ไม่มีผู้ใดเห็นค้าน นามนี้ตั้งได้เหมาะสมเป็นที่สุดแล้ว

พันธมิตรขุนชายพิทักษ์บุปผาก็ก่อตั้งขึ้นด้วยเหตุนี้เอง

“ข้าต้องล่วงรู้แผนการของฝ่ายเจ้า” หนานเหมินเสวียกล่าว

“ย่อมต้องเป็นเช่นนั้น” บุรุษลึกลับตอบสนอง “ตามข่าวสารที่เราได้รับ คิดเปิดหอสมบัติมหาสันติต้องประกอบด้วยเงื่อนไขชุดหนึ่ง แต่จนกระทั่งถึงบัดนี้ พวกเรายังไม่ล่วงรู้ว่ามีเงื่อนไขอันใดบ้าง ทว่าซือเยวียอี่

สมควรต้องรู้แน่ ดังนั้นเราจึงเฝ้าสังเกตการณ์ชื่อเยวียอี้ แต่ข้างกายของชื่อเยวียอี้มีช่างเยวียนฮ่าวกับอวี๋ซวงประกบติดอยู่ตลอดเวลา ยิ่งเพิ่มความยากลำบากให้กับงานนี้ แต่สุดท้ายเรายังคงสามารถจับเค้าเงื่อนของข่าวสารบางประการได้”

“พวกเจ้าสืบทราบอันใด?” หนานเหมินเสวียถามด้วยส้อมเสียงต่ำลึก

“ชื่อเยวียอี้คล้ายสนอกสนใจในตัวเซียวม่อเกอเป็นพิเศษ”

“นั่นไม่แปลกอันใด” หนานเหมินเสวียแค้นยืมหยามเหยียด “เซียวม่อเกอเมื่อสามารถปราบพิชิตชนราชานกยุง ย่อมมีผู้คนมากมายสนใจในตัวมัน”

“มิใช่เช่นนั้น!” บุรุษลึกลับไม่โกรธเคือง เพียงสั่นศีรษะพลาংกล่าว “ทุกผู้คนล้วนทราบว่าเซียวม่อเกอสามารถก่อให้เกิดหมู่ดาวประทानพร แต่สิ่งที่ผู้คนไม่ทันสังเกต คือสถานที่ที่เกิดปรากฏการณ์นั้นเป็นหลักศิลาทักชะปิตาจ”

“นี่ไม่ได้บ่งบอกความหมายอันใด” หนานเหมินเสวียขมวดคิ้ว

“ซีเตียวอวี๋สังเกตเห็นเรื่องนี้” คนลึกลับกล่าว “และสตรีข้างกายของเซียวม่อเกอก็สังเกตเห็นเช่นกัน ทั้งสองคนเคยพบหน้ากันครั้งหนึ่ง ในบริเวณหลักศิลาที่เซียวม่อเกอก่อให้เกิดหมู่ดาวประทานพรนั่นเอง ทั้งยังประมือนกันรอบหนึ่ง น่าเสียดายที่เราไม่อาจได้ยืนยันว่าพวกมันสนทนาอันใด”

“ดังนั้นพวกเจ้าเข้าใจว่าเซียวม่อเกอ คือกุญแจสำคัญในการเข้าสู่หอสมบัติมหาสันติ?” หนานเหมินเสวียเริ่มจับเงื่อนงำได้รำไร

“มันเป็นเป้าหมายที่ชื่อเยวียอี้สนใจมากที่สุด” คนลึกลับกล่าว

“เช่นนั้นเจ้าต้องการให้ข้าทำอะไร?” หนานเหมินเสวี่ยถามตรงๆ

“เจ้าต้องทำประลองเชียวม่อเกอ” บุรุษลี้กลับตอบด้วยแววตา
ประหลาด

จ้วม่อขมวดคิ้วมุ่น ในช่วงสามวันที่ผ่านมา มันเอาแต่เฝ้าขบคิดว่าจะ
ใช้วิธีใดล้วงข่าวสารเกี่ยวกับเสี่ยวกั๋วและหลี่อิงฟ่งจากปากของเสี่ยวกงจู่ได้
แต่จนกระทั่งถึงตอนนี้ยังไม่มีความคิดดีงามอันใด มันสั่นศีรษะอย่างอับจน
ได้แต่ต้องพลิกแพลงตามสถานการณ์แล้ว

บรรดาบ่าวรับใช้ของเสี่ยวกงจู่พอเห็นจ้วม่อมาตามกำหนดนัด พวกมัน
ก็กุกักจ่อเข้าต้อนรับขับสว้ออย่างแข็งขัน ค้อมคารวะพลาถกล่าวอย่างนอบ
น้อม “กงจู่รอกอยใต้เท้ามาเป็นเวลานานแล้ว”

กล่าวจบคำ บ่าวรับใช้ก็ออกนำทางไปทันที

ติดตามอยู่ด้านหลังบ่าวรับใช้ จ้วม่อลอบหารื้อกับผู่เยาและเว่ยอย่าง
เคร่งเครียด

“พวกเจ้ามีวิธีดีงามอันใดบ้าง?”

ผู่เยาเอ่ยปากก่อนด้วยสຸ້มเสียงเย็นชา “จะดีที่สุดหากเจ้าไม่ทดลอง
จับนางเป็นตัวประกัน ไม่ว่ายุคสมัยใด ตระกูลอานเหว่ยย่อมต้องจัดสุ
ดยอดฝีมือที่ร้ายกาจยิ่งคอยเฝ้าอารักขากงจู่คนสำคัญของพวกมัน”

“เช่นนั้นข้าควรทำอะไรเล่า?” จ้วม่อถามอย่างจนปัญญา

“เจ้าต้องหาทางทำให้นางประทับใจ” เว่ยโพล่งออกมาอย่าง
กะทันหัน

“ทำให้นางประทับใจ?” ความคิดอันแหวกแนวนี้นี้จะทำให้จ๋มม่อ
ตะลึงงันไปเลย

เว่ยยังไม่ทันจะตอบ จ๋มม่อก็พบเห็นเสี้ยกงจู่แล้ว

เห็นเสี้ยกงจู่เอนกายอยู่บนตั่งเตียงอ่อนนุ่มด้วยท่วงท่าเกียจคร้าน บน
ร่างนางมีเพียงอาภรณ์ไหมโปร่งบางชั้นเดียว สิ่งที่อยู่ข้างใต้แทบจะ
เปิดเผยลับล่อรำไร นางใช้มือซ้ายเท้าคาง องค์เฒ่าแผ่นหลังวาดเป็นเส้น
โค้งอันสมบูรณ์พร้อม บันดาลให้ผู้คนลอบกลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว

เสี้ยม่อเกอผู้ไร้เตียงสาโหล่นเลยจะเคยพบเห็นภาพอันเย้ายวนใจ
เช่นนี้ ใบหน้าแดงฉานขึ้นมาทันควัน ฝ่าเท้าหยุดก็กลองอย่างกะทันหัน

อย่างไรก็ตาม มันรีบปลุกปลอบกำลังขวัญ พร่ำบอกตัวเองในใจ
นี่คือสงคราม!

มันเงยหน้าขึ้น ดวงตาลอบกวาดมองไปทั่วห้องโดยไม่มีผู้ใดสังเกต
เป็นไปตามที่คาด เห็นภายในเงามืดโกล้ ๆ ตั่งเตียง มีหญิงรับใช้นางหนึ่งยืน
อยู่อย่างเงียบงัน

จ๋มม่อสะท้อนใจวูบหนึ่ง หญิงรับใช้วัยกลางคนนางนั้นคล้ายจะเป็นสุด
ยอดฝีมือที่ผุ่ยากกล่าวถึง เมื่อมันเพ่งความสนใจไปที่นาง จ๋มม่อพบว่าหญิง
รับใช้วัยกลางคนคล้ายไม่ได้คงอยู่ที่นั่น หากมิใช่ว่าสายตาของมันมองเห็น
นางอยู่ชัด ๆ มันจะไม่มีทางตรวจพบนางได้เลย

ผู้เยี่ยมยุทธ์!

จ๋มม่อไม่กล้าเคลื่อนไหววู่วามอีก

“นั่งลงเถอะ”

ริมฝีปากแดงสดเอื้อนเอ่ยถ้อยคำนุ่มนวล แสบสามารถละลายกระดูก
ของผู้คน

นี่คือสงคราม! จั้วม่อเฝ้าย้ำกับตัวเองเช่นนี้ ขณะทรุดนั่งลง

“เจ้าคุณตึงเครียดยิ่ง” เสี่ยงงจุ่มองดูจั้วม่ออย่างขบขัน สองมือขาวนวล
เรียงงามประคองวงหน้างานปานหยาดฟ้ามาดิน ในดวงตาสวยซึ่งคล้าย
แฝงไว้ด้วยอารมณ์ความรู้สึกนัยร้อยพันประการ

“ฮ่าฮ่าฮ่า กงจูล้อเล่นแล้ว ตึงเครียดอันใด ย่อมมิใช่ มิใช่” จั้วม่อหัวร่อ
กลบเกลื่อน ในใจเร่งขบคิดเร็วรี่ ทำให้นางประทับใจ มันจะทำให้นาง
ประทับใจได้อย่างไร?

เสี่ยงงจุ่มยิ้มยิ้มพริ้มพราย เฟ่งตามองจั้วม่ออย่างสนอกสนใจ

จั้วม่อกลับไม่ทราบจะกล่าวอะไรดี ยังคงเงิบกริบ ไม่เอ่ยปากแม้สัก
ครั้งคำ

ทั้งห้องพลันเงิบสงัดลง บรรยากาศกลายเป็นอึดอัดขึ้นมา

ในทะเลแห่งจิตสำนึก ผูเยากับเว่ยกำลังกลุ่มรวมโจมตีมันอย่างไร
ปราณี

“เจ้าต้องกล่าววาจา ชวนนางสนทนา เพาะสร้างความสนิทสนม
เข้าใจหรือไม่?”

“อาจั้ว เจ้าไม่สามารถทำให้สตรีประทับใจได้ด้วยการนั่งทื่อเป็นตอไม้
เช่นนี้! เจ้าต้องสนทนาให้มากเข้าไว้”

“น่าอับอายขายหน้า! อา น่าอับอายขายหน้าเหลือเกิน! ข้าโฉนมีลูกศิษย์ไม่ได้ความอย่างเจ้า? เจ้ากระทั่งสนทนากับสตรียังทำไม่ได้!” ผู้เยาพิโรธโกรธกริ้วจนแทบเต้น

“อาจ้ว นี่เป็นโอกาสทองหนึ่งในพันแล้ว!” เว่ยซ่าเติม

“แล้วจะให้สนทนาเรื่องอันใดเล่า?” จ้วม่อทำหน้าที่เหมือนจะรำให้
ผู้เยากับเว่ยชะงักกึก

ชั่วจิตใจให้หลัง ผู้เยาค่อยเงยหน้าขึ้น ขมวดคิ้วมุ่นพลาংกล่าวว่า “ดินฟ้าอากาศ? สิ่งที่ชอบทำ? หรือจะถกปรัชญาชีวิตดี? สตรีชมชอบเรื่องอันใดกัน? จริงสิ ท่านแม่ทัพใหญ่ของเราก็เป็นสตรี เจ้าจำได้หรือไม่ว่านางชมชอบอันใด?” กล่าวพลาংหันไปถามเว่ย

เว่ยทำสีหน้าครุ่นคิดเช่นกัน “สิ่งที่จู่เหยินชมชอบมากที่สุดให้ข้าลองนึกดู... ..รอก่อน! ข้านี้กออกแล้ว!”

“รีบบอกมา!” จ้วม่อกับผู้เยาแทบจะร้องพร้อมกัน

“การต่อสู้!” เว่ยสีหน้าตื่นเต้นมาก “สิ่งที่จู่เหยินชมชอบมากที่สุดก็คือการต่อสู้! ต่อสู้! ต่อสู้อย่างไม่รู้จักจบสิ้น! นางเคยบอกว่ามีเพียงการต่อสู้เท่านั้นที่สามารถทำให้นางตื่นเต้นเร้าใจ นางยังบอกว่ามีเพียงการต่อสู้เท่านั้นที่จะทำให้นางรู้สึกว่านางแตกต่างจากพวกแแบ่งฝูงผงชาดอันพื้นเพธรรมดาเหล่านั้นได้! อ้อ แต่ว่าพวกแแบ่งฝูงผงชาดคืออะไร?”

“นั่นหมายถึงสตรีที่ยากจะรับได้” ผู้เยาอธิบายด้วยสีหน้าทรงภูมิ

“แล้วเสียกงจูนางนี้เป็นพวกแแบ่งฝูงผงชาดหรือไม่?” จ้วม่อถามอย่างสงสัยใคร่รู้

“แน่นอนว่าไม่ใช่!” ผูเยากับเว่ยตอบอย่างพร้อมเพรียง
จ้วม่อคล้ายพบทางสว่างในบัดดล ผงกศีรษะแรง ๆ ไบหน้าทอ
ประกายฆ่าฟัน กล่าวเสียงหนัก ๆ ว่า “ข้าเข้าใจแล้ว!”

บทที่ 610 ร่ำสุรา

เสียดงจู่เฟ่งตาคู่งามมองดูเซียวม่อเกอผู้มีสีหน้าประหม่าตึงเครียด ในใจนางนอกจากลอบประหลาดใจแล้ว ยังปะปนไปด้วยความกระตือรือร้นสนใจอยู่บ้าง ผู้คนรอบกายนางล้วนเป็นนายน้อยตระกูลใหญ่ในหมู่พวกมันผู้ใดไม่ซ้ำของชำนาญเรื่องสตรี? นานเท่าใดแล้วที่นางไม่ได้พบเจอบุรุษที่สัตย์ซื่อบริสุทธิ์เช่นนี้?

หวนนึกถึงเมื่อครั้งที่นางยังคงเป็นเพียงดรุณีน้อยนางหนึ่ง รอบข้างห้อมล้อมไปด้วยใบหน้าเยาว์วัยที่ไม่รู้ความ ไม่มีสายตาระหยาบอยากอย่างรุนแรงราวกับปรารถนาจะกลืนกินนางลงไป มีเพียงความไร้เดียงสาของเด็กน้อย พวกมันเป็นเพื่อนเล่นที่ดีของนาง

แต่แล้วเมื่อนางค่อย ๆ เติบโตเต็มสาว ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนไป... ..

ที่ใดสักแห่งในหัวใจของเสียดงจู่ ตำแหน่งแห่งที่ซึ่งยังคงเก็บซ่อนความนุ่มนวลละมุนละไมเอาไว้คล้ายถูกสะกดลบไล่ออย่างเบามือ

“เจ้าหวาดกลัวข้านักหรือ?” นางถามเสียงอ่อนเบา

จ้วม่อที่เพิ่งลิ้มตาขึ้นและเตรียมจะทำสัญญากับนาง พอฟังประโยคนุ่มนวลของผู้อื่น แทบสั่นคำพูดตัวเอง ฝืนกลืนวาจากลับลงไปอย่างยากเย็น

มันเบิกตากว้าง “ข้านี้หรือหวาดกลัวเจ้า?” จ้วม่อไม่อาจเข้าใจได้ เสีย
งงจู่ไฉนบังเกิดความคิดอันแปลกประหลาดเช่นนี้ เสียว่ม่อเกอดูคล้ายมุสิก
ขลาดเขลาผู้หนึ่งหรือไร?

“หากเจ้ามิได้หวาดกลัวข้า เช่นนั้นไฉนไม่ยอมมองดูข้า?”

จ้วม่อผู้เตรียมจะร้องท้าทาย ‘มาเถอะ มาสู้กัน!’ ถูกวาจาแฝงแววตัด
พ้อของเสียงงจู่ทำเอาตะลึงลานไป

จ้วม่อพบว่ามันไม่สามารถตามความคิดของผู้อื่นได้ทัน จริงสิ มันไฉน
ไม่กล้ามองดูนาง?

มันเบิกตากลมกว้าง เริ่มเพ่งมองเสียงงจู่อย่างเอาจริงเอาจัง
งดงามเหลือเกิน... ..นี่มัน... ..ความรู้สึกนี้... ..ไฉนข้ารู้สึกลำคอแห้ง
ผาก ร้อนรุ่มแปลก ๆ

นี่มันเวทวิชาลวงตา!

จ้วม่อสะท้อนขึ้นทั้งร่าง

เสียงงจู่เฝ้ามองสีหน้าจ้วม่อแปรเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ อดระเบิดหัวร้องอ
หายนไม่ได้ ชั่วพริบตานี้นางน่าดูยิ่ง รอยยิ้มของนางราวกับจะบันดาลให้
ทั้งห้องสดใสกระจ่างจ้า

จ้วม่อแทบไม่อาจละสายตาจากนาง ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา
บัดซบ...ก็แค่... ..แค่เวทวิชาลวงตา... ..คิดหรือว่าจะเอาชนะเสีย
ว่ม่อเกอผู้นี้ได้... ..แต่ว่า... ..ช่างร้ายกาจเหลือเกิน... ..

“มาเถอะ อย่ามัวแต่ทำหน้าที่พิลึกเช่นนั้นอยู่เลย มาลองลิ้มรสสุราอัน
เยี่ย (ลากราตรี) ของข้าดูบ้าง นี่เป็นสุราพื้นบ้านที่มีชื่อเสียงของแดนปิศาจ

สามารถเทียบได้กับสุราปิศาจเมื่องพอ น่าเสียดายที่ข้ามีเพียงขวดเดียวเท่านั้น วาจาขอกล่าวล่องหน้า หลังจากดื่มหมดสิ้น เจ้ามีอาจโทษว่าข้าตระหนี่ถี่เหนียวได้” เสี่ยงจู้รินสุราให้แก่จ้วม่ออย่างยื้มแย้ม นางผิวพรรณขาวผ่องปานเย้ยหิมะ นวลเนียนดุจกระเบื้องเคลือบเนื้อดี ร่างโน้มเอนมาทางจ้วม่อเล็กน้อย เผยร่องหุบเขาลึกล้ำระหว่างทรวงอกของนาง คล้ายตั้งใจคล้ายไม่เจตนา แต่ดูเหมือนว่าจะแฝงไว้ด้วยมนต์ขลังที่ทำให้ผู้คนลุ่มหลงตายโดยไม่ทันรู้สึกตัว

จ้วม่อรู้สึกร่างกายท่อนล่างร้อนวาบ ปากคอแห้งผาก บังเกิดความรู้สึกแปลก ๆ ที่ยากจะบ่งบอกบรรยาย

เวทวิชาภาพลวงตาอันร้ายกาจนัก!

ยังร้ายกาจกว่าเวทวิชาลวงตาที่แม่นางกระเรียนกระดาษเคยส่งมากลั่นแก่งม่นบนภูเขาสุญตาในครั้งนั้นเสียอีก!

หรือว่านี่คือการโจมตีของนาง?

จ้วม่อดวงตาทอประกายเด็ดเดี่ยว

บุรุษที่แท้จริงจะปฏิเสธกระบวนท่าเช่นนี้ได้หรือ?

โดยไม่ต้องเอ่ยคำที่สอง จ้วม่อมือซ้ายลอบพนักเคล็ดลำแสงบดกระตุกทลายว่างเปล่า ขณะที่เอื้อมมือขวาไปหยิบจอกสุราอื่นเยี่ย จากนั้นสาดหายเข้าไปในลำคอรวดเดียวหมดจอก

รอนจสุราไหลล่องผ่านลำคอ จ้วม่ออดตะลึงงันไม่ได้ สุรานี้มีรสชาติแตกต่างจากสุราปิศาจเมื่องพออย่างสิ้นเชิง สุราปิศาจเมื่องพอร้อนแรงปานเปลวเพลิง เมื่อล่องผ่านลงลำคอให้ความรู้สึกร้อนวาบดังเปลวไฟไหลผ่าน

ลงไปเป็นทาง ส่วนสุราอันเยี้ยเยือกเย็นโปรงเบา รสชาติซึมซาบเข้าไปใน
จิตใจของมันโดยตรง ให้ความรู้สึกสุขสบายอย่างบอกไม่ถูก

รสชาติไม่เลวเลยจริง ๆ?

ฮะ เวทวิชาลวงตาไหนไม่ถูกทำลาย?

เสี้ยกงจู่หัวร่อเบา ๆ “ท่าดื่มอันหยาบกระด้างของเจ้าเหมาะสม
สำหรับดื่มสุราปิศาจเมิงผอ แต่เกรงว่าจะไม่เหมาะกับสุราอันเยี้ย เจ้าต้อง
ค่อย ๆ จิบ ปล่อยให้รสสุราแผ่ซ่านไปในปากของเจ้าเสียก่อน แล้วค่อย ๆ
กลืนลงไปช้า ๆ ลองดูใหม่เถอะ เจ้าจะได้รสชาติสุราที่ผิดแผกแตกต่าง”

กล่าวจบคำ เสี้ยกงจู่ก็หยิบจอกสุราของนางขึ้น ดวงตาหรีปรือ
เล็กน้อย ริมฝีปากสีแดงสดอันนุ่มนวลเย้ายวนใจของนาง เมื่อระดับอยู่บน
ใบหน้าขาวผ่องปานเยี้ยหิมะ ช่วยขับเน้นให้ดูโดดเด่นน่ามองเป็นพิเศษ

จุ่ม่อถึงกับเหม่อลอยไปวูบหนึ่ง

แต่มันรีบปลุกปลอบจิตใจ ตื่นตัวขึ้นมาโดยเร็ว คราวนี้มันลอกเลียน
วิธีดื่มของเสี้ยกงจู่ เพียงยกจอกสุราขึ้นจิบอีกเล็ก ๆ รอจนสุราอันเยี้ย
ซาบซ่านไปในปาก กลิ่นหอมอันพิเศษเฉพาะชนิดหนึ่งก็แผ่กระจายไปทั่ว
ร่างของมัน ในช่วงพริบตาี้ มันราวกับว่ากำลังแช่ร่างอยู่ในสายน้ำฉ่ำเย็น
สุขสบายจนแทบครวญครางออกมา

“สุขสบายยิ่ง!” เสี้ยกงจู่สองตาหลับริ้ม กล่าวด้วยสຸ້มเสียงปาน
ละเมอ “เมื่อครั้งที่ข้ายังเด็ก ข้าชมชอบร่ำสุราอันเยี้ยมากที่สุด แต่บิดาข้า
ไม่ชมชอบให้ข้าดื่มสุรา ดังนั้นข้ามักจะลอบเข้าไปในห้องเก็บสุราของท่าน

พ่ออยู่เป็นประจำ มีอยู่ครั้งหนึ่งข้าบังเอิญดื่มมากเกินไป เผลอตัวพุบหลับ อยู่ในห้องสุรานั้นเอง จนกระทั่งท่านพ่อจับเข้าได้คาของกลาง... ..”

นางแลบลิ่นน้อย ๆ อย่างซุกซน ประหนึ่งเด็กน้อยที่ถูกบิดามารดาจับได้ว่าเล่นซุกซนเกินเลย

“... ..ท่านพ่อปิดตายห้องเก็บสุราทันที จนกระทั่งถึงตอนนี้ยังไม่เคยเปิดออกอีกเลยแม้แต่ครั้งเดียว ยามนี้แทบไม่มีผู้คนล่วงรู้ว่าที่นั่นมีห้องเก็บสุราอยู่ด้วย”

“ช่วงเวลาที่ท่านพ่อยังอยู่ที่นี้ ชวนให้หวนคิดถึงยิ่งนัก”

ในดวงตาคู่งามของเสียดงจู่คล้ายทอดประกายอารมณ์ความรู้สึกบางประการ นางแหงนเงยขึ้น ยกจอกสุราดื่มรวดเดียวจนเกลี้ยงจาน

รองนางวางจอกสุราลง สองแก้มของนางก็แดงชาน ดวงตาหรีปรือดูจเคลิ้มฝัน ถ้ามมาด้วยสัมผัสเสียงเลื่อนลอย

“เมื่อตอนที่เจ้ายังเด็ก เคยเล่นซุกซนอันใดบ้าง?”

จ้วม่อสามารถสัมผัสได้ถึงความโศกศัลย์ละห้อยหาในถ้อยวาจาของเสียดงจู่ คล้ายคล้ายกับในยามที่มันได้ยินข่าวเคราะห์กรรมของท่านเจ้าสำนักกับเหล่าอาจารย์ทั้งสิ้น แต่มันยอมไม่อาจบอกออกมาจากปาก พ่อได้ยินคำถามของนาง ได้แต่สั่นศีรษะ “ตอนยังเด็กหรือ? ข้าไม่ล่วงรู้อันใดเลย”

“เจ้าไม่รู้?” คำตอบนี้ทำให้เสียดงจู่แปลกใจอยู่บ้าง

“ข้าถูกคนลบความทรงจำ ทั้งยังเปลี่ยนแปลงรูปโฉม ข้าไม่ล่วงรู้เรื่องราวอดีตของข้าแม้แต่แต่น้อย” จ้วม่อตอบตามความสัตย์จริง เดิมทีมัน

ไม่อยากกล่าวถึงเรื่องอดีต แม้ว่าไม่ใช่เรื่องที่ต้องเก็บเป็นความลับ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องเที่ยวบอกกล่าวต่อคนแปลกหน้าเช่นกัน ทว่าท่วงท่าหวนรำลึกของเสียกงจู่คล้ายบอกต่อมันด้วยใจจริง ดังนั้นมันอดตอบแทนนางอย่างจริงใจไม่ได้

“อา!” เสียกงจู่ยกมือปิดปาก สีหน้าตื่นตะลึง นางไม่คาดฝันว่าจะได้รับคำตอบที่น่าสะพรึงกลัวถึงเพียงนี้

“ขอภัยด้วย!” นางกล่าวด้วยสีหน้าสำนึกเสียใจอย่างสุดซึ้ง

“อย่ากังวลไปเลย” จ้วม่อสันติริษะอย่างไม่เห็นสำคัญ “จะอย่างไรข้าก็จดจำสิ่งใดไม่ได้อยู่แล้ว”

“บางทีจดจำไม่ได้ก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย” เสียกงจู่แยมยิ้มจาง ๆ อย่างปลอบประโลม จากนั้นรินสุราให้แก่จ้วม่อ “บางครั้งการจดจำเรื่องที่ไม่อยากจำ ก็เป็นสิ่งโหดร้ายมาก”

จ้วม่อยกจอกสุราขึ้นดื่มรวดเดียว แม้ว่าการค่อย ๆ จิบทีละน้อยจะให้รสชาติที่ดีเลิศกว่า มันยังคงชอบดื่มรวดเดียวหมดจอกมากกว่า นี่ให้ความรู้สึกสาสมใจอย่างบอกไม่ถูก ถ้อยคำของเสียกงจู่กระทบถูกจุดอ่อนไหวในใจมัน พอหวนนึกถึงประโยค ‘อย่าได้ลืมเลือน’ ที่มักปรากฏขึ้นในความฝันของมัน ความขมขื่นสายหนึ่งพลันแผ่ซ่านขึ้นในใจ

“แต่อย่างไรก็ตาม การหลงลืมเรื่องที่ไม่อยากลืมกลับโหดร้ายกว่ามาก”

จ้วม่อรินสุราให้ตัวเอง แล้วยกกระดกรวดเดียวหมดจอกอีกรอบ

เสียดงจูงงงันวูบ นางแทบไม่ยากเชื่อว่านี่จะเป็นสิ่งที่กล่าวออกจากปากของเด็กหนุ่มสัตย์ซื่อโง่งมผู้หนึ่ง อดหนึ่งคิดทบทวนความหมายอันลึกล้ำไม่ได้ ยามกะทันหันนางคล้ายเหม่อลอยอยู่บ้าง รวากับว่าจิตใจฟุ้งซ่านไปไกล

ชั่วจิตใจใหญ่ นางค่อยแยมยิ้มกระจำจ๋า ประคองจอกสุราขึ้นกล่าว “ขอดื่มให้แก่ประโยชน์ พี่เชียวม่อเกอ เชิญ!”

จากนั้นนางก็เลียนเยี่ยงจ้วม่อ ยกจอกสุราขึ้น สาดลงลำคอในรวดเดียว รอนนางวางจอกสุราลง สองแก้มยิ่งแดงชาน ดวงตาดึงหรือปรือ ลมหายใจหอบกระชั้นเล็กน้อย ยิ่งเพิ่มเสน่ห์เข้ายวนใจกว่าเดิม

นางกลอกตาตลบหนึ่ง ท่วงท่าเปลี่ยนเป็นน่ารักน่าหลงใหล เสียดงจูงม้ายายตามองจ้วม่อ กล่าวเสียงอ้ออึงว่า “ข้าอยากรู้จัก เจ้าเสาะหาข้าด้วยเหตุใด?”

จ้วม่อยามนี้รู้สึกมีเมามาอยู่บ้าง หลงลืมวาจาผีสาวของผุยก๊ากับเวย์ไปตั้งแต่แรก พอได้ยินคำถามของเสียดงจูง มันก็ไม่บ่ายเบี่ยง กล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า “ข้ามาเพื่อร้องขอคนสองคนจากกงจู่”

“เป็นสองคนใด จึงควรให้เจ้าต้องบากหน้ามาร้องขอ?” เสียดงจู่ค้อนใส่จ้วม่อวงหนึ่งอย่างขุ่นเคืองแรงอน

“เป็นสหายชีวเจ้อของข้าสองคน ฟังว่ากงจู่ช่วยรับตัวพวกนางเอาไว้ ดังนั้นข้าได้แต่บากหน้ามาร้องขอพวกนางจากกงจู่” จ้วม่อไม่หลบเลี่ยงสายตาของเสียดงจู่ ตอบคำอย่างเคร่งขรึมจริงจัง

“สหายชีวเจ่อ?” เสี่ยงงจู่ประหลาดใจอยู่บ้าง “นี่ไม่ถึงว่าเจ้าถึงกับมีสหายเป็นชีวเจ่อด้วย ถูกแล้ว ก่อนหน้านี้ข้ารับตัวสตรีชีวเจ่อสองนางเอาไว้แหล่งข่าวของเจ้าแม่นยำไม่เลว”

กล่าวถึงตอนท้ายแฝงแวแวยวนเล็กน้อย สีหน้าท่าที่ยิ่งเผยเสน่ห์ออกมา ดวงตาหยาดเยิ้มปานจะหยด

“ข้าบังเอิญช่วยเหลือสหายอีกคนไว้ได้” จ้วม่อชี้แจงอย่างสัตย์ซื่อ

“ดังนั้นเจ้าคิดมาล่อลวงข้า?” เสี่ยงงจู่ดวงตาคู่งามม้ายมอมจ้วม่อใบหน้าทอแววสนุกสนาน

“ถูกต้อง” จ้วม่อยอมรับอย่างซื่อสัตย์จริงใจ

“ชีวเจ่อสตรีสองนางนั้นสำคัญต่อเจ้ามากถึงเพียงนั้นเชียวรึ?” เสี่ยงงจู่ถาม

“สำคัญยิ่ง” จ้วม่อผงกศีรษะรับอย่างไม่ลังเล

เสี่ยงงจู่ปิดปากหัวร่อคึกคัก “ที่แท้เจ้าชมชอบสตรีชีวเจ่อ หากเรื่องนี้แพร่ออกไป เกรงว่าสตรีปิศาจมากมายคงหัวใจสลายแล้ว”

จ้วม่อแทบสำลัก

“ฮ่าฮ่า เรามาว่ากันต่อเถอะ” เสี่ยงงจู่ดวงตาทอแววซุกซน “ข้าสามารถมอบพวกนางให้แก่เจ้า แต่เดิมที่ข้าตั้งใจจะใช้พวกนางเป็นหญิงรับใช้ ยามนี้เมื่อมอบพวกนางให้แก่เจ้า แล้วข้าจะได้ประโยชน์อันใดบ้างเล่า?”

“บอกมาเถอะ!” จ้วม่อสีหน้าจริงจัง มันแม้ละโมภโลภมาก ทำการค้าคราใดต้องต่อรองราคา แต่เรื่องนี้มันไม่คิดต่อรองแม้สักครึ่งคำ

“ข้าสามารถลองคิดดูก่อนได้หรือไม่? ถ้าว่เจ้าติดค้างข้าหนหนึ่งดีหรือไม่? รอจนข้าคิดออกค่อยบอกต่อเจ้าเป็นอย่างไร?” เสี่ยงงจู่เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

จ้วม่อถึงกับตะลึงลานไปเป็นครู่ ต้องใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะสามารถตอบสนอง มั่นกล่าวอย่างระมัดระวังว่า “หลังจากพบตัวพวกนาง ข้าตั้งใจจะไปจากนครมหาสันติแล้ว”

“ไปจากนครมหาสันติ?” เสี่ยงงจู่เง้งงันวูบ ดวงตาทอแววผิดหวังสุดระงับ แต่แล้วหายวับไปทันที นางกล่าวด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ “ที่แท้เจ้ามาเพื่อพวกนางโดยเฉพาะ”

“มิผิด” จ้วม่อยอมรับ

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าแทบไม่อยากมอบพวกนางให้แก่เจ้าจริง ๆ” เสี่ยงงจู่กล่าวปนหัวร่อเบา ๆ “ยากนักที่จะได้พบพานสหายสุราที่ดีสักคน”

แต่เมื่อมองเห็นสีหน้าตึงเครียดของจ้วม่อ นางระเบิดเสียงหัวร่อสดใส จูกระฆังเงิน กล่าวราวรำพึงกับตัวเองว่า “ยากนักที่ข้าจะใจดีมีเมตตา ข้าเองก็คิดรักษาสภาพนี้ไว้ให้นานสักหน่อย ไม่ต้องกังวล ไม่ต้องกังวล ข้าจะมอบพวกนางให้แก่เจ้า”

กล่าวจบคำ นางหันไปออกคำสั่งด้วยเสียงเบาต่ำ หญิงรับใช้วัยกลางคนเหลือบมองจ้วม่อแวบหนึ่ง ไม่เห็นนางมีการเคลื่อนไหวใด แต่หลังจากนั้นไม่นาน บ่าวรับใช้ผู้หนึ่งก็นำหญิงรับใช้สองคนเข้ามา

เสียวกั่ว! หลีอิงฟ่ง!

จ้วมอดวงตาเบิกกว้างอย่างฉับพลัน ยากจะปิดบังสีหน้าปิติยินดีของมันได้ แต่มันพยายามระงับใจอย่างสุดความสามารถ ไม่ให้หลุดปากร้องเรียกพวกนางออกไป

“เอาละ นับแต่นี้ไปพวกนางเป็นของเจ้า” เสี่ยงงูเอื้อนเอ่ยต่อจ้วมอด้วยรอยยิ้มพริ้มพราย

จ้วม่อ้อยไม่คิดพินไม่คิดว่าเรื่องราวจะราบรื่นถึงเพียงนี้ มองดูใบหน้านามล้ำของเสี่ยงงู ต้องค้อมกายคารวะอย่างจริงจัง “วันหน้าหากงูนี้ก็ได้เรื่องที่ต้องการ トラบเท่าที่ข้ายังไม่ไปจากนครมหาสันติ โปรดบอกมาได้ทุกเมื่อ!”

เสียวกั่วทันใดนั้นเบิกตากว้าง สีหน้าทอแววเหลือเชื่อ ส่วนल्लीอิงฟังมองดูจ้วม่ออย่างก่ดก่ลุ่มก่กังวลใจ

“เช่นนั้นยามนี้เจ้าก็ติดค้างข้าเรื่องหนึ่ง” ดวงตาคู่งามของเสี่ยงงูจับจ้องมองดูจ้วม่อ ปากกล่าวอย่างยิ้มแย้ม “ข้าชมชอบที่สุดเวลาที่ผู้คนติดค้างข้า รอจนข้าคิดออก เจ้าไม่อาจผิดคำพูด”

“ยอมแน่นอน!” จ้วม่อกล่าวอย่างเคร่งขรึม

“พาสหายของเจ้าไปเถอะ ระหว่างนี้พวกนางต้องเผชิญความยากลำบากไม่น้อย” เสี่ยงงูกล่าวปนหัวร่อเบา ๆ

จ้วม่อเองก็ต้องการลากลับอยู่แล้ว รีบประสานมือคารวะเสี่ยงงู “เช่นนั้นขออำลาแล้ว!”

มันผุดลุกขึ้น มือหนึ่งจุดดิ่งเสียวกั่ว อีกมือลากรั้งल्लीอิงฟัง ตระเตรียมทะยานร่างขึ้นกลางเวหา

ทันใดนั้นเอง สัมผัสเสียงสดใสกระจ่างชัดดังก้องลงมาจากฟากฟ้า

“พี่เขี้ยวม่อเกออยู่ที่ใด? ผู้น้องหนานเหมินเสวี่ ขอทำประลอง!”

เสียงงุ่มง่ามดูใบหน้าแข็งทื่อตะลึงลานของจ้าวม่อ นางยกมือขึ้นปิดปากหัวร่อคึกคัก จึงออกตัวว่า “นี่ไม่เกี่ยวข้องกับข้า!”

ในดวงตาคู่งาม ทอประกายยินดีที่ยากจะสังเกตเห็นวูบหนึ่ง

บทที่ 611 แผนร้าย

หนานเหมินเสวี่คือใคร?

แน่นอนว่าจ้วม่อมย่อมต้องล่วงรู้ คนผู้นี้คือสุดยอดฝีมือลำดับที่สามแห่งทำเนียบปิศาจมหาสันติ ผู้เคยใช้เสียงแคนคำเดียวทำลายสำเนียงปิศาจของซีเตียวอวี่ จ้วม่อหลังจากสังหารเสน่อวี้กลางสนามประลองลำดับของมังกรทะยานพรวดในชั่วพริบตา จากลำดับสุดท้ายขึ้นเป็นลำดับที่เจ็ดในคราวเดียว

แต่ถึงกระนั้น ลำดับที่สามจะมาทำประลองลำดับที่เจ็ดเพียงมันไปทำไมกัน?

นี่ไม่มีเหตุผลสมควรแม้แต่น้อย!

ลำดับที่สามลดตัวลงมาทำประลองลำดับที่เจ็ด ต่อให้ได้ชัยชนะก็ไม่ใช่ธรรม ไม่เป็นที่ชื่นชม ทั้งยังไม่ได้ประโยชน์อันใด

จ้วม่อรู้สึกงุนงงสงสัย มันเดินไปที่ลาน เหยหน้าขึ้นมองหนานเหมินเสวี่ในชุดดำที่กระพือพลั่วอยู่ในสายลม

“เจ้าจะไม่รับคำท้าของมันรี?” เสี่ยงงจู่เร่เข้ามาชะโงกมองด้วยใบหน้านางดงามแฝงรอยซุกซน

“คนผู้นี้ใช้สมองมีปัญญาหรือไม่” จ้วม่อเขม่นมองหนานเหมินเสวี่ที่กลางอากาศ ปากบ่นพึมพำไปด้วย “ข้าไม่เคยล่วงเกินมันเสียหน่อย... ..

น่าแปลกจริง ๆ!” มันนี่ครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ จากนั้นสั่นศีรษะ “ข้าจะไม่รับคำ
ทำ”

“เจ้าไหนไม่รับคำทำ?” เสี่ยงงจู่ดวงตาทอแววสับสนงง “หากเจ้า
ไม่รับคำทำ เจ้าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง คนอยู่ในเมืองมหาสันติหากไม่รับคำ
ทำจะถูกผู้คนหัวเราะเยาะ”

“ข้าไม่สามารถเอาชนะมันได้ จะสู้กับมันไปหาอะไรเล่า” จั้วม่อแบ
สองมือ สีน้าจนปัญญา

เสี่ยงงจู่ตะลึงลาน ผู้ที่ยอมรับความอ่อนด้อยของตัวเองต่อหน้านาง
นางเพิ่งจะเคยพบพานมันเป็นคนแรก บุรุษอื่นเมื่ออยู่ต่อหน้านาง มักจะ
พากเพียรอวดโอ้ความเข้มแข็งของพวกมัน อวดโอ้ความมั่งคั่งของตระกูล
พวกมัน อวดโอ้อันใดก็ได้ที่สมควรอวดโอ้ แต่ละคนไม่ต่างจากนกยูงรำ
แพนหางเพื่อเรียกร้องความสนใจจากตัวเมีย

ยามนี้ถึงกับมีคนยอมรับกับนางอย่างหน้าขึ้นตาบาน ว่ามันไม่มี
ปัญญาเอาชนะผู้อื่นได้... ..

“ถ้าอย่างนั้น... ..” เสี่ยงงจู่ก็อึดอัดอยู่ครึ่งค่อนวัน ยังไม่ทราบจะกล่าว
อะไรออกมา

“ปล่อยให้มันยืนรับลมอยู่บนนั้นเถอะ ลมวันนี้เย็นสบายไม่น้อย
ทีเดียว” จั้วม่อสั่นศีรษะ รังสายตากลับมา เตรียมพาเสียวกัวกับหลี่อิงฟ่ง
จากไป

ถ้อยคำเหล่านั้นทำเอาเสี่ยงงจู่อดหัวเราะคิกคักไม่ได้ คนตรงหน้านาง
ยามนี้ไม่หลงเหลือเค้าโครงขริบจริงจางดังเช่นเมื่อครู่อีก มันกลับคล้อยคล้าย

อันธพาลน้อยผู้หนึ่ง เสียกงจู่รังสายตากลับมา กล่าวถามอย่างร่าเริงว่า
“แล้วหากพอเจ้าออกไป มันก็ไล่ตามเจ้าไปด้วยเล่า?”

จ้วม่อมองซ้ายมองขวา จากนั้นกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม “ซึ่งความจริงข้าไม่เคยบอกต่อเจ้ามาก่อน แต่สิ่งที่ข้าถนัดชัดเจนที่สุดกลับไม่ใช่การ
ดวลเดี่ยว แต่เป็นการใช้พวกมากข่มเหงคนน้อยต่างหาก”

“ใช้พวกมากข่มเหงคนน้อย... ..” เสียกงจู่ทวนคำอย่างไม่แน่ใจ
สุดท้ายค่อยตระหนก นางหัวร่อจนตัวโยน ชี้น้ำจ้วม่อม ร้องเสียงสดใสว่า
“เจ้าคดโกงนี่!”

จ้วม่อบังเอิญกวาดตาไปยังอวัยวะส่วนที่กระเพื่อมไหวของเสียกงจู่
พอดี ถึงกับยืนนิ่งขึงตะลึงงันดูจสายฟ้าฟาด

วิชาลวงตา... ..วิชาลวงตาอีกแล้ว... ..หรือว่าวิชาลวงตาประเภทนี้
สามารถสำแดงพลังออกมาด้วยตัวเอง?

เสียกงจู่ความรู้สึกเฉียบไว สังเกตเห็นสภาพผิดปกติของจ้วม่อทันที
นางไม่เขินอาย เพียงขยิบตาให้จ้วม่อ พลายยกมือขึ้นปิดปากหัวร่อเบา ๆ

“อะแฮ่ม!” จ้วม่อกระแอมไออย่างกระอักกระอ่วน จากนั้นถามว่า “มี
ประตูล้างหรือไม่? ที่ข้าสามารถลอบออกไปได้”

เห็นสีหน้าท่าทีของจ้วม่อ เสียกงจู่รู้สึกน่าหัวร่อ นางเรียกหญิงรับใช้
นางหนึ่งเข้ามาสั่งการสองสามคำ ก่อนจะหันมาบอกกับจ้วม่อว่า “เจ้า
สามารถติดตามนางไป”

“ขอบคุณมาก!” จ้วม่อกล่าวจากใจจริง ค้อมกายคารวะเสียกงจู่ เสีย
กงจู่นางนี้แตกต่างจากที่ผู้เฒ่ากับเว่ยบอกเอาไว้อย่างสิ้นเชิง มันไม่ล่วงรู้ว่า

เสียงจู่ในสายตาบุคคลอื่นมองนางเป็นเช่นไร แต่สำหรับมัน นางเป็นคนดี
ผู้หนึ่ง โบกมือรำลาเสียงจู่ มันรีบนำเสียวแก้วกับหลิ่งฟงติดตามหญิงรับ
ใช้นางนั้นไป

มองตามเงาหลังของจ้วม่อล้วยหายไปจากประตู เสียงจู่ดวงตาทอด
แววสลดหดหู่แวบหนึ่ง แต่เพียงชั่วกะพริบตาก็เลื่อนหายไป รอยยิ้มบน
ใบหน้าจางลง ดวงตาเปลี่ยนเป็นแหลมคมอีกครั้ง เค้าความเชื่อมั่นและ
ปลอดภัยกลับคืนสู่ใบหน้านาง

นางเหลือบมองหนานเหมินเสวียที่กลางเวหาด้วยหางตา กล่าวเบา ๆ
ว่า “ช่างขัดต้านัก ขับไล่มันลงมาเถอะ”

หญิงรับใช้วัยกลางคนกำลังจะลงมือ แต่แล้วสีหน้าแปรเปลี่ยน
เล็กน้อย “มีคนมาแล้ว”

นางเพ็งจะกล่าวจบคำ สุ่มเสียงปิศาจอันแปลกพิสดารพลันดังกังวาน
ดุจดั่งออกมาจากส่วนลึกใต้ปรภพ บุรุษในชุดขาวราวหิมะผู้หนึ่งปรากฏ
กายขึ้นเบื้องหน้าหนานเหมินเสวีย ผุ่งชนที่เฝ้าดูแต่แรกถึงกับส่งเสียงฮือฮา
ขึ้นมาทันที

ซีเตียวอวี่

หนานเหมินเสวียดวงตาเปลี่ยนเป็นเย็นชาที่ละน้อย “ซีเตียวอวี่!”

“ข้าขอท้าประลองเจ้า” สุ่มเสียงเฉื่อยชาของซีเตียวอวี่ก่อให้เกิด
ความอลหม่านในบัดดล

การปรากฏกายอย่างกะทันหันของซีเตียวอวี่ดึงดูดความสนใจจาก
หลายคน...มันใช่มาเพื่อช่วยเหลือเซียวม่อเกอหรือไม่?

หนานเหมินเสวียผู้มีสีหน้าเย็นชา จู่ ๆ แยมยิ้มอย่างสาสมใจ “เป็นไปตามที่คาดคิด... ..”

แม้ว่าผู้อื่นไม่ได้เอ่ยออกมาว่าคาดคิดเรื่องอันใด แต่ซีเตียวอวีต้องสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างฉับพลัน ผิดท่าแล้ว มั่นตกลุมพรางของอีกฝ่าย! ทันใดนั้นร่างหายวับไปทันควัน

แทบจะในเวลาเดียวกัน หนานเหมินเสวียก็หายวับไป แล้วปรากฏตัวขึ้นขวางหน้าซีเตียวอวี

หนานเหมินเสวียแยมยิ้มอย่างเจิดจ้า เผยให้เห็นฟันขาวกระจ่าง “พีชีในเมื่อต้องการประลองกับข้า ผู้น้องย่อมต้องน้อมสนองให้ถึงที่สุด!”

สองสุดยอดฝีมือที่เคยมีข้อบาดหมางกัน ในที่สุดก็โคจรมาเผชิญหน้ากันอีกครั้งภายใต้การชี้แนะของใครบางคน!

จ้วม่อหลังจากติดตามหญิงรับใช้ไประยะหนึ่ง จากนั้นย่องออกจากประตูหลัง และเพื่อปิดบังตนเอง จ้วม่อใช้วิชาลวงตาเล็ก ๆ น้อย ๆ บนใบหน้าของตน มันสำนึกขอบคุณซีเตียวอวีที่ช่วยออกรับหน้า นี่ก็เป็นคนดีผู้หนึ่ง!

เพียงออกจากประตูได้ไม่นาน มันพลันได้ยินเสียงก๊วที่ไต้หวันแซนเอ่ยปากถามด้วยเสียงสั่นสะท้าน “ศิษย์พี เป็นท่านใช่หรือไม่?”

จ้วม่อชะงักกึก ยกมือขึ้นลูบศีรษะเสียวก๊วอย่างนุ่มนวล “เสียวก๊วชาญฉลาดยิ่ง”

เสียวกั้วไม่อาจสะกดกลั้นอีกต่อไป นางโถมเข้ากอดจ้วม่อ พลากรำให้
ปืมว่าจะขาดใจ ไม่ต่างจากเด็กน้อยได้พบพานญาติสนิทในแดนไกล นาง
กอดรัดจ้วม่อเอาไว้แน่น น้ำหูนํ้าตาทะเล็กทลายไม่ขาดสาย

จ้วม่อทอดถอนใจอย่างหุดหู่ เฝือกบหลังเสียวกั้วเบา ๆ เป็นเชิงปลอบ
ประโลม หลีอิงฟังจนถึงยามนี้ค่อยตั้งสติได้ บนใบหน้านางทอแววทั้ง
เหลือเชื่อทั้งปิติยินดี “ศิษย์พี่จ้าว ท่านคือศิษย์พี่จ้าวจริง ๆ?”

จ้วม่อกล่าวด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน “ศิษย์พี่หญิงหลี่ ข้าคุ้นชินกับการที่
เจ้าเรียกข้าว่าศิษย์น้องจ้วมากกว่า”

หลีอิงฟังเองก็สุดจะสะกดกลั้นอีกต่อไป นางรำให้ด้วยความปลาบ
ปลื้มยินดีระคนโล่งใจ

จ้วม่อไม่ทราบจะปลอบโยนพวกนางอย่างไร ได้แต่ตบหลังพวกนาง
เบา ๆ

บนท้องถนนมีผู้คนไม่มากนัก ทั้งหมดล้วนจรดจ่ออยู่กับการ
เผชิญหน้าระหว่างซีเตียวอู๋กับหนานเหมินเสวียที่กลางเวหา ดังนั้นไม่มี
คนสนใจพวกมัน

จ้วม่อปล้นชะงักกึก กล่าวเบา ๆ ว่า “มีศัตรูอยู่ที่นี่” มันกวาดตามอง
รอบข้างอย่างระมัดระวัง ค่อย ๆ วางเสียวกั้วกับหลีอิงฟังลง ทั้งสองพอฟัง
ต้องหยุดเสียวกั้วให้ทันควัน

ทันใดนั้นทิวทัศน์รอบข้างพลันบิดเบี้ยว ต้นไม้ข้างทางราวกับแป้งหมี
นุ่น ๆ ถูกมือที่มองไม่เห็นบีบจนเป็นก้อนกลม

ภายในชั่วพริบตา สภาพรอบข้างพวกมันทั้งสามก็แปรเปลี่ยนไปอย่าง
สมบูรณ์

เสียวกั๊กกับหลิ่งฟ่งหน้าซีดเผือด แต่พวกนางไม่ได้ส่งเสียงแม้สักครั้ง
คำ ด้วยเกรงว่าจะรบกวนสมาธิของจ้วม่อ

เขตแดน!

จ้วม่อทันใดนั้นสายตาเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบ นี่เป็นการซูมโคมตีที่ผ่าน
การวางแผนเป็นมันเหมาะ ชั่วพริบตาที่มันค้นพบสิ่งผิดปกติ มันก็ตกลงไป
ในหลุมพรางของศัตรูเรียบร้อยแล้ว

ศัตรูถึงกับส่งยอดฝีมือที่บรรลุล้างเขตแดนมาซูมโคมตีมัน!

เห็นหุ่นโคลนตัวหนึ่งผุดขึ้นจากพื้นอย่างเข้มข้น ทัวร่างลั่นก่ตัวขึ้น
จากน้ำโคลน มีเพียงรูปทรงมนุษย์แบบหยาบ ๆ ที่พอจะมองเห็นได้

“เจ้าเป็นใคร?” จ้วม่อปล้นหวนนึกถึงหนานเหมินเสวียที่เพิ่งมาทำ
ประลองกับมัน ปล้นรู้สึกว่สองคนนี้เกี่ยวโยงกัน ต้องโพล่งออกมาอย่าง
ฉับพลัน “ที่แท้หนานเหมินเสวียรับใช้พวกเจ้าแล้ว”

“เจ้าเป็นเด็กน้อยที่ชาญฉลาดจริง ๆ” ฝ่ายตรงข้ามตอบโต้ทันควัน
แต่แล้วปล้นตระหนักว่ถูกหลอกถามคราหนึ่ง ต้องแยมยิ้มอย่างลึลับเย็น
ชา “แต่เจ้าล่วงรู้ก็สายเกินไปแล้ว หากเจ้าคิดตำหนิผู้ใด ได้แต่โทษว่ชี
เตียวอวี่โง่มเกินไป”

“ชีเตียวอวี่?” จ้วม่อในใจสะดุ้งเฮือก ชีเตียวอวี่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้
อย่างไร? แต่มันขบคิดจนสมองแทบแตก ยังไม่เข้าใจว่ชีเตียวอวี่มา
เกี่ยวข้องกับอะไรด้วย

“ฮ่าฮ่า เรื่องนี้ต่อให้เจ้าครุ่นคิดอย่างไรก็ไร้ประโยชน์ ยอมจำนนเสีย แต่โดยดีเถอะ” หุ่นโคลนหัวร่ออย่างลึลับ

จ้วม่อทันใดนั้นบังเกิดความรู้สึกว่าสองเท้ากลายเป็นหนักอึ้ง ทั้งร่างจมลงอย่างช้า ๆ ไม่ทราบตั้งแต่เมื่อใด พื้นหินแข็งใต้ฝ่าเท้าของมันกลับกลายเป็นโคลนเหลวรากับบึงโคลนบ่อหนึ่ง

ภายใต้บึงโคลนส่งแรงดึงดูดอันแข็งแกร่งกลั้อออกมา จุกกระชากร่างของพวกมันทั้งสามให้จมลงไป

แปลกประหลาดยิ่ง!

ความรู้สึกคล้ายกร่อนสลายแผ่ซ่านขึ้นมาจากเท้า กลืนอายุแปลกๆ แทรกซึมเข้าไปในร่างกายของจ้วม่อจุกแมลงซอนไซ เสียวกั้วกับหลี่อิงฟ่ง ใบหน้าซีดจนขาว พลังบำเพ็ญเพียรของพวกนางอ่อนด้อยเกินไป ต่อหน้าเขตแดนอันทรงพลัง พวกนางเปราะบางเป็นที่สุด

จ้วม่อจุกตั้งพวกนางทั้งสองขึ้นจากบึงโคลน แบกพวกนางไว้บนหลังของมันแทน อาศัยสังขารปิศาจอันแกร่งกร้าวของมัน เพิ่มน้ำหนักของดรุณีน้อยสองนางไม่นับเป็นอะไรได้

แต่มันพอกระทำเช่นนี้ ร่างของมันจู่ ๆ จมดิ่งลงไปมากกว่าเดิม

มันจมลึกลงไปใบบึงจนถึงหน้าแข้ง กลืนอายุลึกลับเย็นเยียบไม่ต่างจากฝูงแมลงประหลาดที่คลุ้มคลั่ง เจาะทะลวงเข้าไปในร่างกายของมันอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เมล็ดผลึกสุริยันในกายจ้วม่อ ไหนเลยจะยินยอมให้ดินแดนของตนถูกรุกราน มันส่งกระแสเพลิงหลายสายออกมาทำการกวาดล้างในทันที พลังเย็นอันลึลับชั่วร้ายถูกทำลายสิ้นในพริบตา

จ้วม่อถือครองเมล็ดผลึกสุริยัน ทั้งยังสำเร็จสังขารปิศาจอุปกรณ์
สวรรค์สิบอีกา พลังชั่วร้ายทุกประเภทไม่อาจรุกล้ำก้าเกินเข้ามาในร่างของ
มันได้ แต่ในขณะเดียวกัน จ้วม่อไม่ว่าต่อสู้ดิ้นรนสักเท่าใด มันก็ไม่อาจหลุด
ออกจากพันธนาการของพลังที่จุดดิ่งมันลงไปในบึงโคลนได้ มองดูร่างของ
ตนจมดิ่งลงไปยังอย่างต่อเนื่อง จ้วม่อไม่สนใจอะไรอีกแล้ว เร่งเร้าพลังเขต
แดนสวรรค์สิบอีกาซึ่งยังไม่สมบูรณ์ขึ้นในบัดดล

วงแหวนแสงสีแดงแผ่กว้างออกจากใต้ฝ่าเท้าของจ้วม่ออย่างฉับพลัน
จ้วม่อรู้สึกสองเท้าโปรงเบาขึ้นทันที ร่างกายของมันก็ลอยขึ้นเล็กน้อย

“โอ้ ข้าหลงคิดว่าเจ้าจะใช้กงล้อดาราจักรเป็นอันดับแรก นึกไม่ถึงว่า
จะใช้เขตแดนสวรรค์สิบอีกาที่ยังไม่สมบูรณ์ของเจ้า” หุ่นโคลนแยมยืมเย็น
เยือก “เขตแดนสวรรค์สิบอีการ้ายกาจอย่างแท้จริง แต่นั่นหมายถึงเจ้าฝึก
สำเร็จแล้วเท่านั้น ยามนี้คิดใช้ของที่ยังบกพร่องมาต่อกรกับข้า เจ้าเรียกได้
ว่าฝืนเฟื่องเกินไปแล้ว”

ทันใดนั้นบึงโคลนแผ่กว้างออกจากใต้ฝ่าเท้าของจ้วม่อ ภายในชั่ว
พริบตาเดียว สิ่งที่ปรากฏอยู่ในสายตาของจ้วม่อ ก็มีเพียงบึงโคลนกว้าง
ใหญ่ไพศาลดุจห้วงสมุทร

แรงดึงดูดที่เท้าของมันยิ่งทวีความกล้าแข็งขึ้นหลายเท่า รวากับว่ามี
สัตว์ประหลาดยักษ์ซ่อนตัวอยู่ใต้บึง คอยจุดลากมันลงไป พลังจุดนี้รุนแรง
เสียจนจ้วม่อแทบยกแขนไม่ขึ้น ชั่วพริบตานั้น น้ำโคลนท่วมสูงขึ้นมาถึงเข่า
บัดซบ!

จ้วม่อไม่ได้คาดฝัน ว่ามันกระทั้งเรียวแรงจะตอบโต้ยังไม่มี!

สายตาของมันมองไปยังกงล้อดาราจักรที่ข้อมือ มันเพ่งจิตดูบ
ประกายดาราจักรหมุนคว้าง พุ่งวาบเข้าสู่โจมหุ่นโคลนอย่างเกรี้ยวกราด

หุ่นโคลนหัวร่อต้ง ๆ พร้อมกันนั้นมันก็จมลงไปได้บึงโคลน ร่างหายวับ
ไปทันควัน ประกายดาราจักรจู่โจมใส่ความว่างเปล่า

“น่าสนใจอยู่บ้าง” คราวนี้สัมผัสเสียงดังมาจากด้านหลังจ้วม่อ เห็นหุ่น
โคลนปรากฏขึ้นอีกครั้งราวกับเงาผี สัมผัสเสียงของมันแผงไว้ด้วยร่องรอย
ภาคภูมิลำพอง “ฟังว่ากงล้อดาราจักรของเจ้าสยบชนราชานกยูงอย่างราบ
คาบใช่หรือไม่? ดูเหมือนว่าชนราชานกยูงเพียงมีชื่อเสียงเกินจริงเท่านั้น
น่าผิดหวังยิ่งนัก”

จ้วม่อไม่ได้ตอบ ประกายดาราจักรเปลี่ยนเป็นลำแสงสายหนึ่ง จู่โจม
ใส่ด้านหลังของมันจุดสายฟ้าฟาด

แทบจะในเวลาเดียวกัน หุ่นโคลนพลันหลุดขึ้นจากบึงโคลน กลับมาอยู่
ด้านหน้าของมันอีกครั้ง

“พลังฝีมือของเจ้ามีเพียงเท่านี้เองรึ?” หุ่นโคลนมีที่ทำผิดหวังอยู่บ้าง
“หากเจ้าทำได้เพียงเท่านี้จริง ๆ เช่นนั้นวันนี้ของปีหน้าจะเป็นวันครบรอบ
วันตายของเจ้าแล้ว!”

มันเพียงกล่าวจบคำ หุ่นโคลนตัวแล้วตัวเล่าก็ทยอยหลุดขึ้นจากบึง
โคลนอย่างไม่ขาดสาย

ในชั่วพริบตา เหล่าหุ่นโคลนก็เต็มพริตแน่นขนาดจุทองทะเล ไม่ว่า
มองไปทางใด ล้วนเต็มไปด้วยหุ่นโคลนอันไร้ที่สิ้นสุด!

บทที่ 612 อาคันตุกะปิศาจหุ่นโคลน

คนผู้นี้เอนซุ่มโจมตีมัน?

ความคิดนี้ผุดขึ้นในใจจ้าวม่อวูบหนึ่ง ก่อนจะเลือนหายไปทันควัน มันเพ่งตามองบรรดาหุ่นโคลนที่ผุดขึ้นจากบึงโคลน สัมผัสอันตรายอย่างแรงกล้าทำเอามันถึงกับขนลุกชี้ชันไปทั้งร่าง

เขตแดนของศัตรูลึกลับผู้นี้ แม้ไม่สดใสมากสีสันทึบเช่นเขตแดนเนตรนกยูงของเสิ่นอวี่ แต่จ้าวม่อบังเกิดความรู้สึกว่าเขตแดนของผู้อื่นมีความสมบูรณ์มากกว่าเสิ่นอวี่

ศัตรูผู้นี้ยังคร่ำโลกกว่าเสิ่นอวี่มาก มีความสันทัดจัดเจนกว่าอย่างเทียบกันไม่ติด นับตั้งแต่เปิดฉากลอบทำร้ายจนกระทั่งถึงยามนี้ ฝีมือของมันทั้งไม่ชักช้าและไม่รีบร้อน ควบคุมจังหวะของการต่อสู้ไว้ในกำมืออย่างสมบูรณ์

นี่จึงเป็นจุดที่น่าประหลาดพรึ่พริ้งที่สุด!

ยอดฝีมือ! ยอดฝีมือที่แท้จริง!

กงล้อดาราจักรหมุนคว้างกลับคืนสู่มือของจ้าวม่อ แรงดึงดูดอันกล้าแข็งคอยดูดดึงจากใต้ฝ่าเท้า มุ่งมันรบกวนสมาธิของจ้าวม่ออยู่ตลอดเวลา

ในบึงโคลนไม่มีพื้นที่ให้หยั่งเท้า ไม่ว่าจ้าวม่อจะมีพลังดูดดันถึงเพียงไหน ก็ไม่อาจใช้กำลังได้ เขตแดนบึงโคลนของผู้ลอบทำร้ายนับเป็นดาวข่มของ

จ้วม่ออย่างสมบูรณ์ นี่เป็นการลอบทำร้ายที่วางแผนไว้เป็นเวลานาน ศัตรู
ศึกษาจุดอ่อนของมันมาเป็นอย่างดี

หลังจากเผชิญหน้ากันช่วงสั้น ๆ จ้วม่อปล้นตระหนกแน่แท้ใจ มันตกลง
ไปในตาข่ายดักที่มีการเตรียมการอย่างเพียบพร้อม

อย่างไรก็ตาม เชี่ยวม่อเกอเป็นคนที่สามารถถูกผู้อื่นเขมือบกлинลงไป
ได้โดยง่ายหรือ?

กงล้อดาราจักรพอหวนกลับมาอยู่ในมือ ปล้นระเบิดคลื่นความร้อน
เป็นชั้น ๆ บรรดาน้ำโคลนที่พวยพุ่งโจมตีเข้ามัล้วนถูกสกัดกั้นเอาไว้

จุดประกายไฟทุกดวงในกงล้อดาราจักรล้วนแล้วแต่ก่อตัวขึ้นจาก
พลังเทพสุริยัน!

ฝ่ายตรงข้ามแน่นอนว่าไม่ล่วงรู้ความจริงอันน่าแตกตื่นสะท้านโลก
ข้อนี้

นี่เป็นความผิดพลาดร้ายแรงของพวกมัน จ้วม่อแค้นยิ่งม่ออย่างเย็นชา
มือขวาที่มีกงล้อดาราจักรทิมพรวดลงไปในปีงโคลนใต้ฝ่าเท้าของมันใน
บัดดล!

ตูม!

ปีงโคลนใต้ฝ่าเท้าสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ตามมาด้วยเสียงกรีดร้อง
แหลมแทบหุดดับ ไอน้ำกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าพลุ่งขึ้นไม่ขาดสาย ในสายตาของ
จ้วม่อปกคลุมด้วยหมอกไอน้ำขาวมัวไปหมด

พลังที่น่าเกรงขามที่สุดของปีงโคลนคือความหยุนเยือก นี่เป็น
คุณสมบัติที่เกิดจากน้ำ

น้ำเป็นดาวข่มที่ร้ายกาจที่สุดสำหรับเปลวไฟ แต่ยังมีความจริงอีกประการหนึ่งที่ตรงข้ามกัน นั่นคือหากเปลวไฟกล้าแข็งพอ จะกลับเป็นฝ่ายกำราบน้ำเสียเอง! กองลอร์ดารจักรของจ้าวม่อถื่อกำเนิดขึ้นจากพลังเทพสุริยัน เปี่ยมล้นไปด้วยพลังธาตุไฟที่ยากจะหาผู้ใดเสมอเหมือน ในอดีตไม่รู้ว่ามีวีรบุรุษผู้กล้าแห่งชนเผ่ามากมายเท่าใด ที่ต้องถูกเผาผลาญเป็นเถ้าธุลีภายใต้พลังเทพสุริยัน!

รอนจนประกายไฟดาราจักรบุกเข้าไปในบึงโคลน พลังธาตุไฟสุดอหังการแห่งพลังเทพสุริยัน ก็ตื่นขึ้นอย่างสมบูรณ์

ภายในชั่วพริบตา ประกายไฟทุกจุดขยายตัวพรวดพราด กลับกลายเป็นลูกไฟมากมายสุดคณานับ ประดุจทะเลเพลิงกัลป์สุดหฤโหด กองลอร์ดารจักรอาละวาดอยู่ใต้บึงโคลนอย่างเกรี้ยวกราด ไม่ว่าผ่านไปยังที่ใด ความชุ่มชื้นในบึงโคลนล้วนระเหยแห้งไป เมื่อพื้นโคลนที่แห้งเหือดเหล่านั้นถูกคลื่นเปลวไฟกวาดผ่าน พลันหลอมละลาย แล้วจับตัวกลายเป็นผลึกแก้วกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา

หากมีคนมองลงมาจากบนท้องฟ้า จะเห็นคลื่นความร้อนกวาดวาบออกทุกทิศทางอย่างแรงร้อน โดยยึดถือจ้าวม่อเป็นจุดศูนย์กลาง ทุกที่ที่กวาดผ่าน หุ่นโคลนคล้ายกลับกลายเป็นอัมพาต ยืนตัวแข็งทื่อเป็นแท่งดินโคลนแข็ง ๆ สูญเสียความชุ่มชื้นทุกหยาดหยดไปจนหมดสิ้น

หุ่นโคลนตกตะลึงพริ้งเพริด คิดหลบหนีหน้าในบัดดล แต่พลังเทพสุริยันไหนเคยเคยอนุญาตให้ศัตรูหลบหนี ก่อนที่หุ่นโคลนจะทันได้ติดกายออกจากบึงโคลน พลังเทพสุริยันสุดแกร่งกร้าวพลันกวาดวาบมาถึงตัวมัน

ต่อหน้าต่อตาจ้วม่อ หุ่นโคลนแห้งเหือดลงด้วยระดับความเร็วที่มองเห็นได้ชัดเจน กลายเป็นรูปปั้นดินที่มีสารรูปทุเรศทุรังตัวหนึ่ง

จากนั้นรูปปั้นดินเริ่มแตกสลาย รวากับว่าฝุ่นร่อนกลายเป็นเม็ดทราย เศษชิ้นส่วนรูปปั้นกะเทาะร่วงลงบนพื้น แล้วเหลกกลายเป็นฝุ่นธุลี ระดับความเร็วของการแตกสลายเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำยที่สุดมันก็ไม่อาจแบกรับน้ำหนักของตนได้อีก ทรุดฮวบลงกลายเป็นฝุ่นดินกองหนึ่ง

ตูม!

บนบึงโคลนแห้งผาก หุ่นโคลนมากมายนับไม่ถ้วนคล้ายได้รับสัญญาณ ยุบตัวลงปนสลายอย่างพร้อมเพรียง

ภาพเหตุการณ์นี้ตระการตาน่าดูชมยิ่ง

เสียวกั้วกับหลีอิงฟ่งที่อยู่บนหลังจ้วม่อ พวกเขากันเบิกตามองอย่างโง่ม ศิษย์พีจ้วม่อ... .. มีพลังฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้... ..

เห็นกงล้อดาราจักรระเบิดออกมาจากบึงโคลนแห้งๆ หวนคืนสู่ข้อมือของจ้วม่ออีกครั้ง ทันทีที่กำไลข้อมือชิ้นนี้กลับมา จ้วม่อพบว่าสีสันของกงล้อดาราจักรหม่นหมองลงกว่าเดิมมาก

ภาพรอบข้างกลับคืนสู่สภาพปกติ

ท้องถนนยังคงคึกคักจอแจดูเจเดิม ผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลยแม้แต่หย่อน้อย ว่าเมื่อครู่เพิ่งเกิดการต่อสู้ที่เดิมพันด้วยความเป็นความตายอุบัติขึ้นใกล้ ๆ พวกมัน

มีเพียงเศษโคลนหย่อมหนึ่งที่เปื้อนอยู่บนพื้นตรงหน้าจ้วม่อเท่านั้น เป็นเครื่องยืนยันถึงการต่อสู้อันดุเดือดที่เกิดขึ้น ทันใดนั้นสายลมกระโชก

ผ่านมาโดยบังเอิญ พัดพาเอาฝุ่นผงฟุ้งกระจายขึ้น แล้วหายลับไปใน
อากาศ

จ้วม่อไม่ได้มีสีหน้าภาคภูมิใจ เพียงกวาดตาสำรวจรอบข้างอย่าง
ระมัดระวัง จากนั้นไม่เอ่ยคำที่สอง เริ่มโหมทะยานหายลับไปในบัดดล

ชั่วอึดใจให้หลัง เกราะสองสายพลันปรากฏขึ้นตรงตำแหน่งที่จ้วม่อ
ถูกลอบทำร้าย

“เราประเมินมันต่ำเกินไป”

“ถูกต้อง นึกไม่ถึงว่ากระทั่งออคันตุกะปิศาจหุ่นโคลนก็ไม่ใช่คู่มือของ
มัน แต่ท่าทีของซีเตียวอวีช่วยยืนยันการคาดเดาของเรา เชี่ยวม่อเกอคือ
กุญแจสำคัญดอกนั้นไม่ผิดแน่”

“หนานเหมินเสวี่ยถูกเปิดเผยเสียแล้ว”

“เดิมทีมันก็ถูกใช้เป็นหมากเปิดเผยของเราอยู่แล้ว เมื่อพวกเราลอบ
เคลื่อนไหว สามารถใช้มันช่วยดึงดูดความสนใจของผู้คน”

“เช่นนั้นเราจะทำอย่างไรต่อไป?”

“อย่าเพิ่งใจร้อน เมื่อเราโยนหินถามทาง ก้อนหินพอถูกโยนออกไป
แน่นอนว่าต้องมีคนไม่เต็มใจที่จะอยู่โดดเดี่ยว”

“อา”

จ้วม่อเร่งฝีเท้ากลับถึงที่พักโดยไม่เผชิญพบปัญหาอื่นอีก

รอนมันเข้าสู่เคหะสถาน เห็นชู้หลงกับพวกทั้งหลาย ในที่สุดค่อย
ระบายลมหายใจอย่างโล่งอก ทุกผู้คนมองดูเสียวกั๊กกับหลิ่งฟ่งที่จ้วงม่อ
แบกมาด้วย แต่ล้วนรู้ความเป็นอย่างดี ไม่มีผู้ใดปริปากถามอันใด

เมื่อพวกมันเข้าไปถึงด้านในของคฤหาสน์ จ้วงม่อค่อยคลายใจลงอย่าง
สมบูรณ์

เสียวกั๊กเอ่ยปากอย่างขลาดเขลา “ศิษย์พี่... ..”

จ้วงม่อก็ลงมองนาง แยมยิ้มให้เสียวกั๊กอย่างอ่อนโยน “เจ้าหวาดกลัว
หรือไม่?”

“หวาดกลัวอยู่บ้าง” เสียวกั๊กพยักหน้าอย่างขลาดอาย นางคล้าย
ย้อนกลับไปยังช่วงเวลาที่อยู่บนภูเขาสุญตา ศิษย์พี่ผู้เฝ้าปกป้องคุ้มครอง
นางได้หวนกลับมาอยู่ข้างกายนางแล้ว นางแทบไม่แน่ใจว่าเป็นความจริง
หรือความฝัน ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางเริ่มขอบตาแดงระเรื่อ สัมเสียง
แหบพร่าสั่นสะท้าน “ศิษย์พี่ ...พลังฝีมือกล้าแข็งยิ่ง... ..”

หลิ่งฟ่งก็ดวงตาแดงระเรื่อเช่นกัน หลังจากที่พวกอาจารย์ทั้งสี่ถูก
คุณหลุนบังคับจากไป สิ่งที่พวกนางเผชิญประจักษ์ร้ายที่ยังติดตามหลอก
หลอนไม่คลาย อย่างไรก็ตาม นางพยายามฝืนทำใจให้เข้มแข็ง กล่าวว่า
“ศิษย์พี่ หากท่านมีเรื่องวุ่นวายต้องจัดการก็ไม่จำเป็นต้องห่วงกังวลกับ
พวกเรา ไปกระทำเรื่องสำคัญของท่านก่อนเถอะ”

นางเห็นผู้คนในลานบ้านพากันคารวะจ้วงม่ออย่างพร้อมหน้า ไม่เว้น
แม้แต่คนเดียว แม้ท่านางจะตื่นตะลึงจนสุดระงับ แต่ก็เข้าใจทันทีว่าจ้วงม่อ

เป็นผู้นำของกองกำลังนี้ การลอบทำร้ายบนท้องถนนเมื่อสักครู่นี้ไม่ใช่เรื่องปกติ ศิษย์พี่จ้วม่อแน่นอนว่ามีเรื่องจะต้องจัดการ

“เช่นนั้นพวกเจ้าพักผ่อนสักครู่ วางใจเถอะ มีข้าอยู่ที่นี่ไม่มีใครทำร้าย พวกเจ้าได้อีกแล้ว อีกประการหนึ่ง พวกเจ้าควรเตรียมตัวให้พร้อม พวกเราอาจจะไปจากสถานที่แห่งนี้ในทันที” จ้วม่อกล่าวเสียงหนักอึ้งเคร่งขรึม จากนั้นหมุนตัวเดินออกไปทางด้านนอก

ซู่หลงพอเห็นจ้วม่อกลับเข้ามาในลาน รีบตรงเข้ารับหน้า “ต้าเหริน!”

จ้วม่อถามอย่างไม่อ้อมค้อม “ทุกคนอยู่กันครบหรือไม่?”

ซู่หลงงงันวูบ แต่แล้วพลันตระหนักในทันที ต้องเกิดเรื่องขึ้นเป็นแน่ หลังจากขบคิดอยู่ชั่วอึดใจ ค่อยตอบว่า “อาเหวิน หนานเยว่ คังเจ้อ หมิงเจวียจื่อ เจ้าคว้นดำและอสูรผมสั้มล้วนพากันไปยังหลักศิลาทักษะพิศาจ”

“ส่งคนไปตามพวกมันกลับมาทันที” จ้วม่อกล่าวอย่างเคร่งเครียด “ให้ทุกคนเตรียมตัวเก็บข้าวของ เมื่อพวกมันกลับมา เราจะไปจากที่นี่ในบัดดล!”

“ขอรับ!” ซู่หลงฟังออกถึงความร้อนรุ่มในคำสั่งเหล่านี้ โดยไม่เสียเวลาเอ่ยคำที่สอง มันหมุนตัวออกไปดำเนินการทันที

จ้วม่อสีหน้าดำทะมึน มันบังเกิดความรู้สึกว่าวังวนมहिมาที่มันไม่อาจมองเห็นได้ กำลังคุกคามใกล้เข้ามาทุกขณะ... ..

บางทีอาจใกล้ยิ่งกว่าที่มันคิด!

อสูรคว้นดำศึกษาเคล็ดความบนแท่นหินเบื้องหน้าอย่างเลื่อมใส ศรัทธา มันผู้นี้แม้พลังฝีมือไม่โดดเด่น แต่มีความจำดีเยี่ยม ไม่เคยลืมเลือน

สิ่งที่ผ่านตา หลายวันมานี้มันเอาแต่วนเวียนไปตามหลักศิลาทักษะปิศาจ
แทบทุกต้น

แต่ว่า... ..

สายตาของมันมองไปยังอาเหวินกับต้าเฉิง (เจ้าส้มใหญ่) อาเหวินไม่
แยแสสนใจสภาพรอบข้างแม้แต่น้อย มือไม้กริควาดไปตามจิตใต้สำนึก
ภายใต้กระบวนท่าราบเรียบธรรมดาเหล่านี้ กระทั่งอสูรควันดำยังสามารถ
มองเห็นถึงร่องรอยความลึกซึ้งที่แฝงเร้นอยู่ภายใน ส่วนต้าเฉิงกลับผิดแผก
แตกต่างไปคนละทาง เห็นมันเดินพละ่านอยู่หน้าแท่นหินประดุมดบน
กระทะร้อน บางทีจิกทิ้งผมเผ้าของตน บางคราแหงนหน้าพึมพำกับ
ท้องฟ้า เรือนผมสีส้มของมันยามนี้ดูคล้ายรังนกอันยุ่งเหยิง ดูเหมือนว่ามัน
ไม่อาจนั่งนิ่ง ๆ ได้แม้สักชั่วครู่ชั่วยาม ดู ๆ ไปคล้ายใกล้จะเสียดื้ออยู่รอมร่อ
สายฟ้าเอ๋ย เศษน้ำแข็งเอ๋ย เปลวไฟเอ๋ย พวกมันปะทุออกมารอบกายมัน
เป็นระยะ นาสะพริงกล้วยิ่ง บันดาลให้หลักศิลาทักษะปิศาจรอบตัวมันว่าง
เปล่าอย่างสิ้นเชิง ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไปใกล้

สองคนนี้เป็นตัวประหลาดคู่หนึ่ง!

อสูรควันดำรู้สึกอิจฉาเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง สองคนนี้มีพรสวรรค์มาก
ที่สุดในกลุ่ม

มันยังไม่รู้จักคุ้นเคยกับอาเหวินสักเท่าใด แต่สำหรับต้าเฉิง เจ้าคนที่
สมองผิดปกติผู้นี้กลับมีพรสวรรค์อันยิ่งใหญ่ จะไม่ให้มันอิจฉาเลื่อมใส
อย่างสุดซึ่งได้อย่างไร แต่อิจฉาเลื่อมใสก็ส่วนอิจฉาเลื่อมใส ใน
ขณะเดียวกันมันก็ยินดีไปกับต้าเฉิงด้วย ซึ่งความจริงนับตั้งแต่ครั้งที่มัน

แรกพบบันทึกเคล็ดวิชา มันก็ล่วงรู้แล้วว่าตำเล็งมีพรสวรรค์เหนือล้ำกว่า
มันมาก นี่เป็นเหตุผลว่ามันเฒ่าเพียรพยายามฉุดลากตำเล็งเดินทางมายัง
เมืองมหาสันตกับมันด้วย

อย่างไรก็ตาม อสุรควันดำยังค้นพบว่าหลักศิลาทักษะพิศาจทุกต้น
ล้วนสลักลึกลงในใจมัน มันสังเกตเห็นสิ่งที่ผู้อื่นพากันมองข้ามอย่าง
รวดเร็ว นั่นคือบนหลักศิลาบางต้น บางครั้งจะปรากฏประโยคบรรยายใน
เรื่องราวบางประการ ประโยคเหล่านี้ไม่ยาวนานนัก ดูเหมือนประโยคปกติ
ทั่วไป บ้างเกี่ยวข้องกับปรัชญา บ้างก็ยากที่จะเข้าใจ

แต่อสุรควันดำเป็นบุคคลที่มีจิตใจละเอียดอ่อนยิ่ง มันเมื่อค้นพบ
ประโยคเหล่านี้ พลันฉุดคิดถึงบันทึกที่มันพบโดยบังเอิญเมื่อครั้งกระโน้น

ประโยคที่คล้ายคลึงกันนี้ก็เคยปรากฏขึ้นในบันทึกด้วย บันทึกยัง
กล่าวว่าชื่อจื่อหมิงติดตามค้นหาบางสิ่งมาโดยตลอด ท่านเดินทางไปทั่วทั้ง
แดนอสุร ภูผาพิศาจและโลกแห่งชีวเจ่อเพื่อค้นหาของสิ่งนี้ ผู้ติดตามแม้ไม่
ล่วงรู้ว่าชื่อจื่อหมิงกำลังค้นหาสิ่งใด แต่ยังเฝ้าคัดลอกสิ่งที่ชื่อจื่อหมิงเคย
กล่าวลงไปบันทึกอย่างสัตย์ซื่อ

ถ้อยคำและประโยคที่ปรากฏอยู่บนหลักศิลา มีแบบฉบับที่คล้าย
เหมือนกับสิ่งที่อยู่ในบันทึก

หรือว่ามีความลับซ่อนอยู่ในถ้อยคำเหล่านี้?

นี่คือความคิดประการแรกที่ผุดขึ้นในใจของอสุรควันดำ ความคิดนี้ทำ
ให้มันลิงโลดยินดีสุดระงับ คนผู้นี้แม้พลังฝึกปรือไม่เลอเลิศเท่าอสุรम्मสีส้ม
แต่สติปัญญาของมันเด่นล้ำเหนือผู้ใด

ประโยคเหล่านี้กระจัดกระจายอยู่บนหลักศิลา ไม่เคยดึงดูดความสนใจของผู้คน ประดุจความลับที่ยังไม่เคยมีใครล่วงรู้ ดึงดูดสมาธิจิตใจของมันอย่างลึกลับ

มันรับจัดเรียงหลักศิลาทั้งหมดอยู่ในจิตใจ เวลานี้ความจำอันล้ำเลิศของมันมีบทบาทเป็นอย่างยิ่ง ในไม่ช้า มันก็ค่อยๆ เลิกเพ้นประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกับวิธีฝึกฝีมือทั้งหมดออกมาจากเคล็ดความบนหลักศิลา

ดังนั้นเอง มันก็ค้นพบอย่างรวดเร็ว ประโยคเหล่านี้มีอยู่หลายประโยคที่ปรากฏอยู่ในบันทึกฉบับนั้นเช่นกัน

ผลลัพธ์ที่ได้ยิ่งทำให้อสูรวันดำตื่นตื่นยินดีกว่าเดิม ช่วงเวลาของบันทึกฉบับนั้น สมควรเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไปทั่วทั้งสามภพ ชื่อจื่อหมิงเคยกล่าวประโยคที่ไม่เกี่ยวข้องกับเหล่านี้ระหว่างที่เดินทางท่องโลก และหลังจากนั้นหลายปี ชื่อจื่อหมิงจึงค่อยสร้างนครมหาสันติขึ้น ทั้งยังสลับประโยคเดียวกันเหล่านี้ แทรกเอาไว้ในเคล็ดความบนหลักศิลาทุกษะปิศาจ

นี่ย่อมมิใช่เหตุบังเอิญ!

ภายในประโยคเหล่านี้ แน่แน่นอนว่าต้องแฝงความหมายอันลึกลับที่ไม่เคยมีผู้ใดล่วงรู้เอาไว้!

หวนคิดถึงหอสมบัติมหาสันติที่กำลังเป็นที่โจษจันของผู้คน อสูรวันดำหัวใจระตุกือบ หรือว่า...ประโยคเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับหอสมบัติมหาสันติ?

เมื่อมันได้ยินข่าวลือนี้เป็นครั้งแรก มันก็เริ่มสืบหาข้อมูลเกี่ยวกับหอ
สมบัติมหาสันติ ว่ากันว่าในนครมหาสันติยุคแรกเริ่ม หอสมบัติหลังนี้ยังมี
ตัวตนอยู่จริง แต่ท้ายที่สุดชื่อจื่อหมิงได้ปิดผนึกมันเอาไว้ จึงค่อยๆ เลือน
หายไปจากความทรงจำของผู้คน

ชื่อจื่อหมิงไหนต้องปิดผนึกหอสมบัติมหาสันติเอาไว้? ภายในมีสมบัติ
อยู่จริงหรือไม่?

นี่คือปริศนาที่ไม่เคยมีผู้ใดขบคิดออก

อสูรควันดำเมื่อค่อย ๆ ขบคิดตีความประโยชน์ที่มันค้นพบจากหลัก
ศิลาอย่างถี่ถ้วน มันคล้ายพบเห็นเบาะแสเงื่อนงำ ที่เชื่อมโยงถึงกันด้วยเส้น
ความสัมพันธ์ที่แทบจะมองไม่เห็น

บทที่ 613 สมรู้ร่วมคิด

ทอดตามองดูกองทัพศัตรูแตกพ่ายถล่มทลายอยู่ต่อหน้า กองชนชาติ
หน้าสงบราบเรียบตามปกติ ไม่มีร่องรอยการเปลี่ยนแปลงแม้แต่เล็กน้อย

อาซาเกอที่อยู่ด้านข้าง ดวงตาทอแววครั้นคร้ามยำเกรงสุดระงับ
กองทัพที่กำลังแตกพ่ายอยู่ตรงหน้าพวกมันในยามนี้ นับเป็นกองกำลังที่
เก่าที่พวกมันปราบพิชิต

แม่นางน้อยต้าเหรินฝีมือร้ายกาจมากเกินไปจริง ๆ! ความเลื่อมใส
เทิดทูนที่มีต่อแม่นางน้อยต้าเหริน แทบไม่อาจบ่งบอกบรรยายออกมาเป็น
ถ้อยวาจาได้ อาซาเกอเป็นหนึ่งในสามยอดแม่ทัพแห่งตระกูลชิงหลัว มี
ความตระหนงตนอย่างสูง แต่หลังจากได้ประจักษ์ถึงฝีมือควบคุมสนามรบ
อันน่าสะพรึงกลัวของแม่นางน้อยต้าเหรินด้วยสายตาตัวเอง มันก็
หลงเหลือแต่ความเคารพยำเกรงอย่างลึกล้ำ มันไม่เคยเชื่อมาก่อนเลย ว่า
แม่ทัพบัญชาการศึกผู้หนึ่งจะร้ายกาจได้ถึงเพียงนี้!

ปราบพิชิตโดยราบคาบทุกศึก ด้วยการโจมตีอันไร้ผู้ต้านติด!

ทั้งเก้ากองทัพที่อาจหาญมาขวางทาง ล้วนถูกบดขยี้ยับเยินใน
การเผชิญหน้าเพียงรอบเดียว!

ค่ายจูเชวี่ประจวบคัมกล้าไร้ที่เปรียบเล่มหนึ่ง บุกดะลวงรุดหน้า
โดยไม่มีสิ่งใดมาหยุดยั้งได้

เมื่ออยู่ในที่แห่งนี้ด้วยฐานะแม่ทัพผู้ยอมสวามิภักดิ์ อาซาเกอทราบดี หากมันต้องการตำแหน่งแห่งที่อันมั่นคงในชุมกำลั้งนี้ มีแต่ต้องออกแรง แข็งขันมากกว่าผู้อื่น ถึงตอนนี้มันเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นในชุมกำลั้งที่มัน สังกัด เชื่อมั่นในพลังอำนาจและความมีชีวิตชีวาอย่างเปี่ยมล้น ฝีมือที่กอง พ้นของพวกมันแสดงออกมา จะเป็นสิ่งที่กำหนดผลประโยชน์ของตระกูล ของมันโดยตรง ดังนั้นทั้งอาซาเกอและกองทัพของมันล้วนสู่ตายถวาย ชีวิต

อย่างไรก็ตาม ในไม่ช้าอาซาเกอก็ค้นพบว่า แม่นางน้อยต้าเหรินมิได้ เห็นพวกมันเป็นอาหารสัตว์กระสุนปืนใหญ่แม้แต่หน่วย เมื่อใดที่พวกมัน เผชิญพบกับกองทัพอันทรงพลัง ค่ายจูเซวียจะบุกทะลวงอยู่ข้างหน้าพวก มันเสมอ

อาซาเกอได้แต่สำนึกขอบคุณอย่างสุดซึ้ง

ในแดนปิศาจ เข้มแข็งกลืนกินอ่อนแอเป็นเรื่องธรรมชาติ กองทัพที่ ยอมจำนนเช่นพวกมัน โดยทั่วไปมักถูกใช้ให้ออกรบที่แนวหน้า ต้องดิ้นรน เอาชีวิตรอดอยู่ในตำแหน่งที่อันตรายที่สุด อัตราการเสียชีวิตสูงยิ่ง ทั้งยัง ได้รับเสบียงและยุทธโศปกรณ์ที่ย่ำแย่ที่สุด ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจความเป็น ความตายของพวกมัน

แต่ที่นี่ แม่นางน้อยต้าเหรินไม่เคยมีอคติต่อพวกมัน บ่อยครั้งที่มักจะ ดูแลและชี้แนะสั่งสอนพวกมัน พวกมันไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะต้องถูกใช้ เป็นอาหารสัตว์กระสุนปืนใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้น ยังไม่มีผู้ใดชิงชังรังเกียจพวก มันเพียงเพราะว่าพวกมันเป็นเผ่าปิศาจ

ทุกคนจารึกหนี้บุญคุณและความตื้นตันนี้ไว้ในหัวใจของพวกเขา

อาซาเก๋อจดจำ เหล่าไพร่พลของมันก็จดจำเอาไว้เช่นกัน สิ่งที่ว่าพวกมันจะสามารถตอบแทนพระคุณนี้ได้ ก็มีแต่การสั่ตายถวายชีวิตเท่านั้น

แต่แม้ว่าค่ายจูเซวียจะบุกนำไปข้างหน้าในการรบส่วนใหญ่ ทว่ากองพันอาซาเก๋อเองก็ต้องเผชิญศึกหนักหลายครั้งหลายหน ในขณะที่สภาพการณ์ในภพพิศาจทวีความรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง กองทัพในแต่ละพื้นที่ที่ยังเหลือรอดมาได้ ก็ย่อมต้องมีพลังฝีมือกล้าแข็งขึ้นเป็นลำดับ ผู้นำของขุมกำลังแต่ละฝ่ายล้วนทราบกระจ่าง หากไม่มีกองทัพที่กล้าแข็ง ในกลียุคเช่นนี้พวกมันไม่มีทางเอาชีวิตรอดไปได้

การศึกเก้าครั้งที่พวกมันเผชิญไม่ใช่เรื่องง่ายดาย เทียบกับค่ายจูเซวียที่แกร่งกล้าเกรียงไกรแล้ว กองพันอาซาเก๋อมีช่วงเวลาที่ยากลำบากกว่ามาก ไพร่พลในกองทัพล้มตายไปมากกว่าหนึ่งในหก

แต่พลังโดยรวมของกองทัพที่หลงเหลือ ก็ทวีความกล้าแข็งขึ้นอย่างรวดเร็ว

กองทัพชั้นยอดทุกทัพ ล้วนเพาะสร้างขึ้นจากการต่อสู้อันยากลำบาก นับครั้งไม่ถ้วน นี่ไม่ใช่คำลวง หลังจากการศึกอันดุเดือดหลายครั้งหลายหน ในที่สุดกองพันอาซาเก๋อค่อยเพาะสร้างกำลังขวัญของกองทัพชั้นยอดขึ้นมา ไพร่พลทุกคนายมีท่วงท่าสถานะอันหนักแน่นมั่นคง ความสามารถในการร่วมมือประสานงานของพวกเขาดีขึ้นมาก อัตราการบาดเจ็บเจ็บล้มตายก็ลดน้อยลงไปมาก ในการศึกครั้งล่าสุดมีไพร่พลเสียชีวิตเพียงเก้าคนเท่านั้น

แม้ว่าพวกมันเพิ่งจะเดินทางผ่านมาไม่ถึงหนึ่งในสี่ของระยะทางทั้งหมด แต่ทุกคนเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น

“ทุกคนตั้งค่าย พักผ่อนหนึ่งคืน รุ่งเช้าเราจะออกเดินทางต่อ”

ท่ามกลางแสงอาทิตย์อัสดง คำสั่งของแม่นางน้อยดังกังวานไปทั่วสมรภูมิอันเงียบสงัด

“ว่าอะไร?” เสียงคำรามของเจี๋ยจู่แห่งอาณาจักรสำเนียงโรยดังสนั่นลั่นห้อง ต่อให้อยู่ห่างไกลยังได้ยินชัดเจน

“ต้าเหริน! นี่เป็นเรื่องจริง! กองพันตงหลู่แห่งอาณาจักรตงหลู่ เพิ่งด้านรับได้ไม่ถึงครึ่งช่วยยามเท่านั้น!” ผู้ใต้บังคับบัญชาสุมเสียงสั่นระริก “ผู้น้อยเห็นกับตา! นี่เป็นความจริง!”

“ครึ่งช่วยยาม?” เจี๋ยจู่สีหน้าแข็งทื่อ

ชั่วจิตใจให้หลัง มันค่อยพึมพำออกมาอย่างเหลือเชื่อ “จะเป็นไปได้
อย่างไร? ด้วยพลังอันเข้มแข็งของกองพันตงหลู่ไหน... ..”

มันทราบกระจ่างใจเป็นอย่างดี กองพันตงหลู่แข็งแกร่งเทียบเท่ากับกองพันที่เข้มแข็งที่สุดภายใต้ร่มธงของมัน กองพันตงหลู่ขึ้นถึงกับพินาศสิ้นภายในครึ่งช่วยยาม! กองทัพที่จู่ ๆ ก็ผุดออกมาจากที่ใดไม่ทราบนี้ ที่แท้แข็งแกร่งถึงระดับใด?

“ต้าเหริน! ยังมีอีก...” ผู้ใต้บังคับบัญชานั้นรีบกล่าวเร็วปรือ “กองทัพที่ไม่ทราบที่มานี้ ไม่ได้ยึดครองอาณาจักรตงหลู่!”

“ไม่ได้ยึดครองอาณาจักรตงหลู่?” เจี้ยจู่ค่อยได้สติ ทวนคำอย่างไม่เชื่อหู แล้วถามอย่างสงสัยใคร่รู้ “พวกมันไหนไม่ยึดครองอาณาจักรตงหลู่?”

“ผู้น้อยก็ขบคิดไม่เข้าใจเช่นกัน ตามที่ผู้น้อยได้ยินมา พวกมันแม้บุกทะลวงผ่านหลายอาณาจักรโดยไร้ผู้ต้านติด แต่กลับไม่ได้ยึดครองอาณาจักรใดตามรายการทาง ผู้น้อยจึงคาดเดาว่า...พวกมันใช้กำลังเร่งรัดเดินทางหรือไม่! ผู้น้อยยังจับตัวผู้เหลือรอดจากกองพันตงหลู่มาได้ หลังจากสอบสวนก็พบว่า เดิมทีกองทัพนี้ร้องขอต่อกองพันตงหลู่เพื่อขอผ่านทางไป แต่กองพันตงหลู่ไม่ยินยอม จากนั้นพวกมันก็โจมตีกองพันตงหลู่ในบัดดล!”

“พวกมันเพียงแค่ขอผ่านทาง?” เจี้ยจู่รู้สึกราวกับว่าได้ฟังเรื่องล้อเล่น

“ผู้น้อยก็เชื่อเช่นนั้น”

“ข้าไม่อาจเชื่อได้ลง... ..”

“ต้าเหริน! กองทัพมัจจุราชนี้ระหว่างทางพิชิตเก้าทัพอย่างราบคาบ! พวกมันแข็งแกร่งเสียจนสามารถจัดอยู่ในห้าสิบลำดับแรกของทำเนียบกองพันแห่งดินแดนร้อยเถื่อน! หากพวกมันต้องการโจมตีอาณาจักรสำเนียงโรรยของเราจริง ผู้น้อยเกรงว่า... ..” บริวารผู้นั้นไม่กล้ากล่าวสืบท่อแต่ว่า जानี้แท้ที่จริงก็ไม่จำเป็นต้องกล่าวแล้ว

เจี้ยจู่ลังเลใจอยู่เป็นนาน ก่อนจะกัดฟันออกคำสั่งว่า “ปล่อยให้พวกมันผ่านไป ตระเตรียมกองทัพของเราให้พร้อมในกรณีที่เจ้าคาตเดาพิด แต่อย่าได้ลงมือขัดขวางพวกมันก่อนเป็นอันขาด!”

... ..

จ้วม่อสีหน้ายำแย่ง

อาเหวินกับพวกทั้งหกหายตัวไปอย่างกะทันหัน คนของค่ายเว่ยคั่นหาทั่วป่าศิลาทุกซอกทุกมุม แต่ไม่พบร่องรอยของพวกอาเหวินแม้แต่เงา เมื่อเพิ่งเผชิญกับการลอบทำร้ายมาหมาด ๆ ปฏิบัติการแรกและข้อสรุปที่จ้วม่อคิดได้ก็คือ ใ้มีใครลอบทำร้ายพวกมันหรือไม่?

แต่ในไม่ช้ามันก็สันตึระะ พวกอาเหวินมีกันอยู่ตั้งหกคน หากพวกมันถูกจู่โจมทำร้าย ย่อมไม่มีทางที่จะไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น ค่ายเว่ยเทียวคั่นหาพวกมันไปทั่ว ทั้งยังสอบผู้คนในป่าศิลามากมาย คนเหล่านั้นล้วนผงกศีรษะ บอกว่าพวกอาเหวินอยู่ที่นั่นตั้งแต่แรก อสุรम्मสีสัมผัสยังโดดเด่นสะดุดตา ยิ่ง ผู้คนจดจำได้ไม่ลืมเลือน

แต่กลับไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่พวกมันจู่ ๆ หายสาบสูญไปได้อย่างไร

หากมีคนต้องการลักพาตัวคนทั้งหกโดยไม่ทิ้งร่องรอยใดเอาไว้ ความเป็นไปได้เพียงประการเดียว นั่นคือผู้ลอบโจมตีสล้นเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ซึ่งลงมือก่อนที่พวกมันจะทันได้ตอบสนอง มิหนำซ้ำฝ่ายลอบโจมตียังต้องมีจำนวนคนไม่น้อยกว่าพวกอาเหวินทั้งหกด้วย ซึ่งฟังดูแล้วเป็นไปได้ค่อนข้างยาก

กระทั่งในคุกลึบนี้วก็ไม่มีร่องรอยของหนานเยว่กับพวกทั้งสาม

“มีคนมุ่งเป้ามาที่เจ้า” ฉูเยากล่าวอย่างเย็นชา

“เริ่มต้นจากหนานเหมินเสวี่ เหตุการณ์ก็เกิดขึ้นติดต่อกันเป็นชุด นับว่าไม่ถูกต้องจริง ๆ” เว่ยกล่าวเสริมมาจากทางด้านข้าง

“ข้าจะไปหาหนานเหมินเสวี่!” จั้วม่อขบคิดชั่ววูบ แล้วกล่าวอย่างร้อนรุ่ม

“ไม่มีประโยชน์อันใด” ฉูเยาสั่นศีรษะ “หนานเหมินเสวี่ เห็นได้ชัดว่าเป็นตัวหมากที่โยนออกมาเพื่อก่อกวนเรื่องราวให้สับสน มันอาจจะกระทำไปด้วยข้อตกลงประการหนึ่งเท่านั้น อาจไม่ล่วงรู้อันใดเลยด้วยซ้ำ”

“แล้วเจ้ามีวิธีการใด?” จั้วม่อระงับความคิดฆ่าฟันที่อัดแน่นอยู่ในอก หันไปขอความเห็นจากฉูเยา

ฉูเยากล่าวว่า “วิธีที่ดีที่สุดคือไม่ต้องทำอะไรเลย เพียงรักษาความสงบเอาไว้ก็พอ”

เว่ยช่วยแยกแยะว่า “หากพวกอาเหวินถูกคนลักพาตัวไปจริง ๆ เป้าหมายของศัตรูก็คือเจ้า ไม่ว่าพวกมันมีข้อเรียกร้องใดพวกมันก็ต้องมาหาเจ้า เจ้าเพียงแค่มองสงบใจรอคอยเท่านั้น”

จั้วม่อขบคิดชั่วครู่ จากนั้นยอมรับว่าทั้งสองคนกล่าวไม่ผิด จึงฝืนสงบใจลง

มันพลันรู้สึกว่ามันโง่งมถึงเพียงนี้ ในแง่ของการวางแผนร้ายยังจะมีใครหน้าไหนสั่งตัดชัดเจนไปกว่าโจรเฒ่าทั้งสองนี้อีกเล่า มันไยต้องมาเสียเวลาครุ่นคิดด้วยตัวเอง?

“เจ้าบอกว่าพวกมันมุ่งเป้าที่มาข้า? เพราะเหตุใดกัน?” จั้วม่อตัดสินใจโยนปัญหาไปให้แก่สองโจรเฒ่า

ดวงตาสีเลือดของฉูเยาสาดประกายโลหิตเต็นระริก มันคล้ายมีสีหน้าตื่นเต้นร่าเริงเล็กน้อย นานมากแล้วที่ไม่ได้พบเจอเรื่องน่าตื่นเต้นร่าเริง

เช่นนี้ ในใจครุ่นคิดเร็วรีวี่ จากนั้นแยกแยะว่า “ประการแรก แน่แน่นอนว่าไม่ใช่
ทำไปเพราะหนี้แค้น การลอบทำร้ายในวันนี้ แท้ที่จริงไม่ได้พยายามลอบ
สังหารเจ้า พวกมันต้องการจับเป็นเจ้าต่างหาก”

จ้วม่อหวนคิดทบทวนดู พลันพบว่ามิเหตุผล “มิผิด เจ้าเมื่อกล่าว
เช่นนี้ ข้าก็นึกออกแล้ว มันไม่ได้ใช้กระบวนการทำสังหารแม้แต่ทำเดียว”

“มันต้องการคร่ากุมเจ้า แต่ไม่ได้คิดฆ่าฟัน ดังนั้นโอกาสที่เรื่องจะจาก
เกิดจากหนี้แค้นก็มีไม่มากนัก เช่นนั้นย่อมหลงเหลือเพียงประการเดียว นั่น
คือเจ้าต้องมีบางสิ่งที่คุณมันต้องการ หรือไม่ก็พวกมันต้องการให้เจ้า
กระทำการบางสิ่งให้แก่พวกมัน”

สมกับที่เป็นโจรเฒ่าผู้ฉลาดมาหลายพันปี เพียงกล่าวไม่กี่คำ
จ้วม่อรู้สึกว่าความคิดกระจ่างชัดขึ้นมากในทันที

“สิ่งใดที่ข้ามี? ข้าสามารถกระทำเรื่องอันใด?”

“เจ้าย่อมมีหลายสิ่งที่คุณคนปรารถนา อย่างเช่นพลังเทพ หรือเมล็ด
ผลึกสุริยัน ล้วนเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่อาจปฏิเสธ” เว่ยตอบเสียงเนิบช้า
“ส่วนสิ่งที่เจ้าสามารถกระทำได้ก็มีไม่น้อย ยกตัวอย่างเช่น โน้มน้าวใจเสีย
กงจู่!”

“ฮ่าฮ่า!” ผู้เฒ่าหัวร่อดังสนั่นอย่างไร้ปราณี

จ้วม่อขุ่นเคืองใจอยู่บ้าง “เวลาเช่นนี้เจ้ายังมีแกล้งมาล้อเล่นอีกรี?”

“สงบใจลงเสียบ้าง” เว่ยกล่าวด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ “ตอนนี้ยิ่งเจ้ามี
ท่าที่เป็นปกติมากเท่าใด ฝ่ายตรงข้ามยิ่งไม่อาจใจเย็นอยู่ได้มากเท่านั้น”

“ความหมายของเจ้าคือ?” จ้วม่อยังไม่อาจคิดตามทัน

“ทำสิ่งที่เจ้าตั้งใจจะทำก่อนหน้านี้ อย่างเช่นเทียบเชิญสองใบที่กงจู่ อีกสองนางส่งมาให้ เจ้าไยไม่ไปเล่า? ลองไปรับฟังดูว่าพวกมันกล่าวอันใด จะเป็นการดีสำหรับเจ้า!” เว่ยกระตุ้นเตือน “อย่าลืมว่าเจ้าไม่ใช่ผู้ทองถิ่น เจ้าหาได้มีสายสืบแม้แต่คนเดียวไม่ หากเจ้าคิดล่อลวงให้พวกมันออกมา เจ้าจะต้องทำตัวเป็นเหยื่อล่อด้วยตัวเอง เจ้ายิ่งติดต่อกับผู้คน มากมายเท่าใด ฝ่ายตรงข้ามก็ยิ่งตื่นตระหนกมากเท่านั้น เนื่องจากพวก มันไม่อาจคาดคำนวณได้ว่าเจ้าคิดจะทำสิ่งใดต่อไป และไม่ล่วงรู้ว่าเจ้าวางแผนการใดเอาไว้”

ผุเยากล่าวตอบท้ายด้วยรอยยิ้มเย็นเยียบที่มุมปาก “สิ่งนี้นักวางอุบาย หวาดกลัวมากที่สุด ก็คือความไม่รู้นี่เอง”

เมื่อมีสองโจรเฒ่าช่วยคำยืนยันเรื่องราวแทนมัน จั้วม่อค่อยคลายใจลง เรื่องที่คนของมันหายตัวไป จั้วม่อไม่ได้เอะอะใหญ่โตอันใด แต่ในไม่ช้า มันกลับได้รับจดหมายจากหลั่นเทียนหลง เนื้อหาในจดหมายบอกว่า พวกมันสองพี่น้องกำลังคิดหาวิธีช่วยจั้วม่อตามหาคนที่สูญหายไป บอกให้ มันระมัดระวังความปลอดภัยของตนเองก่อน

จั้วม่อสะท้อนใจวูบ ตระหนักในบัดดลว่าทั่วทั้งเมืองอาจล่วงรู้เรื่อง ที่พวกอาเหวินหายสาบสูญไปแล้ว

ซึ่งความจริงนี้ไม่น่าประหลาดใจ เมื่อตอนที่ไพร่พลค่ายเว่ยติดตาม ค้นหาและถามไถ่ผู้คน พวกมันไม่ได้ปิดบังตัวเอง ทั้งเรื่องราวยังไม่อาจ ปิดบังได้ ดังนั้นข่าวสารย่อมไม่อาจปกปิดซ่อนเร้นเช่นกัน

เสียกงจู่ยังส่งคนถือจดหมายมาทันทีเช่นกัน เนื้อความในจดหมายส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน บอกว่านางจะช่วยสืบหาอีกแรง หากได้ข่าวอันใดจะรีบบอกให้ทราบ

จดหมายของเสียกงจู่ ทำให้ผู้เฝ้ากับเว่ยตั้นเต๋นคึกคักขึ้นมาอีกรอบ ทั้งสองกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่าเสียกงจู่ให้การเหลือบแลจ้วม่อ ทั้งยังกระตุ้นเตือนจ้วม่อให้ออกแรงแข่งขันกว่านี้ เพื่อเด็ดบุปผางามอันเฝ้ายวนดอกนี้มาชมเชย

แต่จ้วม่อเชื่อว่าสองโจรเฒ่านี้เพียงคิดตอบโต้เสียกงจู่เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น ในใจมันเสียกงจู่ถือเป็นสหายของมัน อย่าว่าแต่มันยังติดหนี้บุญคุณนาง แล้วจะให้มันทำร้ายนางได้อย่างไร? ดังนั้นแสร์จึงเฝ้าเฉยต่อคำแนะนำอย่างกระตือรือร้นของสองโจรเฒ่าเจ้าเล่ห์

จากนั้นจดหมายจากตระกูลต่าง ๆ ติดตามมาอย่างรวดเร็ว เชี่ยวม่อเกอยามนี้ชื่อเสียงโด่งดังเป็นอันดับแรก อนาคตของมันยังไร้ขีดจำกัด ย่อมมีผู้คนมากมายต้องการสานสัมพันธ์อันดีกับมัน

แต่ในบรรดาจดหมายกองพะเนินทั้งหมด ล้วนไม่มีเบาะแสร่องรอยของพวกอาเหวินแม้แต่หน่อย ทางด้านคุกสิบนี้ก็ยังคงไม่มีข่าวคราวใด

การคุ้มกันในเคหะสถานของจ้วม่อยิ่งแน่นหนากว่าเดิม

ระหว่างที่อดทนเฝ้ารอข่าว จ้วม่อฝึกฝีมือไปตามปกติ แต่แล้วทันใดนั้นเอง มันรู้สึกถึงระลอกคลื่นแปลกประหลาดกระเพื่อมผ่านมาจากแหวนมิติ

อิมม์? เกิดอะไรขึ้น?

จุ่มอเฟ่งจิตเข้าไปมองทันที แล้วสีหน้าก็กลายเป็นปิติยินดีในบัดดล

บทที่ 614 ในที่สุดก็ตื่นแล้ว

เสียงหาอย่างเกียจคร้านดังออกมาจากแหวนมิติ

จากนั้นร่างหนึ่งพุ่งวาบ เห็นเงาร่างสีทองเข้มปรากฏขึ้นตรงหน้า
จ๋ม่อ เป็นทหารยันต์ทองคำดำ! ใบหน้าที่คล้ายภาพสะท้อนไปกระจกของ
จ๋ม่อพลันแฉะยิ้ม แล้วโถมเข้าหาจ๋ม่อในทันที

“พี่ใหญ่ ข้าหิวเหลือเกิน มีสิ่งใดให้รับประทานบ้าง?”

จ๋ม่อขมวดคิ้วฉับ รับประทาน? เจ้าตัวตะกละนี่! เจ้าหลังจากสวา
ปามสัตว์ปราณสองร้อยกว่าตัวในรวดเดียว จากนั้นก็นอนหลับไปจนถึง
บัดนี้ แต่ทันทีที่ลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้ง เจ้าก็เรียกหาของรับประทานเป็น
อันดับแรก?

“ไม่มี!” จ๋ม่อสีหน้าเข้มงวดคุมแค่น ถลึงตามองเจ้าตัวตะกละที่อยู่
ตรงหน้าอย่างไม่สบอารมณ์

ทหารยันต์ทองคำดำหน้านมอยลงทันควัน แต่แล้วดวงตาพลันสว่าง
วาบ ร่างหายวับไปในบัดดล

ปรากฏเสียงกรีดร้องโหยหวนของพาหนะปิศาจ ดังแว่วมาจากด้าน
นอกห้อง

จ๋ม่อถึงกับกุมขมับ เเงหน้ามองฟ้า ไร่ว่าจะกล่าว เสียวม่อเกอ
ชาญฉลาดมาตลอดชีวิต ยากนักที่จะยอมทำการค้าขาดทุนสักครั้ง แต่เจ้า
ตัวตะกละตะกลามันนี้ นับเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิตของมันจริง ๆ!

จากนั้นสายลมกลุ่มหนึ่งกระโชกুব เห็นทหารยันต์ทองคำดำปรากฏ
กายขึ้นตรงหน้าจ้วม่ออีกรอบ มันเลียริมฝีปาก กล่าวอย่างไม่ค่อยพอใจนัก

“ช่างไม่มีรสชาติจริง ๆ”

สายตาไม่สบอารมณ์ของจ้วม่อ ยิ่งกลายเป็นขุ่นแค้นแน่นอกมากกว่าเดิม

จ้วม่อขบคิดตลบหนึ่ง แล้วตัดสินใจว่าจะลองสนทนาดี ๆ กับทหาร
ยันต์ทองคำดำสักครา สำหรับเจ้าเด็กน้อยนิสสัยเสียนี้ จำเป็นต้องมีการ
ปรับปรุงมุมมองในชีวิตที่ไม่ถูกต้องเสียหน่อย อย่างเช่นการเอาแต่
รับประทานเปล่าและหลับใหลยาวนานยิ่งกว่าสุกร

“เจ้าต้องการรับประทานของอร่อยกว่านี้หรือไม่” จ้วม่อส่งยิ้มใสชื่อ
บริสุทธิ์

“ยอมแน่นอน!” ทหารยันต์ทองคำดำตาลุกวาว “พีใหญ่ อยู่ที่ใด?
ของอร่อยอยู่ที่ใด?”

“หากเจ้าอยากรับประทานของอร่อย เจ้าจะต้องออกแรงแข่งขัน
หน่อย คนที่ทำงาน จึงจะมีของรับประทาน คนที่ไม่ยอมทำงาน ย่อมไม่
สามารถรับประทาน เจ้ายังทำงานมากเท่าใด ก็ยังมีของให้รับประทานมาก
เท่านั้น” จ้วม่อกล่าวอย่างยิ้มแย้ม สีหน้าสัจย์ชื่อเที่ยงธรรม ดูไปคล้าย
กับเว่ยเป็นอย่างยิ่ง

ปัง ปัง ปัง!

ทหารยันต์ทองคำดำตบหน้าอกแรงๆ เสียงดังกังวานดังเหล็กกล้ากระทบกัน พลังเอ๋ยปากอย่างห้าวหาญ “พี่ใหญ่กล่าวได้ดี! ข้าจะทำตามที่ท่านว่า!”

ประเสริฐ ประเสริฐ เจ้าเด็กเหลวไหลนี้ยังไม่ถึงขั้นเกินเยียวยา
จ๋ม่อในใจปลาบปลื้มยินดี กลอกตาตลบหนึ่ง ถามว่า “เจ้าสามารถต่อสูั้กระมัง?”

“เกิดมาเพื่อต่อสูั้” ทหารยันต์ทองคำดำหยุดชะงักเล็กน้อย จากนั้นกล่าวอย่างจริงจัง “ข้าจะต่อสูั้ ถ้ามีของให้รับประทาน แต่หากไม่มีของให้รับประทาน ข้าก็ไม่สู้! ข้าจะต่อสูั้มากขึ้น หากมีของให้รับประทานมากขึ้น!”

จ๋ม่อรอยยิ้มบนใบหน้าถึงกับแข็งค้างไปเลย
เจ้าผู้นี้...ที่แท้มีเพียงรูปโฉมคล้ายกับมัน กระทั่งความกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ยังลอกเลียนมาจากมันอย่างครบถ้วน

จ๋ม่อรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้ายิ่ง
แต่ก่อนที่มันจะได้ปวดเศียรเวียนเกล้ามากไปกว่านี้ เห็นเชิงเหลี่ยมเออร์เดินชดช้อยเข้ามาอย่างกะทันหัน นางพอเห็นทหารยันต์ทองคำดำซึ่งมีรูปโฉมคล้ายคลึงกับจ๋ม่อ พลันมีสีหน้าอยากรู้ อยากเห็นขึ้นมาทันที

“สิ่งนี้คืออะไร?” นางชี้ไปยังทหารยันต์ทองคำดำ พลังหันไปถามจ๋ม่อ

“คุณหนูท่านนี้! กรุณาอย่าได้ใช้ถ้อยคำไม่ให้เกียรติกัน!” ทหารยันต์ทองคำดำร้องเตือนอย่างเคร่งขรึม “ข้ามิใช่สิ่งของ ข้าเรียกว่าเหยจิน

(ทองคำดำ) โอ้ ว่าแต่พี่ใหญ่ นางเป็นใคร? แม่นางนี้คงงามไม่เลว พี่ใหญ่ รสนิยมของท่านในที่สุดก็ดีขึ้นเสียที อย่างไรก็ตาม ท่านทิ้งขว้างอาภุยก์เสีย แล้วรี? พี่ใหญ่ ท่านไหนทำเช่นนี้? ถึงกับทอดทิ้งภรรยาหลวงเขียวรี ข้ามอง ท่านผิดไปจริง ๆ! สมกับที่เป็นพี่ใหญ่ของข้า ความใจดำอำมหิตนี้ อา มาด เยี่ยงนักเดียดมบุพพานี้ ข้าต้องรำเรียนจากท่านบ้างแล้ว... ..”

จ๋วม่ออยากเอาศีรษะพุ่งชนกำแพงตายไปเสียเลย

นอกจากจะตะกละและเกียจคร้านสันหลังยาวแล้ว เจ้าบ่านี้ยังปากพล่อยเหลือรับอีกด้วย! สวรรค์! วัตถุดิบล้ำค่ามากมายที่ต้องเสียเปล่าไปกับการสร้างมัน ไม่ได้อะไรที่ติกลับคืนมาเลย ขาดทุนย่อยยับอย่างแท้จริง!

เชิงเหลียนเออร์จ้องมองทหารยันต์ทองคำดำอย่างสนใจยิ่ง

ทหารยันต์ทองคำดำสายตาแหลมคม มันพอเห็นอาภุยก์ติดตามเข้ามา ร่างก็พุ่งวาบเหมือนสายลมกระโชก โถมไปอยู่ข้างกายอาภุยก์ รีบประจบประแจงเป็นการใหญ่ “อาภุยก์ อาภุยก์! พี่ใหญ่ไม่ได้ทอดทิ้งเจ้า! ข้าว่าแล้ว พี่ใหญ่เป็นบุคคลลือชื่อน้ำใจผู้หนึ่ง จะทอดทิ้งอาภุยก์ได้อย่างไร อาภุยก์ อาภุยก์ มีอะไรให้รับประทานหรือไม่? ข้าหิวเหลือเกิน!”

อาภุยก์ปล้นหมุนตัวกลับ เดินออกไปด้านนอกในทันที ทหารยันต์ทองคำดำรีบตามติดด้านหลังนาง พลาถกล่าวประจบสอพลอไม่ขาดปาก

จ๋วม่อได้แต่เหม่อมองอย่างโง่

“มันเป็นใคร?” เชิงเหลียนเออร์มูมปากประดับด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ เป็นเหตุให้ดวงตาคู่งามทอประกายระยิบระยับ น่าลุ่มหลงมกยิ่งกว่าเดิม

“อุบัติเหตุร้ายแรงในชีวิตของข้าเอง” จั้วม่อแบสองมือ ใบหน้าเจื่อน
خمแฝงแววจนปัญญา

“มีชีวเจ้อหลายคนเดินทางเข้ามาในนครมหาสันติ” เชิงเหลียนเอ๋อร์จู่
ๆ เปรยขึ้นอย่างกะทันหัน

“ชีวเจ้อ?” จั้วม่อองงันวูบ หลังจากอยู่ในภพพิศาจมาชั่วระยะหนึ่ง
กระทั่งมันเองพอได้ยินคำ ‘ชีวเจ้อ’ ยังรู้สึกแปลกหูอยู่บ้าง

เชิงเหลียนเอ๋อร์คล้ายแยมยิ้มน้อย ๆ จนตาหยีเป็นจันทร์เสี้ยว บอก
เล่าอย่างสงบว่า “สมควรเป็นสืมหาสำนักของชีวเจ้อ อย่างน้อยยี่สิบกว่า
คน และมีบางคนที่พลังฝีมือร้ายกาจยิ่ง พวกมันปลอมตัวปกปิดเป็นอย่างดี
ไม่มีผู้ใดระแคะระคายแม้แต่หน่อย”

“สืมหาสำนัก?” จั้วม่อประหลาดใจยิ่ง จากนั้นสีหน้าเปลี่ยนเป็น
เครียดขมในบัดดล “สืมหาสำนักไหนมาที่นี่?”

“หอสมบัติมหาสันติ” เชิงเหลียนเอ๋อร์แค้นเสียงออกมาสีคำ

“หอสมบัติมหาสันติ?” จั้วม่อแทบไม่อยากเชื่อ สืมหาสำนักเป็นตัวตน
เช่นไรกัน? กระทั่งเมื่อครั้งที่วิหารเทพสุริยันหวนคืนสู่โลกหล้าในอาณาจักร
ทะเลเมฆ ก็มีเพียงเทียนหวนที่มาถึง มีหน้าซำยังส่งชนชั้นหวนอิงมาเพียง
คนเดียว สำหรับตัวตนอันยิ่งใหญ่ที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานเช่นสืมหา
สำนัก สมบัติวิเศษที่คู่ควรให้พวกมันต้องลงมือช่วงชิง เกรงว่ามีอยู่เพียง
ไม่กี่ชิ้นเท่านั้น

หากบอกว่าหอสมบัติมหาสันติดึงดูดสี่สำนักใหญ่ จนยินยอมเสี่ยง
อันตรายถึงเพียงนี้ จั้วม่อแทบไม่อาจเชื่อได้จริง ๆ

“ข้าประมือกับพวกมันรอบหนึ่ง” รอนเจิงเหลียนเอ๋อร์กเล่าว่าประโยคนี้ออกมา นางก็ขู่ขวัญจ้วม่อนจนแทบขวัญฟุ้งตาย

“เจ้าเสียสติไปแล้ว!”

ถึงตอนนี้มันเชื่อจนหมดใจ ทั้งยังรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้าขึ้นมาทันที ทางหนึ่งพวกอาเหวินจู่ ๆ ก็หายสาบสูญไป ภายในเมืองมหาสันติก็เกิดคลื่นลับหมุนเนื่องไม่ขาดสาย เท่านั้นยังไม่พอ ยามนี้ถึงกับมีชีวจื่อเข้ามาร่วมวงความครึกครื้นด้วย ต่อให้มันโง่กว่านี้ก็ทราบว่าการการณ์จะยิ่งสลับซับซ้อนจนไม่มีผู้ใดหยั่งคำนวณได้

มันจู่ ๆ ก็ถูกคิดถึงปัญหาข้อหนึ่ง “สมบัติอันใดที่อยู่ในหอสมบัติมหาสันติ? ไฉนกระทั่งสี่มหาสำนักของชีวจื่อยังมาร่วมวงด้วย?”

เจิงเหลียนเอ๋อร์นิ่งเงียบงันไป

จ้วม่อเพ่งมองนางเขม็ง

ชั่วอึดใจให้หลัง นางค่อยกล่าวเสียงราบเรียบว่า “ภายในหอสมบัติมหาสันติมีของวิเศษอยู่สามชิ้น อีกสองชิ้นยังไม่มีผู้ใดสามารถระบุได้ แต่หนึ่งในสามนั้น ผู้คนมากมายล้วนล่วงรู้ มันเป็นหลักศิลาแผ่นหนึ่ง”

“หลักศิลาแผ่นหนึ่ง?” จ้วม่อใบหน้าทอแวไม่เชื่อถือ

“เป็นหลักศิลาที่สำคัญที่สุดในบรรดาหลักศิลาทักษะปิศาจมหาสันติทั้งมวล” เจิงเหลียนเอ๋อร์ดวงตาคัลล่ายปกคลุมด้วยม่านหมอกชั้นหนึ่ง สัมผัสเสียงเลื่อนลอยคล้ายมีคล้ายไม่มี “นับตั้งแต่ยุคบรรพกาล ภายหลังยุคสมัยของพลังเทพ ไม่ว่าชีวจื่อ อสูรหรือปิศาจ ล้วนคิดค้นวิธีแห่งพลังของตน ศาสตร์อสูร ทักษะปิศาจ เวทวิชาเซียน ทั้งสามเป็นวิธีบำเพ็ญเพียรที่

กลายเป็นที่นิยมมากที่สุด วิธีฝึกปรือพลังเทพหายสาบสูญไปจากหน้าประวัติศาสตร์อย่างสิ้นเชิง แต่รอจนด้านพลังของพวกมันสูงล้ำขึ้น เหล่ายอดคนแห่งทั้งสามเผ่าพันธุ์ค่อยพากันค้นพบว่า พวกมันเผชิญเข้ากับอุปสรรคขวางกั้นในวิถีพลังของตน พวกมันแม้พากเพียรพยายามทุกวิถีทาง เผ่าคิดหาวิธีหลายกำแพงกัน แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่มีใครสามารถทะลวงผ่านอุปสรรคนี้ไปได้”

จ้วม่อรับฟังอย่างเงิบงัน เรื่องเหล่านี้มันย่อมทราบกระจ่างใจ สุ่มเสียงเลื่อนลอยของเชิงเกลียนเออร์เมื่อบอกเล่าความลับเหล่านี้ คล้ายแผ่แผ่เร้นด้วยกลิ่นอายอันลึลับอีกชั้นหนึ่ง

“ยอดคนบรรพบุรุษเหล่านี้ ตลอดหลายชั่วอายุคน พากันสืบย้อนขึ้นไปถึงต้นกำเนิดของวิธีกำเพ็ญเพียรของแต่ละเผ่าพันธุ์ ในที่สุดพบว่าวิธีเดียวที่จะสามารถทะลวงผ่านกำแพงกันนี้ไปได้ คือการฝึกปรือพลังเทพพลังทั้งสามล้วนแยกย่อยออกมาจากพลังเทพ แต่ด้วยเหตุนี้ ทั้งหมดจึงไม่สมบูรณ์ เมื่อพลังทั้งสามฝึกปรือจนถึงขอบเขตสูงสุด หากผู้ใดต้องการรุดหน้าก้าวไกลไปกว่านั้น พวกมันต้องหวนคืนสู่พลังเทพ อันเป็นรากกำเนิด แต่ทว่าวิธีฝึกปรือพลังเทพหายสาบสูญไปนับพันนับหมื่นปี พวกมันได้แต่เริ่มต้นจากการเที่ยวเสาะหาบรรดาบทกวดที่เกี่ยวกับพลังเทพทุกประเภท แต่พวกมันล้วนไม่อาจหาจุดเชื่อมโยงพลังเทพเข้ากับระบบการฝึกฝีมือในปัจจุบันได้ ตรงจุดนี้เอง ตำนานกล่าวไว้ว่าซือจื่อหมิงค้นพบวิธีแก้ไขเรื่องนี้อย่างสมบูรณ์ หลักศิลาเหล่านี้บันทึกภูมิความรู้ชั่วชีวิตของมัน แต่สุดท้ายซือจื่อหมิงไม่กล้าเปิดเผยเคล็ดความสำคัญที่สุดนี้

ออกไป ดังนั้นมันปิดผนึกหลักศิลาแผ่นสุดท้ายเอาไว้ในหอสมบัติมหา
สันติ”

“เจ้าก็มาเพื่อหลักศิลาที่ว่านี้ด้วยรี?” จั้วม่อเพ่งตามองเชิงเหลียน
เออร์

“ตอนแรกเริ่มข้ามิได้ล่วงรู้อันใด” เชิงเหลียนเออร์กล่าวเสียง
ราบเรียบ “แต่ยามนี้ในเมื่อพวกเราอยู่ที่นี้ ไฉนไม่เข้าร่วมสนุกสักครา?”

“เจ้าฝึกปรีอพลังเทพตั้งแต่แรก ยังต้องการหลักศิลาแผ่นนั้นไปทำ
อะไร?” จั้วม่อถามอย่างงุนงงสงสัย

“มรดกพลังเทพของข้าแม้สมบูรณ์กว่าของเจ้า แต่เมื่อผ่านมาหลาย
ช่วงอายุคนก็สูญหายไปหลายส่วนเช่นกัน หลักศิลาแผ่นนี้ย่อมสำคัญ
สำหรับข้ามาก อาจสามารถช่วยหนุนเสริม ‘บันทึกเทพจันทราร’ ของข้าได้”
เชิงเหลียนเออร์ชายตามองจั้วม่อ จากนั้นกล่าวว่า “ในวิถีฝึกปรีอพลังเทพ
เจ้านับเป็นบุคคลที่มีพรสวรรค์สูงล้ำที่สุดเท่าที่ข้าเคยพบเห็นมา นอกจาก
เจ้าแล้ว ข้ายังไม่เคยเห็นผู้ใดบรรลุถึงลมหายใจพลังเทพ อย่างไรก็ตาม
ความเข้าใจในพลังเทพของเจ้าไม่เทียบเท่าข้า กระทั่งด้วยพรสวรรค์ของ
เจ้าก็ยังคงเพียงแค่เกาะประตูแห่งพลังเทพเท่านั้น มีเพียงครอบครองหลัก
ศิลาแผ่นนั้น เจ้าจึงสามารถก้าวล่วงผ่านเข้าไปในประตูแห่งพลังเทพที่
แท้จริงได้”

ถึงยามนี้เองจั้วม่อจึงเข้าใจอย่างชัดเจนว่า ไฉนหอสมบัติมหาสันติจึง
เป็นเหตุให้คนมากมายล้วนกลายเป็นบ้าคลั่ง

“แล้วทั้งหมดนี้เกี่ยวข้องอันใดกับข้า?” จั้วม่อแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา
“ข้าถึงกับถูกจุดลากเข้ามากลางวง อย่าได้บอกต่อข้าว่าเป็นเพียงเหตุบังเอิญ”

“ซึ่งความจริงย่อมไม่ใช่เหตุบังเอิญ” เจิงเหลียนเอ๋อร์เหม่อมองไปไกล
กล่าวด้วยสຸ້มเสียงเฉื่อยชา “เล่าลือกันว่า คิดเปิดหอสมบัติมหาสันติอีกครั้ง
จะต้องมีกุญแจสองดอก กุญแจดอกแรกคือสิ่งใดไม่มีผู้ใดล่วงรู้ แต่สำหรับ
กุญแจอีกดอกหนึ่ง ว่ากันว่า...เป็นบุคคลพิเศษผู้หนึ่ง”

“บุคคลพิเศษ?” จั้วม่อแงงงันวูบ มันร้อยพันไม่คิด ไม่คิดว่าเหตุผล
เบื้องหลังจะเหลวไหลไร้สาระถึงเพียงนี้ มันชี้จุมูกตัวเอง ยามกะทันหันไม่
ทราบจะหัวร่อหรือร่ำไห้ดี ได้แต่กล่าวว่า “ข้าดูเหมือนบุคคลพิเศษรึ?”

“ในยามนี้ คลับคล้ายว่าจะเป็นเจ้ามากที่สุดแล้ว” เจิงเหลียนเอ๋อร์
แย้มยิ้มจนดวงตาโค้งเป็นจันทร์เสี้ยว

จั้วม่อตะลึงลาน “ไหนเป็นข้าไปได้?”

“เนื่องเพราะหมู่ดาวประทานพรที่ปาศิลาทักษะปิศาจ เจ้าเป็นคน
แรกที่ก่อให้เกิดนิมิตแห่งฟ้าดินในสถานที่นั้น” เจิงเหลียนเอ๋อร์ยิ่งแย้มยิ้ม
จนตาหยึกว่าเดิม ใบหน้างดงามไร้ตำหนิของนางราวกับภาพวาดของจิตร
กรผู้มีฝีมือเป็นเลิศ “ชื่อเยวี่อู้ดูเหมือนจะให้ความสนใจกับเจ้ามาก ชิ
เตียววี่ก็ดูออกว่าเจ้าฝึกปรือพลังเทพ มันยังดูออกด้วยว่าข้ากับอาทุ่ยก็
ฝึกปรือพลังเทพเช่นกัน”

ช่างเป็นเหตุผลที่เหลวไหลอะไรปานนี้

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่เจ้าไม่ล่วงรู้ เมื่อวันที่เจ้าสำเร็จลมหายใจพลั้งเทพ ปาศิลาทักชะปิตาจได้ตอบสนองต่อเจ้า ทัวทั้งเมืองอาจพากันสงสัยว่าเจ้า คือคนผู้นั้น แต่มีเพียงข้าที่แน่ใจว่าเป็นเจ้าไม่ผิดแน่”

เชิงเหลียนเออร์เพ่งตามองจ้วม่ออย่างลึกซึ้งอยู่ชั่วอึดใจ จากนั้นหมุน ตัว หายวับไป

ถ้อยวาจาของเชิงเหลียนเออร์ ทำเอาจ้วม่อนิ่งซึ้งตะลึงลานอยู่ครึ่ง ค่อนวัน

ทหารยันต์ทองคำดำติดตามอยู่เบื้องหลังอาگوی บางครั้งก็กวาดตามองรอบข้างอย่างรวดเร็ว มันทำท่าสุดจุกพุดพิตเป็นครั้งคราว ใบหน้า เต็มไปด้วยความหิวกระหาย

อาگویยามเดินเหินไม่ก่อให้เกิดเสียงแม้แต่หน่อย เห็นนางสะกิดเท้า ลอยตัวข้ามกำแพงแถบหนึ่ง ประหนึ่งว่านางกำลังเดินอยู่บนพื้นราบก็มี ปาน นางไม่ว่าผ่านไปยังที่ใด ล้วนไม่ดึงดูดความสนใจของผู้คน ทหารยันต์ ทองคำดำย่องกริบตามหลังนาง สีหน้าทั้งตื่นเต้นยินดีและคาดหวังรอคอย

เพียงกระโดดขึ้นลงไม่กี่ครา อาگویก็นำทหารยันต์ทองคำเข้าไปใน ลานบ้านอีกแห่งหนึ่ง

นี่เป็นที่พำนักของเหล่าองครักษ์ดาวสวรรค์

ทันใดนั้นอาگویหายวับไปราวกับเงาผี แล้วปรากฏตัวด้านหลัง องครักษ์ดาวสวรรค์ที่ยืนยาม ตะตะฝ่ามือแผ่วเบาคราหนึ่ง องครักษ์ดาว สวรรค์ผู้นั้นพลันล้มระทวยลง สิ้นสติไปในบัดดล

จากนั้นอาภุยก์หลักประตู่ไม้ที่องครักษ์ดาวสวรรค์ผู้นั้นเฝ้าระวังอยู่
ภายในเต็มไปด้วยพาหนะปิศาจสารพัดชนิด นี่คือนกเค้าซึ่งเหล่าองครักษ์
ดาวสวรรค์ใช้เก็บพาหนะปิศาจของพวกมัน องครักษ์ดาวสวรรค์เป็นหน่วย
องครักษ์ส่วนตัวของเจิ้งอี้ อาวุธยุทธโศภณของพวกมันย่อมเป็นสิ่งของ
ชั้นเลิศ บรรดาพาหนะปิศาจเหล่านี้ก็มีใช้ช้อยกเว้น ในหมู่พวกมันไม่มี
พาหนะปิศาจชั้นต่ำแม้แต่ตัวเดียว

ทหารยันต์ทองคำดำดวงตาสว่างวาบในบัดดล น้ำลายไหลย่อยยับ
หยาดหยด

มันอ้าปากกว้าง ดูดด้วยพลังแรง พาหนะปิศาจนับร้อยตัวไม่ทันได้
รู้สึกตัวเสียด้วยซ้ำ ก่อนที่ร่างของพวกมันจะหดรูดลงอย่างฉับพลัน
ประหนึ่งกระแสน้ำเชี่ยว ไหลบ่าเข้าไปในปากของทหารยันต์ทองคำดำ
ภายในชั่วพริบตาเดียว คอกสัตว์อันแน่นขนัดก็ว่างเปล่าอย่างสิ้นเชิง

ทหารยันต์ทองคำดำส่งเสียงเรอคำโตด้วยสีหน้าอึดอึดใจ จากนั้น
เดินเข้าไปประจบประแจงอาภุยก์เป็นการใหญ่

อาภุยก์ดิงามที่สุด!

ในช่วงขณะนี้เอง รอยยิ้มสอพลอบบนใบหน้ามันเลือนหายไป พลันหัน
ขวับไปทางหนึ่ง

ใบหน้าสีทองเข้มซึ่งคล้ายคลึงจ๋วม่อสาตประกายฆ่าฟันวูบ

มีคนลอบเข้ามา!

บทที่ 615 ต่างมีแผนการ

เพียเพียสีหน้าตื่นเต้นตึงเครียด รอบคฤหาสน์แห่งนี้มีการคุ้มกันแน่นหนาเป็นอย่างยิ่ง จนมันพบว่ายากจะจินตนาการได้ มันดูเหมือนจะมาถึงสถานที่อันน่าสะพรึงกลัวแห่งหนึ่ง ผู้คนที่พลั่งฝึกปรือระดับเดียวกับมันมีไม่มากนักที่จะมีฝีมือในทางปกปิดซ่อนเร้นเทียบเท่ามัน แต่แม้กระนั้นระหว่างทางมันยังแทบสะดุดถูกหลุมพรางกับดักอยู่หลายรอบ

หากมิใช่ว่าสตรีที่จู่โจมทำร้ายพวกมันคล้ายมีจิตเจตนาแปลกประหลาดยิ่ง มันจะรีบหมุนตัวไปจากสถานที่ฝึกสางนี้ในบัดดล

สัญชาตญาณเตือนภัยของมันกรีดร้องระงม พร่ำบอกว่าสถานที่แห่งนี้มีอันตรายอย่างเหลือเชื่อ!

เพื่อภารกิจสำคัญครั้งนี้ ทางสำนักไม่เสียดายกับการนำรอยแยกแห่งความโกลาหลที่ปิดซ่อนเอาไว้ออกมาใช้งาน เดิมทีรอยแยกแห่งความโกลาหลแห่งนี้ ทางสำนักตั้งใจจะเก็บเอาไว้ใช้ลอบโจมตีในช่วงเวลาสำคัญ

แม้ว่าจะระมัดระวังตัวถึงเพียงนี้ พวกมันกลับถูกจู่โจมทำร้ายทันทีที่เข้าสู่นครมหาสันติ สตรีที่ไม่ทราบความเป็นมานางหนึ่ง จู่ ๆ ก็จู่โจมพวกมันโดยไม่มีคำเตือนล่วงหน้า สตรีนางนี้ยังมีพลังฝีมือร้ายกาจสุดหยั่งคาด กระทั่งหลายคนจากสำนักลงมือร่วมกัน ยังไม่อาจรั้งตัวนางเอาไว้ได้ นางดูเหมือนจะมั่นใจเป็นอย่างยิ่ง ว่าพวกมันไม่กล้าก่อเรื่องวุ่นวายให้เป็นที่สะดุดตาคน

หรือว่าตัวตนของพวกมันถูกเปิดเผย? ทุกผู้คนหัวใจดิ้งวูบ หากตัวตนของพวกมันถูกเปิดเผยในแดนปิศาจ นี่หมายถึงสิ่งใด ทุกผู้คนล้วนทราบกระจำงแเงใจเป็นอย่างดี

เมื่อสตรีลึกลับซิงผละจากไป เฟยเฟยก็ซ่อนเร้นตัวตน ลอบติดตามนางมาแต่ไกล

อีกฝ่ายถึงกับระมัดระวังตัวยิ่งกว่าที่มันคิด นางใช้เส้นทางวกวน ย้อนไปย้อนมาหลายรอบ จนเฟยเฟยแทบคลาตร่องรอยของนางอยู่หลายครั้ง ท้ายที่สุดสตรีนางนั้นก็เข้าไปในคฤหาสน์แห่งนี้ เฟยเฟยเดิมทีคิดล่าถอย ตัวล่าถอย แต่มันกลับพบพานช่องว่างรอยโหว่ของการคุ้มกัน มันอดใจไม่ไหวลอบติดตามเข้ามาภายใน

ในสายตาของมัน องค์กรที่เฝ้าระวังสถานที่นี้เต็มไปด้วยช่องว่าง รอยโหว่

แต่รอจนมันเข้ามาถึงด้านใน ค่อยพบว่าสถานการณ์ภายในกลับเป็นตรงกันข้ามกับที่มันคาดคิด

คฤหาสน์ส่วนในได้รับการคุ้มกันดีเยี่ยมกว่าที่มันเข้าใจ จนช่องว่าง รอยโหว่ที่มันพบเห็นในตอนแรก ดูท่าจะเป็นหลุมพรางกับดักเสียมากกว่า มันยิ่งล่งลึกลงเข้าไปภายใน ความปรารถนาจะล่าถอยยังมีแต่เพิ่มมากขึ้น ทุกขณะ

ในเวลานี้เอง มันพลันพบเห็นสตรีนางหนึ่งกับคนที่ทั้งร่างเป็นสีทอง เข้มเงางามดั่งโลหะเดินผ่านเข้ามา

มันรีบหลบซ่อนตัว แทบไม่กล้าหายใจ

สตรีนางนี้ไม่ใช่สตรีที่จู้โจมทำร้ายพวกมัน ไม่เห็นมีคลื่นพลังอันใดแผ่ออกมาร่างนาง ส่วนคนที่ป็นสีทองเข้มทั้งตัวด้านหลังนางคล้ายจะเป็นหุ่นเชิดปิศาจตนหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม... ..

นี่เป็นหุ่นเชิดปิศาจจริงหรือ?

รับฟังคำประจบสอพลอนานับการพรั่งพรูออกมาจากปากของหุ่นเชิดปิศาจตนนี้ เฟี้ยวเฟี้ยวในเงามืดรู้สึกละเอียดใจอย่างสุดแสน หากปากของมันยามอยู่ในสำนักมีความสามารถสอพลอถึงขั้นนี้ ศักดิ์ฐานะของมันในสำนักคงไม่เพียงเป็นเช่นทุกวันนี้แล้ว

มันถึงกับตกตะลึงพริ้งเพริดไปนาน หุ่นเชิดปิศาจที่คล้ายจะมีชีวิตดูคนจริงเช่นนี้นับว่าหาได้ยากยิ่ง

แต่ฉากที่เกิดขึ้นต่อไป กลับทำให้มันอ้าปากค้างจนขากรรไกรแทบร่วงหลุด

เห็นพาหนะปิศาจนับร้อยตัว ถูกหุ่นเชิดปิศาจตนนั้นเขมือบกินลงไป ในคราวเดียว!

ในสายตาหวาดสะพรึงของเฟี้ยวเฟี้ยว ปากที่ไม่ใหญ่โตของหุ่นเชิดปิศาจทองคำดำ กลับไม่ต่างจากปากมหายักษ์ที่สามารถเขมือบกินทุกสรรพสิ่ง หุ่นเชิดปิศาจที่กลืนกินพาหนะปิศาจเป็นอาหาร บางที่อาจสนใจจะเขมือบกินชีวจี๋ด้วย นึกถึงภาพที่หุ่นเชิดปิศาจกลืนกินมันลงไป ในคำเดียว เฟี้ยวเฟี้ยวตัวสั่นเทาทันที

ทันใดนั้นเอง หุ่นเชิดปิศาจทองคำดำพลันหันขวับ เพ่งมองมายังมุมที่มันซ่อนตัว

เพี้ยเพี้ยสมองขาวว่างเปล่า มันถูกพบตัวแล้ว!

แต่มันมีประสบการณ์ต่อสู้โชกโชกน ยามคับขันไม่ลนลาน ชั่วพริบตา นั้นสงบใจลงทันที มันตัดสินใจใช้เวทวิชาของตนในบัดดล ร่างพราเลือนวูบ คนคล้ายเปลี่ยนเป็นไอหมอกควันกลุ่มหนึ่ง

เพี้ยเพี้ยพอเปิดฉาก ก็ใช้สุดยอดกระบวนท่าช่วยชีวิต ‘เวทวิชาหมอกควันเดินหน’ ออกมาในชั่วพริบตา!

‘เวทวิชาหมอกควันเดินหน’ เป็นเวทวิชาระดับหก สามารถเปลี่ยนร่างกายผู้คนให้กลายเป็นกลุ่มหมอกควัน กระจายตัวออกไป ทันทิที่ที่ร่างกลายเป็นหมอกควัน มันก็ไม่สามารถจู่โจมทำร้ายศัตรูได้ แต่การโจมตีส่วนใหญ่ก็ไม่มีผลต่อมันเช่นกัน เป็นยอดวิชาที่ใช้สำหรับหลบหนีโดยเฉพาะ

ยอดวิชานี้ช่วยชีวิตเพี้ยเพี้ยมาแล้วไม่รู้วาก็ครั้งก็หน

ดังนั้นเมื่อมันพบว่าสถานการณ์ไม่เข้าที่ มันก็รีบใช้ ‘เวทวิชาหมอกควันเดินหน’ ออกมาทันที มันสามารถหยั่งทราบถึงภัยคุกคามจากหุ่นเชิดปิศาจทองคำดำตนนั้น หากมันเปลี่ยนร่างเป็นควันบางเบา ก็จะย้อนกลับไปยังข้างกายศิษย์พีได้ แท่งเสาคันหวนคื่นของมันฝากเอาไว้ที่ศิษย์พี เพื่อเป็นหลักประกันการเอาชีวิตรอดของมันในเวลาเช่นนี้เอง

แต่ช่วงขณะที่มันกำลังจะหลุดรอดออกไปได้สำเร็จ หุ่นเชิดปิศาจตนนั้นพลันปรากฏขึ้นตรงหน้ามันอย่างกะทันหัน

ทหารยันต์ทองคำดำจอมองเพยเพยที่ร่างกำลังกลายเป็นควันบาง
เบา ดวงตาของมันไร้ความรู้สึกอย่างสิ้นเชิง ไม่หลงเหลือร่องรอยยิ้มแย้ม
แจ่มใส รวากับไม่ใช่คนเดียวกันกับที่ประจบสอพลอเป็นไฟเมื่อครู่ มันยื่น
มือออกไปตรง ๆ อักษรโบราณบนฝ่ามือพลันสว่างเรืองรอง

เพยเพยดวงตาเบิกกว้าง ใบหน้าทอแวววาดกลัวสุดระงับ

ทหารยันต์ทองคำดำประทับฝ่ามือฟาดใส่ร่างของเพยเพยที่กำลัง
เลือนราง แล้วรั้งฝ่ามือกลับทันควัน

เห็นบนร่างที่เกือบจะโปร่งใสของเพยเพย พลันปรากฏอักษรเจ็ด
จรัสประทับตรึงแน่น เพยเพยผู้เคราะห์หามยามร้าย ประหนึ่งมนุษย์หิมะ
ท่ามกลางแสงแดดแผดจ้า ร่างกายหลอมละลายด้วยระดับความเร็วที่
มองเห็นได้ชัดเจนด้วยตาเปล่า

เพยเพยใบหน้าบิดเบี้ยวอย่างน่าอนาถ กรีดร้องโหยหวนสุดชีวิต แต่
กลับไม่มีสຸ້มเสียงใดเล็ดลอดออกมา

ทหารยันต์ทองคำดำยืนมองมันอย่างเฉยชา

เพยเพยผู้เคยเอาชีวิตรอดมาได้นับครั้งไม่ถ้วน เพียงชั่วครู่ก้านธูป
กลับละลายหายไปอย่างสิ้นเชิง

กริ่ง

เสียงตกรกระทบพื้นดังแผ่วเบา เห็นแหวนวงหนึ่งร่วงลงจากกลุ่มควัน
กลิ้งเบา ๆ ไปตามพื้น

ทหารยันต์ทองคำดำก้มหยิบแหวนขึ้นมา สีหน้าเย็นชาไร้อารมณ์
เลื่อนหายไป กลับมามีรอยยิ้มเต็มหน้าเหมือนเดิม ก่อนจะรีบเสนอแหวน
วงนั้นให้แก่อาگوی

“เฟี้ยเฟี้ยตายแล้ว” หลินเขียนดวงตาทอประกายโศกเศร้าจาง ๆ
แต่สຸ້มเสียงเย็นเยียบ

คนอื่น ๆ สบตากันวูบ ในดวงตาของแต่ละคนเต็มไปด้วยความหมอง
หม่นและประหวั่นพรั่นพรึง แม้พวกมันล้วนทราบดีว่าภารกิจครั้งนี้ยากเย็น
แสนเข็ญ เปี่ยมล้นด้วยภยันตรายรอบด้าน แต่ไม่มีใครคาดคิด ว่าพวกมัน
เพิ่งจะมาถึงนครมหาสันติเพียงชั่วครู่ กลับต้องสังเวยชีวิตศิษย์พี่ศิษย์น้อง
ร่วมสำนักไปคนหนึ่ง

เป็นการเริ่มต้นที่เลวร้ายยิ่ง!

“สตรีนางนั้นใช้พลังเทพ” หลินเขียนกล่าวด้วยสีหน้าสงบเยือกเย็น
“นางสมควรมาเพื่อหลักศิลามหาสันติเช่นกัน ทุกคนระมัดระวังให้มาก
ก่อนที่หอสมบัติมหาสันติจะปรากฏขึ้น อย่าได้เปิดเผยตัวตนเป็นอันขาด”

“ทราบแล้ว!” ทุกผู้คนรับคำอย่างพร้อมเพรียง แต่เห็นได้ชัดว่าขวัญ
กำลังใจของพวกมันตกต่ำไม่น้อย

หลินเขียนไม่มองหน้าพวกมัน เพียงกล่าวร่ำรำพึงกับตัวเอง “ภารกิจ
ครั้งนี้ทั้งยากลำบากและอันตรายยิ่ง กระทั่งข้ายังไม่มีเชื่อมั่นว่าจะทำ
สำเร็จ แต่หลายพันปีแห่งความรุ่งโรจน์ของคุณหลุนเรา ล้วนแลกมาด้วย
เลือดเนื้อและชีวิตของบรรพชนเรานับไม่ถ้วน บัดนี้โลกถึงครากลียุค พวก

เจ้าควรทราบว่าช่วงเวลาไม่กี่สิบปีนี้ จะเป็นตัวกำหนดโชคชะตาของอีก พันปีนับจากนี้!”

จากนั้นมันกวาดตามองไล่ไปที่ละคน ในใบหน้าเฉื่อยชาไร้อารมณ์ ของมัน แผงไว้ด้วยอำนาจบารมีของบุคคลอันดับหนึ่งในบรรดาศิษย์รุ่น หลังแห่งคุณหลุน

“ในเรื่องที่จะกำหนดโชคชะตาของคุณหลุน พวกเราจะย่อท้อได้ อย่างไร?”

ทุกผู้คนสีหน้าค่อยๆ กลายเป็นเต็ดเตี่ยวมันคง พวกมันส่วนใหญ่เกิดที่ คุณหลุน เติบโตใหญ่ในคุณหลุน มีความรู้สึกต่อคุณหลุนอย่างลึกซึ้ง ครอบครั ของพวกมันก็อยู่ที่คุณหลุน ชีวิตของพวกมันล้วนผูกพันกับคุณหลุนอย่างลึก ล้ำ

คนผู้หนึ่งพลันกล่าวด้วยเสียงลึกลับ “ถูกของศิษย์พี่ใหญ่ พวกเราแม่ตาย ตก ก็ยังจะได้กลับคืนสู่สุสานกระบี่แห่งคุณหลุน!”

“คนของคุณหลุนเรา เคยหวาดกลัวอสูรปิศาจด้วยรึ?”

“อย่างมากก็เปิดศึกมหาสงครามพันปีอีกรอบเท่านั้น!”

หลินเชียนไม่เอ่ยคำใด ขวัญกำลังใจของกลุ่มเพิ่มสูงขึ้นมาก สายตา ของทุกผู้คนกลับกลายเป็นเต็ดเตี่ยวแน่นแนวกว่าเดิม มาตรการนี้ผู้ที่ได้รับ การเลือกเฟ้น ล้วนเป็นยอดฝีมือด้านหยวนอิงรุ่นใหม่ที่ทั้งสิ้น ทุกผู้คนมีใจ กระบี่อันกล้าแกร่ง เต็มไปด้วยจิตวิญญาณการต่อสู้

รองจันส์มเสียงพลุ่งพล่านใจค่อย ๆ สงบลง หลินเชียนกล่าวด้วย รอยยิ้มน้อย ๆ “อย่ากังวลไปเลย ต่อให้คนเหล่านั้นจดจำเราออก ก็ยังไม่

ถึงกับเลวร้ายอันใด นครมหาสันติรวบรวมไว้ด้วยชุมกำลังปิศาจหลายฝ่าย ความซับซ้อนของสถานการณ์ในที่นี้ สุดที่ผู้ใดจะคาดคิดได้ ปิศาจเหล่านี้ ล้วนมีแผนการของตน เฝ้าระวังสงสัยผู้อื่น มีหน้าซำยังมีคนลอบก่อวน คลื่นลมจากในเงามืด เพื่อกวนน้ำให้ขุ่น เราเองเป็นเพียงหนึ่งในชุมกำลัง มากมายของนครมหาสันติ บางคนอาจหวาดระแวงในตัวตนของเรา แต่ก็มี คนที่คาดหวังให้พวกเราเข้ามาก่อวนสถานการณ์เช่นกัน เพื่อที่จะได้เปิด โอกาสให้พวกมันจับปลาตอนน้ำขุ่นได้”

ทุกผู้คนพอฟัง ล้วนพยักหน้าเห็นพ้อง

“ดังนั้นเราจะไม่เปลี่ยนแผนการ” หลินเขียนสรุป ดวงตาเต็มไปด้วย ความเชื่อมั่น

บรรดาองค์กรยักษ์ดาวสวรรค์อยู่ในอารมณ์เดือดดาลทะยานฟ้า พาหนะ ปิศาจทั้งหมดของพวกมันที่อยู่ในคอกม้าล้วนสูญหายไป สิ่งที่ชวนให้คลุ้ม คลั่งยิ่งไปกว่านั้น คือบริเวณคอกสัตว์ไม่มีร่องรอยการต่อสู้แม้แต่น้อย

โซ่วผิงสีหน้าดำคล้ำ มีคนลอบเข้ามาขโมยพาหนะปิศาจทั้งหมดของ พวกมันไป เรื่องบัดซบเช่นนี้ถึงกับเกิดขึ้นภายใต้ปลายจมูกของมัน

คุณหนูไม่ได้ตำหนิอันใด แต่โซ่วผิงรู้สึกอับอายขายหน้าจนแทบคิดหา รอยแตกบนพื้นมุดศีรษะลงไปซ่อน ในลานบ้านส่วนอื่นไม่มีเหตุการณ์ เช่นนี้เกิดขึ้น มีเพียงพาหนะปิศาจของพวกมันที่ถูกขโมยไป!

ช่างน่าอัปยศอดสู! อา อัปยศอดสูเหลือเกิน!

เหล่าองค์กรรักษาดาวสวรรค์เดิมทีก็ถูกเคี่ยวเข็ญให้ฝึกปรืออย่างหนัก หนาสาหัสอยู่แล้ว เวลานี้ยังมาเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นอีก โชวผิงผู้เคยทรนงตน ไหนเลยจะทานทนรับได้?

บรรดาองค์กรรักษาดาวสวรรค์ที่น่าสงสาร เพียงเพราะจอมตะกละผู้หนึ่ง ต้องมาถูกโชวผิงเคี่ยวเข็ญทรมานจนแทบล้มประดาตาย แต่ผู้ร้ายตัวจริงได้ลี้มเลือนเรื่องนี้ไปสิ้นตั้งแต่แรกแล้ว

“นี่ก็เป็นส่วนหนึ่งในแผนการของเจ้าหรือ?” หนานเหมินเสวียจับจ้อง คนที่อยู่ตรงหน้าอย่างเย็นชา

บุรุษผู้นั้นสั่นศีรษะ “นี่ไม่ใช่ฝีมือของเรา”

“ข้าไม่เชื่อ” หนานเหมินเสวียกล่าวเสียงเย็นอย่างไม่ไว้หน้า “ความร่วมมือของเราจบสิ้นเพียงเท่านี้ ข้าข้องใจในความจริงใจของเจ้าเสียจริง ๆ”

บุรุษผู้นั้นสีหน้าไม่เปลี่ยน มันเพียงสั่นศีรษะ พลาทกล่าว “นี่ไม่ใช่ฝีมือ เราจริง ๆ เราส่งคนไปคร่ากุมเชียวม่อเกอ แต่กลับพลาดทำถูกมันฆ่าตาย ส่วนเรื่องที่คนของมันหายสาบสูญไปไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา ทางเราเอง ก็กำลังเร่งสืบสวนเช่นกัน แต่ยังไม่มีย່อรอยเบาะแสดันใด”

หนานเหมินเสวียเพ่งมองคนผู้นั้นตาเขม็ง เห็นอีกฝ่ายหน้าไม่เปลี่ยนสี มันค่อยเชื่อว่าอีกฝ่ายบอกความจริง

“เวลานี้เบาะแสดันหมดล้วนขึ้นมาที่ข้า” หนานเหมินเสวียกล่าวอย่าง เย็นชา “อย่าได้บอกต่อข้าว่าเจ้าไม่มีแผนการถัดไป”

“เราย่อมต้องมี” บุรุษนั้นกล่าวเสียงหนัก ๆ “บัดนี้เรามั่นใจเต็มร้อยว่าเชียวม่อเกอเป็นกุญสำคัญดอกนั้น อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่มีเพียงเราที่ตระหนัก ผู้อื่นอีกหลายคนก็สมควรคิดได้เช่นกัน”

หนานเหมินเสวียรับฟังอย่างเจียบเจียบ ไม่กล่าวคำใด

“เวลานี้ สายตาทุกคู่กำลังมองไปยังเชียวม่อเกอ ขอเพียงเราไม่มุ่งเป้าไปที่มัน ก็จะไม่มีผู้ใดหันมาสนใจเรา” บุรุษนั้นแยกแยะอย่างเยือกเย็น “บึงน้ำในนครมหาสันติเริ่มจะขุ่นขึ้นมาแล้ว”

ทันใดนั้นมันแย้มยิ้มอย่างฉับพลัน “ในเมื่อพวกมันล้วนพากันจ้องมองเชียวม่อเกอ ดังนั้นเราจะหันไปเสาะหากุญแจอีกดอกหนึ่งของหอสมบัติมหาสันติแทน”

“หรือว่าเจ้าล่วงรู้ว่ากุญแจอยู่กับผู้ใด?” หนานเหมินเสวียตื่นตะลึง

“ยังไม่” บุรุษนั้นยิ้มเล็กน้อย “แต่เรามีเป้าหมายอยู่แล้วจำนวนหนึ่ง”

หนานเหมินเสวียจ้องมองฝ่ายตรงข้ามนิ่ง ๆ จากนั้นพลันถามว่า “แล้วหลังจากนี้ ยังต้องให้ข้าทำอะไร?”

“แน่นอน!” บุรุษนั้นมีสีหน้าพอกพองใจ “เจ้าเป็นส่วนสำคัญในแผนการของเรา”

จากนั้นมันกระซิบบอกเล่าแผนการต่อหนานเหมินเสวียด้วยเสียงเบาต่ำ

หนานเหมินเสวียยังรับฟัง ดวงตายังเป็นประกายเจิดจ้า บางครั้งยังผงกศีรษะรับ แผนการของอีกฝ่ายช่างลึกล้ำน่าดูชมเสียจริง

แต่ว่า... ..

รองนอีกฝ่ายบอกเล่าแผนการแล้วเสร็จ หนานเหมินเสวียค่อยมองตาอีกฝ่ายอย่างยิ้มแย้ม “เป็นแผนการที่ยอดเยี่ยมนัก! แต่ว่า... ข้าต้องการถุงน้ำดีหัวใจเพลิง”

ฝ่ายตรงข้ามขมวดคิ้วจับ “ขอเพียงเจ้าทำตามแผนการสำเร็จ... ..”

หนานเหมินเสวียสั่นศีรษะตัดบท “ข้าต้องการ เดียวนี้!”

อีกฝ่ายสีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย “นี่เป็นไปได้!”

“เจ้าแน่ใจรึ?” หนานเหมินเสวียส่ายยิ้มพลาংกล่าว “แผนการของเจ้าแม้ฉลาดปราดเปรื่อง แต่หากมีข้อผิดพลาดสักเล็กน้อย แผนทั้งหมดจะพังครืนลงทันที หลายขั้นตอนยังเกี่ยวข้องกับข้า ข้าเป็นชิ้นส่วนที่สำคัญยิ่งในแผนการของเจ้า”

“คิดกลับคำพูดเอาตอนนี้ไม่มีประโยชน์สำหรับเจ้า! เจ้าจะต้องเสียใจ!” ผู้อื่นใบหน้าดำทมะมิน แค้นเสียงลอดไรฟันออกมา

“ถุงน้ำดีหัวใจเพลิง หรือไม่ก็ปล่อยให้แผนการของเจ้าพังทลายไปเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่งเถอะ” หนานเหมินเสวียยังคงยิ้มยิ้ม “อ้อ จริงสิ ข้าเชื่อว่าเจ้าสามารถเห็นได้ชัดเจนเช่นกัน ว่ายามนี้ต่อให้เจ้าคิดล้มเลิกความร่วมมือก็หาใช่เรื่องง่ายดายไม่”

คนผู้นั้นใบหน้าขาวซีดในบัดดล

บทที่ 616 ห้องปากแตก

จ๋มม่อเตาะแหวนเล่นอยู่ในมือ ประกายฆ่าฟันแผ่ซ่านในดวงตา
คุณหลุน!

นี่ไม่ถึงจริง ๆ ว่าจะ是你หลุน!

แหวนวงนี้อ่าก๋ยนำมามอบให้แก่มัน จ๋มม่อประหลาดใจอยู่บ้าง แต่พอ
พลิกดูสิ่งของที่อยู๋ภายในแหวน มันก็ต้องตื่นตะลึงเมื่อพบว่าเจ้าของแหวน
เป็นชีวเจ๋อจากคุณหลุน มันสอบถามอ่าก๋ย แน่แน่นอนว่าอย่ามไม่ได้รับคำตอบ
รองมันซักถามจากเจ้าเฮยจินจอมตะกละ ค่อยล่วงรู้ว่เกิดเรื่องราวอันใด
ขึ้น

ที่แท้คุณหลุนมาเยือนถึงหน้าประตูบ้านมันแล้ว!

จ๋มม่อดวงตามีดมนเย็นชา สำหรับกับมัน คุณหลุนเป็นศัตรูคู่แค้นที่ไม่
ยินยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน!

ในแหวนมิตว่งนั้นมีสิ่งของดี ๆ มากมาย แต่สำหรับเสี่ยวม่อเก๋อใน
ปัจจุบัน นี่ไม่นับเป็นความมั่งคั่งอันใด

คุณหลุน!

จ๋มม่อแค้นหัวร่อเย็นเยือก ในเมื่อพวกเจ้าแสหาที่ตายมาถึงนครมหา
สันติด้วยตัวเอง ก็อย่าได้โทษว่ข้าเสี่ยวม่อเก๋อเป็นห้อยปากแตก เทียวปาว
ประกาศเรื่องของพวกเขาให้ผู้คนได้ทราบ!

... ..

จ้วมนั่งประจันหน้ากับชินกงจู่

ชินกงจู่มีบรรยากาศที่แตกต่างจากเสียดกงจู่อย่างสิ้นเชิง เสียดกงจู่เปี่ยมเสน่ห์เย้ายวนใจ ส่วนชินกงจู่สูงสง่า โอ้อำมาเผยและหยั่งซึ่งถึงจิตใจผู้คน

“ได้ข่าวคนของเจ้าบ้างแล้วหรือไม่?”

ประโยคแรกของชินกงจู่แลคมมาซึ่งความรู้สึกที่ดีจากจ้วม่อ เค้าความห่วงกังวลในสຸ່มเสียงของนาง บันดาลให้ผู้คนล่วงรู้ถึงความมีน้ำใจไมตรีของนาง

“ยังไม่มีข่าวคราวใด” จ้วม่อสั่นศีรษะ จากนั้นกล่าวอย่างซาบซึ้งใจ “ขอบคุณกงจู่ที่เป็นห่วง”

ชินกงจู่กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง “หากมีเรื่องใดให้ช่วยเหลือโปรดอย่าได้เกรงอกเกรงใจ ให้บอกมาตามตรง ชินอาจมีขีดความสามารถไม่มากนัก แต่หากสามารถช่วยเหลือได้ ชินจะไม่ปฏิเสธบอกปิดเป็นอันขาด”

รับฟังความจริงใจในสຸ່มเสียงของอีกฝ่าย จ้วม่อในใจอุ่นวาบขึ้นเล็กน้อย “ทราบแล้ว!”

ในทะเลแห่งจิตสำนึก เว่ยผู้ซึ่งปกติไม่ค่อยสะทกสะท้านต่อสิ่งใด ยามนี้สีหน้ามีแต่ความเหลือเชื่อ ร้องอุทานอย่างตื่นตระหนกประจวบพานผีสง “ชุดเกราะป้ายศิลาสุสาน!”

ชุดเกราะป้ายศิลาสุสาน?

จ้วม่องงงันวูบ ผ่านไปอีตใจใหญ่ ๆ ค่อยเข้าใจประโยคนี้ แทบร้องออกมาดัง ๆ

แต่ในไม่ช้า มันก็ตระหนักว่ายามนี้ตนเองอยู่ที่ใด ผืนระงับความตื่น
ตะลึงในใจ รีบซักถามในใจ “เว่ย ชุดเกราะป้ายศิลาสุสานอยู่ที่ใด?”

ในดวงตาสีโลหิตของภูเขาเองก็ทอแววตื่นตะลึงอย่างลึกล้ำ

“ในมุนั้น องค์กรักษเกราะหนักผู้นั้น ชุดเกราะที่มันสวมใส่คือชุด
เกราะป้ายศิลาสุสาน!” สัมผัสเสียงของเว่ยไม่หลงเหลือความสงบเยือกเย็น
เริ่มจะสั่นพร่าอยู่บ้าง

องค์กรักษเกราะหนัก?

จ้วม่อหันไปมององค์กรักษเกราะหนักที่อยู่ในมุด้านหลังชินกงจู่
ในทันที

ชุดเกราะป้ายศิลาสุสาน... ..

ชินกงจู่สังเกตเห็นร่องรอยผิดปกติบนใบหน้าของเซียวม่อเกอ จากนั้น
เผ้ามองสายตาของมันเลื่อนจากนางไปยังองค์กรักษของนางที่อยู่ด้านหลัง

“เซียวเซียนเซิงรู้จักเซี่ย¹¹ด้วยรี?” ชินกงจู่เอ่ยถามอย่างฉับพลัน

“เซี่ย?” จ้วม่อทวนคำตามสัญญาตญาณ จากนั้นค่อยรู้สึกตัวในทันที
รีบสั่นศีรษะ “ไม่ไม่ ไม่รู้จัก”

ชินกงจู่แยมยิ้มอ่อนหวาน “ข้าเห็นว่าเซียวเซียนเซิงดูท่าจะสนอก
สนใจในตัวเซี่ยเป็นอันมาก”

¹¹ เซี่ย - คิมหันต์

เมื่อตั้งสติได้ ปฏิบัติของจ๋วม่อก็กลายเป็นรวดเร็ว มันรีบกล่าวกลับ
เกลื่อนด้วยรอยยิ้มสัจย์ชื่อ “มิพิต ทุกวันนี้ยากจะพบเห็นปิศาจเกราะหนัก
ที่มีพลังฝึกปรือกล้าแข็งถึงเพียงนี้”

“อ้อ” ชิงกงจู่พยักหน้ารับรู้ คล้ายไม่ตั้งใจสงสัยอันใด นางหันเหหัว
เรื่องราว “เซียวเซียนเซิงอายุยังเยาว์วัย แต่กลับมีความสำเร็จอย่างน่า
อัศจรรย์ถึงเพียงนี้ เจ้าต้องมาจากครอบครัวที่มีชื่อเสียงเป็นแน่”

“กล่าวไปอาจทำให้กงจู่ผิดหวังแล้ว แต่จนกระทั่งถึงตอนนี้ ผู้น้อยยังไม่
เคยล่วงรู้ว่าครอบครัวของตัวเองเป็นใคร” จ๋วม่อกล่าวอย่างจนปัญญา
อยู่บ้าง แทบทุกคนล้วนต้องถามคำถามนี้ต่อมัน จนมันเริ่มจะชินชาอยู่บ้าง
จากนั้นลอบเหลือบมององครักษ์ผู้สวมเกราะป้ายศิลาสุสานที่มุมห้อง
พยายามระงับความกระหายใคร่รู้ในใจ

ชิงกงจู่ตกตะลึงเล็กน้อย นางยังมองออกว่าสีหน้าของเซียวม่อเกอดู
ไม่เหมือนว่าเสแสร้งแกล้งดัด

แต่สำหรับนางนี้นับเป็นข่าวดีประการหนึ่ง ยอดฝีมือที่ไม่มีข้อผูกมัด
ของตระกูลย่อมเกลี้ยกล่อมได้ง่ายดายกว่า นางกำลังไตร่ตรองว่าจะเริ่มเอ่ย
ปากอย่างไรดี แต่จ๋วม่อกลับชิงออกปากเสียก่อน “กงจู่ทราบเรื่องหอสมบัติ
มหาสันติที่เป็นเหตุให้ระยະนี้ผู้คนพากันบ้าคลั่งไปหมดหรือไม่?”

ชิงกงจู่ตอบคำถามตรงอย่างตั้งตัวไม่ทันอยู่บ้าง “นับว่าได้ยินได้ฟัง
มาไม่น้อย เซียวเซียนเซิงก็สนใจเรื่องนี้ด้วยรี?”

จ๋วม่อฝืนยิ้มเจื่อนขม “นี่มิใช่ข้าสนใจมัน แต่เป็นมันต่างหากที่มา
สนใจข้า” จากนั้นยกนิ้วชี้ขึ้นนับ “กงจู่ลองบอกมาเถอะ โลกนี้ยังมีหลัก

เหตุผลอยู่อีกหรือไม่ ข้าไม่เคยตอบแยะผู้ใด แต่ปัญหากลับวิ่งเข้ามาหาข้าเอง”

ไม่รอให้ชินกงจู้ได้เอ่ยปาก มันร้ายยาวราวกับตัดพ้อฟ้าดิน “ข้าเพียงไปดื่มสุราเป็นเพื่อนเสียกงจู้ไม่กี่อีก จากนั้นหนานเหมินเสวียก็โผล่ออกมาไล่ล่าข้า ข้าสู้สุดส่ำห์ลอบหลบหน้าออกมา แต่กลับถูกลอบทำร้ายบนท้องถนน แทบสูญเสียชีวิตน้อย ๆ ของข้าไป รอจนข้ากลับไปถึงที่พำนักอย่างยากลำบาก คนของข้ากลับหายสาบสูญไปโดยไร้ร่องรอย ถึงยามนี้ยังจับมือใครดมไม่ได้เสียด้วยซ้ำ นี่ยังไม่ได้กล่าวถึงว่าเมื่อวานนี้ กระทั่งคนจากคุณหลุนยังพยายามลอบเข้าไปในที่พักของข้า!”

ชินกงจู้ในที่สุดเผยสีหน้าตื่นตระหนกอย่างแท้จริง “คุณหลุน?”

จ้วม่อสีหน้าขมขื่น “ถูกแล้ว กงจู้! กระทั่งคุณหลุนยังมาร่วมวง ข้าไม่ทราบจะกล่าวว่าอะไรดีแล้ว!” แต่แล้วสั้มเสียงพลันดังขึ้น กล่าวด้วยสีหน้าเจ็บแค้น “ไม่ว่าผู้ใดมุ่งเป้าไปยังหอสมบัติมหาสันติ ข้าหาได้กังวลสนใจไม่ แต่ข้าในฐานะที่เป็นเผ่าปิตาจตนหนึ่ง หอสมบัติมหาสันติก็เป็นสมบัติของเผ่าปิตาจเรา ไม่ว่าผู้ใดในหมู่พวกเราได้รับสมบัติเหล่านั้นไป ข้าล้วนไม่สนใจ แต่ต้องไม่ใช่คุณหลุน! คุณหลุนเป็นตัวอะไร? พวกมันเป็นชีวเจ่อ! ศัตรูคู่แค้นของเรา! ถือสิทธิ์อันใดมุ่งเป้ามายังหอสมบัติมหาสันติของพวกเราด้วย?”

“ถูกแล้ว!” ชินกงจู้สีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา “นี่ไม่ถึงว่าคุณหลุนจะลอบวางแผนต่อสมบัติของเผ่าปิตาจเรา! นี่มันจะมากเกินไปแล้ว!”

“กงจู่กล่าวถูกต้อง!” จั้วม่อสู่มเชื้อไฟ “หอสมบัติมหาสันติเป็นสมบัติวิเศษซึ่งปรมาจารย์ซือจื่อหมิงเหลือทิ้งเอาไว้ให้แก่พวกเรา ปรมาจารย์ซือจื่อหมิงเป็นผู้อาวุโสของเผ่าปิศาจเรา มรดกตกทอดของท่านจะยินยอมให้ชีวเจ๋อมาแตะต้องได้อย่างไร? ข้าเป็นคนแรกที่ไม่ยอม!”

จากนั้นมันกล่าวด้วยสีหน้าซื่อสัตย์เที่ยงธรรม “ข้าทราบว่าคุณทุกคนพากันจับตามองข้า แม้ว่าข้าไม่ทราบว่าเป็นเหตุผลใด แต่เพื่อหอสมบัติมหาสันติของเผ่าปิศาจเรา ต่อให้ข้าต้องเสียสละตน ก็จะไม่ขมวดคิ้วนี้ว่หน้า แต่หากข้าต้องตกอยู่ในมือของชีวเจ๋อ ข้าขอสู้อย่างดี!”

ชินกงจู่รีบกล่าวปลอบโยน “เซียวเซียนเซิงอย่าได้ห่วงกังวลไปเลย นครมหาสันติเป็นดินแดนของพวกเราเผ่าปิศาจ ย่อมไม่ใช่สถานที่ที่ชีวเจ๋อจะสามารถล่วงล้ำเข้ามาได้! ข้าว่าทุกคนในเมืองมหาสันติล้วนต้องมีความคิดจุดเดียวกันนี้! เซียวเซียนเซิง ไม่ต้องวิตก ในเรื่องนี้พวกเราทุกคนล้วนเป็นฝ่ายเดียวกัน นั่นคือฝ่ายตรงข้ามกับพวกชีวเจ๋อ!”

เซิงเหลียนเอ๋อร์วันนี้ยอมติดตามมาเป็นองครักษ์ประจำตัว นางนั่งอยู่ด้านข้างค่อย ๆ จิบชาอย่างสบายอารมณ์ราวกับไม่ได้ยินอะไรเลย แต่ในดวงตาทอแววรีนเริงบันเทิงใจที่แทบจะมองไม่เห็น

“กงจู่ต้องรีบลงมือ!” จั้วม่อมีสีหน้าปานจะรำให้ “มองดูข้าเถอะเตี๋ยวนี้เวลานี้ข้าออกมาด้านนอก ยังต้องนำองครักษ์ติดตัวมาด้วย ข้าหวาดกลัวแทบตายแล้ว!”

ชินกงจู่ปลอบโยนมันอีกยกใหญ่

สนทนากันอีกไม่กี่คำ จั้วม่อก็นำเซิงเหลียนเอ๋อร์อำลากลับไป

ชินกงจู่ทอดสายตามองเงาร่างของจ้วม่อค้อย ๆ ลับหาย พลันเอ่ยปากว่า “เซี่ย มันคล้ายสนใจเจ้ามาก”

“อา” สัมผัสเสียงของเซี่ยดังลอดออกมาจากเกราะหนา ฟังไม่ออกว่ารู้สึกอย่างไร

“เจ้าเห็นว่าเป็นอย่างไร?” ชินกงจู่ถามอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ เซี่ยนิ่งเงียบงันอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะกล่าว “มีจริงมีลวง”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” ชินกงจู่แยมยิ้มจาง ๆ “ช่างไม่ทราบจริง ๆ หอสมบัติมหาสันติไฉนตกหลุมรักคนผู้นี้ ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็เหมือนอันธพาลน้อยผู้หนึ่งเสียมากกว่า”

เซี่ยนิ่งเงียบงัน ไม่ตอบคำ

ชินกงจู่คล้ายพึมพำกับตัวเอง “อย่างไรก็ตาม คุณหลุนนี่เหิมเกริมเกินไปแล้ว!”

นางพอกล่าวเช่นนั้น ดวงตาคู้งามพลันสาดประกายฆ่าฟัน

“เว่ย เจ้าบอกว่าคนผู้นั้นสวมชุดเกราะป้ายศิลาสุสานเช่นนั้นหรือ?” จ้วม่อพ้อออกมาได้ ก็รีบถามเว่ยทันที

“อา” เว่ยสีหน้ากลับเป็นปกติ ไม่หลงเหลือร่องรอยเสียกิริยาเหมือนเช่นเมื่อสักครู่อีก

“ชุดเกราะป้ายศิลาสุสานมิใช่ว่าล้มหายตายจากไปหมดสิ้นแล้วหรือ?” จ้วม่อถามอย่างสงสัยใคร่รู้ “ข้ายังเข้าใจว่านอกจากเจ้าแล้ว ก็ไม่มีชุดเกราะป้ายศิลาสุสานอื่นอีก ที่แท้ถึงกับมีคนอื่นอยู่ด้วยจริง ๆ!”

“ข้าเองก็เข้าใจว่าไม่มีหลงเหลืออีกแล้วเช่นกัน” เว่ยเหลือบตามอง จั้วม่อ “เจ้าต้องระมัดระวังให้มาก ชุดเกราะป้ายศิลาสุสานที่ผ่านการสืบทอดอย่างสมบูรณ์มีพลังร้ายกาจยิ่ง”

“ร้ายกาจปานใด?” จั้วม่อขบคิด แล้วซักถามขอความกระจ่าง

“แก่นแท้ของชุดเกราะป้ายศิลาสุสานคือการเสียสละตน” เว่ยกล่าวอย่างเยือกเย็น “ชุดเกราะป้ายศิลาสุสานทุกชุดล้วนมีวิญญาณเกราะซึ่งผ่านการสละตนสิ่งสู่อยู่ภายใน ในยุคบรรพกาล นี่เป็นพิธีเช่นสรวงศึกสงครามประเภทหนึ่ง ทั้งยังเป็นพิธีที่ยากลำบากที่สุด เนื่องจากมีการเช่นสรวงเพียงรูปแบบเดียวเท่านั้น นั่นคือเสียสละตนเอง แต่ผลตอบแทนที่ได้รับก็มากมายมหาศาล ชุดเกราะป้ายศิลาสุสานหากมิใช่มีพลังอันยิ่งใหญ่ไพศาล ก็มีพลังพิเศษเฉพาะที่ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือน อย่างไรก็ตาม ข้อได้เปรียบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของชุดเกราะป้ายศิลาสุสานก็คือวิญญาณเกราะ วิญญาณเกราะคงอยู่เนิ่นนานเหนือกาลเวลา ยากจะดับสลายไป ยังคงอยู่นานเท่าใด มันก็จะยิ่งเรียนรู้สรรพวิชาความรู้มากมายเท่านั้น กลายเป็นยิ่งแข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ อีกทั้งภูมิปัญญาความรู้ที่สามารถถ่ายทอดต่อไปก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ”

จั้วม่อเงยบกริบ มันทราบตราว่าข้อได้เปรียบนี้หมายความว่าอย่างไร ตัวมันที่มีทุกวันนี้ได้ ยังมีใช้เพราะสรรพวิชาความรู้ที่ถ่ายทอดมาจากผู้เฒ่ากับเว่ยหรงหรือ?

“แต่ทว่า ทุกหนึ่งพันปีวิญญาณเกราะของชุดเกราะป้ายศิลาสุสานจะต้องผ่านการทดสอบของสวรรค์ครั้งหนึ่ง พวกมันหากผ่านมาได้ จะยัง

อยู่รอดต่อไป แต่หากล้มเหลว พวกมันจะสลายหายไป” เว่ยกล่าวแผ่วเบา “วิญญาณเกราะที่สามารถอยู่รอดมาได้จนถึงตอนนี้มีเพียงความหมายเดียว นั่นคือพวกมันล้วนเป็นวิญญาณเกราะอันกล้าแกร่งเกรียงไกร หรือกล่าวอีกทางหนึ่งก็คือ มีเพียงวิญญาณเกราะที่กล้าแกร่งเกรียงไกร จึงยังคงอยู่รอดมาได้จนถึงทุกวันนี้”

“กระทั่งร้ายกาจกว่าเจ้าอีกหรือ?” จั้วม่อแทบไม่อยากจะเชื่อ

“มันยอมรับการสืบทอด แต่เจ้าไม่ได้ยอมรับ” เว่ยชายตามองจั้วม่อ “ในพิธีสืบทอดชุดเกราะป้ายศิลาสุสาน นอกเหนือจากภูมิปัญญาความรู้ ยังมีพลังอำนาจที่มอบให้อีกด้วย พลังฤทธิ์แห่งชุดเกราะป้ายศิลาสุสาน! มันยิ่งใหญ่ไพศาลเกินกว่านี้เจ้าจะคาดคิดได้!”

ผุเยาแค้นเสียงชัดอย่างเย็นชา “เจ้าต้องจดจำไว้ ว่าในโลกนี้มีเพียงการแลกเปลี่ยนที่เท่าเทียมกันเท่านั้น หากได้มีสิ่งดี ๆ ที่ได้เปล่าไม่ พลังที่สืบทอดกันมาไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้ครอบครอง ชุดเกราะป้ายศิลาสุสานอันใด นี่เป็นเพียงหลุมพรางกลอุบายที่ใช้พลังเป็นเหยื่อล่อ!”

“ที่เจ้าว่ามาก็มิใช่ว่าจะไม่ถูกต้อง” เว่ยกล่าวอย่างยื้มยั้ม “มันเป็นเพียงหลุมพรางกลอุบายเท่านั้น แต่กลับเป็นหลุมพรางที่ผู้คนมากมายยินดีกระโดดลงมา!”

เห็นทั้งคู่เริ่มจะประหม่อกันอีกรอบ จั้วม่อรีบขัดจังหวะ “เช่นนั้นองค์รัชชของชินกงจู่มีฝีมือระดับใด?”

“เจ้าไม่ไปต่อแถมมันจะดีที่สุด” ผุเยาเตือน

“เจ้าลองดูก็จะรู้เอง” เว่ยกล่าวด้วยรอยยั้ม

สองคำตอบเป็นตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง เตือนจ้วม่อให้ตระหนักใน
ระดับพลังฝีมือของคนผู้นั้นทันที แน่แน่นอนว่ายังไม่ใช่ว่าสิ่งที่มีมันจะต่อกรได้

มันเพียงอยากรู้เรื่องชุดเกราะป้ายศิลาสุสานเท่านั้น มิหนำซ้ำมันกับ
ชินกงจู่มีใช้ศัตรูคู่แค้น ย่อมไม่มีเรื่องให้มันต้องต่อกรเป็นเชี้ยผู้นั้นอยู่แล้ว
ยิ่งไปกว่านั้น ชินกงจู่มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง นางจะมีสุดยอดฝีมือสักคนเฝ้า
คุ้มครอง ก็ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาอย่างยิ่ง

เมื่อหวนนึกถึงการเปิดโปงคุณหลุนในวันนี้ จ้วม่อรู้สึกเบิกบานใจเป็น
ที่สุด

เรื่องที่คุณหลุนมุ่งเป้ามายังหอสมบัติมหาสันติ หากไม่มีใครป่าวร้อง
ออกไป จ้วม่อคาดคิดว่าหลายคนอาจยอมล้มตายข้างหนึ่ง หลับตาข้างหนึ่ง
แต่เมื่อเรื่องราวถูกเปิดโปงออกมา ไม่ว่าชุมกำลังฝ่ายใด ย่อมต้องมีท่าที
สอดคล้องกันอย่างน่าแปลกใจ

จ้วม่อพอออกมาจากตำหนักของชินกงจู่ มันก็เร่งไปยังตำหนักของ
หว่านกงจู่เป็นลำดับถัดไป จากนั้นมันก็เล่าเรื่องของคุณหลุนให้ฝ่ายของ
หว่านกงจู่ฟังอีกรอบ ปฏิกริยาตอบสนองของหว่านกงจู่เป็นเช่นเดียวกัน
กับชินกงจู่ มิหนำซ้ำยังพิโรธโกรธกริ้วเป็นการใหญ่

จากนั้นจ้วม่อไปพบซือเยวี่อื่กับหลันเทียนหลงตามลำดับ

ในไม่ช้า ชุมกำลังหลักทุกแห่งในเมืองต่างก็ล่วงรู้ ว่าเซียวม่อเกอถูก
คนของคุณหลุนลอบจู่โจม

ในคำคิณนั้น ซือเยวี่อื่เชื้อเชิญเหล่าชุมกำลังหลักๆ ในนครมหาสันติ
มาร่วมหารือวิธีรับมือคุณหลุนอย่างเร่งด่วน

ชื่อเสียงของคุณหลุนยิ่งใหญ่คับฟ้า ไม่มีผู้ใดในแดนปิศาจไม่รู้จักพวกมัน ชุมกำลังต่างๆ ในเมือง โดยมีซือเยวี่อี่เป็นผู้นำ ล้วนทราบแก้ไขว่ายามนี้คุณหลุนจึงเป็นศัตรูตัวฉกาจที่สุดของพวกมัน

คุณหลุนมีฐานกำลังกล้าแข็งสุดหยั่งถึง พวกมันเมื่อกำลังส่งคนมายังนครมหาสันติ ผู้มาย่อมต้องเป็นยอดฝีมือทั้งหมด

นครมหาสันติแม้เต็มไปด้วยยอดฝีมือ แต่ยอดฝีมือที่แท้จริงของชุมกำลังแต่ละฝ่ายหาได้ประจำอยู่ที่นี้ไม่ เมื่อต้องเผชิญหน้ากับศัตรูที่แข็งแกร่งที่สุดในใต้หล้าเช่นคุณหลุน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีเชื่อมั่น แต่พวกมันมีความเข้าใจอย่างชัดเจนว่าหากไม่จัดการกับคุณหลุนก่อน ชุมกำลังเผ่าปิศาจไม่ว่าฝ่ายใด เกรงว่าคงไม่อาจฉกฉวยผลประโยชน์จากหอสถบัตินครมหาสันติได้

หลินเชียนร่อยพันไม่คิด ไม่คิดว่าจ้าวม่อจะจัดเตรียมความประหลาดใจครั้งยิ่งใหญ่ไว้รอทำมันเรียบร้อยแล้ว!

ตำหนักมหาสันติ

ชื่อเยวี่อี้สีหน้าขริบเคร่ง ยากนักที่จะได้เห็นสีหน้าเช่นนี้บนใบหน้าของเฉิงจู่ ผู้ซึ่งปกติอ่อนโยนเยือกเย็น บรรยากาศภายในห้องเหม็นตึงเครียด

“ข้าทราบดีว่าหลายท่านมาเพื่อหอสมบัติมหาสันติ และข้าไม่สนใจว่าสมบัติวิเศษจะตกไปอยู่ในมือของท่านใด เหล่าชื่อของข้าเคยกล่าวไว้ว่าทุกสิ่งขึ้นอยู่กับโชคความ แต่ทว่าข้าไม่เคยคาดคิด ว่ากระทั่งเขียนกระบี่แห่งคุณหลุนยังแฝงตัวเข้ามาในนครมหาสันติด้วย นี่ทำให้ข้าตื่นตกใจไม่น้อย”

ลุ่มเสียงของชื่อเยวี่อี้ก้องกังวานไปทั่วห้องโถงอันกว้างใหญ่ ทุกผู้คน que เข้าร่วมตั้งใจรับฟังอย่างจดจ่อ หลายคนยังมีสีหน้าตื่นตะลึงอยู่บ้าง ชื่อเยวี่อี้เป็นศิษย์ของชื่อจื่อหมิง เป็นผู้สืบทอดโดยชอบธรรมของหอสมบัติมหาสันติ ดังนั้นพอฟังว่ามันไม่แยแสสนใจว่าสมบัติวิเศษจะตกอยู่ในมือผู้ใด จึงอดแตกตื่นประหลาดใจไม่ได้

“หอสมบัติมหาสันติ ถือเป็นผลงานแห่งความพากเพียรพยายามชั่วชีวิตของเหล่าชื่อของข้า ข้าเชื่อว่าไม่มีผู้ใดยินยอมเห็นมันไปจบลง在手ของชีวเจ๋อได้ วันนี้ข้าเชื้อเชิญทุกท่านมารวมตัวกัน ก็เพื่อหารือแผนการที่จะกำจัดเหล่าชีวเจ๋อที่ลอบเข้ามาในนครมหาสันติ บัดนี้ข้าต้องเรียนบอก

กับทุกท่านตามตรง ว่าไม่ใช่แค่เพียงคุณหลุนเท่านั้นที่แทรกซึมเข้ามาใน
นครมหาสันติแล้ว แต่สี่มหาสำนักชีวเจ่อ ล้วนมากันพร้อมหน้าพร้อมตา!”

“นครมหาสันติเป็นของใคร? นครมหาสันติเป็นของพวกเราเผ่า
ปิตาจ! แล้วหอสมบัติมหาสันติเป็นของผู้ใดเล่า? หอสมบัติมหาสันติย่อม
ต้องเป็นของพวกเราเผ่าปิตาจ!”

ถ้อยคำของซือเยวี่อี้เกร่งกร้าวแน่นแนดดุจเหล็กกล้า

ผู้คนล้วนเห็นพ้องต้องกัน ผูกชนเต็มไปด้วยความเดือดดาล

การตัดสินใจเป็นไปอย่างรวดเร็ว พวกมันก่อตั้งกองกำลังยอดฝีมือ
กลุ่มใหญ่ขึ้นมาขบวนหนึ่ง เพื่อจัดการกับเหล่าชีวเจ่อที่นำโดยคุณหลุน ผู้
บัญชาการกองกำลังยอดฝีมือนี้มอบให้เป็นหน้าที่ของเสียดงจู่

ซือเยวี่อี้เป็นผู้เสนอชื่อของนาง และนางได้รับการสนับสนุนอย่าง
ท่วมท้นจากทุกคน เสียดงจู่รอบรู้ทรงภูมิปัญญา ทั้งยังกลอกกลิ้งมากเล่ห์
มีหน้าซ้ำนางเองก็เป็นตัวแทนของตระกูลอานเหว่ย นับเป็นผู้บัญชาการที่
เหมาะสมมากที่สุด

แผนการที่ไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ เปิดฉากขึ้นอย่างเงียบ
เชียบ

พวกมันยังคงไม่ทราบข่าวคราวของพวกอาเหวิน นี่ทำให้จ้วม่อกลัด
กลุ่มรุ่มร้อนเป็นอันมาก

“ต้าเหริน ชีเตี่ยวอวี๋ขอเข้าพบ!” องค์รักษ์ผู้หนึ่งเข้ามารายงาน

จ้วม่อองงันวูบ ชีเตี่ยวอวี๋? คนผู้นี้มาเยือนมันด้วยเรื่องอันใด?

มันหันไปมองเชิงเหลียนเออร์ตามสัญญาตามสัญญา แต่เชิงเหลียนเออร์
สั้นศีรษะ “ข้าก็ไม่รู้”

มันขบคิดแวบหนึ่ง จากนั้นร้องบอก “เชิญมันเข้ามา”

ฉวยโอกาสนี้ จั้วม่อถามผู้เฒ่าในทะเลแห่งจิตสำนึก “ผู้เฒ่าผู้นี้มาทำ
อะไร?”

“สมควรมาเสาะหาผู้ร่วมมือ” ผู้เฒ่ากล่าวเสียงขรมเคร่ง “แต่ไม่ว่ามัน
จะมาทำอะไร เจ้าก็ไม่เห็นว่ามีสิ่งใดให้ต้องกังวล”

จั้วม่อลองขบคิดดู พบว่าคำพูดนี้กล่าวไม่ผิด ต่อให้ซีเตียวอวี๋คิดใช้
กำลัง แต่หากเป็นในเคหะสถานแห่งนี้ จั้วม่อย่อมสามารถสยบอีกฝ่ายได้
อย่างราบคาบ อาศัยอาภุ่กับเชิงเหลียนเออร์สองผู้ช่วยชั้นเลิศที่สุด รวม
กับตัวมันเอง ฝ่ายมันก็มีกันตั้งสามคน จั้วม่อจึงไม่เชื่อว่าพวกมันไม่
สามารถหุบตีซีเตียวอวี๋จนบี้แบนติดพื้นได้

มันเหลือบมองเว่ยแวบหนึ่ง เว่ยนับตั้งแต่พบเห็นชุดเกราะป้ายศิลา
สุสานเมื่อคราวที่แล้ว ก็เอาแต่จมอยู่ในความเงิบ จั้วม่อคาดเดาว่าเว่ย
อาจกำลังหวนรำลึกถึงอดีตที่ผ่านเลย หรือบางทีหลังจากพบเจอตัวตน
ประเภทเดียวกันกับมัน ใช้กระทบอารมณ์ความรู้สึกอย่างรุนแรงหรือไม่?

จั้วม่อไม่ทราบจะปลอกโยนเว่ยอย่างไร

สำหรับเรื่องนี้มันเห็นว่าผู้เฒ่ากล่าวถูกต้อง ตัวมันเองไม่มีความสนใจ
ในชุดเกราะป้ายศิลาแม้แต่น้อย มันแม้ไม่ทราบแน่ชัด ว่ามีข้อจำกัดใดบ้าง
ที่ชุดเกราะป้ายศิลาสุสานจะผูกมัดไว้บนร่างและวิญญาณของมัน แต่เป็น
ที่แน่ใจได้ว่าต้องมีข้อผูกมัดมากมายหลายประการ

มันไม่ชอบชอบข้อผูกมัด

แม้ว่าชุดเกราะจะสามารถมอบพลังอันยิ่งใหญ่ไพศาลให้แก่มัน มันก็ไม่คิดเหลือบแล

ในไม่ช้ามันก็เห็นซีเตียวอวี กล่าวได้ว่าซีเตียวอวีผู้นี้มีรูปโฉมที่ยากจะหาผู้ใดทัดเทียมจริง ๆ ภายใต้ชุดยาวสีขาวราวหิมะ คนหล่อเหลาสองสง่าเป็นพิเศษ ให้ความรู้สึกชวนตะลึงลานประการหนึ่ง

“พี่ซียังคงหล่อเหลาน่าดูจุใจเดิม!” จั้วม่อเอ๋ยทักทายอย่างเสสสรัง

“ข้าต้องการทำข้อตกลง” ซีเตียวอวีไม่กล่าวมากความ ตรงเข้าประเด็นในทันที

“ข้อตกลงอันใด?” จั้วม่อก็คร้านจะเสสสรังแกล้งดัดอีก ย้อนถามตรง ๆ เช่นกัน

ซีเตียวอวีจึงมองจั้วม่อด้วยดวงตากระจ่างต้งดวงดาว กล่าวอย่างไม่รีรอว่า “ข้าจะช่วยเจ้า ส่วนเจ้ามอบต้องเคล็ดความบนหลักศีลาภายในหอสมบัติฉบับคัดลอกให้แก่ข้า”

คราวนี้ถึงรอบให้จั้วม่อประหลาดใจเล็กน้อย มันมองหน้าอีกฝ่าย ถามอย่างขบขันว่า “แล้วเจ้าจะแน่ใจได้อย่างไร ว่าข้าสามารถเข้าสู่หอสมบัติมหาสันติ”

“ไม่ใช่ว่าเจ้าสามารถ แต่เจ้าเป็นคนที่มีโอกาสมากที่สุด” ซีเตียวอวีอธิบาย

จั้วม่อพอเข้าใจอยู่บ้าง มันแหยมยิ้มพลาบกล่าว “เช่นนั้นเจ้าสามารถช่วยเหลือข้าอย่างไร?”

“ข้าสามารถคุ้มครองชีวิตเจ้า” ซีเตียววี่กล่าว

จ้วม่อจ้องมองซีเตียววี่อยู่ชั่วอึดใจ จากนั้นแหงนหน้าหัวร่อดังสนั่น “เจ้าใช้ล้อเล่นหรือไม่? คุ้มครองข้า? เจ้าสามารถโค่นนางลงหรือไม่?” มันชี้ไปทางเชิงเทียนเออร์ผู้กำลังนั่งจิบชาอย่างสบายอารมณ์อยู่ด้านข้าง เชิงเทียนเออร์เพียงสนใจแต่ถ้วยชาในมือนาง กระทั่งตายังไม่กะพริบ ราวกับว่าตรงหน้านางร้างไร้ผู้คน มีเพียงอากาศธาตุอันน่ารื่นรมย์เท่านั้น

ซีเตียววี่เหลือบมองเชิงเทียนเออร์ “พวกเราฝีมือคู่คี่กำลังกัน”

จากนั้นจ้วม่อชี้ไปที่อาคุย “แล้วนางเล่า?”

อาคุยไม่มีปฏิกิริยาใด ส่วนที่ด้านข้างนาง เป็นเจ้าจอมตะกละทหาร ยันต์ทองคำดำ มันลืมหันตาควาดมองซีเตียววี่อย่างเกียจคร้านแวบหนึ่ง จากนั้นหลับตาลงตามเดิม สีหน้าผ่อนคลายสบายอารมณ์

ซีเตียววี่ก็กวาดตามองทหารยันต์ทองคำดำแวบหนึ่งเช่นกัน พอเห็นท่าทางถนัดดีของอีกฝ่าย ต้องหันตาคะตุกฐบ “สมควรมีฝีมือคู่คี่กำลังกัน”

“นั่นปะไร หากเจ้ามีพลังฝีมือสูงล้ำหาผู้ใดเทียบได้ ข้าทำข้อตกลงกับเจ้าย่อมเป็นเรื่องอันประเสริฐ แต่เจ้ากระทั้งความมั่นใจในการเอาชนะพวกนางสักคนยังไม่มี แม้ว่าข้าอยากตกลงการค้ากับเจ้า แต่ดูเหมือนไม่อาจได้ราคาที่สมน้ำสมเนื้อ” จ้วม่อกล่าวด้วยสีหน้าเสียอกเสียใจ “ข้าเมื่อมียอดฝีมือสองคนอยู่ข้างกายตั้งแต่แรก แม้ว่าเพิ่มมาอีกคนหนึ่ง อาจสามารถช่วยเพิ่มขุมกำลังของข้า แต่ก็ไม่ถึงกับก้าวขึ้นสู่ระดับชั้นใหม่ ยิ่งไปกว่านั้น อย่าลืมนะข้าอยากจะได้ใจเจ้าได้ เจ้าเรียกร้องมากเกินไป แต่จ่ายออกมาน้อยเกินไป ข้าเชื่อว่าเมื่อไม่เคยทำการค้าขาดทุนมาก่อน”

“ข้ามีข่าวสาร” ซี้เตียววี่ฝืนระงับใจให้สงบเยือกเย็น

จ้วม่อกลับทำท่าแบสองมือ “แต่เจ้าไม่ใช่คนเดียวที่มีข่าวสาร ขณะที่ตัวข้ามีเพียงคนเดียว”

ประโยคสุดท้ายของจ้วม่อกล่าวแฝงความนัยอันลึกล้ำ แรกเริ่มเดิมทีมันเพียงต้องการพาตัวออกห่างจากมรสุมอันสับสนยุ่งเหยิงโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ นึกไม่ถึงว่าพวกอาเหวินกลับหายสาบสูญไป บีบบังคับให้มันต้องจำยอมนั่งอยู่ท่ามกลางพายุ และนับตั้งแต่มันตระหนักว่าตัวมันเองกลับกลายเป็นกุญแจสำคัญในการเข้าสู่หอสถบัตินมหาสันติ มันก็เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งทันที ว่าเป็นโอกาสทำกำไรก้อนโต!

ธุรกิจการค้าประเภทใดทำกำไรได้ง่ายดายที่สุด? แน่نونว่าต้องเป็นธุรกิจการค้าที่ท้านผูกขาดแต่เพียงผู้เดียว!

ซึ่งความจริงกล่าวถึงหอสถบัตินมหาสันติ จ้วม่อไม่มีความทะเยอทะยานอันใดแม้แต่น้อย มันทราบแน่แท้ใจ ว่าด้วยเหตุมากมายคอยจับจ้องมองดูตาเป็นมัน ไม่ว่าผู้ใดได้รับสมบัติวิเศษไป เกรงว่าไม่อาจมีชีวิตรอดได้เกินรุ่งเช้าของอีกวัน

แต่มันยอมไม่พลาดโอกาสกอบโกยกำไรก้อนโต สำหรับตระกูลใหญ่เหล่านั้น เรียกให้พวกมันจ่ายค่าตอบแทนจำนวนหนึ่งเพื่อช่วงชิงความได้เปรียบในการต่อสู้ พวกมันยอมไม่ขมวดคิ้วนี้วหน้า

ดังนั้นจ้วม่อปฏิเสธข้อเสนอแรกของซี้เตียววี่อย่างไม่มีร่องล่งเล
นี่ล้อข้าเล่นหรือ!

หากการค้าครั้งแรกเปิดด้วยราคาต่ำเตี้ยเรี่ยดินถึงเพียงนี้ แล้วลูกค้ารายต่อไปของมัน ผู้ใดจะยินยอมเสนอราคาสูงออกมากันเล่า?

จ้วมอดูเหมือนว่าความลุ่มหลงมกมายต่อการทำกำไรของมัน จะกลายเป็นสัญญาณชนิดหนึ่งไปแล้ว

ซีเตียววี่นั่งเงยบงันไป เหตุที่วันนี้มันมาพบจ้วมอดู ก็เนื่องเพราะมันค่อยๆ ตระหนักว่ามรสุมครานี้ยิ่งมายิ่งดุเดือดรุนแรง ตัวมันมีเพียงหัวเดียว กระเทียมลึบ ไม่อาจส่งผลกระทบต่อสภาพการณ์โดยรวม ดังนั้นมันคิดแสวงหาความร่วมมือจากจ้วมอดู แต่คิดไม่ถึงว่าจ้วมอดูยังกลอกกลิ้งประเปรียวยิ่งกว่าที่มันคาดเอาไว้มาก

จ้วมอดูบงันใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มเป็นกันเองและไม่มีพิษมีภัย “หากเจ้ามีข้อเสนอที่ดีกว่านี้ สามารถมาหาข้าได้ทุกเมื่อ”

ซีเตียววี่เหลือบมองจ้วมอดูแวบหนึ่ง แล้วหมุนตัวจากไปโดยไม่รำลา
จ้วมอดูยิ้มยิ้ม มองดูซีเตียววี่หายลับไปจากห้อง

มันทราบข่าวว่าซีเตียววี่มาที่นี่ จะแพร่สะพัดไปทั่วนครมหาสันติอย่างรวดเร็ว

เมื่อถึงเวลานั้น ลูกค้ามากมายจะเื่อนถึงหน้าประตู พากันแย่งเสนอราคาให้แก่เจ้ามีน้อย ๆ เช่นมัน

จ้วมอดูแทบอดใจรอไม่ไหวแล้ว

จ้วมอดูเหม่อมองเสียกงจู่ผู้งามสะคราญที่เบื้องหน้า สีหน้าเต็มไปด้วยความชื่นชมระทมทุกข์ “โฉนเป็นเจ้ามาแล้ว?”

“เป็นไร? เป็นข้าแล้วจะมีปัญหาใด?” เสี่ยงงจู่เหลือกตา ปรกกายหยาดเยิ้มที่แผ่ชานออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจแทบบันดาลให้ผู้คนหัวใจเต้นไม่เป็นระส่ำ

จ้วม่อแม่ทางหนึ่งพยายามต้านทานเวทวิชาลงตา อีกทางหนึ่งก็ยังดีหน้าเจื่อนขมพลาংกล่าว “ข้ากำลังรอให้ผู้อื่นมา ... จะได้ชูดรีดพวกมันหนัก ๆ สักครา... ไฉนเป็นเจ้ามาก่อนเล่า”

ฮ่าฮ่า เสี่ยงงจู่หัวร่ออหายนางชี้หน้าจ้วม่อ หัวร่อพลาংร้องว่า “เจ้าเลวร้ายยิ่ง... ..เลวร้ายเหลือทนจริง ๆ!”

จ้วม่อกลับกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง “โอกาสที่ดิงามถึงเพียงนี้ หากข้าไม่ฉวยโอกาสชูดรีดสักครา สวรรค์จะต้องส่งทัณฑ์สายฟ้าฟาดมาลงทัณฑ์ข้าเป็นแน่!”

เสี่ยงงจู่หัวร่อเสียจนเรือนผมที่ตกแต่งไว้เป็นอย่างดีถึงกับหลุดลุ่ยลงมา นางหอบหายใจน้อย ๆ ด้วยจิตมารยาของโฉมงามที่เติบโตเต็มสาว พลาংยกมือปิดแต่งเส้นผมที่หลุดลุ่ยระหน่ำผาก จากนั้นค่อยถามด้วยรอยยิ้มจาง ๆ “แล้วเจ้าไม่มีความคิดหวังต่อหอสมบัตินิหาลันตีเลยรี?”

“นั่นเป็นเรื่องของบรรดาเจ้ามือใหญ่ เจ้ามือน้อย ๆ อย่างข้าไม่มีปัญญาาร่วมเล่นด้วยได้” จ้วม่อกล่าวเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา “หากต้องเอาชีวิตน้อย ๆ ของข้าเข้าไปเสี่ยงก็ไม่คุ้มค่าแล้ว”

เสี่ยงงจู่ดวงตาทอแววประหลาด “เจ้าเห็นซึ่งกระจ่างยิ่ง”

จ้วม่อกล่าวอย่างภาคภูมิลำพอง “ยอมแน่นอน ดั่งนั้นหากไม่ฉวยโอกาสทำกำไรสักครา ก็เรียกได้ว่าขาดทุนย่อยยับ” แต่กล่าวถึงตรงนี้ สี

หน้าพลันละห้อยหดหู่ลง “ทว่าเจ้าเมื่อมาแล้ว ข้าก็ไม่อาจทำเช่นนั้นได้ ข้ายังเป็นหนี้เจ้าหนี้หนึ่ง ไหนเลยจะหักใจขุดรืดเจ้าได้”

เสียดงจู่พลันแถมยิ้มอย่างซุกซน “ข้าก็ไม่อาจหักใจนำหนี้ก้อนโตนั้นมาใช้กับเรื่องเพียงเท่านี้ได้” จากนั้นลอกเลียนสั้มเสียงของจ๋วม่อกล่าวว่ “ไม่อย่างนั้น มันจะเรียกได้ว่าขาดทุนย่อยยับ!”

จ๋วม่อหัวร่อ

ทั้งคู่หัวร่ออย่างรู้ใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่เสียดงจู่พลันถามไปอีกเรื่องหนึ่งอย่างกะทันหัน “เจ้าไหนผลักดันข้าออกมา?”

“ผลักดันเจ้าออกมา?” จ๋วม่องงงันวูบ

“ไม่ต้องแสร้งทำเป็นโง่แล้ว” เสียดงจู่กล่าวอย่างเท่าทัน “เชิงจู่บอกข้าว่าเจ้าเป็นผู้แนะนำข้าให้แก่มัน เพื่อให้ข้าเป็นผู้บัญชาการแผนกำจัดเซียน”

“อ้อ เรื่องนั่นเอง!” จ๋วม่อค่อยเข้าใจ “แปลกอันใด ก็เนื่องเพราะเจ้ามีฝีมือร้ายกาจยิ่ง!”

มันลอบเสริมในใจ...โดยเฉพาอย่างยิ่งศาสตรวิชาลวงตา... ..

“ร้ายกาจ?” เสียดงจู่แถมยิ้ม “ในใจเจ้าเห็นว่าจิตใจของข้าคดเคี้ยวมากกระมัง?”

จ๋วม่อเกาศีรษะแกรก ๆ “ข้าเพียงรู้สึกว่เจ้าชาญฉลาดยิ่ง” จากนั้นอดกระตุนเตือนไม่ได้ “เจ้าต้องจัดการกับพวกคนของคุณหลุนให้อยู่หมัดอย่าปล่อยให้พวกมันหลุดรอดไปได้”

“ด้วยนิสัยใจคอของเจ้า ย่อมไม่ติดใจไล่ล่าพวกมันถึงเพียงนี้ ดูเหมือนว่าพวกมันไม่เพียงแค่รุกรานเจ้าคนเดียวกระมัง เกรงว่าต้องมีล้มคมในมากกว่านี้” เสี่ยงงจู่จับจ้องมองดูจ้วม่ออย่างยื้มแย้ม

จ้วม่อสะท้านใจวูบ สตรีนางนี้ฉลาดล้ำเกินไปจริง ๆ มันต้องระมัดระวังให้มากกว่านี้!

มันได้แต่แสร้งทำเป็นไขสือ

สองหนุ่มสาวยังสนทนาถึงเรื่องราวมากมายอย่างออกรส เสี่ยงงจู่ทรงภูมิปัญญา รอบรู้ทุกเรื่องราวเป็นพิเศษ นอกเหนือจากศาสตร์วิชาลวงตาที่แฝงฤทธิ์ด้วยตัวเองเป็นครั้งคราวซึ่งจะยากรับมืออยู่บ้าง การสนทนากับนางก็นับเป็นความสำราญใจประการหนึ่ง จ้วม่อชมชอบไม่น้อย อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลาเช่นนี้จ้วม่อยังไม่กล้าดื่มสุรา

“ตระกูลอานเหว่ยสนใจในตัวเจ้ามาก” กล่าวจบคำ นางนำศาสตรามารเล่มหนึ่งออกมาวางไว้ตรงหน้าจ้วม่อ

ศาสตรามารเล่มนี้เป็นอาวุธเกอตำมสั้นเล่มหนึ่ง ทั้งเล่มเป็นสีแดงสด ที่กึ่งกลางใบมีดมีดวงตาสีดำดวงหนึ่ง บันดาลให้ศาสตราทั้งเล่มดูน่าสะพรึงกลัวเป็นพิเศษ

“นี่คืออาวุธเกอเนตรอีกา หลอมสร้างขึ้นจากจะงอยปากปิศาจอีกาเพลิงภาพ ใช้เวลาขัดเกลานับร้อย ๆ ปี มีพลังอำนาจมากล้น นับเป็นยอดศาสตรามารเล่มหนึ่ง ทักษะปิศาจของเจ้านั้นหนักไปทางธาตุไฟ ของสิ่งนี้เหมาะสมกับเจ้าเป็นที่สุด เป็นอย่างไร เพียงพอสำหรับการขูดรีดของเจ้าหรือไม่?”

จ้วม่อคว่ำอาวุธเกอเนตรอีกาขึ้นดู ทันไดนั้นกลืนอายไฟศาลและดูต้น
อำมหิตชนิดหนึ่งแผ่ซ่านออกมาจากอาวุธเกอ แทรกผ่านเข้ามาในฝ่ามือ
ของมัน อดร้องชมเชยไม่ได้ “ศาสตรามารอันยอดเยี่ยม!”

“นี่เป็นของขวัญแรกพบหน้าจากตระกูลอานเหวย เจ้าไม่จำเป็นต้อง
คืน” เสี่ยงงู๋ขยิบตาให้จ้วม่ออย่างน่ารัก พลังหัวร่อคึกคัก “เมื่อเริ่มต้น
ด้วยดีถึงเพียงนี้ การค้ารายต่อไปเมื่อเจ้าต่อรองราคาก็ไม่ต้องยังมือไว้
ไมตรีแล้ว”

กล่าวจบคำนางก็โบกมืออำลาไปอย่างชื่นมื่น
จ้วม่อไร่ว่าจะกล่าว

บทที่ 618 เปิดฉาก

‘การค้าของจ๋วม่อเริ่มเปิดทำการ’

หลังจากการมาเยือนของเสียดงจู่ที่พำนักของจ๋วม่อก็เรียกได้ว่าหัว
ทอดสะพานมาหาจ๋วม่อทั้งศาสตรามารล่ำค่ามากมายทั้งสมบัติวิเศษ
สารพัดชนิด บางตระกูลใจป้ำถึงขั้นยกอาณาจักรให้แก่จ๋วม่อ

จ๋วม่อยอมไม่ปฏิเสธทั้งหมดนี้มันพราบบอกคุณไม่ขาดปากแต่ไม่ได้
กล่าวถึงเรื่องอื่นใด

บรรดาขุมกำลังเหล่านี้ก็ไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องอื่นใดเช่นกันนี่เป็นเพียง
การส่งทัพหน้ามารุกยทางไว้ก่อนเท่านั้นควรทราบว่าจ๋วม่อแม้เป็น
สินค้าหายากแต่ยามนี้ทุกอย่างยังไม่ทันจะเริ่มตั้นยังไม่ใช้เวลาที่พวกมัน
จะทุ่มแสนราคาจริงๆออกมา

ส่วนสิ่งของที่กำนัลให้ในครั้งแรกสำหรับบรรดาตระกูลยิ่งใหญ่ทรง
อำนาจเหล่านี้ ไม่นับเป็นอะไรได้

ภายในที่ฟ้านักของจ๋วม่อเหล้าสมบัติของกานัลวางกองพะเนินเป็น
ภูเขาเตาเผาแม้ว่าสิ่งของล้วนเป็นสมบัติล้ำค่าแต่จ๋วม่อยามนี้ไม่ได้มี
ความสุขนัก เนื่องจากยังไม่มีข่าวคราวของพวกอาเหวินแม้แต่ร้อยละ
พวกมันคล้ายหายตัวไปในอากาศธาตุเสียเฉยๆจ๋วม่อแทบจะไล่ถามขุม
กำลังทุกกลุ่มในนครมหาสันติโดยถ้วนทั่วแต่ไม่พบเบาะแสร่องรอยอัน
ใดเลย

ศิษย์น้องหลัวหลียังคงไม่ฟื้นคืนสติสภาพของมันทำให้จ๋วม่อวิตก
กังวลยิ่งบางครั้งอาจสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายชีวิตเล็กน้อยแต่ส่วนใหญ่แล้ว
ไม่มีร่องรอยของพลังชีวิต

สภาพการณ์ภายในนครมหาสันติกลายเป็นยุ่งเหยิงซับซ้อนกระทั่ง
จ๋วม่อยังไม่อาจคาดคานวนได้ว่าเรื่องราวจะพัฒนาไปทางใด
มันเมื่อเป็นบุคคลมีค่าที่ทุกคนล้วนต้องการตัวกล่าวอีกทางหนึ่งก็คือ
ทุกคนล้วนรู้จักมัน

มีดวงตามากมายนับไม่ถ้วนจับจ้องมองดูมันทั้งที่เปิดเผยและซ่อนเร้น ขอเพียงก้าวพลาดสักเล็กน้อยมันอาจตกตายโดยไร้ที่กลบฝังสิ่งที่มันห่วงกังวลมากที่สุดก็คือความปลอดภัยของพวกเขา อุ้งการยังคงสงบใจรอคอยอย่างเยือกเย็นไม่ยอมเผยร่องรอยออกมาแม้แต่บ่อย บันดาลให้จ๋มม่อยิ่งรู้สึกกดดันเป็นทวีคูณ

มันได้แต่อดทนรอคอยนอกเหนือจากรอคอยก็ไม่มีสิ่งใดที่มันสามารถทำได้มากไปกว่านี้ทุกวันมันได้แต่ระงับความก่อกวน กระวาย อดทนฝึกฝีมือไปตามปกติ

แต่กระนั้นในเวลานี้เองข้อเท็จจริงก็ส่งคาเชื่อเชืงมาถึงมัน

รอจนจ๋มม่อมาถึงห้องลับที่ซ่อนลึกอยู่ในตึกหน้ามหาสันติด้านใน ห้องก็มีผู้คนแปดคนนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

ทุกคนพอเห็นมันก็พากันทักทายอย่างสนิทสนมยามนี้ทุกคนในนครมหาสันติล้วนล่วงรู้ว่าจ๋มม่อเป็นบุคคลสำคัญในการเปิดหอสมบัติ

มหาสันติ ตระกูลต่างๆหวังจะสร้างความสัมพันธ์อันดีกับมันรอยยิ้มที่
มอบให้ย่อมต้องสนิทสนม มากด้วยไมตรีจิต

ในหมู่ผู้คนเหล่านี้ มีชื่อเยวี่อี่ ซางเยวี่ยนฮ่าวอวี่ซวง เสี่ยงงู่และ
คนอื่นๆรวมอยู่ด้วย

ในเวลาต่อมาผู้คนพากันทยอยมาเพิ่มขึ้นราวครึ่งชั่วโมงให้หลัง
ประตูห้องก็ถูกปิดแน่นสนิทจ้วม่อกวาดตามองไปทั่วห้องแล้วต้องสลดม
หายใจอย่างหนาวเหน็บภายในห้องยามนี้เต็มไปด้วยบุคคลสำคัญใน
นครมหาสันติแทบทั้งหมด

ที่แท้เกิดเรื่องอันใดขึ้น?

จ้วม่อครุ่นคิดในใจ

ผู้ที่เอ่ยปากเป็นคนแรกคือชื่อเยวี่อี่ “ข้าที่เชื่อเชิญทุกท่านมาใน
วันนี้ก็เนื่องเพราะเราได้รับข่าวสารที่แน่ชัดเกี่ยวกับพวกชีวเจ้อที่ลอบ
เข้ามาในนครมหาสันติ”

จากนั้นเป็นเสียงงูยีนขึ้นบ่นอวยการวะคนทั้งหมดเริ่มกล่าวว่า “ชีวเจ้อเหล่านั้ปกปิดซ่อนเร้นเป็นอย่างดีหากมิใช่ว่าที่แรกพวกมันพลาดทำให้แก่เฉียวเซียนเจิงหนหนึ่งเกรงว่าต้องการค้นพบพวกมันต้องลำบากยากเย็นยิ่งเราลอบส่งคนไปตรวจสอบผู้มาใหม่ทั้งหมดในรอบหลายวันมานี้ในที่สุดวันนี้ค่อยมีผลรับอยู่บ้างแต่ทว่าในขณะเดียวกันก็เกิดปัญหาขึ้น พวกมันส่วนหนึ่งยังคงหลบซ่อนตัวอย่างมิดชิดมิหน้าซ้ำการสืบเสาะของเราจะไปสะกิดความสนใจของพวกมันเข้า”

ในห้องเจียบส่งตึงผู้คนในห้องล้วนเป็นชนชั้นผู้น่าย่อมสามารถรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ได้

เสียงงูไม่ประหม่าอายแม้แต่น้อยนางมีที่ท่าปลอดโปร่งและดวงตาอันเย้ายวนคู่หนึ่งซึ่งยามนี้ทอประกายปัญญา“ข้าจึงคาดเดาว่าสำนักชีวเจ้อเช่นคุณหลุน จะต้องมีสายลับอยู่ในเมืองมหาสันติมาเป็นเวลานานแล้วมิเช่นนั้นพวกมันไหนเลยจะบังเอิญล่วงรู้ได้เหมาะเจาะพอดีถึงเพียงนี้ว่าหอสมบัติมหาสันติกำลังจะปรากฏขึ้น?”

“ฮืม! ชิวเจ้อบัดซบเหล่านี้ยังคงไม่ล้มเลิกความคิดที่จะทำลายล้างพวกเราเผ่าปีศาจให้สิ้นซาก!” อวี๋ชวงแค้นเสียงอย่างเย็นชาใบหน้าเย็นยะเยียบ

เสียงกงจู่แย้มยิ้มเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น “ผู้อาวุโส อี๋ก่ล่าพวกต้องดั่งนั้นคราวนี้เราจะมอบบทเรียนให้พวกมันต้องหลาบ जाไปอีกนาน”

“กงจู่ท่านคงมีความคิดอันดีงามแล้วกระมังบอกมาเถอะหากเป็นเรื่องนี้ย่อมไม่มีผู้ใดปฏิเสธ!” คนผู้หนึ่งร้องบอกด้วยสຸ້มเสียงหนักแน่น ทุกผู้คนพากันพยักหน้าเห็นพ้อง

เสียงกงจู่กลอกตาหยาดเยิ้มตลบหนึ่ง “แผนการนี้ต้องได้รับความช่วยเหลือจากเขี้ยวเข็ญเชิงจึงสามารถดำเนินการได้”

“ข้า?” จั๋วม่่อชี้จู่มุกตัวเองเบิกตามองเสียงกงจู่อย่างงุนงง

“ถูกแล้ว!” เสียงกงจู่บิบบตาให้มันอย่างสนิทสนม

.....

.....

“เจ้าไม่มีกุศลเจตนา ไฉนจุดลากข้าลงน้ำไปด้วยเล่า!”

ภายในที่พานักของเสียดงจู่จ๋วม่อสะบัดแขนอย่างขุ่นเคืองใจเบื้องหน้ามันเป็นเสียดงจู่ที่กำลังแย้มยิ้มพริ้มพราย

“เป็นไร? มิใช่เจ้าหรือกรรที่มีหนี้แค้นอันใหญ่หลวงกับคุณหลุน? เจ้าย่อมต้องออกแรงแข็งขันกว่าผู้ใดจะเรียกว่าจุดลากเจ้าลงน้ำได้
อย่างไรรกัน?” เสียดงจู่ย้อนถามด้วยสีหน้าใสซื่อไร้เดียงสาแต่ส่วนลึกในดวงตาทอประกายเบิกบานใจ

จ๋วม่อ अबจนถ้อยคำซึ่งความจริงเรื่องนี้มันเป็นผู้ปลุกเร้าขึ้นมาเอง
ที่เสียดงจู่กล่าวมาก็ไม่มีที่ใดผิดแต่เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำให้แผนการเดิมที่
มันตระเตรียมไว้ต้องพังพินาศไม่เหลือชิ้นดีแรกเริ่มเดิมทีมันเพียง
ต้องการผลักดันเรื่องนี้ออกมาเพื่อยืมมือเผ่าปีศาจเช่นฆ่าสังหารคุณ
หลุนสักครา

แต่มาบัดนี้ กลับกลายเป็นว่ามันต้องออกไปยืนอยู่แถวหน้าสุด เพื่อให้คุณหลุนลงมือจัดการกับมันแทนมันไหนเลยจะสามารถรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ได้?

ถูกต้องมันมีหนี้แค้นใหญ่หลวงกับคุณหลุน แต่ก่อนที่มันจะเติบโต ปีกกล้าขาแข็งพอหากไปต่อแยกคุณหลุนอย่างเปิดเผยเท่ากับขว้างขาลาเปาไล่สุนัขจิ้งจอกม่อทราบดีว่าคุณหลุนดุตันอามหิตเพียงใด

นครมหาสันติแม่เต็มไปด้วยยอดฝีมือแต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับคุณหลุนไม่มีผู้ใดมีความเชื่อมั่นว่าจะต้องได้ชัย

ชีวเจ๋อเข้มแข็งกว่าอสูรปีศาจมาตลอดหลายพันปีคุณหลุนยังเป็นสำนักที่ทรงพลังอำนาจอันดับแรกแห่งภพชีวเจ๋อกล่าวอีกทางหนึ่งก็คือคุณหลุนคือขุมกำลังที่กล้าแกร่งเกรียงไกรที่สุดในโลกอีกสามสำนักใหญ่ที่เหลือก็หาได้ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเท่าใดล้วนเป็นยักษ์ร้ายอันน่าสะพรึงกลัวเมื่อต้องเผชิญกับเหล่ายอดฝีมือที่สี่สำนักใหญ่ส่งมา

นอกเหนือจากจำนวนคนที่มากกว่าและอยู่ในดินแดนของตัวเองเผ่า
ปีศาจก็ไม่ได้มีข้อได้เปรียบอื่นใดอีก

นี่เป็นการศึกที่ยากลำบาก!

การต่อสู้ครั้งนี้จะดุเดือดรุนแรงถึงเพียงไหนจ้วม่อแทบสามารถ
จินตนาการออกอย่างชัดเจน มันรู้สึกราวกับว่าเหยียบยืนอยู่บนปาก
เหวก็มีปาน ขอเพียงประมาทสักเล็กน้อย เกรงว่าคงไม่อาจรักษาชีวิต
น้อยๆเอาไว้ได้นี่เป็นเหตุผลที่มันคิดยึดดาบฆ่าคนแทนที่จะลงมือฆาณะ
แค้นด้วยตัวเองตั้งแต่แรก

แต่สิ่งที่มันคิดไม่ถึงก็คือเสี่ยงงูกลับยัดเยียดหน้าที่สำคัญที่สุดใน
แผนการวางไว้บนปากของมัน

นี่ทำให้จ้วม่อแทบกระอักเลือด!

หากเป็นผู้อื่นจ้วม่อต้องโถมเข้าเสี่ยงชีวิตกับมันแน่

นางราวกับว่ามองเห็นความวิตกกังวลในใจจ้วม่อเสี่ยงงูปลอบโยนว่า
“อย่าห่วงไปเลยไม่มีใครปล่อยให้เจ้าไปหาที่ตายหรือเวลานี้เจ้ามีความ

สำคัญมากกว่าผู้ใดเจ้าไม่เห็นหรือว่าคนเหล่านั้นแทบจะยึดเยียดจน
รักษ์ประจาดัวพวกมันให้แก่เจ้าทั้งหมด”

จ๋วม่อสีหน้าคล้ายแทบจะรำให้“อย่าได้บีบบังคับข้าเช่นนี้ได้
หรือไม่ชีวิตน้อย ๆ ของข้ามีเพียงชีวิตเดียวเท่านั้น!”

เสียนกงจู่ระเบิดหัวร้องอหายน“เจ้าทำทำเป็นมุสิกขี้บลาตที่กลัวตาย
มากอย่างที่ข้าคาดไว้นวนกับความหน้าด้านไร้ยางอายของเจ้าช่าง
เกินจะเยียวยาแล้วจริงๆ!”

“ใช่ใช่!”จ๋วม่อพยักหน้าระรัวราวกับไก่จิกข้าวเปลือก“ข้ากลัวตาย!
กลัวตายยิ่ง!กงจู่ต้าเหรินโปรดละเว้นข้าเถอะ!”

“เจ้าคิดละทิ้งโอกาสที่จะกวาดล้างพวกมันทั้งหมดในคราวเดียวรี?”
เสียนกงจู่เพ่งตาคู่งามมองจ๋วม่อด้วยสีหน้าคร่งขี้มคร่งขี้บ“เพื่อเจ้าแล้วข้า
สู้สุดสำหรับหิบบิ่มองครักษ์ของชั้นกับหว่านมาให้ด้วยพวกมันล้วนเป็น
ยอดฝีมือที่ร้ายกาจยิ่งกระทั่งซีเตียวอวี่ยังตกลงช่วยเหลืออีกแรง”

จ้าวเม่พอฟังต้องหวั่นไหวใจขึ้นมามันหนักถึงองครักษ์ของชั้น
กงจูผู้มีนามว่าเขี้ยวรวมถึงจูเป่พ่อบ้านประจำตัวหว่านกงจูผู้นั้นด้วย
สองคนนี้เป็นยอดฝีมือที่มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งถึง

สำหรับพลังฝีมือของซีเตียวอู่ก็ไม่ต้องกล่าวมากแล้วมันเป็น
หนึ่งในสุดยอดฝีมือแห่งนครมหาสันติ ผนวกกับช่างเย็บน้าวและอู่
ซวง ชุมกำลังนี้นับว่าน่าสะพรึงกลัวไม่น้อยสมควรเพียงพอรับมือกับคุณ
หลุนได้อย่างไม่อ่อนด้อยกว่า

หากเป็นเวลาอื่นคิดรวบรวมยอดฝีมือมากมายถึงเพียงนี้หาใช่เรื่อง
ง่ายดายไม่!

จ้าวเม่กัดฟันแน่น“ประเสริฐ!เช่นนั้นก็มาลองดูกันสักครา”

เสียดกงจูกล่าวยิ้มๆ“เจ้ามีความแค้นลึกล้ำกับคุณหลุนจริง ๆ ด้วย!”

จ้าวเม่หนึ่งเงียบงันไปนานยามสนทนากับสตรีนางนี้มันต้อง
ระมัดระวังมากขึ้น นางเฉลียวฉลาดเกินไป อย่างไรก็ตาม มันสามารถ

รู้สึกได้ว่าเสยกงจู๋ไม่มีเจตนาร้ายดังนั้นก็กล่าวตามตรง“มียิดเป็นหนี้แค้น
ลึกล้ำที่ท่วมทับไปด้วยโลหิต!”

เสยกงจู๋ตื่นตะลึงเล็กน้อยก่อนจะแหย่มยิ้มอย่างเจิดจ้ากล่าวอย่าง
นุ่มนวลว่า“เช่นนั้นคราวนี้เจ้าจะไม่เสียใจเลย”

“ข้าก็คาดหวังเช่นนั้น!” จั้วม่อกล่าวพลางเหลียวซ้ายแลขวา
“สมควรเริ่มต้นอย่างไร?”

จั้วม่ออย่างเท้าเข้าสู่ป่าศิลาทักษะปีศาจมหาสันตติอีกคาร์บไม่ทราบ
เพราะเหตุใดมันรู้สึกในใจเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกอยู่บ้าง
ช่วงเวลาที่ผ่านมากล้ายความฝันจากหนึ่งเกิดเรื่องราวขึ้นมากมายมัน
ไม่มีเวลากระทั่งจะจัดเรียงความคิดของมันเรื่องนั้นยังไม่ทันจะจบสิ้น
เรื่องนี้ก็แทรกเข้ามามันกระทั่งโอกาสจะพักหายใจหายคอก็ยังแทบไม่มี
พวกอาเหวินยามนี้จะเป็นอย่างไรกันบ้าง?

ระหว่างเดินท่องไปตามหลักศิลาจั้วม่อเต็มไปด้วยความรู้สึกอัน
หนาวเหน็บมันอยู่ในอารมณ์เศร้าหดหู่วันนี้ผู้เข้าชมหลักศิลาทักษะ

ปีศาจมีจำนวนมากมายับไม่ถ้วนนับตั้งแต่ข่าวคราวเกี่ยวกับหอสมบัติมหาสันติแพร่กระจายออกไปจำนวนผู้คนที่มายังป่าศิลามหาสันติก็ทวีขึ้นอย่าง

รวดเร็วทุกคนล้วนปรารถนาจะค้นพบเบาะแสที่จะนำไปสู่หอสมบัติมหา

สันติ จากหลักศิลาหมู่บ้านคู่มือเมืองเหล่านี้

ขณะที่ครุ่นคิดฟุ้งซ่านจ๋วม่อก็เดินลึกเข้าไปในป่าศิลาโดยไม่ทันรู้ตัว

บริเวณนี้ไม่ค่อยมีผู้คนผ่านเข้ามานี้เป็นส่วนลึกที่สุดในป่าศิลาหลักศิลาแต่ละต้นในที่นี้ทั้งลึกล้ำและลึกลับคลุมเครือหากมิใช่ผู้มีฝีมือสูงส่งพอย่อมน่านไม่เข้าใจกระทั่งผู้ที่คัดลอกเคล็ดความบนหลักศิลายังคร้านจะคัดลอกเคล็ดความบนหลักศิลาในบริเวณนี้ เนื่องจากสำหรับคนส่วนใหญ่ชั่วชีวิตของมันก็อาจไม่ต้องการเคล็ดความอันลึกล้ำเหล่านี้

เลข

นับตั้งแต่ที่เกิดการรู้แจ้งที่นี้จ๋วม่อก็ไม่เคยย่างกรายมายังป่าศิลา
อีกเป็นครั้งที่สองวันนี้พอมาถึงมันก็เริ่มเดินวนอ่านเคล็ดความบนหลัก
ศิลาเหล่านี้

เคล็ดความบนหลักศิลามันมิใช่ว่าไม่คุ้นเคยมันกระทั่งมีฉบับ
คัดลอกอย่างสมบูรณ์ของเคล็ดความบนหลักศิลาทั้งยังจดจำเนื้อหาได้
ทุกคาแต่มันไม่ได้เข้าใจทั้งหมดมันเพิ่งบรรลุชายขอบแห่งพลังเบตแดน
ยังคงมีเส้นทางอีกยาวไกลกว่าจะบรรลุถึงจุดสูงสุดของด้านเจียงเคล็ด
ความจำนวนมากยังคงลึกลับซึ่งเกินไปสำหรับมัน

เมื่อเห็นเวลายังเข้าอยู่มันก็เสาะหาหลักศิลาดันหนึ่งเริ่มหาที่เป็น
อ่านเคล็ดความบนนั้นแต่หลังจากอ่านไล่ที่ละเอียดๆสุดท้ายกลับจม
ลึกลงไปในเนื้อหาโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว

สิ่งที่หลักศิลาดันนี้กล่าวถึงคือพลังเบตแดนชื่อจื่อหมิงมีความ
เข้าใจต่อเบตแดนตามแบบฉบับของตนเองจ๋วม่อคล้ายมองเห็นชาย
ชราหน้าตาใจดีผู้หนึ่งกำลังบอกเล่าอย่างออกรสอยู่ตรงหน้ามันชาย

ขรานี้ร่างกายอ่อนแอเคঁหน้าเหี่ยวยุ่นคล้ายมีอาจต้านแรงลมแต่
ดวงตาทั้งคู่ทั้งลึกล้ำและสุกสว่างอย่างเหนือธรรมดา

ชั่วจิตใจให้หลังจุ่ม่อค่อยรู้สึกตัวสภาพรอบข้างกลับสู่สภาพปกติ
หลักศิลายังคงเงิบงันไว้ว่าจําไหนเลยจะมีชายขรอันใด? จุ่ม่อหัวร่อ
เบาๆมันตั้งอกตั้งใจมากเกินไปจนมองเห็นภาพลวงตา

เสียแล้วอย่างไรก็ตามรอนมันมองเห็นท้องฟ้ามืดค่าและรอบบริเวณที่
มืด

สลัวค่อยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อแย้แล้ว!มันมัวแต่จ่อจ่อมาก
เกินไปจนหลงลืมภารกิจ!ในมือของมันพลันปรากฏลูกกลมสี่เงินลูก
หนึ่งดูเหมือนจะเห็น

ประกายแสงเป็นชั้นๆไหลเวียนไปรอบๆลูกกลมสี่เงิน ลูกกลมสี่
เงินนี้เป็นส่วนสำคัญที่สุดของภารกิจครั้งนี้

มันกำลังจะบดทาลายลูกกลมสีเงินในมือแต่แล้วหางตาพลันเหลือบ
เห็นตัวอักษรแถวหนึ่งบนหลักศิลาต้องตะลึงพริ้งเพริดอยู่กับที่ราวกับ
ถูกผู้คนเสกคำสาปอัมพาตใส่ร่าง
จ๋มม่อยืนตัวแข็งที่อยู่กับที่!

“มันกำลังทำอะไร?” หลันหยงพอเห็นท่าทางของจั่วม่อ อุดถามออกมาไม่ได้

หลันเทียนหลงเองก็สับสนงงอยู่บ้าง มันมองดูจั่วม่อที่ยืนเหม่อลอยอยู่ระหว่างหลักศิลา ต้องหลุดปากถามว่า “วันนี้มันดื่มสุรามาหรือไม่?”

“สมควรไม่กระมัง เรื่องราววันนี้สำคัญยิ่ง... ..” หลันหยงสีหน้าน่าเกลียดเล็กน้อย มันปล้นหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากจั่วม่อดื่มสุราจนเมามายในตำนานมหาสันติเมื่อครั้งก่อน คำพูดที่เหลือถึงกับเลือนหายไปกับสายลม

สองพี่น้องตระกูลหลันสบตากันวูบ สีหน้าแปลกพิกลไม่น้อย

เสียดจู่ยืนอยู่ด้านหลังพวกมัน พอฟังต้องแหม้มยืมวูบหนึ่ง จากนั้นหันไปออกคำสั่ง “บอกทุกคนให้เตรียมตัวรับมือหากเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง”

บ่าวรับใช้ผู้หนึ่งรีบจากไปโดยไม่เอ่ยคำ

“เซียวม่อเกอยังอายุเยาว์ แต่สามารถรักษาความเยือกเย็นได้ไม่เลวนับว่าหาได้ยากนัก” อวี๋ชวงอดทอดถอนชมเชยไม่ได้

เสียดจู่ยกมือจัดแต่งเรือนผมที่ตกระบนหน้าผาก แหม้มยืมพลาংกล่าว “หากไม่สงบเยือกเย็น ไหนเลยจะล่อลวงชีวเจ่อเหล่านี้ออกมาได้ พวกมันเมื่อกำลังล่องลึกเข้ามาตามลำพัง ชวนให้คิดตระหนักว่ามีการเตรียมการไว้เนิ่นนานเท่าใดแล้ว อาจบางทีมีพวกมันแฝงตัวอยู่ในนครมหาสันติมากยิ่งขึ้น

กว่าที่เราคาดคิด หากไม่ระมัดระวัง แผนการของเราคงไม่แคล้วพังพินาศแล้ว”

อวีซวงยืมพลางกล่าว “เสียกงจู่ทรงภูมิปัญญาไร้ผู้ทัดเทียม หากเปลี่ยนเป็นข้าเอง ต้องตกหลุมพรางเป็นแน่แท้ ซื่อเจิงจួយานี้คงกำลังก่อวุ่นเรื่องราวให้อีกทีอีกครั้งอย่างแน่นอนอย่างเบิกบานใจ!”

ในแผนการของเสียกงจู่ ซื่อเยวี่อ้วนนี้จะรวบรวมเหล่าขุมกำลังใหญ่ในนครมหาสันติ เพื่อหาวิธีรับมือชีวเจ่ออย่างเป็นการเป็นงาน มันจะสร้างเป็นพิโรธโกรธกริ้วสุดระดับ และจะเรียกร้องให้ขุมกำลังทุกกลุ่มส่งกองกำลังเข้าร่วมปราบปรามชีวเจ่อ แต่อันที่จริงบรรดายอดฝีมือซึ่งเป็นขุมกำลังที่แท้จริงดังเช่นพวกอวีซวง ล้วนเข้าหลบซ่อนตัวอยู่ในละแวกป่าศิลามหาสันติตั้งแต่นั้น

นี่เรียกว่าซ่อนตัวหน้าตาอย่างเปิดเผย แต่หลบซ่อนเงินซังอย่างลับๆ

เหยื่อล่อของแผนการทั้งหมดย่อมต้องเป็นจ้วม่อ

บรรดาขุมกำลังที่พอมีความสามารถอยู่บ้าง ล้วนทราบกันดีว่าจ้วม่อเป็นชิ้นส่วนสำคัญในการเข้าสู่หอสมบัติมหาสันติ แม้ว่าไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด แต่สายตามากมายล้วนจับจ้องมองดูทุกการกระทำของจ้วม่ออยู่ตลอดเวลา เหล่าชีวเจ่อเองแน่นอนว่าไม่ใช่ข้อยกเว้น พวกมันต้องคอยจับตามองจ้วม่ออย่างสนใจสนทนกัน

ส่วนสำคัญของแผนการก็คือ ให้มันปรากฏตัวขึ้นที่ป่าศิลาโดยไม่กระโตกกระตาก ราวกับว่ากำลังเสาะหาสิ่งใด บรรดายอดฝีมือที่ซ่อนอยู่

รอบข้างหากมิใช่ว่าล่วงรู้แผนการของเสี้ยกงจู๋ล่วงหน้า พวกมันจะต้อง
เข้าใจว่าจั่วม่อกำลังเสาะหาทางเข้าหอสมบัติมหาสันตติอย่างแน่นอน มันยัง
สร้างทำเป็นอ้อยอิ่งศึกษาเคล็ดความบนหลักศิลาตลอดทั้งช่วงบ่ายจนมืด
ค่ำ เรียกได้ว่ารอให้พวกชีวเจ่อมารวมตัวกันได้มากเกินพอ

ลูกกลมสีเงินที่จั่วม่อลอบถือเอาไว้ก็คือลูกกลมปิศาจดาวดวง ของเล่น
ชิ้นนี้เป็นซื่อเยวี่อี่จัดสร้างขึ้นด้วยตัวเอง มีประโยชน์ใช้สอยเพียงหนึ่ง
เดียว นั่นคือสามารถเรียกดาวตกดวงหนึ่งลงมาจากฟากฟ้า ก่อให้เกิดเสียง
ดังสนั่นหวั่นไหว พร้อมกันนั้นแผนผังปิศาจภายในป่าศิลามหาสันตติก็จะ
เริ่มทำงานอย่างพร้อมเพรียง เพื่อสร้างภาพมายาชุดหนึ่ง...

...เป็นภาพลวงที่ว่าหอสมบัติมหาสันตติกำลังจะปรากฏออกมา!

นี่คือเหยื่อที่ใช้ล่อลวงให้พวกชีวเจ่อลงมือ

เสี้ยกงจู๋ไล่ต้อนชีวเจ่อจนตกอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออก
เพราะหากพวกมันลังเลแม้เพียงเล็กน้อย พวกมันอาจสูญเสียโอกาสอันดี
งามไป เหล่าชีวเจ่อแม้รู้แน่แท้ใจว่านี่อาจจะเป็นหลุมพรางกับดัก แต่พวก
มันยังจะไม่เสี่ยงอันตรายกระโจนเข้ามาอีกหรือ?

นี่เป็นการทำสงครามทางจิตวิทยา สิ่งที่เสี้ยกงจู๋วางเดิมพันก็คือ แม้ว่า
เหล่าชีวเจ่อจะลอบเตรียมการไว้นานแล้ว แต่สายลับของพวกมันสมควร
ไม่ได้แทรกซึมเข้าไปถึงในหมู่ชนชั้นสูงในชุมกำลังหลัก ๆ ของฝ่ายปิศาจ!
แผนการคราวนี้มีคนล่วงรู้ไม่มากนัก ทุกคนที่ล่วงรู้ล้วนเป็นชนชั้นผู้นำของ
แต่ละตระกูล หากบอกว่าคนเหล่านี้เป็นสายลับของชีวเจ่อ เกรงว่าคง
เป็นไปได้ยากยิ่ง

เหล่าชีวเจอล่วงล้ำเข้ามาเพียงลำพัง ไม่มีข้อมูลข่าวสารที่แน่ชัด เมื่อเผชิญพบหลุมพรางกับดักที่สมจริงถึงเพียงนี้ ย่อมไม่มีหนทางให้พวกมันได้เลือกมากนัก

เสี่ยงจู่ต้องการใช้แผนการนี้กวาดล้างชีวเจอทั้งหมดในคราวเดียว สถานที่ที่ชุมกำลังฝ่ายนางใช้หลบซ่อนตัวในเวลานี้ลึลับยิ่ง ทั้งยังอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับป่าศิลา นี่เป็นสถานที่หลักซึ่งตระกูลอานเหวยมักจะใช้เผ่าสอดส่องบรรดายอดฝีมือที่โดดเด่นในป่าศิลา เพื่อภารกิจครั้งนี้ เสี่ยงจู่ไม่เสียดายกับการจ่ายค่าตอบแทนอย่างหนักหน่วง นำเอาสถานที่ลับของตระกูลนางออกมาใช้เป็นทีกบดานของฝ่ายตน

แผนการนี้ไม่มีที่ใดซับซ้อน แต่แยบคายยิ่ง บรรดาผู้อาวุโสล้วนชมเชยไม่ขาดปาก หากเปลี่ยนเป็นพวกมัน เกรงว่าคงไม่แคล้วต้องถูกหลอกเช่นกัน

“นี่เป็นเพราะผู้อาวุโสทุกท่านให้การช่วยเหลือ” เสี่ยงจู่กล่าวด้วยรอยยิ้มน้อย ๆ

ทันใดนั้นเอง ชางเยวียนฮ่าวเผลอตัวก้าวออกมาสองสามก้าว ในเวลาเดียวกัน อวีซวงในดวงตาทอประกายประหลาดวูบ หลุดเสียงอุทานเบา ๆ

“ฮะ”

สายตาทุกคู่มองไปยังจ้วม่อที่อยู่ท่ามกลางป่าศิลาเป็นตาเดียว

ซีเตี่ยวอวีหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้า จ้องมองจ้วม่อตาไม่กะพริบ

เห็นเงาร่างพรำมัวในระยะไกลนั้น จู่ ๆ แผ่ซ่านความรู้สึกอันตรายที่
ยากจะบ่งบอกบรรยายประการหนึ่ง

เจ้าผู้นี้... ..เกิดอะไรขึ้น?

“เมื่อพลังจิตสำนึกและพลังปรารถนา แทรกซึมและผสมรวมกับสังขาร
ร่างกายอย่างลึกล้ำที่สุด ‘โลก’ จะปรากฏขึ้นอีกครั้ง”

ประโยคสั้น ๆ นี้สลักไว้ในมุมหนึ่งของหลักศิลา ไม่มีใดโดดเด่นสะดุด
ตาแม้แต่น้อย หลักศิลาด้านนี้บรรยายถึงพลังทั้งสาม ประโยคนี้ในบรรดา
เคล็ดความมากมาย หาได้ดึงดูดความสนใจไม่ แต่ทว่าสิ่งที่สะกดตรึงจุ่ม่อ
ให้ตะลึงลาน กลับเป็นคำว่า ‘โลก’ ในประโยคนี้ คำว่าโลกที่ปรากฏนั้นมี
แบบฉบับการเขียนที่แตกต่างจากตัวอักษรอื่น ๆ อย่างสิ้นเชิง ราวกับว่าถูก
คนใช้ปลายนิ้วอันแกร่งกร้าวขีดลากเป็นคำว่าโลกเอาไว้ก็มีปาน

จุ่ม่อรีบกวาดตามองดูทั่วหลักศิลาทักชะปัสาจทั้งหมดอย่างรวดเร็ว
เคล็ดความที่จารึกบนหลักศิลาล้วนใช้แบบฉบับการเขียนแบบเดียวกัน
ทั้งหมด เป็นการแกะสลักอย่างประณีตบรรจง หากผู้ใดไม่ทันสังเกตคำว่า
‘โลก’ ให้ดี อาจมองข้ามได้โดยง่าย แต่ต่อให้มีคนสังเกตเห็น พวกมัน
อาจจะเข้าใจว่าเป็นข้อผิดพลาดโดยไม่ได้ตั้งใจในตอนที่ได้แกะสลัก และได้
ทำการแก้ไขในภายหลัง

แต่สำหรับจุ่ม่อ เมื่อบังเอิญสังเกตพบความแปลกประหลาดในส่วน
นี้ มันถึงกับยืดยืนนิ่งขึงตะลึงลานไป

เนื่องเพราะมันอ่านประโยคนี้เข้าใจ

“เมื่อพลังจิตสำนึกและพลังปราณ แทรกซึมและผสมรวมกับสังขารร่างกายอย่างลึกล้ำที่สุด”

มันย่อมรู้จักสภาวะนี้ เพราะนี่คือสภาวะที่มันบรรลุถึงในยามที่ปรับปรุงแก้ไขแผนผังปิศาจให้แก่กองพันบาปเคราะห์ของเปี้ยหานเมื่อไม่กี่วันก่อน เมื่อพลังจิตสำนึกและพลังปราณแทรกซึมผสมรวมกับสังขารร่างกายอย่างลึกล้ำที่สุด โลกในสายตาของมันจะกลายเป็นผิดแผกแตกต่างจากเดิมอย่างแท้จริง นั่นเป็นสภาวะที่อัศจรรย์พันลึก ซึ่งมันอยู่ในสภาพเยือกเย็นและไร้อารมณ์ความรู้สึก เต็มไปด้วยประสิทธิภาพมากกว่ายามปกติหลายเท่า

กล่าวตามความสัตย์ จั้วม่อไม่ชอบสภาวะนี้นัก เนื่องจากสภาวะเช่นนี้ทำให้มันบังเกิดความรู้สึกคล้ายไม่ใช่มนุษย์ แต่เหมือนหุ่นเชิดที่ไม่มีชีวิต ปราศจากอารมณ์ความรู้สึก แม้เที่ยงตรงแม่นยำ แต่ก็ไม่มีจิตวิญญาณ

ดังนั้นเมื่อเพิ่มคำว่า ‘โลก’ เข้าไปในประโยคนี้ ย่อมเป็นเหตุให้มันต้องสะท้อนใจวูบ

โลก... ..โลกคำนี้ หรือว่ายังมีความหมายอื่นอีก?

จั้วม่อขบคิดวูบหนึ่ง จากนั้นตกลงใจทดลองดู มันโคจรพลัง ดวงอาทิตย์ของอุปกรณ์สวรรค์สีบอิก้าพล้นทอแสงเจิดจรัส พลังจิตสำนึกและพลังปราณโคจรลึกเข้าไปในเลือดเนื้อร่างกายอย่างไม่หยุดยั้ง

จิตใจมันกลายเป็นเย็นชา อารมณ์ความรู้สึกคล้ายถูกรอบคลุมด้วยบรรยากาศเย็นยะเยือกสุดเปรียบปาน ไม่มีร่องรอยของความอบอุ่นใด

ดวงตาของมันทั้งเย็นเยือกและเฉยเมย อารมณ์อันตรธานหายไปจาก ดวงตา ปรากฏชั้นแสงสีทองบาง ๆ ห่อประกายอยู่ในดวงตา ทั้งยังแฝงเร้น ด้วยประกายสีขาวเลือนราง

นี่ก็คือสภาพของจ้วม่อที่พวกซีเตียวอวี่มองเห็นแต่ไกล

โลกใบใหม่ที่แตกต่างจากเดิม พลันปรากฏขึ้นตรงหน้ามัน

เห็นเส้นแสงกิ่งโปร่งใสนับไม่ถ้วน ตัดไขว้ไปมาระหว่างหลักศิลาแต่ละ ต้น ทัวทั้งป่าศิลาประดุจกรงขัง หรือไม่ก็ร่างแหตาข่ายที่สร้างขึ้นจากเส้น ลำแสงมากมายสุดคณานับ

ภาพอันน่าตระหนกที่บังเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาจ้วม่อ ไม่ได้ทำให้ อารมณ์ความรู้สึกของมันแปรเปลี่ยนไปแม้แต่น้อย มันเหลียวซ้ายแลขวา ดวงตาไร้อารมณ์กวาดมองรอบด้านอย่างเฉยเมย

เห็นบนหลักศิลาบางต้น มีรอยประทับฝ่ามืออันเลือนรางปรากฏขึ้น

บรรดาหลักศิลาที่มีรอยประทับฝ่ามือ ล้วนเป็นหลักศิลาที่มีเส้นลำ แสงตัดไขว้กันมากที่สุด

มันไม่ชะงักรั้งรอ มุ่งตรงไปถึงตรงหน้าหลักศิลาดันหนึ่ง แล้วกด ประทับฝ่ามือลงบนรอยประทับฝ่ามืออันเลือนรางบนหลักศิลานั้น

ทันใดนั้นมันรู้สึกถึงการสั่นสะเทือนที่แผ่วเบา ยิ่ง ราวกับว่า สั่นสะเทือนมาจากส่วนลึกใต้พื้นพิภพ เป็นแรงสั่นสะเทือนที่แผ่วเบาผิด ธรรมดา หากมิใช่ว่าจ้วม่อทาบบฝ่ามืออยู่บนหลักศิลาดันนี้ จะต้องไม่รู้สึกรถึง แรงสั่นสะเทือนนี้เป็นแน่

จ้วม่อสามารถตรวจจับระลอกการสั่นทั้งหมดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ คลื่นแรงสั่นสะเทือนเหล่านี้มีจังหวะจะโคนที่พิเศษเฉพาะชนิดหนึ่ง

ในสถานะเช่นนี้ ฝ่ามือทักษะปิศาจของจ้วม่อไต่ขึ้นไปถึงขอบเขตสูงสุด แทบไม่ต้องขบคิดอันใด เลือดเนื้อภายในฝ่ามือของมันปล้นสั่นสะเทือน ตาม สมองตอบสนองต่อหลักศิลาด้วยจังหวะจะโคนแบบเดียวกันไม่มีผิดเพี้ยน

ทันใดนั้น แรงสั่นสะเทือนจากหลักศิลาพลันหยุดลง ในสายตาของ จ้วม่อ เห็นหลักศิลาดันนั้นเปล่งประกายเรืองรอง

ริ้วลำแสงนับไม่ถ้วนประหนึ่งสายน้ำหลังริน ไหลผ่านไปยังหลักศิลาดันอื่น ๆ ผ่านทางเส้นลำแสงกิ่งโปร่งใสเหล่านั้น

สีหน้าของจ้วม่อยังคงเฉยเมย ในขณะที่ร่างมันหายวับ ไปปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้าหลักศิลาดันอื่น ๆ ที่มีรอยประทับรูปฝ่ามือ

“ผู้ที่อยู่ภายในไม่อาจส่งข่าวออกมาได้” ศิษย์น้องที่ยืนอยู่ข้างกาย หลินเชียนกล่าวพลาถสั่นศีรษะ มันพยายามติดต่อกับ ‘ดวงตา’ อย่างสุดความสามารถ แต่ไม่มีผลลัพธ์ใด

‘ดวงตา’ ของพวกมันเองก็ถูกเชื่อเชิญไปยังตำหนักมหาสันติ เพื่อหาวิธีรับมือกับชีวเจ่อเช่นกัน แต่ภายในตำหนักมหาสันติปิดกั้นการติดต่อสื่อสารกับภายนอกอย่างแน่นหนา พวกมันไม่สามารถส่งข่าวออกมาตามกำหนด

“ปิศาจเหล่านี้ดูเหมือนว่าไม่ได้โจมตี” ศิษย์น้องอีกผู้หนึ่งกล่าวอย่างยื้มยั้ม จากนั้นแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา กล่าวต่อไปว่า “ใช้วิธีอันหยาบ

กระด้างเช่นนี้พยายามเบี่ยงเบนความสนใจของพวกเรา พวกมันดูแคลนเราไม่น้อยจริง ๆ”

หลินเขียนดวงตาทอแววกังขา มันสงสัยว่านี่อาจจะเป็นหลุมพรางกับดักประการหนึ่ง การมาถึงของพวกมันสมควรเป็นเชืวม่อเกอที่โพนทะนาออกไป พวกมันค่อยมาสืบทราบในภายหลังว่าสตรีลึกล้ำที่ประมือกับพวกมันเมื่อครั้งที่พวกมันเข้าเมือง ที่แท้เป็นแม่บ้านส่วนตัวของเชืวม่อเกอ เพียเพียเมื่อติดตามนางเข้าไปในที่พำนักของอีกฝ่าย สมควรพลาดท่าเสียที่อยู่ภายในนั่นเอง

ไม่ว่ามองจากมุมใด เชืวม่อเกอก็มีเหตุผลมากพอที่จะจัดการกับพวกมัน การที่อีกฝ่ายคิดเชื่อเชืวม่อเกอไปติดกับ ก็ไม่ใช่ว่าไม่มีโอกาสเป็นไปได้

แต่สิ่งที่ทำให้หลินเขียนประหลาดใจมากที่สุด กลับเป็นความรู้สึกที่บังเกิดขึ้นในยามที่มันพบเห็นเชืวม่อเกอครั้งแรก

แม้ว่าจะเคยได้ยินนามเชืวม่อเกอมาก่อนนับครั้งไม่ถ้วน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่มันพบเห็นเชืวม่อเกอด้วยสายตาของตนเอง ในรายงานข่าวสารที่ส่งมาจาก ‘ดวงตา’ เชืวม่อเกอผู้นี้เป็นกุญแจสำคัญในการเปิดหอสมบัติมหาสันติ คนผู้นี้เริ่มจากก่อให้เกิดหมู่ดาวประทानพร เช่นฆ่าเส้นอวีผู้สำเร็จวิชาขนราชนกยุงกลางลานประลอง พร้อมกับบรรลुวิชากงล้อดาราจักร ก้าวเข้าถึงชายขอบของพลังเขตแดนอันดับหนึ่งแห่งด่านเจียง นับเป็นอัจฉริยบุรุษที่ดึงดูดความสนใจของนครมหาสันติทั้งหมดในระยะนี้

หลินเขียนเองก็จัดอยู่ลำดับที่หนึ่งในบรรดาศิษย์รุ่นที่สามแห่งคุณหลุน ย่อมล่วงรู้มากกว่าคนส่วนใหญ่ มันสังเกตเห็นว่านามของเซียวม่อเกอเนี่ย ก็เคยปรากฏขึ้นในรายงานข่าวสารทางปากเผ่าอสูรด้วย ยังคงเป็นบุรุษหนุ่มที่ใช้ชื่อว่าเซียวม่อเกอเช่นกัน เป็นแม่ทัพบัญชาการศึกระดับทองที่ปราบพิชิตแม่ทัพใหญ่อวี๋เหิงโดยราบคาบ ทั้งยังประสบความสำเร็จในศึกหลายศึก จัดงานฉลองเช่นฆ่าคู่ต่อสู้นับไม่ถ้วน แต่ละวีรกรรมล้วนสะท้านทั่วแดนอสูร

มันกังวลสงสัยว่าสองคนนี้สมควรเป็นบุคคลคนเดียวกัน

และหากพวกมันเป็นบุคคลคนเดียวกันจริง เช่นนั้นก็เป็นเรื่องน่าแตกตื่นสะท้านโลกแล้ว!

สุดยอดสัตว์ประหลาดเช่นนี้ แม้กระทั่งในคุณหลุนที่เต็มไปด้วยอัจฉริยะ ยังหาได้ยากยิ่ง

ดังนั้นชั่วพริบตาที่มันพบเห็นนามของเซียวม่อเกอในรายงานจาก ‘ดวงตา’ หลินเขียนก็ตัดสินใจเด็ดขาด ไม่ว่าจะต้องจ่ายค่าตอบแทนอันใด มันจะต้องสังหารคนผู้นี้ให้จงได้ เมื่อครุ่นคิดว่าปรากฏยอดอัจฉริยะที่มีฝีมือรอบด้านเช่นนี้อยู่ฝ่ายอสูรปิศาจ มันไม่อาจสะกดกลั่นเจตนาฆ่าฟันเอาไว้ได้อีก

หากไม่รีบฆ่าทิ้งเสียแต่เนิ่น ๆ อสูรปิศาจอาจจะกล้าแข็งขึ้นในระดับที่เกินจะควบคุม

แต่รอนมันพบเห็นเซียวม่อเกอด้วยสายตาตัวเอง กลับต้องตื่นตะลึงสุดระงับ

เนื่องเพราะมันบังเกิดความรู้สึกคุ้นเคยกับเชียวม่อเกอผู้นี้อย่างน่า
ประหลาด

มันแน่ใจว่าไม่เคยพบเห็นใบหน้านี้มาก่อน แต่ความรู้สึกคุ้นเคยนี้ก็
กระจ่างชัดเจนยิ่ง

มันจะต้องเคยพบปะสนทนากับเชียวม่อเกอผู้นี้มาก่อนไม่ผิดแน่!

คนเมื่อพลั้งบำเพ็ญเพียรบรรลุถึงระดับชั้นเช่นมัน ความรู้สึกที่แทบจะ
กลายเป็นลางสังหรณ์นี้มักจะไม่เคยผิดพลาด เจตจำนงกระปี่ของมัน
ฝึกปรือถึงขั้นลึกล้ำสุดหยั่งถึง มันทราบว่าใจกระปี่ของมันไม่เคยหลอกลวง
มัน

ทว่าเมื่อคิดทบทวนอย่างถี่ถ้วน มันก็ไม่เข้าใจว่าเคยพบเห็นเชียวม่อ
เกอมาจากที่ใด

น่าเสียดายที่ไม่มีเวลามากพอ หลินเซียนลอบทอดถอนใจ หากมัน
สามารถเข้ามานสมาธิ ใจกระปี่เข้าสู่สภาพจดจ่อและกระจ่างแจ้งถึงที่สุด
มันจะต้องระบุตัวตนที่แท้จริงของคนผู้นี้ได้อย่างแน่นอน

มันรีบสลัดความคิดฟุ้งซ่านวุ่นวายออกไปจากใจ เพ่งมองดูจ้วม่อด้วย
สายตาคมกล้าดูจกระปี่ ทันใดนั้นเอง มันพลันสีหน้าแปรเปลี่ยน ต่อหน้า
ต่อตามัน กลืนอายสภาวะของเชียวม่อเกอจู่ ๆ ก็เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

ในสายตาของหลินเซียน เชียวม่อเกอกลับกลายเป็นคล้ายคลึงกับหุ่น
ปิศาจตัวหนึ่ง เย็นยะเยือกและปราศจากจิตใจ

นี่มัน... ..

หลินเซียนทั้งตื่นตะลึงทั้งสงสัยใจ

ยังไม่ทันจะได้ขบคิดไตร่ตรอง มันเห็นเชียวม่อเกอพุ่งเข้าหาหลักศิลา
ต้นหนึ่ง แล้วทาบฝ่ามือลงไป

ชั่วอึดใจให้หลัง หลินเซียนต้องสีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นปั่นยาก!
เกิดการเคลื่อนไหวบางอย่างอยู่ลึกลงไปใต้พื้นพิภพ!

บทที่ 620 ลวงกลายเป็นจริง

“นี่มันสถานที่ผีสิงอันใดกัน!” หมิงเจวียจื่อบ่นพึมพำ พวกมันถูกขัง
อยู่ในนี้หลายวันแล้ว ยังคงค้นหาทางออกไม่พบแม้แต่เงา

อสูรควันดำกล่าวตำหนิตัวเอง “เป็นความผิดของข้าเอง! หากมิใช่
เพราะข้า... ..”

“เหล่าเฮย อย่าได้โทษตัวเอง นี่อาจจะเป็นโชควาสนาของพวกเรา
ก็ได้” หนานเยว่รีบปลอบโยนอสูรควันดำ “ผู้คนด้านนอกมากมายล้วน
ต้องการเข้ามาในนี้ แต่พวกมันไหนเลยจะคาดคิดว่าถูกพวกเราล่วงหน้า
มาก่อนแล้ว”

คังเจ๋อกล่าวเสริมมาอย่างยื้มแย้ม “เหล่าเฮย เจ้าต้องเปลืองสมองให้
มากกว่านี้ พวกเรายังคาดหวังว่าเจ้าจะหาสมบัติพบ”

อาเหวินมีสีหน้าห่วงกังวลอยู่บ้าง “ติดอยู่ในนี้ กระทั่งคุสึบนี้วยังไม่มี
ทางเข้าไปได้ ถ้าเหรินจะต้องไปตามหาพวกเราที่นั่นอย่างแน่นอน”

ทุกผู้คนนิ่งกันไป

อสูรผมสีสัมพลันเอ่ยปาก “อย่าห่วงไปเลย อย่าห่วงไปเลย มันมี
คุณธรรมน้ำมิตร จะต้องไม่ทอดทิ้งพวกเราแน่ อย่างเลวร้ายที่สุด เราจะ
เสาะหาสมบัติสักสองสามชิ้น แล้วค่อยแบ่งให้แก่มันสักเล็กน้อย”

“สมบัติอยู่ที่ใดเล่า?” หมิงเจวียจื่อกวาดตามองไปรอบ ๆ กล่าวด้วยสี
หน้าละห้อยหดหู่ “สถานที่แห่งนี้ทั้งมืดทึบและไม่มีสิ่งใดเลย ข้าสงสัยว่า

เราอยู่ในหอสมบัติมหาสันติจริง ๆ รึ? เราพากันค้นหาอยู่หลายวันแล้ว อย่าว่าแต่สมบัติ กระทั่งทางออกยังค้นไม่พบ!”

ในวันนั้นอสุรควันดำได้ค้นพบเบาะแสจากประโยคที่มันพบเจอ รีบแล่นมาบอกพวกพ้องอย่างสิงโลดยินดี พวกมันออกสืบค้นตามเบาะแสที่ได้รับ นึกไม่ถึงว่าสุดท้ายจะตกลงมาในทางวงกตที่มีดมืด เส้นทางวงกตนี้ทั้งมืดมืดและว่างเปล่า ไม่มีสิ่งใดอยู่เลย อย่างไรก็ตาม เส้นทางวงกตนี้สลับซับซ้อนยิ่ง ตัดไขว้ไปมาราวกับใยแมงมุม พวกมันช่วยกันค้นหาทางออกอยู่หลายวัน แต่ยังไม่มียี่แวนแม้แต่หน่อย

“พวกเราสมควรอยู่ใต้ป่าศิลาทักชะปิศาจ นอกจากหอสมบัติมหาสันติ ยังมีที่อื่นใดอีกเล่า?” คังเจ้อสีหน้างุนงง

“ผีสา่งเท่านั้นที่รู้!” อสุรผมสีสั่นกล่าวอย่างไม่แยแส “ตาเฒ่าผู้นั้นตายไปตั้งนานแล้ว!”

“อย่าได้หยาบคายต่อท่านปรมาจารย์ซือจื่อหมิง!” อาเหวินถลึงตาใส่อสุรผมสีสั่น “หลายวันมานี้เราได้ประโยชน์จากท่านมากมายนพคุณ! หากมิใช่เพราะท่านปรมาจารย์ จะมีหลักศิลาทักชะปิศาจเหล่านี้มาจากที่ใดกัน!”

อสุรผมสีสั่นกลับไม่มีโทสะ เพียงพึมพำว่า “ข้ามิได้บอกว่ามันไม่ดี แต่หากเป็นคนดี ก็สมควรดีให้ถึงที่สุด มันเมื่อสร้างหลักศิลาทักชะปิศาจไว้ให้เราฝึกปรือแล้ว ก็สมควรแบ่งปันสมบัติให้แก่เราบ้าง เช่นนั้นจึงจะเป็นคนดีที่แท้จริง! บุคคลอันประเสริฐเลิศล้ำ! อ้อ ไม่ต้องห่วงไป ข้าไม่ได้คิดจะอุปสมบัติไว้เพียงผู้เดียวหรอก”

คนอื่น ๆ คุ่นชินกับวาจาไร้สาระที่ปราศจากความคิดอ่านของอสุรผม
สัมผัสเป็นอย่างดี ทุกคนพากันหัวเราะออกมา

อสุรวันดำขมวดคิ้วแน่นแนบ นับตั้งแต่พวกมันตกลงมาในทางวงกต
มืดมิด มันก็เฝ้าขบคิดทุกวิถีทางเพื่อหาทางออกไปให้ได้ เป็นเพราะมัน ทุก
คนจึงต้องมาตกลอยอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ แม้ไม่มีผู้ใดโทษว่าตำหนิมัน แต่
มันไม่อาจให้อภัยตัวเอง

โชคยังดีที่แม้จะหาทางออกไม่พบ แต่ก็ไม่มีอันตรายอันใด พวกมันจึง
ไม่ต้องหวาดวิตกมากนัก

นับตั้งแต่เข้ามาติดอยู่ในเส้นทางวงกต อสุรวันดำก็เฝ้าแต่ครุ่นคิดว่า
ไหนจะมีทางวงกตอยู่ใต้ป่าศิลาทักชะปิสาดด้วย มันเชื่อว่าคนเช่นชื่อจื่อห
มิง จะทำการอะไรสักอย่างสมควรมีเหตุผลของตน

ทางวงกตนี้แน่นอนว่าจะต้องมีจุดประสงค์อื่น หากเป็นไปตามนี้ ก็
สมควรต้องมีทางออก

พลังจิตสำนึกของมันแผ่กระจายออกไป คอยตรวจสอบสภาพรอบ
ข้างอย่างระมัดระวัง ในสภาพแวดล้อมที่มืดมิดเช่นนี้ พลังจิตสำนึกมี
ประโยชน์มากกว่าดวงตามากนัก ทันใดนั้นเอง จิตสำนึกของมันกวาดผ่าน
ก้อนหินก้อนหนึ่ง อสุรวันดำพลันชะงักเท่าทันที่ “รอประเดี๋ยว!”

ทุกคนพากันหยุดเดินด้วยท่าที่ระแวงระวัง

“มีเรื่องใด?” หนานเยว่ถามอย่างสงสัยใจ

“เมื่อวานเราเคยผ่านก้อนหินนี้มาแล้ว!” อสุรควันดำก้มลงเก็บก้อนหินขึ้นจากพื้นข้างเท้า สัมผัสเสียงของมันไม่เป็นธรรมดาดีมาก “ก้อนนี้ไม่ผิดแน่ ข้าจดจำได้อย่างชัดเจน!”

“หมายความว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา พวกเราอาจเดินวนเวียนเป็นวงกลมใช่หรือไม่?” หนานเยว่ถามอย่างตื่นตกใจอยู่บ้าง

“เป็นไปได้อย่างยิ่ง” อสุรควันดำเงยหน้าขึ้นมองไปยังความมืดมิดด้านบน “เราอาจจะเดินวนเวียนเป็นวงกลมอยู่ภายใต้ป่าศิลาทักษะปีศาจนี่เอง”

จากนั้นมันกล่าวร่ำรำพันกับตัวเอง “นี่เป็นทางวงกตแบบวนซ้ำ ทุกครั้งเราล้วนเลือกเส้นทางที่แตกต่างกัน แต่ยังคงวนกลับมาอยู่ดี ทุกเส้นทางล้วนนำไปยังที่แห่งเดียว โอ ข้าเข้าใจแล้ว... ..”

ทันใดนั้นมันหันขวับ กล่าวกับอสุรผมส้มอย่างร้อนใจอยู่บ้าง “ต้าเจิง ลองทุบทำลายพื้นให้ข้าสักหน่อย!”

อสุรผมส้มพอฟังต้องคึกคักขึ้นอีกโข หลายวันมานี้ทำเอามันอึดอัดขัดข้องแทบตายแล้ว รีบถกแขนเสื้อขึ้นทันที “ไม่มีปัญหา เจ้าต้องการหลุมใหญ่เท่าใด? ลึกเท่าใด? ข้าจะแสดงให้พวกเจ้าได้ชมศาสตร์อสูรวิชาใหม่ที่ข้าเพิ่งฝึกสำเร็จเมื่อไม่นานมานี้ เป็นยอดวิชาในการขุดหลุมแขนงหนึ่งที่เดียว เจ้าหากต้องการหลุมกลม ข้าจะไม่มีวันขุดออกมาเป็นสี่เหลี่ยม หากเจ้าต้องการสามจิ้ง ข้าจะไม่ขุดห้าจิ้ง โอ้ หรือว่าเจ้าต้องการที่มันดูยากขึ้นมาสักหน่อยหรือไม่? รูปดอกไม้เป็นอย่างไร? ไม่ ๆ ธรรมดาเกินไป! บางทีเป็นภาพศิลปะดีหรือไม่?”

หนานเยว่กับคนอื่น ๆ ถึงกับไรรว้าจจะกล่าว

แต่อาเหวินกลับตื่นเต้นอีกเหิมขึ้นมา “ศาสตร์อสูรอันใด ร้ายกาจถึงเพียงนั้นเชียว? ลองมาแข่งกันดีหรือไม่? ข้าก็เพิ่งจะเข้าใจบางอย่างมาเช่นกัน”

อสูรผมสั้มอีกเหิมขึ้นมาทันที รีบโถมไปถึงเบื้องหน้าอาเหวิน “ประเสริฐ เช่นนั้นมาแข่งกัน! ชุดหลุมเป็นภาพศิลปะ!”

“ได้เลย!” อาเหวินอีกเหิมไม่แพ้กัน

“ลึกลับจังจะดีที่สุด” อสูรควันดำร้องบอกเสียงอ่อย แต่ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจมัน ความสนใจของทุกคนหันไปหาสองคนที่กำลังจะแข่งกันชุดหลุมเป็นภาพศิลปะ

เกี่ยวกับความสามารถของอาเหวินไม่มีสิ่งใดต้องกล่าวถึง ส่วนอสูรผมสั้มแม้ดูไม่เต็มเต็ง ทั้งยังแปลกประหลาดเล็กน้อย แต่พรสวรรค์ในเชิงศาสตร์อสูรของมันสูงล้ำเป็นพิเศษ ทั้งยังมักจะเหนือความคาดหมายบ่อยครั้งที่สามารถคิดค้นศาสตร์อสูรแปลกประหลาดพิสดารออกมา

“พวกเจ้าคิดว่าใครจะชนะ?” หมิงเจวี่จื่อเปรยถามอย่างสนใจ
หนานเยว่ตอบ “อาเหวิน”

คังเจ้อล้งเลครูหนึ่ง แล้วบอกว่า “ต้าเจิง!”

หมิงเจวี่จื่อหันไปมองอสูรควันดำ อสูรควันดำกล่าวอย่างจนปัญญา
“ต้าเจิง”

หมิงเจวี่จื่อหัวร่อฮิสะ “ข้าว่าอาเหวิน เป็นสองต่อสอง!”

อสุรผมสั้มวางท่าราวกับยอดยุทธ์ผู้ไร้เทียมทาน ผายมือเป็นเชิงเชื่อ
เชิญ กระตักนิ้วเรียกอาเหวิน “เจ้าหนู ข้าจะไม่ออมมือให้แก่เจ้า! แต่เจ้า
หนุ่มเอ๋ย หลังจากพ่ายแพ้่อสุรผมสั้มผู้มีคุณธรรมน้ำมิตรผู้นี้ เจ้าจะรู้สึก
ว่าชีวิตมีคุณค่าความหมายขึ้น!”

อาเหวินถลึงตากลับอย่างไม่ลดราวาศอก “มาเถอะ เจ้าตัวประหลาด
ผมแดง! ให้ข้าแสดงให้เจ้าดู ว่ายอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งค่ายเว่ยมีฝีมือ
อย่างไร!”

มองตามเงาร่างดุจภูตพรายของจ้วม่อ รวมทั้งสีหน้าเฉยเมยเย็นชา
ของมัน ทุกผู้คนบังเกิดความรู้สึกอันตรายที่ไม่อาจหลบเลี่ยงได้ ไม่ว่าผู้ใด
ล้วนมีสีหน้าปั่นยาก คนที่อยู่ที่นี่ล้วนเป็นยอดฝีมือ ย่อมสามารถมองเห็น
การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับจ้วม่อได้ชัดเจน

เสียงกู่แม่ปากแน่น สีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เชี่ยวม่อเกอที่อยู่
ห่างไกลดูเหมือนเปลี่ยนเป็นคนละคนอย่างสิ้นเชิง นางรู้สึกไม่คุ้นเคยเป็น
อย่างยิ่ง

อย่างไรก็ตาม นางรีบสะกดความคิดฟุ้งซ่านในใจนาง เชี่ยวม่อเกอ
เป็นชิ้นส่วนสำคัญในแผนการทั้งหมด การเปลี่ยนแปลงของมันจะส่งผล
กระทบต่อแผนการอย่างรุนแรง จนกระทั่งถึงบัดนี้ เชี่ยวม่อเกอยังไม่ได้ใช้
ลูกกลมปิศาจดาวดวงตามแผนการ มิน่าข้ายังเคลื่อนร่างไปมาในทิศทาง
ที่ผู้คนขบคิดไม่เข้าใจ

เสี่ยงจู่พลันตระหนักถึงความจริงอันน่าตกตื่นสะท้านใจประการ
หนึ่ง...

...เชียวมือเกอถึงกับค้นพบหอสุมบัตมิหาสันติเข้าจริง ๆ!

ทันทีที่ความคิดนี้วาบขึ้นในใจ นางสีหน้าซีดเผือดในบัดดล!

แผนการเดิมของนางคือสร้างภาพลวงว่าหอสุมบัตมิหาสันติปรากฏ
ขึ้น เพื่อล่อให้เหล่าชีวเจ้อออกจากที่ซ่อน นางร้อยคิดพันคำนวนยังคาดไม่
ถึงว่าแผนลวงจะกลับกลายเป็นจริง!

นี่เรียกว่าคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต ทันทีที่หอสุมบัตมิหาสันติปรากฏขึ้น
จริง แผนการซึ่งเคยไว้ที่ตึกก็จะกลับกลายเป็นเต็มไปด้วยข้อบกพร่องแล้ว
ด้านของชีวเจ้อขวัญกำลังใจจะเพิ่มขึ้นเต็มเปี่ยมถึงขีดสุด การจู่โจมตอบโต้
ของพวกมันย่อมต้องดุเดือดรุนแรงถึงขั้นสู้อย่างถวายชีวิต ส่วนในทางตรง
กันข้าม บรรดายอดฝีมือฝ่ายปิศาจกลับจะต่างคนต่างพุ่งเป้าไปยังหอ
สุมบัตมิหาสันติแทน แต่ละคนล้วนมีแผนการของตน กองกำลังพิฆาต
เซียนที่เคยเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจะแตกกระจายโดยไม่ทันได้สู้รบ

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ แผนการที่เคยไว้ช่องว่างรอยโหว่จะพัง
พินาศ เต็มไปด้วยความสับสนอลหม่าน!

เมื่อถึงเวลานั้น สถานที่แห่งนี้จะเกิดการสู้รบตะลุมบอนอย่างสับสน
ยุ่งเหยิง ศึกเช่นนี้สำหรับพวกชีวเจ้อแล้ว ย่อมได้ประโยชน์มากที่สุด!

สิ่งที่นางหวังกังวลยิ่งไปกว่านั้น ก็คือเชียวมือเกอผู้ซึ่งเป็นศูนย์กลาง
ของการต่อสู้ประจัญบานจะตกอยู่ในตำแหน่งที่เสี่ยงอันตรายมากที่สุด

นางในใจขบคิดเร็วรี จากนั้นสีหน้ากลับคืนเป็นปกติอย่างรวดเร็ว กล่าวอย่างไรอารมณ์ว่า “หอสมบัติมหาสันติเปิดออกแล้ว แผนมีการเปลี่ยนแปลง ทุกท่านให้บุกจู่โจมทันที ชับไล่พวกชีวเจ้อออกไปก่อน!”

ถ้อยคำของเสี้ยกงจู่ทำให้ทั้งหมดสะท้อนขึ้นทั้งร่าง พวกมันเหม่อมอง เสี้ยกงจู่อย่างเหลือเชื่อ ทุกคนแม้มุงความสนใจไปที่การเปลี่ยนแปลงของ เชียวม่อเกอ แต่ก็เพียงรู้สึกว่าการกระทำของมันแปลกประหลาดเล็กน้อย ไม่มีผู้ใดเชื่อมโยงการกระทำเหล่านั้นไปถึงการเปิดออกของหอสมบัติมหาสันติ

เสี้ยกงจู่ดวงตาทอประกายเจิดจรัส กวาดตามองผ่านดวงตาทุกคู่ที่ เริ่มจะร้อนรุ่ม นางจัดแต่งเรือนผมพลาংกล่าวอย่างยืดยาว “ทุกท่านต้องระวังความปลอดภัยของเชียวม่อเกอด้วย ในกรณีที่เหล่าชีวเจ้อเห็นว่าหมดหวังจะช่วงชิงสมบัติ อาจคิดทำลายโอกาสของพวกเราไปด้วย ถึงเวลานั้น เชียวม่อคงไม่แคล้วทอดร่างเป็นซากศพแล้ว พวกเราเองก็ไม่มีผู้ใดได้อะไร ทั้งนี้ ตอนนี้มันยังคงมีประโยชน์ เนื่องจากมีแต่มันที่สามารถเปิดหอสมบัติมหาสันติได้ ในช่วงเวลาสำคัญเช่นนั้นหวังว่าผู้อาวุโสทั้งหลายอย่าได้เก็บซ่อนฝีมือแล้ว”

ทุกผู้คนสบตากันวูบ จากนั้นพากันเคลื่อนไหว

อวิช่วงผุดลุกขึ้น กล่าวอย่างยืดยาวว่า “เราต้องสั่งสอนชีวเจ้อเหล่านี้ให้ทราบจำสักรา มิเช่นนั้นพวกมันคิดมากก็มา คิดไปก็ไป พวกมันเข้าใจว่า ในหมู่พวกเราเผ่าปิสางไม่มีใครมีความสามารถหรือ ที่นี่กลายเป็นสวนหลังบ้านของพวกมันตั้งแต่เมื่อใด?”

ทุกคนอีกเหิมขึ้นเช่นกัน

ช่างเยวียนฮ่าวกับอวีซวงเดินเคียงคู่กันไป เหล่าองค์กรก์ที่นำโดยเซีย
ห้อมล้อมคุ่มกันขึ้นกงจู่ ส่วนองค์กรก์ที่นำโดยจูเชอเผ่าพิทักษ์หวานกงจู่ ซิ
เดียวอวีเคลื่อนไหวตามลำพัง... ..

เพียงชั่วพริบตาเดียว กองกำลังผสมก็แตกสลาย แต่ละขุมกำลัง
แบ่งแยกออกจากกันอย่างชัดเจน

“เจ้ามีจิตเจตนาต่อมันหรือ?” หญิงรับใช้วัยกลางคนที่ข้างกายเสียกง
จู่ เอ่ยถามอย่างกะทันหัน

เสียกงจู่เหลือบมองนางแวบหนึ่ง แล้วย้อนถามว่า “ท่านเห็นเป็น
เช่นนั้นรี?”

“หากมิใช่เช่นนั้น เจ้าไยต้องช่วยเหลือมันเล่า?” หญิงรับใช้วัย
กลางคนจ้องมองเสียกงจู่ตาเขม็ง พลังกล่าวอย่างเย็นชา “เจ้าย่อมทราบ
กระจ่างแก่ใจ เมื่อเจ้าเข้าร่วมความขัดแย้งนี้ เจ้าจะไม่อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับมันอีกต่อไป!”

เสียกงจู่เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ “ท่านไม่คิดบ้างรี? ให้พวกมันทั้งหมดมุ่ง
ความสนใจไปยังเซียวม่อเกอ จะไม่เป็นประโยชน์ต่อเรามากกว่าหรือ?”

หญิงรับใช้วัยกลางคนสีหน้าคลายลงเล็กน้อย แต่ยังส่ายอย่างเย็น
ชาว่า “อย่าได้คิดทำเรื่องโง่เขลาอันใด”

เสียกงจู่คล้ายไม่ได้ยิน นางเงยหน้าขึ้นมองเซียวม่อเกอที่กำลังพุ่งเข้า
หาหลักศิลาอีกต้น พลันกล่าวว่า “ท่านอดใจรอไม่ไหวแล้วกระมัง”

หญิงรับใช้วัยกลางคนสีหน้าแข็งค้าง

... ..

หลักศิลาที่เบื้องหน้ามันในยามนี้ เป็นหลักศิลาทักชะปิตาจตันสุดท้าย
ที่มีรอยประทับฝ่ามือ

เส้นลำแสงกิ่งโปรงใสที่บางเฉียบ ในสายตามันยามนี้สว่างจ้ายิ่งกว่า
ลำแสงใด ระลอกคลื่นไหลผ่านไปตามเส้นใยที่ตัดไขว้ไปมาเหล่านี้ รวากับ
คลื่นกระทบฝั่งที่มาจากทุกทิศทาง มุ่งตรงมายังหลักศิลาดันนี้เป็นจุดเดียว

ชั่วพริบตาที่จ๋วม่อกดประทับฝ่ามือลงบนหลักศิลาดันสุดท้าย หลัก
ศิลาลั่นสนั่นสะเทือนอย่างรุนแรง กระทั่งพื้นดินใต้ฝ่าเท้าของมันยังสั่นไหว
อย่างดุเดือด รวากับว่าสิ่งมีชีวิตโบราณที่ถูกกักขังไว้ใต้พื้นพิภพตำแหน่งนี้
กำลังจะตื่นขึ้นอีกครั้งก็มีปาน

จ๋วม่อสีหน้าเย็นยะเยียบ ไม่แยแสต่อสิ่งใด เต็มไปด้วยความว่างเปล่า
ไร้อารมณ์

เพื่อตอบสนองต่อแรงสั่นสะเทือนอันแกร่งกร้าวที่มาจากหลักศิลา
กล้ามเนื้อทุกมัดบนท่อนแขนของจ๋วม่อก็สั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ด้วย
ระดับความเร็วอันน่าตกตื่นสะท้านใจ

ชั่วพริบตานี้เอง ลำแสงทั้งมวลหยุดชะงักลงอย่างพร้อมเพรียง

แต่ในเสี้ยววินาทีถัดไป ลำแสงที่หยุดนิ่งคล้ายสะดุ้งตื่นขึ้นมา พากัน
ถาโถมจากทุกทิศทุกทาง ไปยังหลักศิลาดันสุดท้ายอย่างบ้าคลั่ง!

ตูม!

ลำแสงสีขาวเจิดจรัสพวยพุ่งออกมาจากหลักศิลาอย่างฉับพลัน รว
กับกระปี่แสงมหายักษ์ แสงทะลวงใส่ท้องฟ้า ทะลุเข้าไปในห้วงความว่าง
เปล่าไร้ที่สิ้นสุด

แสงสีขาวประดุจเปลวไฟลุกโชติช่วง กวาดวาบออกไปทั่วสี่ทิศแปด
ทาง ภายในชั่วพริบตาเดียว หลักศิลาทักษะปิศาจทุกต้นพากันปลดปล่อย
ลำแสงสีขาวแผดจ้าออกมา

พื้นปฐพียิ่งมายิ่งสั่นไหวรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ทัวทั้งนครมหาสันติล้วน
สั่นสะเทือนเลื่อนลั่น

รอยแยกขนาดมหึมาปรากฏขึ้นบนพื้นรอบ ๆ ป่าศิลา จากนั้นป่าศิลา
ทั้งผืนก็ค่อย ๆ ยกตัวขึ้น

ตูม ตูม ตูม!

เห็นป่าศิลาที่ปกคลุมด้วยลำแสงเจิดจรัสถูยกตัวขึ้นอย่างเข้มข้น
ประหนึ่งมีสัตว์ประหลาดมหายักษ์ที่อยู่ใต้พื้นพิภพ ค่อย ๆ ผลักดันมัน
ขึ้นมา

ลำแสงสีขาวอันเจิดจ้าบาดตาที่พวยพุ่งขึ้นฟ้า ดูคล้ายกับเชือกเส้น
ขนาดยักษ์ ที่ค่อย ๆ ลากดึงป่าศิลาทั้งแถบขึ้นมา!

และในเวลาเดียวกัน ช่าง ๆ ลำแสงสีขาวสายนั้น เห็นเงาร่างเย็นยะ
เยือกอันไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึก ภายใต้ลำแสงสีขาวสว่างไสว มันกำลัง
ทอดตามองโลกด้านล่างด้วยสายตาไม่แยแส

บทที่ 621 หนึ่งกระบี่ของหลินเชียน

“เริ่มได้!”

“เริ่มได้!”

อาเหวินกับอสูรम्मสีล้อมร้องทวาดพร้อมกัน แล้วเคลื่อนไหวอย่าง
พรักพร้อม

อาเหวินถลึงตากลมกว้าง ขนนกสีดำบนชุดเกราะของมันเป็นลูกชันและ เริ่ม
สั่นสะเทือนอย่างพร้อมเพรียง มันโน้มตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย สองแขน
ทำท่าโอบรากับกำลังสวมกอดใครสักคน สุดลมหายใจลึกยาว แล้วสอง
มือพลันกดประทับลงพื้นหินตรงหน้ามันยุบหายไปกับตา เห็นหลุมลึกที่มี
รอยตัดราบเรียบ ผิดธรรมดาปรากฏขึ้น ประหนึ่งภาพวาดที่วาดด้วยฝีมือ
จิตรกรชั้นเอก เส้นเค้าโครงภายนอกคมชัดเป็นอย่างยิ่ง

อสุรम्मสีสัมแผดร้องเสียงแปลกพิกล ประกายสายฟ้าแลบลิ้นออกมา จาก
ร่างแตกปะทุไม่ขาดหู เรือนम्मสีสัมชีฟูฟ่อง ยิ่งชมดูยิ่งน่าหวัร่อ เนื่อง
เพราะมันยังร่างสั่นเป็นเจ้าเข้าสายศิระชะโยกไปมาอีกด้วย

พื้นหินตรงหน้ามันปั่นสลายหายไปด้วยระดับความเร็วที่มองเห็นได้ ชัดตา
เค้าโครงภายนอกโล่บังเกิดเป็นภาพร่างประดุจภาพวาด ภาพของ สตรี
นางหนึ่งปรากฏขึ้นต่อหน้าต่อตาทุกคน

หนานเยว่กับพวกที่เหลือตะลึงงันไป ในดวงตาของพวกมันล้วนทอแววขึ้น
ชม สองคนนี้เห็นได้ชัดว่ามีระดับพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าพวกมันที่ เหลือไป
อีกชั้น

ช่างเป็นสองตัวประหลาดอย่างแท้จริง!

ยามที่อาเหวินลงมือ พวกมันสัมผัสผลกระทบการสั่นสะเทือนไม่ได้เลย แม้แต่
น้อย เส้นเค้าโครงภายนอกของหลุมลึกทั้งชัดเจนและหนักแน่น ลายเส้น

คมชัดราวกับคว้านด้วยมีด แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการ ควบคุม
พลังอันน่าตระหนกของอาเหวิน

ส่วนศาสตร้อสูรที่อสูรम्मส์มใช้ออกมา พวกมันพบว่าแทบมองไม่ออก เลย
แม้แต่บ่อย คุณทำว่ากระบวนท่านี้ก่อให้เกิดการผลลายจากภายใน แม้ว่า
พลังที่ใช้ออกมาเป็นสายฟ้า แต่กลับแฝงเร้นไว้ด้วยฤทธิ์กร่อนสลายอัน
ประหลาดล้ำ

“วา เจ้าหนุ่ม ฝีมือไม่เลวนี่” อสูรम्मส์มสีหน้าประหลาดใจเล็กน้อย

“เฮอะ! คราวนี้ข้าจะทำให้เจ้ายอมรับความพ่ายแพ้อย่างยินยอม พร้อมใจ”
อาเหวินกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยว

ภายใต้สายตาดิ้นตะลึงของคนอื่น ๆ ทั้งสองเริ่มแข่งกันขุดหลุมอย่าง
ดุเดือดอีกครั้ง แต่ละหลุมที่ขุดออกมาล้วนเป็นงานศิลปะภาพวาดรูปสตรี

“ฮะ นี่ไม่ใช่รูปอาگویะหรือกริ เจ้าหนุ่ม ที่แท้เจ้าลอบมุ่งเป้าไปที่อาگویะ ใช่หรือไม่?” อสุรम्मสีส้มเพ่งมองรูปภาพที่เบื้องหน้าอาเหวิน จากนั้นชี้นิ้วกลางร้องออกมาเสียงดังลั่น

“ตัวโง่ม! เจ้าต้องเรียกนางว่าอาگویะต้าเหวิน!” อาเหวินกลิ้งตามอง อย่างเด็ดดาล แล้วแค้นเสียงอย่างเย็นชา “ความงามของอาگویะต้าเหวิน มิใช่สิ่งที่คนพื้นเพธรรมดาอย่างเจ้าจะหยั่งทราบได้!”

“อาگویะเป็นเด็กหญิงที่ดั่งงาม แต่มิใช่ความงาม” อสุรम्मสีส้มสั่นศีรษะ แล้วกล่าวอย่างภาคภูมิใจ “สิ่งที่ข้าวาด จึงเป็นความงามที่แท้จริง!”

อาเหวินเพ่งมองภาพวาดตรงหน้าอสุรम्मสีส้มอยู่ครึ่งค่อนวัน จากนั้นสีหน้าเปลี่ยนเป็นแปลกพิกลเล็กน้อย พึมพำกับตัวเองว่า “โฉนภาพของเจ้า ดูคล้ายเหล่าเฮยอยู่บ้าง...”

อสุรควันดำตัวสั้นระริก จากนั้นรีบโถมเข้ามา

อสุรมมส์มีสีหน้าภาคภูมิใจ “ฮ่าฮ่า เจ้าหนูม เจ้ามีสายตาที่ดี! หลาย ปีมาแล้ว เหล่าเฮยมักจะแต่งกายเป็นสตรีไปยังตำหนักศาสตร์อสุร มิทราบล่อลวงบุรุษมากมายเท่าใด”

อสุรควันดำหางตากระตุกรัว ๆ เหตุการณ์คึกคะนองในอดีตเป็นเรื่อง ที่มันไม่อยากเอ่ยถึง เจ้าตัวบัดซบปากมากนี่! มันหมั่นหม่จะหมดความอดทนอยู่รอมร่อ คนอื่น ๆ ก็พากันล่าถอยคล้ายหาทางหนีทีไล่เอาไว้ก่อน แต่ละคนมองดูอสุรควันดำอย่างเห็นอกเห็นใจ

แต่แล้วอสุรควันดำยังไม่ทันจะได้ระเบิดความพิโรธออกมา พลัน บังเกิด การสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงมาจากใต้พื้น พวกมันแทบทั้งหมดไม่ อาจยืนหยัดมั่น

“โว้วโว้ว เราใช้ชุดทะเลลูทางวงกตแล้วหรือไม่?” อสุรมมส์ร้องออกมา ด้วยสีหน้าตื่นเต้นยินดี

“เจ้าปัญญาอ่อน!” คนอื่น ๆ ล้วนสีหน้าแปรเปลี่ยน แต่ยังอดร้องคำ
ออกมาพร้อมกันไม่ได้

ใต้พื้นยิ่งมายิ่งสั่นสะเทือนเลื่อนลั่นอย่างดุเดือด เสียงดังสนั่นทึกก้อง มา
จากส่วนลึกใต้ปฐพี ประหนึ่งสัตว์ร้ายจากยุคบรรพกาลฟื้นตื่นขึ้นจาก การ
หลับใหล

“บัดจบ! พื้นกำลังยกตัวขึ้น!” อสุรควันดำสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง

ทุกผู้คนหน้าเปลี่ยนสีอย่างพร้อมเพรียง

รอนจนเหล่ายอดฝีมือปีศาจปรากฏตัวขึ้น หลินเชียนก็ไร้ข้อกังขาอีกต่อไป
ภาพอันน่าตระหนกเบื้องหน้ามันเป็นหลุมพรางกับดักตั้งแต่แรก! ลำแสง
มหึมาที่พุ่งตรงขึ้นฟ้า รวมทั้งการสั่นสะเทือนขนานใหญ่ที่มาจาก ส่วนลึก
ใต้พื้นพิภพมากพอที่จะสาดพลังอันน่าประหลาดพร่นพริ้งที่แฝงอยู่

ภายใน พลังนี้แข็งแกร่งกล้าไฟศาลเสียจนแม้แต่หินเขียวยังสะท้อนใจเล็กน้อย
ช่วงเวลานี้มันถึงกับบังเกิดความรู้สึกไสต่อปรมาจารย์ชื่อจื่อหมิง ซึ่งไม่เคย
พบหน้ามาก่อนอยู่บ้าง

แต่เพียงชั่วพริบตาเดียว สายตามันก็กลับเป็นกระจ่างชัดเจนอีกครั้ง
ระลอกที่ปรากฏขึ้นในใจอันตรธานหายไปโดยไม่ทิ้งร่องรอย ยามนี้มันไม่
กังวลสนใจอีกต่อไปว่าเซียวม่อเกอเป็นใครกันแน่ช่วงขณะจิตนี้ ไม่ว่าสิ่งใด
ก็ไม่สำคัญอีกแล้ว!

แกรก!

พื้นที่รอบตัวมันพลันแตกระเบิด เจตจำนงกระบี่อันหนาแน่นทะลัก ทลาย
ออกรอบข้าง โดยไม่คิดปิดบังซ่อนเร้นอีก!

ชั่วพริบตานี้ คนคล้าย กระบี่ล้ำค่าที่หลุดจากฝักไม้ปกปิดความคมกล้าที่
สามารถเย้ยฟ้าท้าดิน!?

บรรดาศิษย์น้องที่อยู่รอบกายเผยสีหน้าตื่นเต้นอัศจรรย์ จิตวิญญาณ การ
ต่อสู้พลุ่งพล่านทะยานฟ้า เจตจำนงกระบี่ของแต่ละคนส่องประกาย ด้วย
ลำแสงหลากสีสั่น พวกมันทุกคนไม่ต่างจากกระบี่ดุร้าย ปรารถนาจะ ตี
โลหิตของศัตรูในบัดดล!

“ทุกคนจดจำแผนการได้ขึ้นใจแล้วหรือไม่” หลินเชียนกวาดตามอง พลัง
ถามอย่างเยือกเย็น

“ขอรับ!” คนทั้งหมดตอบรับอย่างเคร่งขรึม

“ภารกิจครั้งนี้เกี่ยวพันกับความรุ่งโรจน์หรือเสื่อมทรุดของคุณหลุนเรา ต่อ
ให้ร่างเหล็กสลายกระดูกหักสะบั้น แต่พวกเราจะไม่ล่าถอยแม้แต่ ก้าว
เดียว!” หลินเชียนสีหน้าแน่วแน่เด็ดเดี่ยว ดวงตาร้อนระอุเจิดจ้าเสียจน ไม่
มีผู้ใดสามารถมองสบตรง ๆ ได้ มันชักกระบี่บินออกจากฝักอย่างแหลมช้า

“เราจะไม่ถอยหนี!” คนทั้งหมดสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ร้องรับคำอย่าง
พร้อมเพรียง ดวงตาสาดประกายด้วยเปลวเพลิงแห่งความคลุ้มคลั่ง พา
กัน ชักกระบี่คู่ใจออกมาพร้อมหน้า

หลินเซียนหมุนตัวกลับไปยังภาพเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่ตระการตา ทันใด
นั้นชูกระบี่ปิ่นในมือขึ้นสุดลำ ทวาดอย่างเกรี้ยวกราดแต่สும்เสียง มันคง
“เพื่อคุณหลุน!”

พลังปราณทั่วร่างของมันเดือดพล่าน พลังสภาวะเกรี้ยวกราดถึงขีด สุด
ภายใต้มานรัตติกาลเจตจำนงกระบี่ของมันประหนึ่งเปลวไฟที่เข้มข้น จนมี
ตัวตน ท่ามกลางความมืดมิดกลางดินแดนปีศาจ มันระเบิดพลัง ทั้งหมด
ออกมาอย่างไม่กลัวเกรง

จิตวิญญาณการต่อสู้และความฮึกเหิมของหลินเซียนระบาศใส่เซียน
กระบี่แห่งคุณหลุนทั้งหมด อารมณ์อันพลุ่งพล่านบันดาลให้พลังปราณใน
ร่างเดือดปะทุอย่างเหนือธรรมดา ความกลัวเกรงและขลาดเขลาทั้งหมด

ปลาสนาการไปสิ้น จิตวิญญานความฮึกเหิมแผดเผาร่างกายทุกตารางนิ้ว
ร่างสิ้นระริกด้วยความตื่นเต้นเร้าใจ

ชั่วขณะจิตนี้ เพื่อคุณหลุนแล้ว ต่อให้พวกมันต้องทอดร่างเป็นซากศพ ก็จะไม่
ขมวดคิวนิวหน้าแม่แต่น้อย

พวกมันชูกระบี่บินขึ้นอย่างพรักพร้อม ร้องทวาดตาม “เพื่อคุณหลุน!”

หางเสียงยังไม่ทันจะขาดหาย หลินเชียนก็ดีดกาย พุ่งลื่นน้ำขึ้นไปบน
ท้องฟ้า เปลี่ยนเป็นลำแสงกระบี่สายหนึ่ง ทะลวงผ่านท้องฟ้ารัตติกาล ตรง
ดิ่งเข้าหาปาศิลาที่กำลังยกตัวขึ้นด้านบน!

เหล่าศิษย์น้องเห็นเช่นนั้น พากันโถมทะยานตามติดไปอย่างไม่รีรอ ลังเล

ชั่วพริบตานี้ เสียงกระป๋องคำรามกระห่มดุจคลื่นยักษ์ซัดโหม ฝนลำแสง แน่น
ชนิดประหนึ่งหยาดพิรุณพร่างฟ้า!

เสาลำแสงที่พวยพุ่งขึ้นเบื้องบนแผ่ซ่านพลังรบกวนกระแสนากาศจน
ปั่นป่วน กระแสนากาศอันรุนแรงเหล่านี้ ทำให้เสียผ้าอาภรณ์ของจ้าวม่อ
กระพือพัดอยู่ในสายลม

แต่มันเพียงทอดตามองเบื้องล่างอย่างเจียบงัน

มันเห็นบรรดายอดฝีมือฝ่ายปิศาจโถมทะยานออกมา เห็นแสงกระบี่เจิด
จ้าพาดผ่านนภา มันยังเห็นยอดฝีมือจากอีกสามสำนักใหญ่ที่ลอบเข้ามา
ในเมือง ดวงตาไร้อารมณ์ความรู้สึกจับตามองภาพทั้งหมดนี้อย่างเฉยเมย

พลังทักษะปิศาจของมันเร่งร้าวไปจนถึงขีดสุด ขณะเดียวกันพลัง จิตสำนึก
และพลังปราณของมันก็ไหลเวียนอยู่ในส่วนลึกของเลือดเนื้อ ร่างกาย
อย่างไม่หยุดยั้ง

โลกอันเย็นเยือกยิ่งมายิ่งกระจ่างชัดเจนอยู่ตรงหน้ามัน

ส่วนอื่น ๆ ของปาศิลายกตัวขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ยามนี้จุดที่มันยืนกลับเริ่ม
จะทรุดตัวลง /

หลักศิลาเบื้องหน้ามันเป็นประตูทางเข้าของหอสมบัติมหาสันติเอง “หอ
สมบัติมหาสันติ!”

ใครบางคนร้องตะโกนออกมา เป็นเหตุให้ผู้คนปั่นป่วนขึ้นมา บริเวณ พื้นที่
ที่ทรุดตัวลงมีขนาดเล็กมาก เพียงเส้นผ่านศูนย์กลางไม่ถึงสองจี้ง เท่านั้น

มองดูจั่วมอค่อยๆ จมลึกลงไป เหล่ายอดฝีมือรีบเร่งตรงเข้าหาด้วย ความ
ร้อนรนกว่าเดิม กระทั่งลำแสงกระบี่จากคุณหลุนยังเร่งเร็วความเร็ว ขึ้นอีก
ชั้น เสียงคำรามฝ่าอากาศของกระบี่ฟ้งเร่งร้อนขึ้น

“รีบเข้าควบคุมประตูทางเข้า เร็ว!” อวี[†]ชวงตวาดก้อง

ยอดฝีมือฝ่ายปิศาจคนอื่น ๆ ลังเลใจอยู่บ้าง แต่แล้วพลันตัดสินใจ
เด็ดขาด พวกมันขบกรามแน่น พากันทะยานร่างเข้าหาเสาแสงกระบี่ที่มุ่ง
ตรงเข้ามา

อวี[†]ชวงกล่าวถูกต้อง หากปล่อยให้คุณหลุนเข้ายึดประตูทางเข้าได้ก่อน ไม่
ว่าผู้ใดก็อย่าหมายจะเข้าไปภายใน

เหล่าศิษย์ยอดฝีมือจากอีกสามมหาสำนักก็พากันลงมืออย่างพร้อม
เพรียง แต่เมื่อเทียบกับความคลุ้มคลั่งของคุณหลุน พลังสภาวะของพวก
มัน นับว่าอ่อนด้อยกว่ามาก ยอดฝีมือฝ่ายปิศาจแทบทั้งหมดล้วนมุ่งเป้า
ไปยัง คุณหลุนเป็นจุดเดียว

เผชิญหน้ากับยอดยุทธ์เผ่าปีศาจที่บุกทะลวงเข้าหามัน หลินเชียนไม่
หวาดหวั่นครั้นคร้าม ท่ามกลางเสียงกระปี่คำรามดังสดใส ลำแสงกระปี่ทวิ
พลังขึ้นอย่างรวดเร็ว เสียงแหวกฝ่าอากาศแหลมสูงกลับกลายเป็นซุ่มเสียง
ทู่ต่ำแหลบลิบ ด้วยสภาวะประจูดาวตกถล่มลงจากท้องนภา ลำแสง
กระปี่ พุ่งเข้าปะทะกับศัตรูอย่างหักโหม!

“คุ้มกันศิษย์พี่ใหญ่!”

เหล่าเซียนกระปี่ที่ตามติดมาทางเบื้องหลังของหลินเชียนเร่ง ความเร็วขึ้น
อย่างฉับพลันประหนึ่งบุปผาคลี่บาน แต่ละคนวาดเป็นเส้น โค้ง แยกย้าย
ออกรับหน้ายอดฝีมือฝ่ายปีศาจทุกทิศทาง

ส่วนศัตรูที่ขวางอยู่เบื้องหน้าหลินเชียน พวกมันกลับไม่เหลืออบแล แม้แต่น้อย

ทุกคนล้วนเชื่อมั่นในตัวศิษย์พี่ใหญ่ของพวกเขาอย่างไร้ข้อกังขา คนที่
ขวางหน้าหลินเชียนเป็นอวีซวง

อวีซวงมานตาหุดแคบเกือบเท่าปลายเข็ม ผู้อื่นไม่ได้มีที่ทำว่าจะล่า ถอย
หรือหลบเลี่ยง เจตจำนงกระบี่ของศัตรูเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวอย่างน่า สะท้าน
ขวัญ บันดาลให้มันต้องคำรามอย่างลึกเหิม “มาเถอะ!”

อวีซวงท้วงพลับปศุลมด้วยแผนผังปิศาจสีเขียวสด แผนผังปิศาจ สี
เขียวนิ่งดงามเหนือธรรมดาเส้นสายเรียวบางละเอียดซับซ้อนยิ่ง แผนผัง
ปิศาจทั้งชุดดูคล้ายบุปผาสีเขียวที่เบ่งบานเต็มทีดอกหนึ่ง

ยึดถืออวีซวงเป็นจุดศูนย์กลาง แผนผังปิศาจสีเขียวละเอียดซับซ้อน แผ่
ขยายออกรอบข้างในบัดดล จากนั้นดอกกุหลาบสีชมพูเจิดจ้าบานออก
จากเส้นสายของแผนผังปิศาจสีเขียวนี้นี้ งดงามตระการสุดบรรยาย

นี่คือเขตแดนอันพิสดารของอวีซวง เขตแดนกุหลาบเขียวขจี!

ทันใดนั้นเอง ดอกกุหลาบทั้งมวลพลันสิ้นระริกเล็กน้อย กลีบกุหลาบ ปลิด
ปลิวลงมาโดยไร้เสียง เพียงชั่วกะพริบตาเดียว ดงกุหลาบสีชมพูรอบ กา
ยอวีซวงก็กลับกลายเป็นทะเลกลีบบุปผาผืนหนึ่ง

จากนั้นกลีบกุหลาบสีชมพูก็กระจายเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย ค่อย ๆ
แปรเปลี่ยนเป็นสีเขียวขจีด้วยระดับความเร็วที่มองเห็นได้ชัดเจน

วูม!

เศษกลีบกุหลาบมากมายเหลือคณานับคล้ายถูกกระแสนลมหอบพัด
เปลี่ยนเป็นพายุบุปผาสีเขียวสดตรงดิ่งเข้าหาหกลินเขียวอย่างสีล้น

ฝ่ายปี่สาวที่สังเกตเห็นภาพนี้ล้วนสะท้อนใจวูบ

กระบวนท่าแรกของอวิชฌ กลับเป็นกระบวนท่าไม้ตายที่สร้างชื่อ ให้กับ
มัน ห่าพิรุณบุปผาจี!

ระหว่างเศษบุปผาสีเขียวแต่ละกลีบแฝงไว้ด้วยสนามพลังอันแปลก
พิสดารชนิดหนึ่ง ห่าฝนกลีบบุปผานับไม่ถ้วน ก่อให้เกิดการทับซ้อนของ
สนามพลังจำนวนมากมาหยุดคนนับกลายเป็นทะเลกลีบบุปผาที่เปี่ยม
ล้นด้วยกระแสพลังปั่นป่วนาสร้างเป็นบึงโคลนอันน่าสยดสยองบ่อหนึ่ง ผู้
ที่ติดอยู่ภายในเขตแดน ต่อให้มีพลังแกร่งกร้าวสุดเปรี้ยบปาน ก็รังแต่จะ
ถูกสะกดตรึงเอาไว้ภายใต้สนามพลังงาน ไม่ต่างจากจมลงไปใบบ่อโคลน
ดูได้รู้ ก้นบึงการเคลื่อนไหวจะกลายเป็นเชื่องช้าลง ทั้งยังเชื่องช้าลงอย่าง
ต่อเนื่อง จนกระทั่งไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้อีก

ไม่ทราบมีวีรบุรุษผู้กล้ามากมายเท่าใด ต้องสังเวทชีวิตภายใต้ กระบวนท่า
ห่าพิรุณบุปผาจีอันน่าขนพองสยองเกล้านี้

เมื่ออวีชวงพลังฝีมือรุดหน้าก้าวไกล ชื่อเสียงขจรขจายไปทั่ว ก็ยาก นักที่
ผู้คนจะได้ชมดูท่าพิรุณบุปผาขจีอีกครั้ง

นี่ไม่ถึงว่าวันนี้กระบวนท่าแรกที่มันใช้ออกจะเป็นสุดยอดท่าไม้ตาย นี่
บอกชัดว่าอวีชวงไม่คิดอ้อมรั้งยังมีอะไร ๗ ทั้งสิ้น

ดังนั้นผู้คนฝ่ายปีศาจพอเห็นท่าพิรุณบุปผาขจีของอวีชวง แทบให้ ร้อง
ชมเชยด้วยความตื่นเต้นเร้าใจ พลังพิสดารอันพิเศษเฉพาะของท่า พิรุณ
บุปผาขจี พอดีเป็นดาวชมของเจตจำนงกระบี่ที่มุ่งเน้นความคมกล้า

พวกมันคล้ายวาดภาพเขียนกระบี่ผู้นี้ฉับพลันอยู่ในบึงโคลน ดุจ
ผีเสื้อน้อยติดใยแมงมุมไว้ล่วงหน้า!

หลินเขียนดวงตาทอประกายด้วยจิตวิญญานการต่อสู้อันร้อนระอุ

กระบี่บินในมือของมันคล้ายสัมผัสได้ถึงความตื่นเต้นในใจมัน ต้อง เปล่งเสียงคำรามกระหึ่มสองต่อต่อผู้เป็นนายอย่างเหนือการควบคุม

กระบี่บินในมือหลินเชียนเล่มนี้ย่อมนิไซสิ่งของธรรมดาสามัญ นี่เป็น ยอดกระบี่ที่มีชื่อกระเดื่องดังเล่มหนึ่ง นามว่ากระบี่ไทอา ใบกระบี่ประดุจ น้ำพุอันใสกระจ่างบ้างหนึ่ง ประเปรียวเป็นพิเศษ

เผชิญหน้ากับห่าพิรุณกลีบบุปผาสีเขียวขจีที่ม้วนกวาดเข้าหามัน ปลายกระบี่ไทอาพลันปรากฏจุดแสงสว่างจ้า ดูคล้ายประกายไฟที่ปะทุขึ้น ด้วยการที่กระบี่ไทอาแทงทะลวงเสียดสีผ่านอากาศ สิ่งที่น่าพิศวงคือใบ กระบี่กลับไม่เปลี่ยนเป็นสีแดงด้วยความร้อนแรง แต่กลับกลายเป็นยิ่ง กระจ่างและโปร่งใสราวกับสลักเสลาขึ้นจากน้ำแข็ง

หลินเชียนนัยน์ตาซ้ายแดงฉานดุจเปลวเพลิง ส่วนนัยน์ตาข้างขวา กลับเป็นสีน้ำเงินเยือกเย็นดุจน้ำแข็งประหนึ่งมีดคมกล้าตัดผ่านผ้าบาง ๆ

กระบี่นี้ถึงกับผ่าม่านพิรุณบุปผาขจีอันหย่นเหนียวออกเป็นสองส่วน ด้วย
กระบี่เดียว!

อวิษฐแค้นเสียงหนัก ๆ สีหน้าทอแววเหลือเชื่อ ดวงตาเต็มไปด้วย ความ
ตื่นตะลึงและประหวั่นพรั่นพรึง โลหิตสายหนึ่งไหลปรี่ลงจากมุมปาก

กระบี่เดียว! มันถึงกับพ่ายแพ้ในกระบี่เดียว!

คนผู้นี้เป็นใครกันแน่?

มีเพียงจ้วมอที่ไม่สะทกสะท้าน มันค่อย ๆ จมลึกลงไปใต้พื้น ทอดตามอง
กระบี่อันน่าแตกตื่นสะท้านโลกของหลินเชียนอย่างเฉยเมย

บทที่ 622 สมบัติชิ้นที่สอง

หนึ่งกระบี่ของหลินเซียนข่มขวัญสะท้านทั่วสนามรบทั้งหมด!

อวีชวงเป็นใคร? มันคือจอมปิศาจที่จัดอยู่ลำดับสองในทำเนียบยอดฝีมือปิศาจมหาสันติ กระทั่งทอดตาทั่วดินแดนร้อยเถื่อน มันยังนับเป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้า แต่คนเช่นนี้กลับได้รับบาดเจ็บภายในกระบี่เดียว!

หลินเซียนลอยตัวอยู่กลางอากาศ ในมือถือกระบี่ไท่อาอันน่าเกรงขาม กลุ่มแสงที่ปลายกระบี่สว่างเจิดจ้าดังดวงอาทิตย์ ไม่มีเค้าสภาพอ่อนโยนเหมือนเช่นปกติ ดวงตาหนึ่งแดงหนึ่งน้ำเงินของมันค่อย ๆ มองกวาดไปยังทุกคน เต็มไปด้วยความตระหนกดีและเหยียดหยันดูแคลนทั้งโลกหล้า

การกวาดตามองของมันเชื่องช้ายิ่ง แต่อัดแน่นไปด้วยแรงกดดันอันหนักหน่วง ไม่มีผู้ใดกล้าประสานสบดวงตาสองสีอันพิสดารคู่ นั้น

ทั่วทั้งสมรภูมิเจียบกริบดุจป่าช้า

บรรดาปิศาจจากนครมหาสันติ พอเห็นกระบี่นี้ของหลินเซียน ล้วนตกตะลึงพริ้งเพริดจนแทบสูญเสียจิตวิญญาณ

ศิษย์คุณหลุนทุกคนพากันจ้องมองศิษย์พี่ใหญ่ด้วยสายตาร้อนระอุ เห็นศิษย์พี่ใหญ่กวาดตามองสะกดตรึงทุกคนจนครั่นคร้าม พวกมันถึงโลดยินดีจนแทบกุมคำรามออกมา

คุณหลุน!

พวกเราคือคุณหลุน!

ภาพของศิษย์พีใหญ่ที่กอรปด้วยท่วงท่าสภาวะไร้คู่เปรียบ ประดุจเทพเทวาลงมาเยือนโลกหล้า ตรตรึงลงในใจของพวกมันอย่างลึกล้ำ

“ขอเรียนถามนามสูงส่งได้หรือไม่?” สัมเสียงของช่างเยวียนฮ่าว ทำลายความเงิบงัน

ทุกผู้คนค่อยตื่นขึ้นจากการตกตะลึง พวกมันจ้องมองบุรุษหนุ่มถือกระบี่ผู้สามารถเหยียดหยันโลกหล้า กระทั่งศิษย์จากอีกสามสำนักใหญ่ยังมีสีหน้าขาวเผือดและตึงเครียด ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจละสายตาไปจากหลินเซียน เทพกระบี่ผู้ยืนหยัดอย่างอหังการอยู่กลางท้องนภา

หลินเซียนที่กลางเวหาทำที่คล้ายไม่ได้ยินคำถามของช่างเยวียนฮ่าว ประหนึ่งว่าอาศัยเพียงคนเหล่านี้ยังไม่คู่ควรจะทราบนามของมัน เพียงก้าวเดินลงมาที่ละก้าว ทีละก้าว รวบรวมว่ามีชั้นบันไดที่มองไม่เห็นรองรับอยู่ใต้ฝ่าเท้าของมัน ท่วงท่าปลอดโปร่งสง่างามดุจตั้งท้องชมทิวทัศน์ ทว่าไม่มีผู้ใดอาจหาญพอจะขวางหน้ามันอีก

ทันใดนั้นเอง เกร่างสามสายพลันปรากฏขึ้นเบื้องหน้าหลินเซียน หยดยังมิให้มันก้าวเดินต่อ

เป็นจุเช่อ เซียและหญิงรับใช้วัยกลางคนของเสียดงู

“อา กระตุกผุ ๆ ของเราผู้เฒ่า วันนี้ดูเหมือนคงต้องได้รับความเจ็บปวดแล้ว!” จุเช่อยิ้มพลาغب่นพึมพำ

เซียไม่กล่าววาจาแม้สักครึ่งคำ หอกยาวในมือสะบัดขึ้น ปลายหอกจ่อจี้ใส่หลินเซียนแต่ไกล!

หญิงรับใช้วัยกลางคนเพ่งตามองหลินเซียนด้วยสีหน้ามืดมน

ทว่าแม้มีสามสุดยอดฝีมือขวางกั้นอยู่เบื้องหน้า หลินเซียนกลับไม่ยัง
เท้าแม้แต่วูบเดียว ยังคงก้าวเดินลงมาจากฟากฟ้าด้วยท่วงท่าเฉื่อยชา ราว
กับไม่เห็นคนทั้งสามอยู่ในสายตา

จ้วงมอขณะที่จมลึกลงไปได้พื้นพสุธา สรรพเสียงด้านนอกพลันขาด
หายไป รวากับถูกม่านล่องหนปิดกั้นเอาไว้

มันเข้าสู่โลกใบใหม่อีกแห่งหนึ่ง

เห็นเส้นใยเรียวบางกิ่งโปรงใสประสานพั้วพันอยู่กลางอากาศ
นอกเหนือจากเส้นใยอันแปลกประหลาดเหล่านี้ รอบบริเวณก็ไม่มีสิ่งอื่นใด
อีก ในครรลองสายตาของจ้วงมอ เห็นเส้นทางเดินตัดไขว้คล้ายใยแมงมุม
จ้วงมอก้าวไปตามเส้นทางเดินอย่างไม่รีรอลังเล

แต่ละก้าวที่เหยียบย่ำผ่านไป จะปรากฏแผนผังปิศาจออกจากความ
ว่างเปล่า รองรับเท้าของมันทุกอย่างก้าว

เส้นทางเดินที่คล้ายใยแมงมุมกระจายตัวออกไปในระยะไกล คล้ายไม่
มีที่สิ้นสุด ส่วนบรรดาเส้นใยเรียวบางสามารถพบเห็นได้ตลอดเส้นทาง

จ้วงมอสังเกตเห็นว่าเส้นใยเรียวบางโปรงใสเหล่านี้ ดูเหมือนจะไป
รวมตัวกันในทิศทางหนึ่ง ทั้งยังเป็นทิศทางเดียวกันกับที่เส้นทางเดินรูปใย
แมงมุมจะไปบรรจบกันพอดี

มันยิ่งล่องลึกเข้าไป เรื่องนี้ยิ่งเห็นได้ชัดเจนกว่าเดิม

จนกระทั่งถึงบัดนี้ จั้วม่อยังไม่ล่วงรู้ว่าเส้นใยเรียวบางนี้เป็นสิ่งของ
เยี่ยงไร มิหนำซ้ำไฉนมีแต่อยู่ในสภาวะเย็นยะเยือกนี้จึงสามารถมองเห็น
พวกมันได้

ยิ่งมุ่งลึกเข้าไป เส้นใยเรียวบางยิ่งหนาแน่นขึ้นทุกขณะ

จั้วม่อพลันหยุดฝีเท้าลงอย่างกะทันหัน เงยหน้าขึ้นมองด้านบน ฉากที่
มองเห็นอยู่ตรงหน้า กระทั่งมันอยู่ในสภาวะเช่นนี้ยังถึงกับบังเกิดระลอก
ขึ้นในใจ

สูงขึ้นไปกลางอากาศ เห็นทรงเล็บมืมาขึ้นหนึ่ง ถูกเส้นใยเรียวบาง
นับไม่ถ้วนรัดพันเอาไว้อย่างแน่นหนา

ทรงเล็บนี้มีขนาดใหญ่โตมโหฬารยิ่ง สูงใหญ่ตระหง่านจำดูจุนเขาสูง
เสียดฟ้าทะลุเมฆา กระทั่งมองดูจากระยะไกล ยังสามารถรับรู้ได้ถึงความ
ยิ่งใหญ่ไพศาลไร้ที่เปรียบของมัน!

ต่อหน้าทรงเล็บใหญ่โตมโหฬารขึ้นนี้ จั้วม่อเล็กกระจ้อยร่อยไม่ต่าง
อันใดกับมดปลวก

แต่สิ่งที่ทำให้บังเกิดระลอกปั่นป่วนขึ้นในใจจั้วม่อที่แท้จริง กลับไม่ใช่
ความยิ่งใหญ่ไพศาลของทรงเล็บข้างนี้ แต่เป็นเพราะมันเคยพบเห็นทรง
เล็บมืมาข้างนี้มาก่อนแล้วต่างหาก!

“ทรงเล็บพิฆาตมังกร!”

“เป็นไปได้!”

เว่ยและผู่เย้าร้องอุทานออกมาอย่างพร้อมเพรียง

จ้วม่อยอมเคยพบเห็นกรงเล็บพิฆาตมังกรมาก่อน เมื่อครั้งแรกที่เว่ยออกมาจากหลุมฝังศพ เคยแปลงร่างเป็นยอดแม่ทัพหญิงเผ่าปิศาจซึ่งเป็นจู่เหรินคนเก่าของตน นางในตอนนั้นถือกรงเล็บพิฆาตมังกรเอาไว้ในมือเช่นกัน เว้นเสียแต่ว่ามีขนาดเล็กกว่ากันมาก

“ที่แท้...กรงเล็บพิฆาตมังกรตกอยู่ในมือของซือจื่อหมิง... ..” ผู้เฒ่ารำพึงแผ่วเบา มันเหม่อมองกรงเล็บพิฆาตมังกรอันมหึมาเท่าขุนเขาด้วยสายตาเลื่อนลอย ปรักายน้ำตาเริ่มขึ้นในดวงตา

ภาพอันห่างไกลทยอยwabผ่านเบื้องหน้ามันที่ละฉากๆ ใบหน้างดงามสุดเปรี๊ยะปานที่เปลี่ยนชีวิตของมันไปตลอดกาลยังคงกระจ่างชัดอยู่ตรงหน้า กาลเวลาอันยาวนานที่เพียงพอให้เหล็กผุกร่อนปนสลาย คล้ายไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้ในความทรงจำอันกระจ่างชัดเหล่านี้เลย

เว่ยเจียบงั่นอย่างน่ากลัว ใบหน้าเต็มไปด้วยความเศร้าโศกศัลย์และหวนรำลึก

จ้วม่อพลันก้าวตรงเข้าหากรงเล็บพิฆาตมังกร

“รอก่อน! รีบหยุดเดี๋ยวนี้!”

“อย่าเข้าไปใกล้!”

การกระทำของจ้วม่อทำเอาผู้เฒ่ากับเว่ยแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ สีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง รีบร้องเตือนอย่างร้อนรน

แต่จ้วม่อคล้ายถูกครอบงำ ไม่ได้ยินเสียงตะโกนอันร้อนรุ่มของพวกมันแม้แต่น้อย ฝ่าเท้าไม่สะดุดหยุดยั้ง มันยังคงก้าวตรงเข้าไปโดยไม่ชะงัก

รอ คล้ายกับว่าในสายตาของมันมีเพียงกรงเล็บพิฆาตมังกรอันใหญ่โต
มโหฬารที่อยู่เบื้องหน้า

ตง... ..ตง... ..ตง... ..

สຸ່ມเสียงเป็นจังหวะประดุจกลองศึก คล้ายมีคล้ายไม่มี บัดเดียว
ปรากฏบัดเดียวจางหาย เขย่าขวัญสั่นวิญญาณผู้คน จ้วม่อยิ่งเข้าไปใกล้
สຸ່ມเสียงประหลาดนี้ยิ่งแกร่งกร้าวกังวานขึ้นเป็นลำดับ

สຸ່ມเสียงนี้ดังมาจากกรงเล็บพิฆาตมังกร ประดุจเสียงหัวใจดวงมหิมา
ที่เต้นเป็นจังหวะอย่างต่อเนื่อง

รอจนจ้วม่อเดินเข้ามาถึงด้านล่างของกรงเล็บพิฆาตมังกร แล้วเงย
หน้าขึ้นมอง ยิ่งรู้ซึ่งถึงความใหญ่โตมโหฬารอย่างแท้จริง แรงกดดันมหิมา
แกร่งกร้าวสุดเปรียบปาน บันดาลให้ผู้คนใจสั่นสะท้านโดยไม่อาจควบคุม
บังคับ

แต่ดวงตาของจ้วม่อยังคงสงบนิ่ง เย็นยะเยียบและเฉยเมยดุจเดิม ไม่
บังเกิดระลอกใดในใจ

ของวิเศษนี้มีชีวิตจิตใจ

จ้วม่อเมื่อยืนมือแตะลงบนกรงเล็บพิฆาตมังกร ก็สามารถสัมผัสได้
อย่างชัดเจน ถึงพลังอำนาจสุดอหังการสะท้านฟ้าดินและพลังชีวิตอัน
กร้าวแกร่ง ซึ่งแฝงเร้นอยู่ภายใต้ชั้นเกล็ดมังกรแข็งกระด้างปานเหล็กกล้า
รวมถึงความไม่ยินยอมพร้อมใจอย่างลึกล้ำ!

“อย่าแตะต้องมัน ของสิ่งนี้ยังไม่ใช่สิ่งที่เจ้าในตอนนี้จะสามารถ
ควบคุมได้!” ผู้เฒ่าสຸ່ມเสียงเต็มไปด้วยความรุ่มร้อนกังวลที่หาได้ยาก

จ้วม่อคล้ายไม่ได้ยินเสียงผู่เยา ในสายตามันมองเห็นเพียงเส้นใยกิ่ง
โปร่งใสที่ดูอ่อนแออบอบบางเหล่านั้น แต่เป็นเส้นใยประหลาดเหล่านี้เอง ที่
รัดพันกรงเล็บพิฆาตมังกรเอาไว้อย่างแน่นหนา จนไม่อาจขยับเคลื่อนไหว
แม้แต่เน้อย

เว่ยกล่าวอย่างร้อนใจ “กรงเล็บพิฆาตมังกรเป็นหนึ่งในศาสตรามาร
ชั้นนภา ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าในยามนี้จะควบคุมบังคับได้ มีเพียงจอมปิศาจด้าน
ไสวจึงสามารถควบคุมบังคับมัน จู่เหรินของข้าก็เป็นจอมปิศาจด้านไสว
เมื่อครั้งที่ลงมือสยบศาสตรามารเล่มนี้ ยังแทบเอาชีวิตไม่รอด!”

กรงเล็บพิฆาตมังกรคล้ายได้ยินวาจาของผู่เยากับเว่ย จ้วม่อสามารถ
รู้สึกได้ว่ากรงเล็บกำลังหัวร่อเย้ยหยันอย่างลำพองใจที่มันไม่ประมาณตน
เสียงหัวใจเต้นยิ่งหนักหน่วงดุคั่นกว่าเดิม พลังอันไพศาลแผ่ซ่านออกมา
อย่างเกรี้ยวกราด กระทั่งเหล่าเส้นใยประหลาดที่รัดพันไว้อย่างหนาแน่น
ยังไม่อาจปิดกั้นได้

แต่ละจังหวะการเต้นของเสียงหัวใจ เส้นใยเรียวบางที่ยื่นหายออกไป
ในความมืดมนจะสั่นสะเทือนตามไปด้วย และทุกจังหวะ ทุกการเต้น
กระหน่ำ พลังอำนาจเหล่านี้จะแผ่ซ่านไปถึงที่ห่างไกล แต่ไม่ว่ากรงเล็บ
พิฆาตมังกรจะแกร่งกร้าวอหังการสักเพียงใด ก็ไม่อาจทลายหลุดออกจาก
เส้นใยเรียวบางนับหมื่นเส้นเหล่านี้ได้

จ้วม่อยังคงสีหน้าไม่แปรเปลี่ยนแม้แต่เน้อย

ใบหน้าที่เหงนงยขึ้นเย็นยะเยียบและเฉยชา ดวงตามีแต่ความหนาว
เหน็บ

สายตาของมันมองไล่ไป จนหยุดลงที่ด้านหนึ่งของกรงเล็บพิฆาต
มังกร ในครรลองสายตาของมัน นั่นเป็นจุดที่มีเส้นใยโปร่งใสกระจุกตัวอยู่
มากที่สุด

มันทะยานร่างขึ้นหากลุ่มเส้นใยเรียวบางเหล่านั้นอย่างฉับพลัน มือ
ขวายื่นออกมาอย่างไม่รีรอ กดใส่กลุ่มเส้นใยเรียวบางที่หนาแน่นที่สุด

ผู้เยาะกับเว่ยหน้าขาวเผือดดุจซากศพ!

ทันใดนั้นเอง สุ่มเสียงจากกรงเล็บพิฆาตมังกรพลันชะงักขาดห้วง
พื้นที่รอบข้างตกลงสู่ความเงียบงันอันน่าพรันพรึง ไม่ว่าการสั่นสะเทือน
สรรพเสียงทั้งหมด รวมถึงประกายแสงจากเส้นใยเรียวบาง ล้วนพากันหยุด
นิ่ง

ชั่วอึดใจให้หลัง รอบข้างจู่ ๆ ก็เริ่มสั่นไหวอย่างรุนแรง

ตง ตง ตง!

เห็นเส้นใยเรียวบางสั่นสะท้านอย่างดุเดือด ไม่เว้นแม้แต่เส้นเดียว!

ในชั่วพริบตานี้ กระทั่งกรงเล็บพิฆาตมังกรยังสั่นสะเทือนอย่างตึง
เครียด!

ทันใดนั้นเอง ผู้เยาะพลันฉุกคิดถึงตำนานปรัมปราเรื่องหนึ่งที่มันแทบ
จะลืมเลือนไป ดวงตาถลึงกว้างแทบถลนออกจากเบ้า เต็มไปด้วย
ความรู้สึกเหลือเชื่อ “สิ่งนี้คือ... ..”

ตูม!

พื้นที่รอบข้างเริ่มถล่มทลาย

... ..

... ..

หลินเขียนผมเผ้ายุ่งเหยิง ประกายแสงของกระบี่ไท้อาในมือสลัวมัว
หม่นลง

สามสุดยอดฝีมือลงมือร่วมกัน ในที่สุดสามารถหยุดยั้งมันเอาไว้ได้
สำเร็จ คนทั้งสามล้วนมีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งถึง พวกมันแม้ไร้ชื่อเสียง
เรียงนาม แต่ภายในตระกูลของพวกมัน แต่ละคนล้วนเป็นยอดฝีมือที่เป็น
หัวใจหลักที่แท้จริงของตระกูล

“สามารถบีบบังคับให้พวกเราทั้งสามต้องร่วมกันลงมือ เจ้าสมควร
ภาคภูมิใจแล้ว” จูเช่อสู่มเสียงทอแวนนิมคมขึ้น ก่อนจะมีวันนี้มันไม่เคย
คิดฝันมาก่อนว่าจะมีวันที่มันต้องร่วมมือกับสองคนด้านข้าง เพื่อรับมือกับ
เซียนกระบี่เยาว์วัยผู้มีอายุเพียงยี่สิบกว่าปี

กระทั่งการต่อสู้ครั้งสุดท้ายที่มันลงมือ ก็เป็นเวลา นับสิบกว่าปีแล้ว
อย่าว่าแต่ถึงกับต้องร่วมมือกับอีกสองคน เพื่อต่อสู้กับบุรุษหนุ่มเพียงคน
เดียว

ยอดอัจฉริยะที่ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้ ชั่วชีวิตชราของมันไม่เคยพบเห็นมา
ก่อนแม้แต่คนเดียว

คุณหลุน สมกับที่เป็นคุณหลุน!

น่าสะพรึงกลัวยิ่ง!

เซียไม่กล่าววาจา แต่ปลายหอกที่ชี้ตรงไปยังหลินเขียน ไม่กล้าละ
ออกห่างจากหลินเขียนแม้แต่หน่อย

ในบรรดาพวกมันทั้งสาม ผู้ที่ตื่นตระหนกที่สุดเป็นหญิงรับใช้วัยกลางคน นางสีหน้าแปรเปลี่ยนไม่หยุดยั้ง ความแตกตื่นตกใจที่ได้รับ ยากจะบ่งบอกบรรยายเป็นถ้อยวาจา มารดาของนางปรนนิบัติรับใช้ชื่อจื่อหมิง ทำให้นางพลอยได้รับการสั่งสอนวิชาความรู้มากมายตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ หลังจากพากเพียรฝึกปรือมานานปี ในที่สุดก็บรรลุถึงชายขอบแห่งพลังเทพ ทั้งยังอยู่ห่างจากด่านไสว้อีกเพียงก้าวเดียวเท่านั้น

แต่ถึงกระนั้น นางถึงกับต้องลงมือร่วมกับผู้อื่นอีกสองคน เพื่อจัดการกับบุรุษหนุ่มจากคุณหลุนผู้นี้เพียงคนเดียว

ช่างเป็นบุรุษหนุ่มที่น่าสะพรึงกลัวโดยแท้!

เขียนกระบี่คุณหลุนคนอื่น ๆ ต่อสู้ติดพันอย่างดุเดือด ชีเดียวอวี๋กับเหล่ายอดฝีมืออื่น ๆ แม้ไม่อาจเทียบได้กับหลินเขียน แต่รับมือศิษย์คุณหลุนที่เหลือ ยังคงคู่กัด้ากึ่งจนยากจะบอกได้ว่าฝ่ายใดได้เปรียบเสียเปรียบ

การต่อสู้ระหว่างทั้งสองฝ่ายยิ่งทวีความดุเดือดรุนแรงขึ้นทุกขณะ

อีกสามสำนักใหญ่ก็ต่อสู้กันอย่างยากลำบาก ฝ่ายปิศาจเมื่ออยู่ในดินแดนของตน ย่อมมีข้อได้เปรียบเรื่องจำนวนคน ในเวลานี้พวกมันเช่นช่างจอสองตาแดงฉาน ไม่แยแสสนใจเรื่องการบาดเจ็บล้มตายของฝ่ายตน

บรรดาชีวเจ๋อทยอยบาดเจ็บล้มตายไม่ขาดสาย สถานการณ์ของพวกมันมีแต่จะเลวร้ายลงเรื่อย ๆ

หลินเขียนแม้อูฝิวเฟินมีสภาพทุลักทุเลอยู่บ้าง แต่นัยน์ตาข้างซ้ายเป็นสีแดงฉานดังเปลวเพลิง ยิ่งมายิ่งร้อนแรงแผดเผา ในขณะที่นัยน์ตาสี

น้ำเงินข้างขวาของม้นยิ่งนานยิ่งเย็นยะเยือกกว่าเดิม รอยยิ้มนุ่มนวลผิด
ธรรมดา คมกล้าดุจกระบี่เล่มหนึ่ง

การเดินทางมายังนครมหาสันติครั้งนี้ยากลำบากเพียงใด มั่นยอมต้อง
คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าบ้างแล้ว แต่ยั้กไม่ถึงว่าจะต้องประมือกับคู่ต่อสู้ที่
ร้ายกาจถึงเพียงนี้พร้อมกันสามคน

คนทั้งสามที่ขวางรั้งอยู่เบื้องหน้าม้นนี้ มีพลังฝีมือร้ายกาจยิ่ง

สังขารปิศาจของเผ่าชราแปลกพิสดารยากจะคาดเดา กระทั่งด้วยภูมิ
ความรู้ของหลินเชียนยังไม่ทราบว่าเป็นสังขารปิศาจอันใด มีหน้าซ้ำ
'ปิศาจลงวิญญูณ' ยังเป็นยอดวิชาทักษะปิศาจอันเลื่องชื่อลือนามในหมู่
ปิศาจ ว่ากันว่าสืบทอดมาจากยุคบรรพกาล

บุรุษในเกราะหนักยิ่งทำให้มันตกตะลึงมากยิ่งขึ้นกว่า นี่คือชุดเกราะป้าย
ศิลาสุสาน!

ส่วนสตรีวัยกลางคนมีพลังอันแปลกประหลาด หลินเชียนถึงกับ
ค้นพบร่องรอยของพลังเทพจากพลังของนาง

คนทั้งสามนี้ ไม่ว่าผู้ใดในหมู่พวกมัน ล้วนสามารถจัดเป็นยอดฝีมือใน
ไต้หล่า

แต่มันกลับเผชิญพบคราวเดียวถึงสามคน!

ทั้งยังต้องอาศัยหนึ่งด้านรับสาม!

หลินเชียนจิตวิญญูณการต่อสู้ลุกฮือโหม มันทั้งไม่ครั่นคร้าม ไม่
หวาดกลัว กระบี่ไท่อาในมือคล้ายกลับกลายเป็นมีชีวิตเป็นคำรบสอง

มันปล้นชิงกระบี่ไท่อาขึ้นสุดล้ำ!

กระบี่ไท้อาสุกใสดุจกระบี่น้ำแข็ง ปลายกระบี่สว่างเรืองรองด้วยจุด
แสงเจิดจรัส

ถือกระบี่ไท้อาอยู่ในมือ หลินเชียนราวกับถือพู่กันด้ามหนึ่ง สะบัดฟัน
ใส่พื้นที่ว่างตรงหน้าประดุจวาดภาพจิตรกรรม

แสงกระบี่กรีดวาดเป็นริ้วแสงกลางอากาศ แต่ละเส้นดุจขีดวาดลงบน
กระดาษเนื้อดี ไม่สลายหายไป

กระบี่ไท้อาสะบัดวาดฟาดฟันครั้งใด ล้วนบังเกิดเสียงกึกก้อง
กัมปนาทดุจสายฟ้าคำรน

สามยอดฝีมือสีหน้าแปรเปลี่ยน พวกมันรู้สึกถึงพลังอำนาจภายใต้
การขีดวาดของกระบี่ไท้อา พลังทั้งหมดในสภาพแวดล้อมล้วนสั่นสะเทือน
ตามไปด้วยอย่างเหนือการควบคุม!

พวกมันแทบจะจู่โจมออกไปโดยพร้อมเพรียง แต่แล้วทั้งหมดพลัน
ชะงักกึก หันขวับไปยังปาศิลาที่ด้านหลังพวกมันอย่างฉับพลัน!

ในชั่วพริบตานี้ ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนตกตะลึงพริ้งเพริด

บทที่ 623 กรงเล็บพิฆาตมังกรหวนคืนสู่โลกหล้า

“หอสมบัติมหาสันติมีอยู่จริง ๆ รึ?” สมุนผู้หนึ่งถามอย่างสงสัยใคร่รู้

“ถูกต้อง” ปู้เกิ้นตอบโดยไม่หันกลับมา สายตาของมันจ้องมองไปยังลำแสงที่พุ่งทะลวงขึ้นไปบนฟ้า จิตใจเลื่อนลอยเล็กน้อย ราวกับว่ามันกำลังขบคิดถึงเรื่องราวบางประการ

“ฮ่าฮ่า! พี่ปู่ทรงภูมิปัญญาอยากหาผู้ใดเทียบเทียม ถึงกับจัดเตรียมหลุมพรางกับดักใหญ่โตเช่นนี้ขึ้นมาได้ ผู้น้องไม่เคยนับถือเลื่อมใสผู้ใดมาก่อน แต่ยามนี้กล่าวได้เพียงว่าข้าเลื่อมใสพี่ปู่ยิ่งนัก!” ผู้กล่าววาจาเป็นบุรุษร่างใหญ่โตดุจยักษ์ปักหลั่น อยู่ในวัยสี่สิบกว่าปี มีดวงตาเจิดจ้าเป็นประกายคู่หนึ่ง

“พี่หมิงชมเชยเกินไป” ปู้เกิ้นค้อมตัวเล็กน้อย แล้วกล่าวอย่างยิ้มแย้ม “หากมิใช่เพราะมีพี่หมิงอยู่ด้วย ผู้น้องยังไม่กล้ากระทำการอุกอาจเสี่ยงอันตรายถึงเพียงนี้”

“คล้อยตามสภาวะอันประเสริฐ พี่ปู่จึงนับเป็นยอดอัจฉริยะที่แท้จริง!” หมิงฮุยปรบมือพลาจสรรเสริญเยินยอ “เจ้ามีกองพันชั้นยอดเช่นนี้อยู่กับตัว หากสามารถยึดครองอาณาจักรนี้และนครมหาสันติ พลังอำนาจของตระกูลยักษ์เขียวจะทวีขึ้นนับสิบเท่า! หนูนส่งตระกูลยักษ์ให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป”

“ข้ากลับไม่เล็งผลเลิศถึงเพียงนั้น” โฉมสะคราญที่อยู่ข้างกายหมิงฮุย อดสอคำขึ้นไม่ได้ นางยิ้มอย่างเยิ่นชา “ใต้หล้าเคารพเทิดทูนอำนาจ บารมีของนครมหาสันติ แต่วันนี้เราจะละเมิดกฎเกณฑ์ที่ไม่เคยกล่าว ออกมา ด้วยการเตรียมบุกเข่นฆ่าเข้าเมือง หากต่อไปปู่ต้าเหรินยกทัพเข้า ยึดครองอาณาจักรนี้ ผู้คนยามชุ่นแค้นจะพากันมุ่งเป้ามาจู่โจมท่านเป็นจุด เดียว!”

หมิงฮุยรีบกล่าวเป็นเชิงขอร้อง “พี่ปู่ โปรดอย่าได้ถือสา ผู้น้องรัก ถนอมเมื่อยเมื่อยนางนี้มากเกินไปจนนิสัยเสีย ไม่ต้องเก็บวาจาเหลวไหลของ นางมาเป็นอารมณ์แล้ว”

ปู่เกินสันศิระชะ “พี่หมิงไม่จำเป็นจ้องกล่าวหนักถึงเพียงนั้น ที่แม่ นางอวีเวยกกล่าวมาก็ไม่ผิด” มันพลันเงยหน้าขึ้น มองไปยังนครมหาสันติที่ อยู่ห่างไกล จากนั้นกล่าวเสียงอ่อนเบา “อย่างไรก็ตาม ในช่วงกลียุคเช่นนี้ ไหนเลยจะมีวิธีการอันสมบูรณ์พร้อมไปเสียทุกเรื่อง? คนหากไม่รุดหน้า เอาแต่ล่าถอยอยู่ทุกเมื่อ เกรงว่าไม่ทันต้องต่อสู้ก็จะล่มสลายไปเองแล้ว”

ถ้อยคำเหล่านี้ล้วนแฝงไว้ด้วยความโหดร้ายทารุณของยุคสมัยอัน รุนวาย แต่ปู่เกินกลับกล่าวออกมาด้วยสຸ້มเสียงราบเรียบแผ่วเบา หมิงอวี เวย ถึงกับตะลึงลานไป

“หากไม่คิดให้ตระกูลของตนต้องตกอยู่ภายใต้เงื้อมมือของผู้อื่น ก็ จำเป็นต้องมีฐานที่มั่นของตน ตระกูลยักซาเขียวของข้าร้อนรุ่มเนจรมา นานปี พี่น้องในตระกูลมีชีวิตยากลำบาก ตระกูลสาขาส่วนใหญ่ก็ดำเนิน ชีวิตเยี่ยงโจรเร่ร่อน ความปรารถนาของผู้แซ่ปู่มีเพียงประการเดียว คือยึด

ครองสถานที่อันสงบสุขให้ตระกูลของข้าได้ลงหลักปักฐาน อย่าว่าแต่นี้เป็น
กลียุคอันโกลาหลอลหม่าน ต่อให้ถึงยุคสมัยอันสงบสุข ผู้แซ่ปู้ก็อาจยังคง
ต้องต่อสู้ดิ้นรนอยู่ต่อไป”

หมิงอวี๋เว่ยถูกวาจาที่กล่าวด้วยอารมณ์ความรู้สึกของปู้เกิ้นทำเอา
ตะลึงลานไปเป็นคำรบสอง ในขณะที่หมิงฮุยเผยสีหน้านับถือเลื่อมใส ร้อง
ชมเชยปนหัวเราะว่า “พี่ปู้กล่าวได้ดี บุรุษชาติอาชาไนยสมควรต้องมีจิต
ปณิธานเช่นนี้! อย่างไรก็ตาม ในความเห็นของข้าเป็นโจรเร่ร่อนก็ไม่เห็นจะ
มีอันใดไม่ดี นี่เป็นชีวิตอันตื่นเต้นโลดโผน!”

บรรดาไพร่พลได้ร่วมธงของปู้เกิ้นมองดูมันจากทางเบื้องหลัง ด้วย
สายตาเคารพเทิดทูนสุดหัวใจ

“ผู้น้องมิตราบว่าอิจฉาเลื่อมใสชีวิตอันเสรีและโลดโผนของพี่หมิงถึง
เพียงไหน แค่นกเกิดมาในตระกูล มีอาจละทิ้งตระกูลเพื่อใช้ชีวิตอิสระ
ดังใจนึกเช่นพี่หมิงได้ สำหรับเรื่องการโจมตีที่จะตามมาที่แม่นางอวี๋เว่ย
กังวล นั้นเป็นไปได้มาก แต่ในระยะเวลาอันสั้นยังไม่ใช่เรื่องที่ต้องห่วงกังวล
มากนัก” ปู้เกิ้นเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น “ขุมกำลังหลักๆ
ทั้งหลาย ยามนี้กำลังซุ่มนุ่นวายอยู่กับการต่อสู้กับชีวเจ่อ ไม่มีเวลาจะมัว
มาสนใจสิ่งอื่นใด หากพี่หมิงลบรองรอยทำลายเบาะแสทั้งหมดจนเกลี้ยง
เกลา ไม่เหลือทิ้งหลักฐานใดไว้เบื้องหลัง ข้าก็แค่เข้ายึดเมืองว่างเปล่าเพื่อ
เป็นรากฐานในการยึดครองอาณาจักรนี้ ส่วนท่านก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
เหตุการณ์เลือดล้างนครมหาสันติ ในระยะสั้นย่อมไม่มีผู้ใดหาข้ออ้างมา

โจมตีเราได้ ที่สำคัญไปกว่านั้น หากข้ายังลากถ่วงเวลาได้นานเท่าใด ข้า
แน่ใจว่าสามารถสร้างกองทัพอันแข็งแกร่งขึ้นมาได้มากเท่านั้น!”

สองประโยคสุดท้ายเผยให้เห็นความเชื่อมั่นอันแกร่งกร้าวมั่นคงดุจ
เหล็กกล้า

“เป็นเสียวเม่ยคิดมากไปเอง! พี่ปู่ ที่ข้าล่วงเกินเมื่อครู่ โปรดอย่าได้ถือ
สา!” หมิงอวี๋เว่ยพลันย่อกายคารวะด้วยสีหน้าจริงจัง

ปู่แก่นรีบคารวะตอบ “แม่่อวี๋เว่ยเกรงใจเกินไป”

“พี่ปู่คล้ายจะล่วงรู้เรื่องราวเกี่ยวกับหอสถบัตินมหาสันติไม่น้อย
สามารถช่วยเปิดหูเปิดตาให้แก่พวกเราบ้างได้หรือไม่” หมิงฮุยกล่าวอย่าง
ยื้มยั้ม “ข้าเพียงทราบว่ามีหลักศิลาชิ้นหนึ่งอยู่ภายใน”

ปู่แก่นกล่าวเสียงหนัก ๆ “ข้าเองก็ไม่ได้ล่วงรู้อันใดมากนัก เพียง
บังเอิญรับทราบเรื่องราวบางประการมาบ้าง ว่ากันว่าที่เก็บรักษาอยู่
ภายในหอสถบัตินมหาสันติเป็นสมบัติสามชิ้น นอกจากหลักศิลาแล้ว ข้า
บังเอิญทราบว่าสมบัติอีกชิ้นหนึ่งเป็นสิ่งที่ใด แต่ไม่ทราบว่าชิ้นสุดท้ายคือ
อะไร”

“สมบัติชิ้นที่สองเป็นสิ่งที่ใด?” หมิงฮุยกระหายใคร่รู้ยิ่ง

ปู่แก่นเน้นเสียงทีละคำ “กรงเล็บพิฆาตมังกร!”

หมิงฮุยและหมิงอวี๋เว่ยผู้เป็นเม่ยเม่ยถึงกับสีหน้าแปรเปลี่ยนอย่าง
รุนแรง หมิงฮุยอุทานอย่างลืมหื้ม “ศาสตรามารชั้นนภา กรงเล็บพิฆาต
มังกร! เป็นไปไม่ได้!”

ปู่เก็บดวงตาทอแววมุ่งมาดปรารณาวูบหนึ่ง แต่เลือนหายไปทันที “เป็นหนึ่งในสิบศาสตรามารชั้นนภา กรงเล็บพิฆาตมังกรของแท้แน่นอน ตอนที่ข้าทราบเรื่องข้าเองก็ตื่นตระหนกยิ่ง พี่หมิง ประวัติความเป็นมาของ กรงเล็บพิฆาตมังกรข้าคงไม่ต้องกล่าวแล้ว เจ้าย่อมทราบกระจ่างดี ข้าแม่ไม่ทราบว่าปรมาจารย์ซือจื่อหมิงได้รับของสิ่งนี้มาจากที่ใด แต่ในเมื่อมัน ถูกเก็บซ่อนไว้นานนับร้อย ๆ ปี ดูท่าว่ากระทั่งท่านปรมาจารย์ยังหวาดกลัว ประวัติศาสตร์อันเต็มไปด้วยอาถรรพ์ของศาสตรามารเล่มนี้”

หมิงฮู่ฟื้นตื่นจากความแตกตื่นตระหนก พอได้ยินเช่นนี้ต้องกล่าวว่า “อาถรรพ์? ศาสตรามารหากเป็นมงคล ยังจะเป็นศาสตรามารอีกหรือ? อาวุธ ที่ใช้ฆ่าคน ยังมีอาถรรพ์ยิ่งประเสริฐ!”

สายตาของมันเป็นร้อนรุ่มด้วยแรงปรารณา “เมื่อเป็นเช่นนี้ ทำให้ข้ายิ่ง สงสัยว่าสมบัติชิ้นที่สามจะเป็นสิ่งใด!”

“ไม่ว่ามันจะเป็นสิ่งใด ก็ล้วนแล้วแต่เป็นของพี่หมิงทั้งสิ้น” ปู่เก็บ กล่าวด้วยสีหน้าสงบราบเรียบ “อย่างไรก็ตาม พี่หมิงต้องจดจำไว้ว่าอย่าได้ ปล่อยให้มีคนหลอกล่อไปได้แม้แต่คนเดียว”

“ฮ่า พี่ปู่อย่าได้ห่วงไปเลย กองโจรตระกูลหมิงของข้าแม่มีชี้อาวโฉ่ แต่เราไม่เคยผิดคำพูดต่อคู่ค้า” หมิงฮู่บ้วนร้ออย่างเหยิ่มเกรียม พลาบ กล่าว “บรรดานายน้อยเหล่านั้นล้วนเป็นแพะอ้วนชั้นยอด! ส่วนกงจู่ทั้ง สาม พวกนางสามารถเป็นหญิงรับใช้ของแม่เม่ย์ของข้าได้”

“พี่หมิงโปรดระมัดระวังให้มาก สามกงจู่มียอดเยี่ยมมีอารักขาอยู่ข้าง กาย” ปู่เก็บสะกิดเตือน

“ขอบคุณพี่ปู่ที่ตกเตือนด้วยไมตรี!” หมิงฮุยกล่าวปนหัวร่อ “เมื่อเผชิญหน้ากับกองทัพ ยอดฝีมือก็เพียงเท่านั้นเอง ฮ่า ไม่เสียที่ที่ดั้นด้นมา เราจะต้องทำกำไรก้อนโตอย่างแน่นอน!”

ทันใดนั้นเอง หมิงฮุยเหวี่ยงหันไปมองทางหนึ่ง สีหน้าแปรเปลี่ยน เล็กน้อย นางชี้ไปทางนครมหาสันติที่เห็นอยู่ในระยะไกล ร้องอุทานอย่าง ตื่นตะลึง “ดูนั่น!”

ทุกคนพากันกวาดตามองตามปลายนิ้วของนาง
จากนั้นทั้งหมดล้วนสีหน้าแปรเปลี่ยน!

เสาแห่งแสงที่เชื่อมฟ้าดินจู่ ๆ เลือนหายไปกับตา

ในเวลานี้เอง ปาศิลาทั้งผืนยกตัวขึ้นจากพื้นหลายร้อยจั้ง มองจากที่
ห่างไกลคล้ายเสาหินโดดเดี่ยวตระหง่านต้นหนึ่ง แต่ผู้คนที่อยู่ในระยะใกล้
เมื่อมองดูเสาหินตระหง่านง้ำคำฟ้านั้น ล้วนเกือบลืมหายใจกันถ้วนหน้า

เห็นพื้นผิวด้านข้างของเสาหินราบเรียบเป็นมัน รวกับว่าถูกตัดและ
ขัดเงาอย่างประณีต วัสดุสีดำดุนวลเนียนคล้ายเนื้อหยก พื้นของปาศิลา
ยึดครองเนื้อที่หลายร้อยหมุ่ เมื่อทั้งหมดล้วนยกตัวขึ้น ภาพเสาหินมหึมาที่
ปกคลุมด้วยแผ่นผังปิศาจอันละเอียดซับซ้อนแทบทุกตารางนิ้ว ก่อเกิดเป็น
ภาพอันโอ่อ่าตระการอย่างน่าอัศจรรย์

นับตั้งแต่ที่หอสมบัติมหาสันติเริ่มเผยตัวออกมาจากใต้พื้นดิน ทะเล
ดำเบื่องนอกนครมหาสันติก็พลุ่งพล่านปั่นป่วนไม่หยุดยั้ง ส่งเสียงคร่ำ
ครวญดังระงมราวกับภูตผีทวงวิญญาณ

ทว่าในช่วงนี้เอง กระทั่งทะเลคลื่นยังเจียบสบบลงอย่างฉับพลัน
ทั่วทั้งนครมหาสันติอันกว้างไพศาล จมลงไปในความเจียบสบบดอัน
แปลกประหลาด

แกรก!

หลักศิลาต้นหนึ่งตกลงมาจากเสาดินเบื้องบน ร่วงกระแทบพื้นแตก
กระจัดกระจายเป็นเสี่ยง ๆ

นี่มัน... ..

ทุกคนมีสีหน้าตะลึงลาน บังเกิดความรู้สึกอย่างรุนแรง มันจะกำลัง
จะมาแล้ว!

แกรก! แกรก... ..

เห็นหลักศิลาทยอยหล่นร่วงลงมาไม่ขาดสาย

ติดตามมาด้วยเสียงแตกร้าวดังระรัว เห็นรอยแตกร้าวนับไม่ถ้วนแผ่
กระจายออกไปทั่วเสาดินมหึมา ภายในชั่วพริบตาเดียว รอยแตกร้าวดุจใย
แมงมุมก็ปกคลุมไปทั่วเสาดินยักษ์ทั้งต้น

การเปลี่ยนแปลงที่อุบัติขึ้นอย่างกะทันหันชู่ขวัญทุกคนจนตื่นตะลึง
พวกมันหยุดการต่อสู้เช่นฆ่าโดยไม่รู้ตัว พวกมันจ้องมองเสาดินยักษ์ที่กำลัง
จะเปลี่ยนโฉมไป

วูม!

สุมเสียงนี้ไม่ดังมากนัก แต่เป็นเหมือนสัญญาณ หลังจากสุมเสียงนี้
เสาดินมหึมาที่ปกคลุมด้วยรอยแตกร้าวก็เริ่มพังทลายเป็นชิ้น ๆ เศษหิน
น้อยใหญ่หล่นร่วงลงมาไม่ขาดสายดังโลกกลมกลืน

ผู้คนที่อยู่ใกล้เคียงล้วนหน้าเผือดสี รีบเหินทะยานห่างออกมาอย่างไม่คิดชีวิต

พวกมันทางหนึ่งเร่งหลบหนีออกมา ทางหนึ่งยังอดหันไปมองไม่ได้ ทันใดนั้นม่านตาหดแคบลง พวกมันแทบหลงลืมหายใจ

โธ่ สวรรค์!

เหนือกองหินที่สุมซ้อนเป็นภูเขา เห็นกรงเล็บมังกรขนาดใหญ่โตมโหฬารกว่าหลายร้อยจั้งลอยนิ่งอยู่กลางอากาศ

กรงเล็บพิฆาตมังกรซึ่งในที่สุดก็ได้พบพานกับแสงทิวาวารอีกครั้ง คล้ายลิงโลดยินดีสุดระงับ กรงเล็บทั้งห้าขยุ้มเกร็งเบา ๆ

ตูม!

พลังอันเหี้ยมโหดไพศาลกวาดวาบออกรอบข้าง ประหนึ่งคลื่นยักษ์อันกราดเกรี้ยว!

“ระวัง!”

จูเช่อกับอีกสองยอดฝีมือผลจากหลินเซียนอย่างร้อนรน ร่างหายวับแล้วปรากฏขึ้นเบื้องหน้ากงจู่ของพวกมันแต่ละคน

ตูม!

คนทั้งร่างระเบิดแสงสว่างวาบออกจากร่าง ขวางกั้นพลังอันเหี้ยมโหดที่กวาดซัดเข้ามา คนทั้งสามสีหน้าเครียดขริม บรรดาองค์กรรักษารอบกาย พวกมันไม่อาจยืดยึดต้าน ปลิวลี้วไปตามกระแสพลังอันเกรี้ยวกราดนี้ดูจไบหญ่าปลิวตามลม

กระทั่งหลินเซียนยังเผยสีหน้าตื่นตระหนก รีบขวางกระบี่ไต่อา
ป้องกันอยู่เบื้องหน้า รองจนคลื่นพลังอันโหดเหี้ยมกวาดผ่านไป กระบี่ไต่อา
ส่งเสียงคำรามกระหึ่ม ตัวกระบี่สั่นพลัวอย่างรุนแรง!

ซีเตียววี่ ขางเยวียนฮ่าวและบรรดายอดฝีมือทั้งหมด ต่างเร่งรื้อพลัง
ในร่างต้านทานคลื่นพลังอันเหี้ยมโหดอย่างทุลักทุเลอยู่บ้าง

แต่บรรดาคนที่อ่อนด้อยสักหน่อย เมื่อฝืนต่อต้าน ถึงกับได้รับบาดเจ็บ
ไม่น้อย

หลังจากคลื่นพลังอันคลุ้มคลั่งกวาดผ่าน สภาพรอบข้างก็ตกลงสู่
ความเงิบสงัดเสมือนตาย ทุกผู้คนล้วนหน้าขาวเผือด สมบัติชิ้นนี้
โหดเหี้ยมดุจนานาพริ้งพรึง ลำพังกระแสพลังในยามปรากฏตัวก็ร้าย
กาถึงเพียงนี้ ไม่ทราบว่าจะใช้ออกอย่างเต็มกำลังจะน่าแตกตื่นสะท้าน
โลกสักปานใด?

ถึงตอนนี้ผู้ที่ยังคงยืนอยู่ได้ ก็มีไช่ยอดฝีมือแห่งนครมหาสันติ ก็เป็น
ศิษย์จากสำนักใหญ่ แต่ยอดฝีมือทั้งหมดเมื่อเห็นหน้ามองกรงเล็บมังกร
ใหญ่โตเท่าภูเขานี้พลันสะท้านใจอย่างรุนแรง

“กรงเล็บพิฆาตมังกร!”

ใครบางคนอุทานดังลั่น ทุกผู้คนพอฟังล้วนสะท้านขึ้นทั้งร่าง กระทั่ง
หลินเซียนบนใบหน้าหล่อเหลายังเผยแววตื่นตะลึง ในฐานะศิษย์ลำดับแรก
แห่งคุณหลุน มันไหนเลยจะไม่รู้จักนามอันเป็นตำนานขลุ่ยโลหิตนามนี้ได้

“กรงเล็บพิฆาตมังกร... ..” จูเช่อสายตาเลื่อนลอยอยู่บ้าง แต่เพียงชั่ววูบก็กลับคืนสู่ความกระจ่างชัดดังเดิม แต่ทว่าประกายร้อนระอุในดวงตาไม่อาจปกปิดซ่อนเร้นได้

คนอื่น ๆ ก็ล้วนแล้วแต่มีสายตาร้อนร่าด้วยแรงปรารถนา
กรงเล็บพิฆาตมังกร หนึ่งในสิบสุดยอดศาสตรามารชั้นนภา!
ไม่ต้องแปลกใจว่าโฉนเกรี้ยวกราดดุจนถึงเพียงนี้!

ศาสตรามารชั้นนภา สุดยอดศาสตรามารที่แข็งแกร่งที่สุด ศาสตรามารชั้นนภาทุกชิ้นล้วนเป็นตำนานบทหนึ่งในบรรดาสุดยอดศาสตรามารชั้นนภาทั้งสิบ มีเพียงสามชิ้นที่ผู้คนล่วงรู้ว่าอยู่ในมือผู้ใด และสามคนที่ครอบครองพวกมัน ไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่กล้าแกร่งที่สุดในแดนปีศาจ

ศาสตรามารชั้นนภา คือสุดยอดศาสตรามารที่ทุกคนใฝ่ฝันถึง!
รอประเดี๋ยว!
นั่นมัน... ..

สายตาทุกคู่เพ่งมองไปยังเงามืดภายใต้เงื่อมเงาของกรงเล็บพิฆาตมังกร

เป็นเชืวม่อเกอที่เพิ่งจะกลับขึ้นมาจากใต้พื้นดิน!

มือข้างหนึ่งของมันตะแคงอยู่ที่กรงเล็บพิฆาตมังกร ดวงตาพริ้มหลับสนิท ลอยตัวเงิบๆ อยู่ข้างกรงเล็บพิฆาตมังกร เมื่อเทียบกับขนาดใหญ่โตมโหฬารของกรงเล็บพิฆาตมังกรแล้ว เชืวม่อเกอดูเล็กจ้อยดุดมดปลวก

รวมกับที่ว่ามันอยู่ภายใต้เงื้อมเงาของกรงเล็บพิฆาตมังกร จึงไม่มีผู้ใดทันสังเกตเห็นมันในครั้งแรก

แต่ผู้คนพอพบเห็นการคงอยู่ของมัน ล้วนสีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็น

หรือว่ามัน... ..

หลินเชียนหน้าเปลี่ยนสีวูบ กระทั่งมันเมื่อเผชิญกับพลังของกรงเล็บพิฆาตมังกร ยังรู้สึกกดดันไม่น้อย แต่เชียวม่อเกอคล้ายไม่บังเกิดปฏิกิริยาแม้แต่หน่อย

มันกำลังพยายามสยบกรงเล็บพิฆาตมังกร!

ความคิดนี้เมื่อผุดขึ้นในใจหลินเชียน ความคิดถัดไปก็ตามติดมาทันควัน หยุดมัน!

มันยังคงจดจำไม่ได้ว่าเชียวม่อเกอเป็นใคร แต่สัญชาตญาณของมันร้องเตือนว่าคนผู้นี้อันตรายยิ่งกว่าผู้ใด!

เจตนาฆ่าฟันของหลินเชียนลึกลับ แต่มันกลับไม่ได้ลงมือ ก่อนอื่นมันกวาดตามองหาหลักศิลาในตำนานต้นนั้น มันไม่อาจเข้าใจได้ ว่ามันโดนบังเกิดความคิดฆ่าฟันต่อเชียวม่อเกออย่างแรงกล้าเช่นนี้ แต่ในช่วงขณะนี้ไม่มีสิ่งใดสำคัญมากไปกว่าหลักศิลาที่สาบสูญต้นนั้น!

ด้วยหลักศิลาดังนี้ คุณหลุนจะได้ครอบครองกุญแจสู่วิถีฝึกปรือพลังเทพ!

สายตามันกระจ่างวูบในบัดดล!

อยู่ที่นั่น!

ภายใต้กองเศษหินภายใต้เงาตระหง่านเงื่อมของกรงเล็บพิฆาตมังกร
หลักศิลาสี่เท่าที่ไม่มีอันใดโดดเด่นสะดุดตานั้น เผยให้เห็นส่วนเล็ก ๆ พ้น
ออกมาจากกองหิน

โดยไม่รีรอแล เล หลินเขียนสดพุงวาบไปยังหลักศิลาดุจสายฟ้าฟาด

ในเวลาเดียวกัน ดวงตาที่ปิดสนิทของจ้าวม่อพลันลืมตาขึ้น ดวงตาเฉย
เมยดูจน้ำแข็งเย็นคุ่นนั้นสะท้อนทุกสิ่งทุกอย่าง ประหนึ่งเทพปิศาจยืน
ตระหง่านอยู่บนท้องฟ้า ทอดตามองเงาร่างของหลินเขียนที่พุงวาบเข้ามา
ด้วยระดับความเร็วที่ไม่อาจมองเห็นได้ชัดเจน

ตอนที่ 624 ฆ่า!

ยอดฝีมืออื่น ๆ อาจไม่ทันสังเกตเห็นการโหมทะยานอย่างสุดกำลัง ของ
หลินเชียน แต่จู่เข็ญกับพวกทั้งสามเป็นผู้ประมือกับมันโดยตรง คอยเฝ้าจับ
ตาดูเทพกระบี่หนุ่มผู้นี้อยู่ตลอดเวลา

พวกมันระแวงระวังหลินเชียนเป็นอย่างยิ่ง! หลินเชียนพอลงมือ คนทั้ง
สามก็ประกบติดเป็นเงาตามตัว

พวกมันในใจเต็มไปด้วยความคิดฆ่าฟัน ก่อนหน้านี้สถานการณ์ยังไม่ แน่
ชัด อีกทั้งพวกมันมีข้อห่วงพะวงมากมาย แต่ยามนี้เมื่อเห็นกรงเล็บพิฆาต
มังกรลอยอยู่กลางเวหา หลักศิลาในตำนานจบกองหินอยู่ที่เบื้องล่าง หอ
สมบัติมหาสันติเผยโฉมต่อโลกหล้าอีกครั้ง พวกมันก็ไม่คำนึงถึงสิ่งใดอีก
เจตนาฆ่าฟันทะลักลั่นออกมาโดยไม่อาจจะยับไว้ได้

หลินเขียนที่สาดพุงเข้าไปด้วยความเร็วสูงสุด นัยน์ตาแต่ละข้างสาด แสงสีแดงและน้ำเงินเจิดจรัส ผมยวสะบัดปลิวไปตามลม มันทราบ กระจ่างว่า ช่วงเวลานี้เป็นจุดตัดสินแพ้ชนะ ทันใดนั้นตวาดก็กก้องอย่าง เขียวหาญ

“คุณหลุน!”

“คุณหลุน!”

เหล่าเขียนกระบี่แห่งคุณหลุนตอบรับแทบจะพร้อมเพรียงกัน จากนั้น ชัด กระบี่บินของพวกมันมายังหลินเขียนโดยไม่รีรอ

เห็นลำแสงหลายสายระเบิดวาบ กระบี่เจ็ดเล่มกรีดผ่านนภา ตรงเข้า มา จากทิศทางที่แตกต่างกัน

กระบี่บินทั้งเจ็ด พกพาเจตจำนงกระบี่เจ็ดชนิดที่ผิดแผกแตกต่าง บ้าง
มีดมนเย็นเยียบ บ้างเจ็ดจ้าวพร่างพราว บ้างหนักหน่วงดุจขนเขาช้าง แกร่ง
กร้าวแหลมคม พวกมันล้วนมาจากต้นกำเนิดเดียวกัน คุณหลาน เจตจำนง
กระบี่ทั้งเจ็ดแม้แตกต่างกัน แต่ล้วนเปี่ยมล้นไปด้วยพลังอันน่าอัศจรรย์ ชั่ว
พริบตาที่สามยอดฝีมือโถมเข้าหาหลินเซียน ลำแสงกระบี่บิน ทั้งเจ็ดก็พุ่ง
วาบ เรียงรายอยู่เบื้องหน้าหลินเซียนในบัดดล

ไม่ทราบตั้งแต่เมื่อใด หลินเซียนหันกลับมาเผชิญหน้ากับสามยอด ฝีมือ
มันสีหน้าเคร่งขรึม นัยน์ตาขาวเย็นเยียบปานน้ำแข็ง นัยน์ตาซ้ายร้อน ระ
อุจจุเพลิงกำลัปี เจตจำนงกระบี่ทั้งเจ็ดเรียงรายอยู่ตรงหน้า ตั้งขบวน เป็น
กองล้อมกระบี่เจ็ดสีวงหนึ่ง

ปลายกระบี่ไทอาพลันจี้ใส่กึ่งกลางวงล้อมกระบี่ที่เริ่มหมุนคว้างอย่างจุด
ประกายแสงระเบิดวาบออกมาจากปลายกระบี่!

“ฮ่า”

หลินเขียนแค้นเสียงออกมาเพียงหนึ่งคำ อากาศเบื้องหน้าราวกับถูก หวด
ฟาดอย่างรุนแรง แตกระเบิดดังสนั่นลั่นโลก!

กระบี่ทั้งเจ็ดดุจงล้อบุปผาบานสะพรั่ง หมุนคว้างอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เพียง
ชั่วพริบตาเดียวก็ขยายใหญ่พรวดพราด กลายเป็นกงล้อแสงเจ็ดสีที่มี
ขนาดใหญ่โตกว่าสิบหมื่น กงล้อกระบี่วงยักษ์หมุนลิ่วปานจักรผัน
ครอบคลุม ใส่สามยอดฝีมือดุจตาข่ายมหิมาผืนหนึ่ง

ภายในกงล้อกระบี่ เจตจำนงกระบี่ม้วนตลบราวกับสัตว์ร้ายใหญ่ยักษ์
แสยะคมเขี้ยว ตระเตรียมกลืนกินผู้คนลงไปในคำเดียว

จูเซอหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ตวาดด้วยโทสะ “หาที่ตาย!”

หญิงรับใช้วัยกลางคนสายตาเย็นเยียบ นางเห็นได้ชัดว่าบันดาล โทสะ
เช่นกัน เขียววาดเท้าขวาไปด้านหลังใช้เป็นหลักยันกับพื้น หอกยาวเล็งไป
ข้างหน้า พลั้งสภาวะกล้าแข็งขึ้นทุกขณะ

ซวบ ซวบ!

เสียงหยดน้ำสองหยดพุ่งทะลุอกเขียนกระบี่คุณหลุนผู้หนึ่ง สร้างบุป ผา
โลหิตสองดอกพราวพรหมลงบนร่างมัน ศิษย์คุณหลุนผู้นั้นพลันดวงตา เบิก
ค้าง ร่างร่วงลือลงจากปากฟ้า

ปัง มันร่วงฟาดพื้นดูจท่อนไม้ท่อนหนึ่ง บนใบหน้าที่เลอะเทอะเปราะ
เปื้อนไปด้วยฝุ่นดินฝุ่นคั้นรอยยิ้มน้อยๆ อย่างสาสมใจ ติดค้างอยู่ใบหน้า
ที่แข็งทื่อไร้ชีวิตไปตลอดกาล

ซีเตียวอวี๋สีหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย มันลงมือฆ่าคนสำเร็จโดยไม่ได้ คาด
ฝัน ซึ่งความจริงมันเพียงตั้งใจจะรบกวนสมาธิของเซียนกระบี่คุณหลุน
เท่านั้น

ท่าไม้ตายของหลินเซียนนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นค่ายกลกระบี่อันทรง อานุภาพ
ชุดหนึ่ง ค่ายกลกระบี่แม่ทรงพลัง แต่จำเป็นต้องมีการร่วมมือ ประสานงาน
อย่างดียิ่งเยี่ยม ซีเตียวอวี๋เดิมที่เข้าใจว่าเมื่อเซียนกระบี่เหล่านี้ต้องรับมือการ
โจมตีของมัน พวกมันจะต้องเรียกกระบี่บินกลับมา กงล้อกระบี่ของหลิน
เซียนก็จะพังทลายในบัดดล แต่นึกไม่ถึงว่าเซียนกระบี่คุณหลุนผู้นี้ กลับ
เลือกที่จะยอมตายมากกว่าที่จะเรียกกระบี่บินของตน กลับมา!

คุณหลุน!

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ซีเตียวอวี๋พลันบังเกิดความรู้สึกเย็นเยียบจับใจ

ผู้คนอาจมองเห็นว่ามีมือของจ๋วม่อตะอยู่บนกรงเล็บพิฆาตมังกร แต่ ไม่มี
ผู้ใดทราบ แท้ที่จริงแล้วกรงเล็บพิฆาตมังกรถูกห่อหุ้มอยู่ในกลุ่มด้ายที่มอง
ไม่เห็น มือของจ๋วม่อจมอยู่ท่ามกลางกลุ่มด้ายเหล่านี้เอง

ในทะเลแห่งจิตสำนึกของจ๋วม่อ

ผู้เฒ่าพึมพำด้วยสีหน้าซีมเซา “สายใยสามพันอาวรณ์... ในโลกนี้มี สายใย
สามพันอาวรณ์อยู่จริงๆ”

เว่ยเม่เอ่ได้ยินวาจาของผู้เฒ่า พลันสะท้อนขึ้นทั้งร่าง ความตื่นตะลึง ฉายชัด
อยู่บนใบหน้า ร้องออกมาว่า “สายใยสามพันอาวรณ์!”

สายใยสามพันอาวรณ์!

การทราบนามของเส้นใยโปร่งใสเหล่านี้ ไม่ได้มีส่วนช่วยอันใดต่อจิ้งม่อ
ปลายด้านหนึ่งของเส้นใยเหล่านี้ เดิมทีลุ่มติดอยู่กับหลักศิลาทักษะ
ปีศาจ แต่บัดนี้เมื่อปาศิลาพังพินาศ หลักศิลาแตกทลาย เส้นใยเรียวบาง
เหล่านี้ก็ปราศจากที่ยึดเหนี่ยว กลายเป็นล่องลอยอยู่กลางเวหา

เส้นใยแต่ละเส้นสะบัดพลิวกลางอากาศ มองผ่าน ๆ คล้ายทะเลหญ้า
โปร่งใสไปปลิวตามสายลม

นอกจากจิ้งม่อแล้ว ไม่มีผู้ใดพบเห็นการคงอยู่ของพวกมัน

จุดที่มือของจิ้งม่อแทรกเข้าไปเป็นตำแหน่งที่กลุ่มด้ายหนาแน่นที่สุด เป็น
แกนหลักของกลุ่มเส้นใยโปร่งใสเหล่านี้

มันสัมผัสถูกลูกแก้วเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง ไม่ใช่ หากจะกล่าวให้ถูกต้อง สมควร
บอกว่าเป็นลูกกลมที่ใสกระจ่างคล้ายกลุ่มหมอกเล็กๆ หากมิใช่ว่า ภาพใน
สายตาของมันถูกสภาวะอันเย็นเยือกปรับเปลี่ยนให้มองเห็นอีกโลก หนึ่ง

อีกทั้งมือของมันยังสัมผัสถูกลูกแก้วเล็ก ๆ นี้โดยตรง มันก็จะไม่
สังเกตเห็นเช่นกัน

แต่ในสายตาของมัน มันสามารถมองเห็นได้ว่าเป็นลูกแก้วอันแปลก
ประหลาดลูกหนึ่ง

เส้นใยโปร่งใสเรียวยาวทั้งหมด ล้วนงอกเงยออกมาจากลูกแก้วนี้

จุ่มอพอสสัมผัสถูกลูกแก้ว บรรดาเส้นใยที่สะบัดพลีวกลางอากาศ รวมไป
ถึงเส้นใยที่รัดพันกรงเล็บพิฆาตมังกร พลันชะงักนิ่งในบัดดล

แม้แต่กรงเล็บพิฆาตมังกรอันดุคั่นอำมหิตยังแข็งที่อติดตามไปด้วย!

ลูกหมอกโปร่งใสพลันกลายเป็นร้อนลวกแผดเผาจุดเหล็กหลอมเหลว หาก
จ๋วม่ออยู่ในสภาวะปกติ ปฏิกริยาตอบสนองอย่างแรกของมันสมควร เป็น
คลายมือออก และขว้างเจ้าสิ่งนี้ไปให้ไกลที่สุด

แต่ในยามนี้ ด้วยสภาพเหนือมนุษย์ปุถุชนของมัน จ๋วม่อไม่สะทก สะท้าน
แม้แต่บ่อย รวากับว่าสิ่งที่ถูกแผดเผาไม่ใช่มือของมันเอง เพียงจับจ้อง
มองดูลูกแก้วอย่างเย็นชา หน้าไม่เปลี่ยนสีแม้แต่แวบเดียว

ความรู้สึกร้อนลวกยิ่งมายิ่งรุนแรง กระทั่งจ๋วม่อผู้ครอบครองพลังสุดหยาง
สุดแกร่งกร้าวของอุปกรณ์สวรรค์สิบอีกา ยามนี้ยังรู้สึกยากจะทานทนอยู่
บ้าง มือของมันเริ่มสั่นระริก

ในสายตาของมัน บรรดาเส้นใยที่ล่องลอยโบกสะบัดอย่างเสรีกลางเวหา
จู่ๆ แห่แห่นเข้ามารุมล้อมรอบกายมัน ประหนึ่งว่าพวกมันรู้สึกถึง อันตราย
จากตัวของจ๋วม่อก็มีปาน

เหล่าเส้นใยที่รัดพันกรงเล็บพิฆาตมังกรยิ่งรัดแน่นกว่าเดิมด้วย
สัญชาตญาณ กรงเล็บพิฆาตมังกรเริ่มสั่นระริกอย่างรุนแรง กระทั่งกรงเล็บ
พิฆาตมังกรอันดุร้ายกระหายเลือด ภายใต้งูมเงาของเส้นใยบาง ๆ
เหล่านี้อีกกลับไร้พลังจะต่อต้านแข็งขึ้น

เผชิญกับเส้นใยที่คุกคามเข้าหา จั้วมอไม่หลบเลี่ยง เพียงยื่นมือซ้าย
ออกไปเบื้องหน้า

เส้นใยโปร่งใสประเปรี้ยวผิดธรรมดา เพียงชั่วพริบตาก็รัดพันทั่วร่าง ของ
จั้วมออย่างแน่นหนา

จั้วมอในที่สุดได้รู้ซึ่งว่ากรงเล็บพิฆาตมังกรรู้สึกอย่างไรเวลาที่ถูกเส้นใย
เหล่านี้อัดพัน เส้นใยประหลาดนี้แข็งแกร่งอย่างน่าสะพรึงกลัว ทันทีที่ถูก
รัดพัน มันรู้สึกราวกับว่าลมหายใจแทบขาดห้วง แม้ว่าสังขารปีศาจ
อุปกรณ์สวรรค์สืบอิก้าของมันจะจัดอยู่ลำดับสามในด้านเจียง แต่ต่อหน้า
พลังอันน่าพรันพริ้งนี้ มันเปราะบางไม่ต่างอันใดจากกระดาษแผ่นหนึ่ง

ในเวลานี้เอง จั้วม่อในดวงตาเย็นเยียบไว้ความรู้สึกพล้นทอประกาย

วูบ

มันเป็นนายพรานมากประสบการณ์ผู้หนึ่ง เผ้ารอคอยโอกาสอย่างอดกลั้น เมื่อโอกาสปรากฏขึ้นตรงหน้า มันไหนเลยจะมัวมารีรอลังเล

จั้วม่อลงมือในบัดดล!

การตายของศิษย์น้องไม่ส่งผลกระทบต่อหลินเซียนแม้แต่น้อย แต่ใน ส่วน
ลึกของนัยน์ตาข้างขวาที่เป็นเยียบดูจนแข็งของมัน พล้นทอประกาย
ความรู้สึกที่ยากจะบ่งบอกบรรยายวูบหนึ่ง แล้วหายวับไปทันควัน
กระบวน ท่าของมันไม่สะดุดติดขัดแม้แต่ชั่วแวบ กงล้อกระบี่จุ๋โจมใส่สาม
ยอดฝีมือที่ เป็นภัยคุกคามร้ายแรงที่สุดของมันอย่างหักโหม พร้อมกันนั้น
มันสะบัด หน้ากลับมายังหลักศิลาในตำนานอีกครั้ง

หลินเขียนโหมเข้าหาหลักศิลาจุฬหคัยักษ์สยายปีก เบื้องหน้ามันโปร่งโล่ง
ปราศจากสิ่งกีดขวาง

บนท้องฟ้า กรงเล็บพิฆาตมังกรสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น เชี่ยวม่อเกอดู เหมือน
กำลังปราบพิชิตของวิเศษนั้น หลินเขียนฝันระบับความคิดฆ่าฟันที่พลุ่ง
พล่านอยู่ในใจอย่างยากเย็น ยังคงมุ่งตรงไปยังหลักศิลาดันสุดท้าย

อาศัยพลังฝีมือของเชียวม่อเกอในยามนี้ คิดสยบกรงเล็บพิฆาตมังกร ไม่
ต่างจากแสหาที่ตาย หากมิใช่จอมปิศาจด้านไสวหรือมีวิธีการพิเศษเฉพาะ
บางอย่าง คิดปราบของวิเศษที่ดุร้ายกระหายเลือดถึงเพียงนี้ นับเป็นความ
เพ้อฝันของคนไม่ประมาณตน นี่มิใช่เรื่องที่จะชดเชยได้ด้วย พรสวรรค์
ของวิเศษเช่นศาสตรามารชั้นน่ายามที่ถือกำเนิด ล้วนผ่านภัย พิบัติ
ทันท้สวรค์นับครั้งไม่ถ้วน คิดสยบพวกมัน มิใช่เพียงพึ่งพาโชค วาสนาก็
สามารถเอาชนะได้!

กับการปราบพิชิตทรงเลืบพิฆาตมังกร หลินเซียนไม่มีความคิดเพื่อ ผัน
แม้แต่น้อย

ส่วนสมบัติชิ้นที่สามที่อยู่ในหอสมบัติมหาสันติในตำนาน มันสงสัย ใคร
รู้อยู่บ้าง แต่ก็เพียงแค่อยากรู้อยากเห็นเท่านั้น ทว่าจนถึงบัดนี้มันยังไม่
พบเห็นสมบัติชิ้นที่สาม

อย่างไรก็ตาม ต่อให้พบเห็นสมบัติชิ้นที่สามจริง ต่อให้เป็นของวิเศษที่
ดึงดูดใจ แต่หลินเซียนเชื่อว่ามันจะไม่หวั่นไหวใจอย่างแน่นอน

เป้าหมายของมันมีเพียงหนึ่งเดียว หลักศิลาทักษะปิศาจแผ่นสุดท้าย

หลินเซียนทุ่มเททำอย่างสุดกำลังความสามารถ บรรลุถึงขั้นรวดเร็ว อย่างน่า
ตระหนก ในช่วงขณะนี้ในครูลองสายตามันไม่มีผู้อื่นอยู่เลย กระทั่งด้วย
ความหนักแน่นเยือกเย็นของมัน ยังอดรู้สึกหัวใจเต้นกระหน่ำ รับไม่ได้

หากมันสามารถเข้าถึงหลักศิลาแผ่นสุดท้ายนั้น มันก็มีความ เชื่อมั่นอย่าง
เปี่ยมล้น ว่าไม่มีผู้ใดสามารถช่วงชิงของวิเศษนี้ไปจากมือของมันได้!

ต่อให้หลงเหลือแค่มันเพียงผู้เดียว มันก็มีความเชื่อมั่นว่าสามารถ พกพา
หลักศิลาเช่นฆ่าเปิดทางกลับไปยังคุณหลุน!

ใกล้เข้ามาแล้ว! แทบจะอยู่ในมือของมันแล้ว!

ชั่วพริบตาที่ในดวงตาของหลินเชียนวาบประกายยินดีอย่างไม่อาจ
ควบคุม เกร่างสายหนึ่งพลันสาดพุ่งออกมาจากกองหินโดยไม่มีเค้ารอง
ล่วงหน้า

หลินเชียนม่านตาหดแคบลงทันที

แต่ปฏิกิริยาของมันก็รวดเร็วยิ่ง กระป๋องไธอาในมือขวาติดขึ้นทันควัน แทะใส่
เงาร่างนั้นอย่างเร่งร้อน!

ประกายเจิดจ้าที่ปลายกระป๋องไธอาระเบิดวาบ! "

อาเหวินเพิ่งจะป็นขึ้นจากซากปรักหักพัง ทัวร่างปกคลุมไปด้วยฝุ่นผง
เส้นทางวงกตเมื่อพังทลายลงมาอย่างกะทันหัน พวกมันก็แทบจะถูกฝังทั้ง
เป็น ดีที่แต่ละคนมีปฏิกิริยารวดเร็ว แม้แตกตื่นแต่ไม่ลนลาน ชั่วพริบตาที่
เส้นทางวงกตถล่มลงมา พวกมันก็นึกศาสตร์อสูรขึ้นคุ้มกันตัวเองอย่าง
ทันท่วงที

มิเช่นนั้น อาศัยสังหารร่างกายอันบอบบางของเผ่าอสูร เกรงว่าคง
กลายเป็นเนื้อมดไปเสียนานแล้ว

ในเวลาเช่นนี้ ยอดยุทธ์ที่ฝึกปรีอสังขารปิศาจเช่นอาเหวินมีข้อ ได้เปรียบ
อย่างเห็นได้ชัด มันหลายเปิดทางออกจากกองหิน โดยพึ่งพา เพียงแค่
สังขารร่างกายอันกล้าแกร่งของมันเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ขณะที่มันเพิ่งจะตะกายออกสู่โลกภายนอก ไม่ได้ล่วงรู้
สถานการณ์เหนือศีรษะมันเลยแม้แต่น้อย ทันใดนั้นเจตจำนงกระบี่อันน่า
สะพรึงกลัวจู่ ๆ ก็ล้อมรั้งมันเอาไว้อย่างฉับพลันทันใด!

อาเหวินหน้าเปลี่ยนเป็นซีดขาว!

เจตจำนงกระบี่สายนี้แกร่งกร้าวจนแทบจะเหนือจินตนาการของมัน น่า
สยดสยองเสียจนขวัญวิญญูณแทบกระเจิดกระเจิงออกจากร่าง

แต่เมื่ออันตรายมาถึงศีรษะ การฝึกอบรมอย่างเข้มงวดของค่ายเว่ยค๋อย
แสดงผลลัพธ์ออกมา อาเหวินแม้สมองขาวว่างเปล่าโดยสิ้นเชิง แต่
ร่างกายกลับตอบโต้ไปตามสัญชาตญาณ

ชนนุกเหวี่ยงบนชุดเกราะของมันเป็นสะเก็ดเ็นอย่างพร้อมเพรียง พลัง ปีศาจ
ถูกเร่งเร็วไปถึงขอบเขตสูงสุดในชั่วพริบตา หอกมารในมือดีดขึ้น สะอึก
กายไปข้างหน้าหนึ่งก้าวตามสัญชาตญาณ แล้วพลังกลับกลายเป็น ท่า
เตรียมแทงในรวดเร็วด้วยความเร็วปานสายฟ้าแลบ

“ไม่มีความคิดอื่นใด มันสุดลมหายใจลึก ตวาดก็กก้อง “ฆ่า!”

ปราณหอกสีดำเข้มข้นพุ่งวาบออกจากหอกมาร คล้ายแทงออกจาก ความ
ว่างเปล่า เล่นเข้าปะทะกับกระบี่ไม่อาตรงหน้าอย่างหักโหม!

ภายใต้กองเศษหินน้อยใหญ่ ลูกศรแสงสีม่วงดอกหนึ่งพุ่งวาบออกมา
อย่างฉับพลัน กรีดวาดเป็นริ้วลำแสงตรงแนว ยิ่งเข้าไปหลินเซียนด้วย
ระดับความเร็วอันน่าตกตื่นสะท้านใจ เป็นศาสตร์เกาทัณฑ์สวรรค์แดน
ใต้ ของหนานเยว่!

พร้อมกันนั้น กลุ่มหมอกสีเขียวอมเทาซึ่งกระเพื่อมไหวอย่างแปลก
ประหลาดแผ่กระจายไปทั่วบริเวณเท้าของหลินเซียนในชั่วพริบตา เป็น
ศาสตร์รอยแผลสีเทาของคังเจ้อ!

ทั้งลูกศรสีม่วงและหมอกสีเขียวเทาล้วนลึกลับเลื่อนราง ยากจะ มองเห็น
ด้วยตาเปล่า นี่เป็นผลจากศาสตร์ประกายพฤษาวาริของหญิงเจวี่ยจื่อ!

พื้นที่ใต้ฝ่าเท้าของหลินเซียนหลุดตัวลงอย่างกะทันหัน พื้นที่แปลก
ประหลาดผุดขึ้นล้อมรอบมันในบัดดล รวากับถูกเส้นเชือกถ่วงหน่วง
เอาไว้!

“ฮ่าฮ่า! บุรุษที่สามารถคล้องม้าป่า จึงนับเป็นบุรุษชาติอาชาไนยอัน กร้าว
แกร่ง!” เสียงอสุรฉมหมั้วร้องอย่างสาสมใจ ดังกังวานออกมาจากกอง หิน

อสุรควันดำไม่ได้ลงมือจู่โจม แต่กลับโหมเข้าหาหลักศิลาในตำนาน อย่าง
ไม่รีรอถึงเล มันสำนึกตัวว่าฝีมืออ่อนด้อยที่สุดในกลุ่ม แต่มันฉลาด เฉลียว

ยิ่ง เพียงมองปราดเดียวก็ประเมินสถานการณ์ส่วนใหญ่ได้แทบทั้งหมด
มันค้นพบในทันที ว่าวิธีที่สามารถรวบรวมสมาธิจิตใจของอีกฝ่าย ได้ดีที่สุด
คือแย่งชิงหลักศิลาแผ่นนั้น

พวกมันหกคนอยู่ด้วยกันจนคุ้นชิน สร้างเป็นความร่วมมือสอดประสาน
อันหมดจด เพียงชั่วพริบตาที่อาเหวินไผ่ขึ้นมากพบการโจมตีของ หลิน
เซียน การจู่โจมตอบโต้ของพวกมันก็มาถึง นับว่าเพียบพร้อมทั้ง จังหวะ
เวลาและการร่วมมือประสานงาน มิหนำซ้ำนับตั้งแต่หลักศิลาทักษะปีศาจ
ช่วยให้พลังฝีมือของพวกมันรุดหน้า นี่ถือเป็นครั้งแรกที่พวก มันลงมือต่อสู้
เต็มพินชีวิต แต่ละคนโจมตีออกอย่างสุดกำลัง แน่ใจว่านี่ เป็นการโจมตี
ที่แข็งแกร่งที่สุดของพวกมันแล้ว!

เจตนาฆ่าฟันทะลักทลายไปทั่วบริเวณ!

บทที่ 625 กลืนกิน

หลินเชียนอดประหลาดใจอยู่บ้างไม่ได้

การโจมตีเหล่านี้ไม่ได้มีพลังมากพอที่จะคุกคามมันได้ แต่สิ่งที่ทำให้มันแปลกใจก็คือ ทักษะปีศาจและศาสตร้อสูรที่คนเหล่านี้ฝึกปรือล้วน แล้วแต่ไม่รวบรัดธรรมดา!

เพียงเพราะคนเหล่านี้ยังไม่มีพลังมากพอ ไม่อาจสำแดงพลังของ ทักษะปีศาจและศาสตร้อสูรออกมาได้ถึงขีดสุด จึงทำให้มันสามารถรับมือ ได้โดยง่าย

คนเหล่านี้เป็นใคร?

หลินเขียนประหลาดใจเล็กน้อย แต่หลักศิวอยู่ตรงหน้า มันยอมไม่ คิด
เสียเวลากับปัญหาเหล่านี้

กระบี่ไทอาไม่สั้นไหวแม้แต่เล็กน้อย แทงตรงเข้าปะทะอย่างดุตัน!

ไม่ว่าพลังหอกสีดำ พลังเกาทัณฑ์สีม่วงหรือคลื่นหมอกสีเขียวอมเทา
ทั้งหมดคล้ายจมลงไปในบึงโคลน จู่ ๆ ก็เซื่องช้าลงทันควัน กระบี่ไม่อาจ
สั้นไหววูบหนึ่ง

เพียะ!

เสียงปะทะดังแหลมใส ประกายไฟแตกระเบิด อาเหวินกับพวกปลิว ลิวดูจ
ว่าวสายป่านขาด ประหนึ่งถูกหวดฟาดด้วยค้อนยักษ์!

หลินเขียนร่างส่ายโงน

มันสีน้ำตาลแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ชั่วพริบตาที่กระบี่ไทอาปะทะกับพลัง
ทั้งหมดของฝ่ายตรงข้าม มันค่อยพบว่ามีชั้นพลังอันแปลกประหลาดแต่
เบาบาง ห่อหุ้มพลังเหล่านั้นเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง แต่ถึงกระนั้น มันก็ยังมี ความ
มั่นใจว่าสามารถจัดการพวกมันในคราวเดียว แต่ไม่คาดฝันว่าพลังขุมที่มา
จากใต้ฝ่าเท้าซึ่งรัดพันมันเอาไว้จะกลับกลายเป็นพลังโจมตี ชัดติดต่อกันตาม
กันเข้ามา ก่อเกิดเป็นการโจมตีสามระลอก!

ด้วยการรบกวนจากการโจมตีสองระลอกที่เปิดเผย การโจมตีระลอก ที่
สามจากใต้ฝ่าเท้าถึงกับทำให้มันเพื่องพล้ำเล็กน้อย

หลินเชียนใจสั่นสะท้าน ค่อยตระหนักว่ามันดูแคลนคนเหล่านี้มาก เกินไป
อสูรปีศาจห้าหกตนนี้แม้ไม่มีพลังกล้าแข็ง แต่การร่วมมือ ประสานงานเป็น
เลิศ ยิ่งไปกว่านั้นหลังจากการต่อสู้อย่างหนักหน่วงเมื่อครู่ เป็นเหตุให้มัน
ลดการระวังป้องกันลงโดยไม่รู้ตัว

บัดจบ!

การตอบโต้ของหลินเขียนแฝงไว้ด้วยโทสะวูบหนึ่ง จึงดุเดือดรุนแรง ผิด
ธรรมดา คนทั้งหกวมทั้งอสูรวันดำล้วนถูกขัดปลิ้วลิวไปราวกับถูก สัตว์
ร้ายมหาภัยกัษ์ฟุ้งชนใส่อย่างถนัดถนี่

ท่วงท่าระเบิดพลังโจมตีด้วยโทสะของหลินเขียนเรียกได้ว่าเป็น ค่ายยิง
กำจัดเหล่าตัวขัดขวางออกไปพ้นทางในคราวเดียว การฆ่าพวกมัน ไม่
สำคัญเท่ากับการหยาบฉวยหลักศิลา!

แต่เมื่อเงาร่างสองสายจู่ ๆ ปรากฏขึ้นตรงหน้ามัน หลินเขียนม่านตา หด
แคบลงทันควัน!

ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันหยุดยั้งลงเป็นครั้งแรก

พลังจิตสำนึกและพลังปรากฏภายในร่างของจั่วม่อทั้นได้นั้นก่อเกิด แรง
ดึงดูดอันกล้าแข็ง เหล่าเส้นใยเรียวยาวถูกดึงขึ้นมาในร่างมันทั้นที โดย ไม่
มีเค้าร่างล่องหน้า

ในจิตใจอันเย็นยะเยือกของมันไม่แตกตื่นลอนลน รวากับหุ่นกลไก จั่วม่อ
เริ่มควบคุมร่างกายของตนทั้นที ว่ากันว่าภายในหอสถบัตินมหาสันติมี
สมบัติวิเศษอยู่สามชิ้น

นับตั้งแต่ที่จั่วม่อพบเห็นเส้นใยเรียวบางเหล่านี้สะกดตึงกรงเล็บ พิชิต
มังกรเอาไว้ได้อย่างแน่นหนา มันก็ตระหนักในทั้นที ที่แท้เส้นใยเรียว บางที่ใช้
คุมขังกรงเล็บพิฆาตมังกรนี้ ก็คือสมบัติวิเศษชิ้นที่สาม!

ภายใต้สภาวะใจน้ำแข็ง ความรู้สึกของจั่วม่อเฉียบไวเป็นพิเศษ

ที่แรกเป็นเคล็ดความบนหลักศีลาสะกิดเตือนมันให้มันเข้าใจว่าจะ
สามารถค้นพบ “โลก ก็เฉพาะในสภาวะใจน้ำแข็งนี้เท่านั้น รอคันมันแน่ใจ

ว่ากลุ่มเส้นใยเรียวบางเป็นสมบัติขั้นที่สาม พลันฉุกใจคิด กลวิธีที่จะ
ครอบครองเส้นใยเหล่านี้สมควรเกี่ยวพันกับสภาวะใจน้ำแข็งของมันนี่เอง

สภาวะใจน้ำแข็งของมัน ก่อเกิดขึ้นจากการที่พลังจิตสำนึกและพลัง
ปราณของมันแทรกซึมผสานเข้าไปในสังขารร่างกายอย่างต่อเนื่อง เส้นใย
เรียวบางเหล่านี้ดูเหมือนจะมีส่วนเชื่อมโยงกับพลังจิตสำนึกและพลัง
ปราณ

เส้นใยเรียวยาวยังคงทะลวงเข้าไปในร่างของจ๋วม่ออย่างไม่ขาดสาย แต่
มันสงบเยือกเย็นยิ่ง

ความบ้าบิ่นของจ๋วม่อยังเหนือกว่าที่ผู้เฒ่ากับเว่ยคาคิดเสียอีก พวก มัน
ปากอ้าตาค้าง เหม่อมองพฤติกรรมบ้าระห่ำของจ๋วม่อจนตาแทบถลน แต่
ละคนแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง จ๋วม่อเป็นตัวละครฉลาดน้อยตัวหนึ่งไม่ ผิด
แน่ แต่ปกติมันรักตัวกลัวตายยิ่งยากนักที่จะเห็นมันกระทำการบ้าระห่ำ ที่
เสี่ยงต่อชีวิตตัวเองเช่นนี้

หรือว่านี่เกิดจากอิทธิพลครอบงำของสภาวะที่มันเป็นอยู่ในยามนี้? สอง
เฒ่าพันปีไม่อาจทราบได้ แต่พวกมันหัวใจแทบลุกขึ้นมาถึงคอหอย

“เจ้าเด็กน้อยเสียสติไปแล้ว!” ผู้เฒ่าสัมผัสเสียงสั่นสะท้าน มันในฐานะ อสุรฟ้า
มิใช่ว่าไม่เคยพบเห็นสมบัติวิเศษมาก่อน กลับเป็นตรงกันข้าม เนื่องจาก
มันเคยพบเห็นสมบัติวิเศษมานักต่อนัก จึงกล่าวได้ว่าจุ่ม่อ ในตอนนี้เสีย
สติไปแล้ว!

สมบัติวิเศษยังมีพลังอำนาจมากเท่าใด นอกเหนือจากโชควาสนาที่จะ ได้
พบพานแล้ว ผู้ที่คิดครอบครองยังต้องมีขีดความสามารถและพลังฝีมือ
กล้าแข็งมากพอ สมบัติวิเศษชั้นยอดล้วนมีสติปัญญาและจะเลือกนาย
ของ พวกมันเอง ผู้ที่ไม่มีพลังมากพอย่อมไม่อาจทนต่อพลังอำนาจของ
สมบัติ วิเศษ มีแต่หนทางตายสถานเดียว ทั้งยังตายอย่างรวดเร็วและ
อเนจอนาถ

พอเห็นสมบัติวิเศษอยู่ตรงหน้าก็โถมเข้าคว้าโดยไม่สนใจหน้าอินทร์ หน้าพรหม นับเป็นการแสหาที่ตายที่รวดเร็วและน่าอเนจอนาถที่สุด

นึกถึงว่าจ๋มม่อในยามนี้ยังมีระดับพลังเพียงแค่ด้านเจียง จะไม่ให้ผู้เยา ใจสั้นสะท้อนแทบเป็นลมล้มพับได้อย่างไรกัน

“เจ้าเดรัจฉานน้อยนี้จะโหมบโถมมากจนเข้ากระดูกดำ! มันไม่คิด เสียตายชีวิตแล้ว!” ผู้เยาขบกรามกรอด แค้นเสียงอย่างเดือดดาล ควร ทราบว่าทั้งมันและเว่ยผูกติดกับทะเลแห่งจิตสำนึกของจ๋มม่อ หากจ๋มม่อตกตาย พวกมันก็มีอาการอด ได้แต่ร่วมสลายกลายเป็นฝุ่นไปพร้อมกับจ๋มม่อ

เว่ยนิ่งเงียบงันไปชั่วอึดใจ จากนั้นยิ้มพลาบกล่าวว่า “เจ้าไม่เห็นว่ามัน มีท่วงท่าคล้ายคลึงกับจู่เหรินหรอ?”

ผู้เฒ่าผู้แก่บงบงหน้าทีเฝ้าถวิลหาปรากฏขึ้นตรงหน้าสายตา มัน กระพริบตาเร็ว ๆ ร่องรอยปวดร้าวในใจสลายคลาย จากนั้นแค้นเคืองได้แย้ง อย่างเย็นชา "นางเป็นจอมปีศาจด้านไสว"

"กรงเล็บพิฆาตมังกรไม่ควรตกอยู่ในมือของผู้อื่น" เว่ยเงยหน้าขึ้นทอดตามองกรงเล็บพิฆาตมังกรอันใหญ่โตดุจขุนเขา กล่าวออกมาด้วยลุ่มเสียดกระดูกกระซิบ

ถ้อยคำนี้กล่าวแทนสิ่งที่อยู่ในใจผู้เฒ่าด้วยเช่นกัน มันถึงกับนั่งเสียวสันไปนาน

"ปีศาจด้านเจียงคิฮยบกรงเล็บพิฆาตมังกร เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ อย่างแน่นอน" เว่ยเอ๋ยออกมาตรง ๆ "เมื่อครั้งที่จู่เหรินปราบพิชิตกรงเล็บพิฆาตมังกร ข้าเฝ้าดูตั้งแต่ต้นจนจบ ด้วยพลังฝึกปรือด้านไสวของนางยัง แทบเอาชีวิตรอด แต่ยามนี้สถานการณ์กลับแตกต่างอยู่บ้าง คิดปราบ พิชิตกรงเล็บพิฆาตมังกรอาจบางทีถูกัญแจสำคัญอยู่ที่สายใยสามพัน อารวรรณ์!"

ผู้เฒ่ายังคงนิ่งเงียบ

เว่ยจ้งมองกรงเล็บพิฆาตมังกรเขม็งนิ่ง กล่าวว่า “ชื่อจื่อหมิงนับเป็น ยอด
อัจฉริยะที่แท้จริง ถึงกับสามารถเสาะพบสิ่งที่สามารถสะกดขี่กรง เล็บ
พิฆาตมังกรได้ สายใยสามพันอาวรณ์ ช่างสมดังนามโดยแท้ กระทั่ง พลัง
อันดุเดือดอำมหิตที่สุด ยังไม่อาจต้านทานสายใยแห่งความหวนหา
อาวรณ์!”

ผู้เฒ่าพลันเอ่ยปากอย่างเคร่งขรึม “เกี่ยวกับสายใยสามพันอาวรณ์ ข้า ไม่
ล่วงรู้อันใดมากนัก เพียงทราบว่ามันเป็นหนึ่งในแกนดาวอสุรที่ลึลับที่สุด
ในประวัติศาสตร์เผ่าอสุร มีตำนานเล่าขานที่หาได้ยากเพียงไม่กี่เรื่อง
ที่กล่าวถึง ว่ากันว่ามีเพียงอสุรที่ฝึกปรือทั้งพลังจิตสำนึกและพลังปราณ
เท่านั้นจึงสามารถมองเห็นได้”

เว่ยผิงก็ศีรษะ “เช่นนั้นกลวิธีของอาจั่วคล้ายจะไม่ผิดพลาด”

“เจ้าเด็กน้อยนี้มักมีโชคอันแปลกประหลาด” สุ่มเสียงของฝูงเยา กลับมา เป็นปกติ หลังจากขบคิดครู่หนึ่ง มันปลั่งกล่าวอย่างไม่มีต้นสาย ปลาย เหตุว่า “มีวิธีการอันที่อด้านที่จะพิชิตแกนดาวอสุรอยู่วิธีหนึ่ง นั่นคือ กลืน กินมันเสียเลย”

วาจาของฝูงเยาเพียงจะกล่าวออกมา ในดวงตาเย็นเยียบของจ๋วม่อ ปลั่ง ทอประกายวูบ

กลืนกิน!

ในเวลาเดียวกัน เส้นใยนับไม่ถ้วนมุ่งตรงเข้าสู่ส่วนลึกในร่างกายของมัน พวกมันเป็นเหมือนพลังจิตสำนึกและพลังปราณของจ๋วม่อเอง บุก ทะลวง ไปทั่วร่างอย่างอิสระ เมื่อเพ่งจิตไต่ย้อนทวนเส้นใยเหล่านี้ขึ้นไป จ๋วม่อ ปลั่งรู้สึกได้ถึงร่องรอยความคิดอันขลาดเขลาเล็กน้อยสายหนึ่ง

แกนนดาวอสุร!

จ๋วม่อไม่รือรอลังเล แสงศักดิ์สิทธิ์วิญญูณมันภายในร่างพุ่งเร็วรี่ไป ตาม
ท่อนแขนของจ๋วม่อ ประดุจמצฉฉาอันประเปรียวตรงเข้าหาแกนนดาว อสุรใน
มือข้างซ้ายของจ๋วม่อ

แกนนดาวอสุรคล้ายตัวแข็งทื่อในบัดดล!

สายใยสามพันอวรณ์จู่ ๆ เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง ราว กับ
เด็กน้อยที่หวาดกลัวจนตัวแข็งทื่อ ไม่กล้าขยับแม้แต่หน่อย กระทั่งเส้นใย
เรียวบางที่รูกล้ำเข้ามาในร่างกายของจ๋วม่อยังชะงักค้างไปด้วย

แสงศักดิ์สิทธิ์วิญญูณมันจัดแจงจุดลากแกนนดาวอสุรเข้ามาในฝ่ามือ ข้าง
ซ้ายของจ๋วม่ออย่างช้า ๆ

“แสงศักดิ์สิทธิ์วิญญูญาณมัน...” เว่ยเหม่อมองภาพตรงหน้าอย่าง ซึมเซา
แสงศักดิ์สิทธิ์วิญญูญาณมันเป็นมรดกที่ติดตัวมันมานานนับพันนับ หมื่นปี
แต่มันไม่เคยเข้าใจสมบัติในมือตน ไม่เคยล่วงรู้ว่าเจ้าสิ่งนี้มี อานุภาพถึง
เพียงนี้

ผู้เฒ่าก็ได้แต่เบิกตามองอย่างโง่งม

กระทั่งสายใยสามพันอาวรณ์ในตำนานของเผ่าอสูร ต่อหน้ามรดกตก
ทอดจากชนเผ่าโบราณ ได้แต่เชื่องเชือราวกับเด็กน้อยอันเรียบ ๆ ร้อย ๆ ผู้
หนึ่ง!

แกนดาวอสูรผสานรวมเข้าสู่มือซ้ายของจ้าวม่อ

วอจนแกนดาวอสูรผสานรวมเข้ากับฝ่ามือของจ้าวม่ออย่างสมบูรณ์ จ้าวม่อ
พลันรู้สึกว่แรงกดดันที่สะกดตรึงร่างของมันเอาไว้หายวับไปทันที กลุ่ม

เส้นด้ายเรียวยาวออกมาจากมือซ้ายของมัน ผู้กรัดกรงเล็บพิฆาต มังกร
เอาไว้

ใจกลางแผนผังปีศาจรูปดวงอาทิตย์บนฝ่ามือซ้ายของจ้าวม่อยามนี้ ปรางภู
ดวงดาวเล็ก ๆ ดวงหนึ่ง หากไม่ได้เพ่งมองโดยละเอียด ยากจะ สังเกตเห็น
ได้

จ้าวม่อยังไม่พึงใจเพียงเท่านี้ ฉวยโอกาสนี้เหวี่ยงเงยขึ้น ดวงตาเย็น เยือก
กวาดมองกรงเล็บพิฆาตมังกรที่ใหญ่โตเท่าภูเขาเลากา

กรงเล็บพิฆาตมังกรสะท้อนเฮือก!

จ้าวม่อรับข้อเสนอลงของเสียดงูที่หุบยืมสามองครักษ์งูมาคุ้มครอง มัน
แต่เพื่อความมั่นใจ มันยังคงตัดสินใจนำอาภุยก์กับเชิงเหลียนเอ๋อรร่วม ทาง
มาด้วย

ในช่วงเวลาคับขันอันตรายที่สุด หนึ่งสระราญหนึ่งอัปลักษณ์คู้่นี้พลัน
ปรากฏกาย ขวางรั้งอยู่เบื้องหน้าหลินเซียน

เซิงเหลียนเออร์ในชุดสีดำยื่นชดช้อยราวกับมีอาจต้านแรงลม ดวงตา
เลื่อนรางดูจปกลุมด้วยม่านหมอกชั้นหนึ่ง นางเอ่ยปากเสียงอ่อนโยนว่า
“เซียนกระบี่คุณหลุน ไยมาก่อกวนปล้นชิงสมบัติของเราถึงในแดนปิศาจ
เรา? “

อาถูยไม่กล่าววาจา เพียงจ้องมองหลินเซียนด้วยสีหน้าไร้อารมณ์
ความรู้สึก

หลินเซียนสีหน้าหนักอึ้งเคร่งขรึม มันคล้ายไม่ได้ยินคำถากถางของ เซิง
เหลียนเออร์เร่งเร้าพลังปราณทั่วร่างอย่างบ้าคลั่งกระบี่ไท่อายกขวาง อยู่
เบื้องหน้า นัยน์ตาสีแดงข้างขวาพลันปรากฏประกายแสงสีน้ำเงิน ส่วน
ดวงตาสีน้ำเงินข้างซ้ายลุกวาบด้วยประกายไฟ สีหน้ามันเปี่ยมล้นไปด้วย
ความเลื่อมใสศรัทธา

“คุณหลุน!”

ราวกับว่ามันแผดเสียงออกมาด้วยเรียวแรงทั้งหมดภายในร่าง สุ่มเสียง
ตวาดดังก้องออกจากทรวงอก ทั้งเปี่ยมพลังและห้าวหาญรันทด

ดวงตาดำขลับดุจนิลของเซ็งเหลียนเออร์ทันได้นั้นเปล่งประกายเจิด จรัส
ดุจดวงดาว สุ่มเสียงอ่อนโยนของนางคล้ายมีคล้ายไม่มี “เซียนกระบี่ คุณ
หลุน ไฉนโหดเหี้ยมถึงเพียงนี้ หรือเจ้าไม่กลัวกรรมสนอง?”

นางคล้ายโบกสะบัดแขนเสื้อเข้าไปใส่หลินเซียนเบา ๆ

ชั่วพริบตาที่เซ็งเหลียนเออร์พลงมือ อากุ๋ยในดวงตาสาดประกายสี ม่วง
วาบ สะบัดมือตบฟาดใส่หลินเซียนแต่ไกล

รอนสองสตรีลงมืออย่างพร้อมเพรียง จู่เชอกับหญิงรับใช้วัยกลางคน
ภายใต้กล้องกระเป๋าลั่นสีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย เขี้ยวระส่ำท้านขึ้นรูป
หนึ่ง ในหมู่พวกมันไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าสองสตรีข้างกายเชื่อม่อเกอจะมี
พลังฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้

นี่เป็นครั้งแรกที่พวกมันรู้สึกหวาดระแวงต่อเชื่อม่อเกอ บุรุษหนุ่มนี้ที่ แท้มี
ความเป็นมาเช่นไร?

หลินเชียนเฟิกเฉยต่อการโจมตีของสตรีทั้งสองสายตาของมันเป็นจับนิ่ง อยู่แต่
กระบี่ไทอาในมือ กระบี่วัดฟันขวางออกไปอย่างปราศจากความลังเล
ใจ!

ภายใต้กระบวนท่าฟันขวางอันเรียบง่ายนี้ อากาศในรัศมีสิบลิคัลลาย ผنيก
แข็งตัวทันควัน!

ดูดังได้ห้านี้ มีเพียงกระบี่ไทอาเท่านั้น! พลังทั้งสามชุมกระแทกปะทะ
กันอย่างซึ่งหน้า

ตูม!

เสียงระเบิดหนักที่บกระแทกใส่จิตใจผู้คน

ชั่วพริบตาี้ ทุกคนคล้ายไม่อาจควบคุมร่างกายของตน เลือดเนื้อ สิ้น
สะท้านไม่หยุด รอยนูนเสียงจางหายไปพวกมันค่อยได้สติ สีหน้า
แปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง

เห็นกลางวงต่อสู้ เฆี่ยนเหลี่ยมเออร์แซนเลื้อยระเบิดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ขึ้น
มาถึงข้อศอก ส่วนอกุ่ยภายใต้ร่างนาง ปรางภูหุ้มใหญ่โตกว่าห้าสิบ
จิ้งหุ้มหนึ่ง นอกเหนือจากหลักศิลาแผ่นสุดท้าย ทุกสิ่งทุกอย่างล้วน
แหลกลาญเป็นผุยผง!

หลินเขียนมูมปากปรากฏโลหิตไหลซึมลงมา ดวงตาหนึ่งแดงหนึ่งน้ำ เงิน
ถลิ่งจ้องสองสตรีเขม็งนิ่ง

มันยกมือปาดเลือดที่มูมปาก มือขวาถือกระบี่ไท่อาที่สูญเสีย ประกาย
กล่าวด้วยซุ่มเสียงเย็นเยียบ “นี่ไม่ถึงว่ามาเยือนภพปีศาจคราวนี้ จะได้
พบพานสองยอดฝีมือที่ฝึกปรือพลังเทพ!”

ประโยคนี้ออกกล่าวออกมา ผู้คนทั้งหมดล้วนตกตะลึงพริ้งเพริด พลังเทพ!
สตรีสองนางนี้ฝึกปรือพลังเทพ!

เซิงเหลียนเออร์หวาดวิตกสุดระดับ หลินเขียนเมื่อกล่าวเปิดโปงว่า พวก
นางฝึกปรือพลังเทพย่อมไม่มีเจตนาดี มันต้องการเบี่ยงเบนหัวหอกมา
ทางพวกนางแทน หากปีศาจอื่น ๆ ไม่อาจต้านทานแรงปรารถนา บังเกิด
จิตคิดร้ายขึ้นมา สถานการณ์จะตกลงสู่ความสับสนวุ่นวายอีกครั้ง

นางรู้สึกว่ายายตาทุกคู่ล้วนหันมาเพ่งมองที่พวกนางสายตาเหล่านั้น มีทั้งที่ยังกังขา มีทั้งผู้ที่เริ่มลังเลใจ

บุรุษจากคุณหลุนนี้ไม่เพียงพลังฝีมือร้ายกาจ ทั้งยังกลอกกลิ้งมากเล่ห์ ยิ่ง!

นางทราบดีว่ายามนี้ไม่ว่านางกล่าวอันใด ล้วนไม่มีส่วนช่วยต่อ เรื่องราว
เมล็ดพันธุ์แห่งความหวาดระแวงเมื่อถูกหว่านลงไป ก็ไม่มีทางชุด รากถอน
โคนออกมาได้อีก

“ที่แท้เขียนกระบี่คุณหลุนฝีมือคมกล้ายิ่งกว่าฝีมือ!” เชนเหลียนเออร์ แค้น
เสียงเย็นเยียบ สองมือยกขึ้นกรีดวาดด้วยท่วงท่าอันแปลกประหลาด

พลังสีม่วงในดวงตาอาบู่ทวิพลังขึ้นไม่หยุดยั้ง

หลินเขียนไม่กลัวเกรงพวกนาง กล่าวอย่างขี้มั่วว่า “พวกเจ้าแม่ ผีก็ปรี๊ด
พลังเทพ แต่น่าเสียดายนั้ก คนหนึ่งเพิ่งจะเริ่มผีก็ปรี๊ด อีกคนหนึ่ง ดวง
วิญญาณกร่อนสลาย พวกเจ้าไม่มีคุณสมบัติพอที่จะหยุดข้า”

ในเวลานี้เอง สุ่มเสียงเย็นเยียบสายหนึ่งดังกังวานลงมาจากฟากฟ้า
“คุณสมบัติ? คิดว่าคนของคุณหลุนยังต้องมีคุณสมบัติอันใด?”

บทที่ 626 หนึ่งฟาดฟัน หนึ่งสกดกัน

ผู้กล่าววาจาย่อมต้องเป็นจ้วม่อ

มือข้างหนึ่งของมันถือสายใยสามพันอาวรณ์ ทิ้งร่างห้อยลงมาจาก กรง
เล็บพิฆาตมังกรที่ตั้งตระหง่านดุจขุนเขา แต่ในสายตาของผู้คนทั้งหมด
ท่วงท่าของมันแปลกประหลาดยิ่งเนื่องเพราะไม่มีผู้ใดสามารถมองเห็น
สายใยสามพันอาวรณ์ที่อยู่ในมือของมัน

ทุกผู้คนในลานต่อสู้ ล้วนหันมามองจ้วม่อเป็นตาเดียว

กระทั่งจุเชือกกับพวกทั้งสามที่กำลังต่อสู้กับกงล้อกระบี่ ยังอดชะงักมือ
ไม่ได้

แต่ผู้ที่ตื่นตะลึงมากที่สุดไม่มีผู้ใดเกินหลินเซียน มันถึงกับใจกระตุก วูบ
หรือว่าเชียวม่อเกอปราบพิชิตกรงเล็บพิฆาตมังกรสำเร็จแล้ว?

นี่เป็นไปได้

ศาสตรามาจารย์นภาเช่นกรงเล็บพิฆาตมังกร หาใช้สิ่งที่ปีศาจด้าน เจียงจะ
สามารถปราบพิชิตได้ไม่ แต่ทว่าไฉนกรงเล็บพิฆาตมังกรไม่มีปฏิกิริยาใด
กรงเล็บพิฆาตมังกรที่เลื่องชื่อในด้านความโหดเหี้ยมดุร้าย ไฉนยินยอมให้
คนผู้หนึ่งเข้าใกล้ชิดกับมันถึงเพียงนี้?

หลินเซียนแม้สีหน้าไม่เปิดเผยสิ่งใดออกมา แต่ในใจลอบตื่นตระหนก
ตั้งแต่ที่แรกมันก็บังเกิดความคิดฆ่าฟันต่อเชียวม่อเกออย่างรุนแรง เรื่องนี้
แม้ทำให้มันสงสัยใจ แต่ยังฝืนระงับความคิดฆ่าฟันเอาไว้ก่อน เรื่องหลัก
คิลาต้องมาเป็นลำดับแรก มิหนำซ้ำมันยังเข้าใจว่าเชียวม่อเกอจะต้อง
กลายเป็นเจ้าอสูรกายใต้การตอบโต้ของกรงเล็บพิฆาตมังกร

แต่เซียวม่อเกอกลับไม่มีริ้วรอยแม้แต่รอย!

สำหรับหลินเซียน นี่เรียกได้ว่าเหนือความคาดหมายนัก ทันใดนั้นมันพบว่าภารกิจของมันในวันนี้ มีแต่เรื่องเหนือความคาดหมายเกิดขึ้นมากมาย ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มปิศาจอสูรที่จู่ๆ ก็โผล่ออกมาจากใต้กองหินอย่าง เหนือความคาดหมาย อีกทั้งสตรีสองนางผู้ปริกปรือพลั้งเผลอ นี่ก็เหนือความคาดหมาย

เรื่องที่เหนือความคาดหมายแทบทั้งหมด ล้วนเกี่ยวข้องกับเซียวม่อเกอ

หวนนึกถึงความคิดฆ่าฟันที่มีต่อเซียวม่อเกอ หลินเซียนต้องฝืนยิ้ม เจื่อนขม หรือว่าเป็นลิขิตสวรรค์?

ความคิดนี้พอมุดขึ้นในใจ หลินเซียนดวงตาสาดประกายเจิดจ้าขึ้นอีก

กระบี่ไทอาที่หม่นประกาย เริ่มเปล่งแสงเป็นคำบสองนัยน์ตาหนึ่ง แดง
หนึ่งน้ำเงินของหลินเซียนลึกล้ำสุดจะหยั่งถึง สถานการณ์ยามนี้ไม่เป็น
ผลดีต่อมัน กระทั่งสตรีสองนางที่เบื้องหน้า มันยังไม่มีเชื่อมั่นเอาชัย
อย่าว่าแต่ยามนี้ยังเพิ่มเชื้อวม่อเกอเข้ามาอีกคน!

กงล้อกระบี่จะคงสภาพไว้ได้อีกไม่นาน มันมีเวลาเหลือไม่มากแล้ว

หลินเซียนสุดลมหายใจลึก เรื่องราวเมื่อล่วงเลยมาถึงขั้นนี้ ไม่ว่ากล่าว คำ
ใดล้นมากมาย ถ้อยคำที่สามารถปลุกเร้าจิตวิญญาณการต่อสู้และ
ความฮึกหาญของมัน มีเพียงสองคำเท่านั้น!

“คุณหลุน!”

วาจาแผ่วเบา แต่เต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ คล้ายดังกึกก้อง ในใจ
ผู้คน

เขียนกระบี่คุณหลุนคนอื่น ๆ สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ศิษย์พี่ใหญ่ จะ
ลงมืออย่างสุดกำลังแล้ว!

กระบี่ไทอาที่ไร้ประกายพลันสั้นไหววูบ จากนั้นระเบิดประกายเจิดจ้า
ร้อนแรงออกมา กระบี่พอลิ้นสั้นไหวประกายไฟก็แตกปะทุไม่ขาดสาย

หลินเขียนร่างตั้งตรงดุจกระบี่ หว่างคิ้วที่สุภาพอ่อนโยนยามนี้ทอแวว เด็ด
เดี่ยวดุจัน จนแทบจะกลายเป็นกริยาวกราด ใบหน้าขาวเผือดอย่างน่า
ประหลาด

คนคล้ายกระบี่วิเศษที่หลุดออกจากฝักเล่มหนึ่ง!

พื้นพสุธาสิ้นสะเทือนเลือนลั่นไม่หยุดยั้ง เจตจำนงกระบี่อันไพศาล ประดุจ
ก้อนเมฆตะกั่วกดทับใส่ผู้คน พื้นดินใต้ฝ่าเท้าหลินเขียนแตกร้าว แล้วถล่ม
ยุบหายไป กลายเป็นหลุมกลมอันเพียบพร้อมสมบูรณ์หลุมหนึ่ง ขอบหลุม

กลมขยายตัวออกไปอย่างเร่งร้อน อัดแน่นไปด้วยพลังสภาวะที่ไทอาจ
หยุดยั้งได้!

ในเวลาเดียวกัน กระป๋องไทอาลูกโซนเจ็ดจรัสดังดอกไม้ไฟ ตัวกระป๋อง หลอม
ละลายอย่างต่อเนื่อง แผลเสียงคำรามกระห่มที่แผ่ไวกว้างด้วยความเศร้าโศก
คับแค้นใจ ใบหน้าขาวเผือดของหลินเซียนทอแววโศกสลดวูบ แต่ ท่า
กระป๋องของมันไม่ชะงักสั่นไหวแม้แต่แต่น้อย สะบัดฟันลงสู่ดงกำลังอย่าง เฉียบ
ขาดดุจดั่ง!

เสียงแผดคำรามอย่างโศกเศร้าคับแค้นของกระป๋องไทอาดังสะท้อนไป ทัว
นครมหาสันติ

แสงสว่างเจิดจ้าระเบิดวูบ เจตจำนงกระป๋องสะท้อนขวัญสั่นวิญญาณ พลัน
ครอบคลุมทั่วนครมหาสันติในบัดดล!

ประจักษ์ดวงตะวันผุดขึ้นกลางนครมหาสันติก็มีปาน! คว่ำก!

เสียงคำรามโหดเหี้ยมดิบเถื่อนดังกึกก้องกัมปนาทดุจฟ้าคำรน พื้นดิน
สั่นสะเทือนราวกับถูกค้อนยักษ์หวดฟาดใส่ ทิวทั้งเมืองมหาสันติสิ้นไหว
อย่างรุนแรง คลื่นกระแทกอันไพศาลและแกร่งกร้าวปานกำแพงเหล็ก
กวาดวาบออกทุกทิศทาง ผู้ที่พลังฝึกปรืออ่อนด้อยถึงกับปลิวลี้วุดจวบ
สายปานขาด ไม่ต่างจากถูกสัตว์ยักษ์ฟงชนใส่! กระทั่งพวกจูเซอสามยอด
ฝีมือยังแทบไทอาจยืนหยัดมัน ทุกคนเหยียบย่ำหนัก ๆ ถอยหลังไปหลาย
ก้าว ต้องเร่งเร้าพลังทั่วร่างถ่วงรั้งตัวเองเอาไว้ แต่ละคนหน้าซีดเผือด
ปราศจากสีเลือด

ต่อหน้าเจตจำนงกระบี่อันน่าประหลาดพรันพริ้งถึงเพียงนี้ แม้แต่พวก มันยัง
อดสยิวกายอย่างหนาวเหน็บไม่ได้

คลื่นกระแทกอันน่าหวาดหวั่นดุจกำแพงเหล็ก ม้วนกวาดทั่วนครมหา สันติ
ในชั่ววูบเดียว

รอจนแสงเจิดจ้าบาดตาจางหายไป มองเห็นภาพที่เผยออกมาต่อหน้า ต่อ
ตาของพวกเขา คนทั้งหมดล้วนหน้าเหือดสี เห็นสิ่งปลูกสร้างในนครมหา
สันติที่สูงชันอยู่บ้างมากกว่าครึ่ง ล้วนถูกพันขาดเป็นทางยาวสุดลูกหูลูก
ตา

แต่รอจนพวกเขามันฟื้นคืนจากความตะลึงลาน ก็พากันหันขวับกลับมา มอง
บริเวณป่าศिला เห็นหลินเซียนยืนหยัดอย่างตระหงาดดุจกระบี่เล่มหนึ่ง

เซียวม่อเกอยืนเผชิญหน้ากับหลินเซียนอย่างไม่ครั้นคร้ามยำเกรง ระหว่าง
เซียวม่อเกอกับหลินเซียน เป็นกรงเล็บพิฆาตมังกรตั้งตระหง่าน ขวางอยู่
เบื้องหน้า พื้นดินโดยรอบคนทั้งสองสูญสลายไปสิ้น มีเพียงพื้นดิน บริเวณ
ที่เซียวม่อเกอยืนหยัด ยังคงอยู่ในสภาพเดิม มองผ่าน ๆ เหมือนขึ้น ขนม
เปื้อยที่ถูกผ่าแยกจากแผ่นดินออกมาเสี้ยวหนึ่ง และแผ่กว้างออกไป
ด้านหลังเซียวม่อเกอ

ที่แท้ภายใต้กระบวนท่ากระบี่สะท้านฟ้าดินของหลินเชียน จั้วมอใช้ กรง
เล็บพิฆาตมังกรเข้าด้านรับ

ในชั่วเสี้ยววินาทีแห่งความเป็นตาย มันเร่งโคจรพลังผ่านสายใยสาม พัน
อวอร์น กระซอกกรงเล็บพิฆาตมังกรมาบดบังอยู่เบื้องหน้า ปิดสกัดท่า
กระบี่ของหลินเชียนเอาไว้ได้อย่างทันท่วงที!

กรงเล็บพิฆาตมังกรหลังจากต้านทานพลังกระบี่อันแกร่งกร้าวเกรียง ไกรก็
หดตัวลงอย่างมาก ยามนี้สูงเท่าศีรษะของจั้วมอเท่านั้น

จูเช่อกับพวกทั้งสามถลึงตากลมกว้าง เหมือนมองจั้วมออย่างเหลือเชื่อ ต่อ
หน้าพลังกระบี่สะท้านฟ้าดินนี้ กระทั่งพวกมันยังไม่กล้าสัมผัสสัก แต่ เชี่ยว
ม่อเกอกลับหยุดยั้งเอาไว้ได้อย่างซึ่ง ๆ หน้า!

เชี่ยวม่อเกอพิชิตกรงเล็บพิฆาตมังกรได้แล้วจริง ๆ

พวกมันไร้ข้อกังขาอีกต่อไป หากมิใช่เช่นนั้นลำพังพลังฝีมือของมัน เพียงผู้เดียว เชี่ยวม่อเกอย่อมไม่มีทางหยุดยั้งพลังกระปี่อันน่าสยดสยองสายนี้
ได้!

พลังฝีมืออันกล้าแข็งของหลินเชียนสะท้านใจพวกมันมากพอแล้ว แต่
ผลงานของเชียวม่อเกอกลับเหนือความคาดหมายมากยิ่งขึ้น

ปีศาจด่านเจียงสามารถปราบพิชิตกรเล็บพิฆาตมังกร เรืองเหลวไหล
เช่นนี้ไม่มีใครเคยได้ยินได้ฟังมาก่อน แต่กลับบังเกิดขึ้นต่อหน้าต่อหน้า
พวกมัน

นับตั้งแต่ช่วงเวลาที่เชียวม่อเกอปรากฏตัวในนครมหาสันติ เหตุการณ์ สุด
เหลือเชื่อก็บังเกิดขึ้นติดต่อกันไม่ได้ขาด เริ่มจากนิมิตแห่งฟ้าดินหมุน
ดาวประทวนพร การทำลายสถิติของซีเตียวอวี่ สังหารเส้นอวีผู้สำเร็จวิชา
ชนราชานกยูงกลางลานประลอง ชักนำหอสมบัติมหาสันติกลับคืนสู่โลก

หล้าอีกครั้ง จนกระทั่งตอนนี้ยังปราบพิชิตกรงเล็บพิฆาตมังกร และหยุดยั้ง
ท่ากระบี่อันน่าแตกตื่นสะท้านโลกของหลินเชียน

แต่ละเรื่องราวดูคล้ายเป็นไม่ได้ทั้งสิ้น แต่มันกลับทำสำเร็จทุกครั้งไป

เซียวม่อเกอคล้ายจะเป็นตัวประหลาดผู้หนึ่ง มีหน้าซ้ำดูเหมือนผู้คน รอบ
กายมันก็ล้วนแล้วแต่เป็นตัวประหลาดทั้งสิ้น

คนผู้นี้.....

แต่ผู้ที่ตกตะลึงพริ้งเพริดที่สุด ย่อมไม่มีผู้ใดเกินหลินเชียน มันสีหน้า ซีด
ขาวราวกับคนตาย

ต่อให้ร้อยคิดพันคำนวณ มันยังคงคาดไม่ถึงว่าเซียวม่อเกอจะ สามารถ
หยุดยั้งท่ากระบี่ที่รวมรังพลังฝีมือชั่วชีวิตของมันเอาไว้ได้

กระบี่นี้มันเดิมพันด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่มี ต้องจ่ายค่าตอบแทนด้วย การรับ
บาดเจ็บภายใน มีหน้าซำยังสังเวด้วยกระบี่ไทอาอันล้ำค่า มัน ถึงกับใช้
เคล็ดวิชาลับเพิ่มพูนพลังบำเพ็ญเพียรชั่วขณะ ทั้งหมดเพียงเพื่อ ใช้
กระบวนท่าอันเกรี้ยวกราดที่สุดนี้สังหารเขี้ยวมือเกอให้จงได้

ชั่วชีวิตของมัน ไม่เคยต้องลงมืออย่างยากลำบากถึงเพียงนี้มาก่อน ไม่เคย
เลยแม้สักครั้ง

ในการต่อสู้ที่ผ่านมา มันแทบไม่เคยได้รับบาดเจ็บเลย ล้วนสามารถ สยบคู่
ต่อสู้อย่างปลอดภัยไปร่ง ไม่เคยปราชัยมาก่อน เพราะสร้างเป็นความ เชื่อมั่น
ในตัวเองอย่างเปี่ยมล้น เป็นเวลานานมากแล้วที่มันไม่ต้องลดตัวลง ไป
ประมือกับบรรดาศิษย์รุ่นที่สามด้วยกันอีก เนื่องจากพลังฝีมือของมัน
เหนือล้ำยิ่งกว่าบรรดาผู้อาวุโสส่วนใหญ่ในสำนักไปนานแล้ว

หากมองจากด้วยวัยของมัน หลินเขียนนับว่ายืนอยู่ในลำดับแรกของ
บรรดายอดอัจฉริยะทั้งมวลในประวัติศาสตร์คุณหลิน

กล่าวตามความสัตย์ กระทั่งลวงลึกเข้ามาถึงใจกลางแดนปีศาจ มันยัง ไม่
หวาดหวั่นพรั่นพรึง มันมีความเชื่อมั่นในตัวเองถึงที่สุด

ท่านเจ้าสำนักเองก็เชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมในภารกิจของพวกมัน ทุก คน
เชื่อมั่นจนแทบกลายเป็นเลื่อมใสศรัทธาว่าภายใต้ดำนไสว้ หลินเขียน ไร้
คู่มือเปรียบติด

ทว่าความเป็นจริงที่อยู่ตรงหน้ามันในยามนี้ช่วยทำให้หลินเขียนตา สว่าง
ค่อยค้นพบว่าความตระหนักรู้ที่ดีของมันน่าหวั่นหวาดเพียงใด

บุรุษหนุ่มด้านเจียงที่อายุเยาว์เสียยิ่งกว่ามัน กลับสามารถหยุดยั้งท่า
กระบี่ที่ท่วมท้นสุดชีวิตของมันได้อย่างสะดักตาย

ทรงเลืบพิษมตม้งกร!

มอญดูกรงเลืบม้งกรที่ดูเกือบจะมีชีวิตรจริง ๆ ชั่วพริบตานัน หลินเขียน เหม่อ
มอญอย่างซิมเซา

นี่คือพลังของศาสตรามารหรือ?

เมื่อเทียบกับกรงเลืบพิษมตม้งกร กระป๋ไทอานับว่าอ่อนด้อยกว่ามาก เรื่อง
นี้มันยอมทรานกระจ่างแกใจ นี่มิใช่ว่าคูนหลุนไม่มีกระป๋บินที่เลิศล้ำ กว่า
กระป๋ไก่ออาเพียงแต่ว่ากระป๋ไทอาเป็นกระป๋บินที่ร้ายกาจที่สุดเท่าที่ มันจะ
สามารถควบคุมบังคับได้ตั้งใจปรารถนา สำหรับบรรดากระป๋บิน เล่าแต่
โบราณและยิ่งใหญ่เกรียงไกรที่ถูกผนึกไว้ในหอกกระป๋วิเศษ มันไม่มี พลัง
พอจะควบคุมบังคับใช้

พลังฝึกปรือเพียงด้านเจียงกลับประสบความสำเร็จใน การสยบกรงเลืบ
พิษมตม้งกร

นี่ทำให้โลกดั้งเดิมที่มันรู้จัก ต้องพลิกคว่ำลงอย่างสมบูรณ์

ไม่น่าแปลกใจที่มันบังเกิดความคิดฆ่าฟันต่อคนผู้นี้อย่างแรงกล้า นี่ คง
เป็นศัตรูแห่งโชคชะตาของมันกระมัง?

หลินเชียนพอได้ข้อสรุปพลันแย้มยิ้มออกมา มันมิใช่บุคคลสามัญ ธรรมดา
ดังนั้นสงบใจลงอย่างรวดเร็ว ฟันฟันความเชื่อมั่นในชั่วพริบตาเดียว แต่มัน
ทราบว่ามันไม่หลงเหลือเรี่ยวแรงจะต่อสู้อีกแล้ว ภารกิจครั้งนี้ นับว่า
ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง

มันรีบฟันฟันสมาธิจิตใจและความเชื่อมั่น ปรกาศสีน้ำเงินและสีแดง ฉาน
เลื่อนหายไปจากนัยน์ตาของมัน หลินเชียนจ้องมองจั่วมือ แล้วพลัน กล่าว
ด้วยเสียงดังฟังชัด “ผู้น้อยศิษย์ลำดับหนึ่งแห่งคุณหลุน หลินเชียน เชี่ยวมือ
เกอ หากมีวาสนาได้พบพานกันอีกครั้ง ถึงยามนั้นค่อยพิสูจน์ผล แพ้ชนะ
เถอะ!”

กล่าวจบคำ หลินเขียนก็สะบัดหน้าหมุนตัวจากไปอย่างสง่าผ่าเผย

พร้อมกันกันท่ามกลางเสียงแตกกระเบิดเบา ๆ เพียะ หลักศิลาใน ตำนานที่
ด้านหลังจ้วม่อปนสลายกลายเป็นฝุ่น

ทว่าในเวลานี้ไม่มีผู้ใดกล้าเอ่ยปาก ทุกผู้คนล้วนประทับตรึงตราเงา รำ
ของเทพกระบี่หนุ่มเอาไว้อย่างลึกล้ำ หลายคนยังเผยสีหน้าว่าที่แท้เป็น
เช่นนี้ เป็นศิษย์ลำดับแรกแห่งคุณหลุน! ไม่ต้องแปลกใจที่ประเสริฐเลิศล้ำ
ถึงเพียงนี้

ไม่มีผู้ใดอาจหาญพอจะขวางทางมัน

เขียนกระบี่คุณหลุนที่ยังเหลือรอดติดตามอยู่ข้างกายหลินเขียนอย่าง เงียบ
งัน ก่อเกิดเป็นรูปชบวนคุ้มกันศิษย์พี่ใหญ่ของพวกเขาอย่างแน่นหนา

บรรดาปิศาจแห่งนครมหาสันติ ไม่ว่าผู้ใดก็ย่อมต้องจดจำนามหลิน เชียน
ไปชั่วชีวิตของพวกเขา

แต่จากนั้นทุกคนค่อยหันไปมองจั่วม่อ หากมิใช่เพราะเซียวม่อเกอ ยอด
ฝีมือเผ่าปิศาจทุกคนสมควรเปลื้องปล้ำภายใต้เงื้อมมือของหลินเชียน ไป
แล้ว หลักศิลาทักษะปิศาจต้นสุดท้ายในตำนานเมื่อแหกกลาญเป็น ผุยผง
หลายคนแม้รู้สึกเสียดายไม่น้อย แต่หากเทียบกับการที่ต้องถูกหลิน เชียน
ช่วงชิงไป ผลลัพธ์เช่นนี้ถือเป็นที่ยอมรับได้มากกว่า

การศึกครั้งนี้ย่อมต้องโด่งดังสะท้านทั่วแดนปิศาจ สำหรับผลงานของ พวก
มันในศึกนี้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นความอับอายขายหน้า

ในสายตาของชนชาวโลก เซียวม่อเกอผู้หยุดยั้งหลินเชียนเอาไว้ได้จึง เป็น
วีรบุรุษที่แท้จริงแห่งแดนปิศาจ

บุรุษหนุ่มผู้ที่ไม่ทราบว่าจะ ๗ ผุดขึ้นจากที่ใด ทั้งยังไม่มีใครล่วงรู้ชาติ
กำเนิดของมัน อาศัยการศึกครั้งสำคัญอย่างยิ่งยวดนี้ นามของมันจะโด่ง
ดังสะท้าน ทั่วแดนพิศาล!

ทว่าในยามตื่นตื่นยินดี ยังไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ว่าภยันตรายที่ร้ายแรงยิ่ง กว่า
กำลังคุกคามเข้าใกล้พวกมันอย่างเงียบเชียบ

จ้วม่อหมดสิ้นเรียวแรงอย่างสมบูรณ์ กระทั่งจะขยับตัวยังแทบไม่มี
ปัญญา ดวงตาของมันเต็มไปด้วยความตื่นตะลึงและหวาดหวั่นพรันพริ้ง

ท่ากระบี่สะท้านฟ้าของหลินเชียนปีบบังคับมันหลุดออกจากสภาวะ ใจ
น้ำแข็ง หากมิใช่ว่าในเสี้ยวพริบตาแห่งความเป็นตาย มันใช้สายใยสาม
พันอาวรณ์กระซาดึงกรงเล็บพิฆาตมังกรมาป้องกันเบื้องหน้าได้ทันท่วงที
เกรงว่ากระทั้งเส้นผมสักเส้นของมันก็คงไม่เหลือ

ช่างเป็นพลังที่น่าพรันพริ้งและยากจะหาผู้ใดเทียบเทียม!

กระทั่งจ้วมผู้มีหนี้แค้นลึกล้ำกับคุณหลุน ยังอดประหวั่นพรั่นพรึงต่อ พลัง
ฝีมือของหลินเซียนไม่ได้ มันแทบไม่อาจจินตนาการได้ว่าคนผู้นี้ฝึก ฝีมือ
มาอย่างไร

มันไม่เคยดูแคลนพลังของคุณหลุนเลยสักครั้ง แต่รอจนประมือกับ ยอด
ฝีมือที่แท้จริงแห่งคุณหลุน มันค่อยพบว่าพลังอำนาจของคุณหลุนยัง แกร่ง
กล้าเกรียงไกรยิ่งกว่าที่มันคาดคิดเอาไว้มาก!

เพียงแค่หลินเซียนคนเดียวยังร้ายกาจถึงเพียงนี้

มันแทบไม่อาจนึกภาพขุมกำลังที่แท้จริงของคุณหลุนได้!

จ้วมอห้วนอเยาะหยันตัวเอง ความตั้งใจของมันที่คิดเสาะหาคุณหลุน เพื่อ
ชำระหนี้แค้นเป็นความไร้เดียงสาที่น่าหวัร่อถึงเพียงไหน มิหนำซ้ำยัง
ห่างไกลความเป็นจริงปานใด

แต่ไม่ว่าจะน่าหัวร่อหรือห่างไกลสักเท่าใด แล้วจะเป็นไรไป? ผู้ใดใช้ให้
พวกมันมีหนี้แค้นลึกล้ำตั้งห้วงสมุทรกันแล้ว?

จ๋วมอในดวงตาทอประกายด้วยจิตวิญญานการต่อสู้ ขวัญกำลังใจลูก
โชนขึ้นอีกครั้ง! แต่แล้วมันหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ร้องครวญครางว่า “โอย
อายู๋ อากู๋ ช่วยข้าด้วย ข้าแข่งข้าสิ้นชีพ ๗ ไปหมดแล้ว ลูกขึ้นยืนไม่ไหว
ข้าลูกขึ้นยืนไม่ไหว!”

แต่แล้วเมื่อมันบังเอิญกวาดตาผ่านท้องฟ้า พลันชะงักลึก ร่างแข็งทื่อ

เห็นจุดสีดำเป็นแผ่นผืนแน่นชนิด ประหนึ่งเมฆดำหนาที่บ่มุ่งตรงเข้า มา
อย่างรวดเร็ว

จ๋วมอมีดวงตาแหลมคม ต้องสีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็นอย่างรุนแรง มัน
เห็นชัดตาว่านั้นเป็นกระบวนทัพบุกโจมตี!

ทันใดนั้นมันพนักกำลังหัวว่าง ร้องตะโกนสุดเสียง “ฮู้หลง!”

ตอนที่ 627 กองโจรตระกูลหมิง

คฤหาสน์ที่พวกซู่หลงตั้งอยู่ไม่ได้รอดพ้นจากกระบวนท่ากระบี่ของ หลิน
เซียน ถึงกับพังทลายลงมาอย่างยับเยิน แต่เนื่องเพราะพวกมัน
เตรียมพร้อมสำหรับการออกเดินทางตั้งแต่แรก ดังนั้นไม่มีใครเป็น
อันตรายร้ายแรง

เมื่อจ้าวม่อกุ้กองเรียกหาพวกมัน บรรดาไพร่พลค่ายเว่ยพลันดีดร่าง ทะยาน
ลี้วดูจสายธนูดีดสะท้อน เพียงกระโดดขึ้นลงไม่กี่ครา พวกมันพลัน ปราบ
ขึ้นข้างกายจ้าวม่อ

ขณะที่เร่งรุดมาอย่างรวดเร็ว พวกมันก็จัดกระบวนทัพเสร็จสิ้นในชั่ว พริบตา
รอนงค์ค่ายเล่อบรรลุถึงข้างกายจ้าวม่อก็ล้อมรอบราชันของพวกมัน ไว้ตรงใจ
กลาง การเคลื่อนไหวอันหมดจดละลานตาของพวกมัน ทำให้ผู้ที่
สังเกตเห็นล้วนมีสีหน้าแปลกประหลาด

“ค้นหาอาเหวินกับคนอื่น ๆ!” จั้วม่อสั่งการเสียงหนัก จากนั้นถามว่า “ทุกคนมาทันพร้อมหน้าแล้วหรือไม่?”

“ทุกคนล้วนอยู่ที่นี้แล้วขอรับ!” ชู่หลงผงกศีรษะอย่างหนักแน่น เงา ร่างหลายสายที่ด้านหลังของมันพุ่งวาบออกไปในบัดดล แยกย้ายกัน เสาะหาพวกอาเหวินที่นอนสิ้นสติอยู่ในกองหิน

จั้วม่อยังเห็นเกี่ยวข้องกับหลี่อิงฟงรวมอยู่ในกลุ่มพวกมันด้วย หลี่อิงฟงแบกหัวหลี่อยู่บนหลังของนาง เส้นประสาทที่ตึงเครียดของมันค่อยผ่อนคลายลง รอจนมันเห็นเปื้อนหนากับกองพันบาปเคราะห์ สีหน้ามันก็ยิ่งเบาใจลงกว่าเดิม แต่แล้วไม่นาน มันก็ต้องขมวดคิ้วนี้วหน้าอีกครั้ง

กลุ่มจุดสีดำบนท้องฟ้าเริ่มเห็นชัดถนัดตากว่าเดิม กองทัพที่มุ่งตรง มายังพวกมันใหญ่โตอย่างน่าตระหนก ดูจากขนาดของกระบวนทัพ สมควรจะมีไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นคน!

“เปี้ยหาน เตรียมรับศึก” จั้วม่อยามนี้ไม่มัวมาเกรงอกเกรงใจอีก ออก
คำสั่งทันควัน

ใบหน้าเย็นชาของเปี้ยหานยังคงไร้อารมณ์ เพียงผงกศีรษะรับคำ แล้ว
หมุนตัวจากไป

“คุณหนูเชิง! โปรดมอบให้ข้าบัญชาการหน่วยองค์กรรักษาดาวสวรรค์ ของเจ้า
ด้วย!” จั้วม่อกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง

เชิงเหลียนเออร์ไม่เปลืองว่าจามากความ เพียงทวาดอย่างเฉียบขาด “โซ่ว
ผิง”

“ผู้น้อยอยู่!” โซวผิงก้าวออกมาจากแถวทัพในบัดดล การต่อสู้ของ คุณหน
เมื่อสักครู่ขวัญฉุนมันจนแทบขวัญผ่นตาย มินำซ้ำพลังฝีมือที่ คุณหนูสำแดง
ออกมายังทำให้มันตื่นตะลึงจนพูดไม่ออก

ที่แท้คุณหนูบรรลุนิติภาวะถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาถึงเพียงนี้แล้ว

“นับแต่นี้เป็นต้นไป เจ้าจะอยู่ภายใต้การบัญชาการของเซียวม่อ เกอต้าเหวิน มันผู้ใดไม่เชื่อฟัง ล้วนประหารฆ่าโดยไม่ละเว้น!” เซิงเหลียนเอ๋อร์กวาดมองโช่วผิงแวบหนึ่ง ถ้อยคำอันหึงหุ้มเกรี้ยวเหล่านี้เอ่ยออกมา ด้วยสຸ່มเสียงอ่อนเบาตามปกติ

โช่วผิงใจสั่นสะท้าน รีบตอบรับอย่างนอบน้อม “ขอรับ!”

“กองโจรตระกูลหมิง! กองโจรตระกูลหมิงบุกโจมตีแล้ว!” บนท้องฟ้า ผุ่งชนเผ่าปี่ศาจหลายตนพุ่งลงมอล้มลุกคลุกคลาน พวกมันโบหน้าขีดขาวเหมือนคนตาย เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึง

“กองโจรตระกูลหมิง!” นครมหาสันติเดือดพล่านในบัดดล กระทั่งจุ๋นเช่อกับพวกทั้งสามที่เป็นยอดฝีมือ ยังสีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย

จ๋วม่อมองดูเถาซึ่งที่ใบหน้าขาวซีด ริมฝีปากสั่นระริก เห็นได้ชัดเจนว่า
หวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง ต้องขมวดคิ้วถามว่า “กองโจรตระกูลหมิงเป็นตั
อะไร?”

เถาซึ่งลำคอแห้งผาก สีหน้าเปลี่ยนเป็นสีเทาจนไม่อาจหาไปกว่านี้ อีก
คราวนี้พวกเราต้องตายแน่แล้ว! กองโจรตระกูลหมิง... พวกมันเป็น กลุ่ม
โจรร้ายที่ไร้เมตตาปราณี ”

“กลุ่มโจรร้ายที่ไร้เมตตา?” จ๋วม่อมองงันวูบ บรรดาไพร่พลค่ายเวย์ที่
ด้านข้าง บางคนเผยสีหน้ารังเกียจเหยียดหยาม พวกมันระหว่างการ
เดินทางไปหาต้าเหรินเคยเช่นฆ่าสังหารโจรร้ายจนกระทั่งซากศพกองสุม
ซ้อนเป็นภูเขาเลากา

“เป็นกองโจรที่เข้มแข็งที่สุด!” ผู้ที่ช่วยอธิบายเป็นถึงเฟย โฉมงามรัด ผม
หางม้าที่ทะมัดทะแมงนางนี้ ยามนี้บนใบหน้าฉายแววพรันพรึง “พวก มัน
ไปมาดุจสายลม เช่นฆ่าสังหารผู้คนเหมือนผักปลา โหดเหี้ยมอำมหิตไร้ ที่

เปรียบผู้นำของพวกเขาเรียกว่าหมีขี้ขี้ คนผู้นี้ นับเป็นอัจฉริยะบุรุษที่เด่น ล้ำ
ผู้หนึ่ง อย่าได้เห็นว่ามันยังอายุไม่มาก แต่ระดับพลังฝึกปรือของมันห่าง
จากด้านไสวอีกเพียงก้าวเดียวเท่านั้น ได้ร่วมธงของมันยังเต็มไปด้วยยอด
ฝีมือคับคั่ง คนเหล่านี้ล้วนเป็นยอดฝีมือจากกองโจรอื่น ๆ ที่ถูกหมีขี้ขี้
ปราบพิชิตและผนวกรวมเข้ามา คนผู้นี้ชั่ววัยกล้าบ่งอาจ มีความ
ทะเยอทะยานสูงยิ่ง เจ้าเล่ห์มากอุบายราวกับสุนัขป่า มันเป็นหนึ่งใน
บุคคล ที่ไม่มีผู้ใดคิดต่อเลย!”

จุ่มอค่อยเข้าใจขึ้นมามาก หลังจากขบคิดอยู่ชั่วอึดใจ มันกล่าวต่อ ถึงเพย
“นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ข้าบัญชาการกองพันของเจ้าด้วย!”

ถึงเพยอ้าปากค้าง แต่ไม่ได้เอ่ยปากรับคำ เถาซึ่งที่ฟังอยู่ด้วยเผยสี หน้า
เบาใจลงเล็กน้อย มันพยักหน้ารัว ๆ รีบกล่าวว่า “ประเสริฐ ประเสริฐ
ประเสริฐยิ่งเสียวถึงตั้งใจปฏิบัติตามคำสั่งของต้าเหวินให้ดี!”

ถึงเพยกำมือศีรษะ รับคำอย่างเคร่งขรึม “น้อมรับคำสั่ง!”

ในเวลาเช่นนี้จั่วมอจึงไม่สนใจว่าถึงเพยยินยอมพร้อมใจหรือไม่ กองโจร
ตระกูลหมิงตรงดิ่งเข้ามารวดเร็วยิ่ง พวกมันไม่อาจหลีกเลี่ยงจาก การต่อสู้
อันดุเดือดรุนแรงไปได้

ยามนี้ไม่ว่าสิ่งใดที่พอใช้การได้อยู่บ้าง มันต้องกะเกณฑ์มาให้หมด

“กองโจรตระกูลหมิง!” หญิงรับใช้วัยกลางคนสีหน้าแปรเปลี่ยน เล็กน้อย
นางแหงนหน้าขึ้นมองกลุ่มเมฆดำบนฟากฟ้าที่ม้วนกวาดเข้ามา อย่างเร่ง
ร้อน ต้องขบกรามแน่น กล่าวว่า “ข้าจะนำเจ้าบุกฝ้าออกไป”

“ท่านไปเถอะ ด้วยพลังฝีมือของท่าน สมควรสามารถบุกฝ้าวงล้อม ออกไป
ได้ แต่ก็เพียงแค่ท่านคนเดียว หากท่านนำข้าไปด้วย พวกเราทั้งสอง ล้วน
ไม่มีผู้ใดหลุดรอดไปได้” เสี่ยงงจู่กล่าวพลางเหลือบมองนาง

หญิงรับใช้วัยกลางคนกล่าวเสียงแผ่วเบาแทบเป็นกระซิบ “พวกเรา เป็น
นายบ่าวกันมานานปี เมื่อตอนเริ่มแรกข้ามีจุดมุ่งหมายของข้าเอง แต่ ข้า
เฝ้าดูเจ้าเติบโตใหญ่จนเป็นหญิงสาวนางหนึ่ง ไม่ว่าจะอย่างไรข้าไม่อาจจะ
ทิ้งเจ้าไป”

นางจ้องมองเสียงก้องอย่างลึกซึ้ง กล่าวเสียงอ่อนเบาว่า “เจ้ากระทำ เพื่อ
ตระกูลอันเหว่ยมามากพอแล้ว ไม่ได้ติดค้างอันใดพวกมันอีก หากเจ้า
คิดฉวยโอกาสซ่อนตัวจากตระกูล นี่อาจเป็นโอกาสอันดีงามที่สุด”

เสียงก้องคู่วางตาทอดแววอบอุ่นวาบ ยกมือขึ้นเสยผมเล็กน้อยอย่างเกียจ
คร้าน “ท่านยินยอมร้ามือแล้ว”

“นี่อาจเป็นชะตากรรม” หญิงรับใช้วัยกลางคนยอมรับเสียงแผ่ว อย่างไรก็ตาม
ตาม สีหน้านางกลับคล้ายปลดปล่อยจากภาระหนักที่แบกรับมา นานปี

“ท่านอาจยินยอมรับชะตากรรม แต่ข้าไม่คิดยอมจำนนต่อโชคชะตา เพียงเท่านี้” เสี่ยงงู้อยู่อย่างเฉิดฉาย ดวงตาคู่งามทอแววที่ผิดแผกไปจากเดิม

หญิงรับใช้วัยกลางคนเผยสีหน้าตะลึงงัน

“การหลงลืมเรื่องที่ไม่อยากลืม เป็นสิ่งที่โหดร้ายทารุณอย่างสุดแสน เมื่อเทียบกับมันแล้ว ข้ายังโชคดีกว่ามาก” เสี่ยงงู้อยู่เหนือขึ้น ดวงตา เลื่อนรางดูเคลือบคลุมด้วยม่านหมอกชั้นหนึ่ง นางกล่าวแผ่วเบาคล้ายรำพึงกับตัวเอง

“หลายปีมานี้ ข้าเรียกได้ว่าเลอะ ๆ เลื่อน ๆ มานานนักได้ แต่ยอมรับการจัดการของตระกูล แท้ที่จริงมิใช่เพื่อตระกูลอันเหว่ย แต่ เพื่อท่านพ่อของข้า ทุกครั้งคราที่ข้าหวนนึกถึงว่าตระกูลอันเหว่ยคือเลือด เนื้อและน้ำตาของบิดาข้า ข้าก็มีอาชีพปฏิเสธข้อร้องขอของพวกเขาได้ บัดนี้ ข้าคิดตกแล้ว ในเมื่อข้าไม่ต้องการลืมเลื่อน เช่นนั้นก็อย่าได้ลืมเลื่อนแล้ว ที่ ผ่านมาข้า

เพียงจมปลักอยู่ในความทรงจำ เพียงกระทำตามความต้องการ ของผู้อื่น
เหมือนหุ่นเชิด เมื่อมาย้อนคิดทบทวนดู ข้า้นับว่าเลอะเลือนงม งามจริง ๆ”

ใบหน้าดงามของเสียดงจู่ค่อย ๆ เปล่งรัศมีประกายอันน่าดู นาง เพ่งมอง
ท้องฟ้า กล่าววาวรำพึงรำพัน “ข้าต้องอาจหาญกว่านี้ ตระกูลอาน เหวย
เป็นผลงานชั่วชีวิตของบิดาข้า วิธีการที่ดีที่สุดในการแสดงความรัก
ที่ข้ามีต่อท่านพ่อก็คือสืบทอดความปราวณาสุดท้ายของท่าน พ่อ สร้าง
ความรุ่งโรจน์ให้แก่ตระกูลอานเหวย ข้าจะต้องยืนหยัดขึ้น ไม่ ยอมอ่อนข้อ
อีกต่อไป ข้าจะไม่เป็นเพียงหุ่นเชิดอีกแล้ว แต่ข้าจะต้องเป็นจู่เหวินที่แท้จริง
ของตระกูลอานเหวย!”

T

หญิงรับใช้วัยกลางคนหลังจากตะลึงลาน ดวงตาค่อย ๆ กลายเป็น
นุ่มนวลลง หลังจากทีบิดาของเสียดงจู่ลวงลับไป สภาพหุดหู่ท้อแท้ของ
โคม สะคราญนางนี้ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ดีไปกว่านางอีก

นางเงียบงันไปชั่วจิตใจ ก่อนจะกล่าวอย่างเคร่งขรึม “ข้าจะนำเจ้าฝ่า
ออกไปให้จงได้!”

สູ່มเสีຍงของนางเต็มไปด้วยความแน่วแน่เด็ดเดี่ยวที่ยากจะพบพาน

เสีຍงจູ່หันไปมองเงาร่างของบุรุษผู้มอบความกล้าหาญให้แก่นาง พลัน
แย้มยิ้มอย่างซุกซน “ข้ามีหนทาง”

“เจ้ามีหนทาง?” หญิงรับใช้วัยกลางคนงงงันวูบ

“พวกมันล้อมเราไว้แล้ว” เหมียวจุนสีหน้าหนักอึ้งเคร่งเครียด

มันในฐานะแม่ทัพบัญชาการศึกระดับทองย่อมมีสายตากว้างไกลกว่า
ผู้อื่น มันสังเกตเห็นอย่างรวดเร็ว กองโจรตระกูลหมิงไม่เพียงมาจากทาง

ด้านหน้า แต่ทั้งด้านหลังและสองฟากข้างล้วนปรากฏขบวนทัพขึ้นพร้อมกัน เห็นได้ว่าฝ่ายตรงข้ามตั้งใจจะไม่ปล่อยให้ผู้ใดหลุดรอดไปได้

นี่เป็นครั้งแรกที่มันได้พบเห็นกองโจรตระกูลหนึ่งในคำรำลืออาวมณ์ ของมันยามนี้มีคมนพอ ๆ กับสีหน้า มันเพียงมองปราดเดียวก็พบเห็น เรื่องราวมากมาย กองโจรตระกูลหนึ่งสมกับที่ได้ชื่อว่าเป็นกองโจรที่ร้าย กาจที่สุด นับตั้งแต่แรกเริ่มปรากฏตัว จนถึงยามตีวงล้อมกักพวกมัน การ แปร ขบวนทัพหมดจดงดงามดุจเมฆล่องน้ำริน ราบรื่นเสียจนน่า ตระหนก กองกำลังของพวกมันดูผิวเผินไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย แต่เจตนาฆ่าฟันที่สั่งสมจากการร่ำศึกอย่างโชกโชน ทำเอากระทั่งเหมียวจุน ยังต้องสะท้านใจ

ได้ยินชื่อยากสู้พบพานด้วยตัวเอง เหมียวจุนรอนจนได้ประจักษ์แจ้งแก่สายตา ในที่สุดค่อยเข้าใจว่าไหนไม่มีขุมกำลังใดติดต่อกองโจรตระกูลหนึ่ง

จั่วมือฝืนยิ้มอย่างขมขื่น สิ่งที่เหมาะวิญญูมองออกมันก็สามารถมอง ออกได้
เช่นเดียวกัน แต่มันในยามนี้หมดเรี่ยวสิ้นแรงอย่างสิ้นเชิง ยังไม่ทัน ได้
ฟื้นฟูกำลัง ยังจะเอาอันใดไปสู้กับเหล่าโจรนับหมื่น ๆ คน มันกวาดตา
มองพวกชุมนุมลงแวบหนึ่ง เห็นได้ว่าพวกมันแม้มีสีหน้าราบเรียบเฉยชา แต่
ทุกคนล้วนได้รับผลกระทบจากท่ากระบี่สะท้านฟ้าของหลินเซียนที่ฟาด
ฟันใส่นครมหาสันติไม่มากนักน้อย ส่งผลต่อความสามารถในการต่อสู้ของ
พวกมันด้วย พวกมันด้วย

กองโจรตระกูลหมิงแทนที่จะก่อตัวเป็นกำแพงมนุษย์ล้อมรักพวกมัน
เอาไว้ กลับกระจายตัวออกยึดครองจุดยุทธศาสตร์สำคัญทุกแห่ง แต่ละ
กอง รักษาระยะอันเหมาะสมเจาะพอดี ไม่มีช่องว่างรอยโหว่แม้แต่เล็กน้อย

เห็นเช่นนี้ จั่วมือก็ตระหนักในบัดดล ศัตรูเป็นกองกำลังชั้นยอด!

อย่างไรก็ตาม กองโจรตระกูลหมิงกลับไม่เหือบแลกลุ่มของหลิน เซียนแม่
สีกแวบ ปล่อยให้ขบวนของยอดฝีมือคนหลุนเคลื่อนผ่านไปราว กับมองไม่
เห็น

ตัวอุบาทว์บัดซบเหล่านี้ รู้จักแต่ข่มเหงรังแกเฉพาะผู้ที่อ่อนแอกว่า เท่านั้น!

จ๋วม่อหันดาบรพบุรุษพวกมันสับแปดรุ่น พลังโยนโอสถปราณใส่ ปาก
อย่างรืบร้อน พร้อมทั้งสั่งให้พวกชู้หลงฉวยโอกาสที่ยังมีเวลา รืบโคจร พลัง
ฟื้นฟูสภาพ เตรียมรับศึกอันยากลำบากที่กำลังใกล้เข้ามา

ทันใดนั้นเอง จ๋วม่อสังเกตเห็นเสียงงู้นำขบวนของตนเข้ามาสมทบ

“ข้ารู้ว่าเจ้ามีหนทาง ดังนั้นขอร่วมวงกับเจ้าด้วยก็แล้วกัน” เสียงงู กล่าว
ด้วยรอยยิ้มซุกซน

จ้วม่อฝิ่นยิ้มเจื่อนขม “ข้าจะมีปัญญาทำอะไรได้?”

“เช่นนั้นข้าสมควรทำอย่างไรดี?” เสี่ยงงหนำนึกถึงความอดทน ทอดสายตาวิงวอนมองดูจ้วม่ออย่างอ้อยอิ่ง

“ต่อให้เจ้าจ้องมองข้าจนดวงตาหลุดออกจากเบ้า ข้าก็ไม่อาจหาหนทางใดได้” จ้วม่อสีหน้าอับจนปัญญา แต่ถ้อยคำถัดมาที่กล่าวออกจากปาก กลับเปลี่ยนเป็นตรงกันข้าม อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะจะมีหรือไม่มีหนทาง เราก็มีแต่ต้องต่อสู้กับพากมันเท่านั้น”

ส้อมเสี้ยวของมันไม่ได้เด็ดเดี่ยว ไม่ได้ปลุกปลอบขวัญกำลังใจ แต่กลับakorปด้วยจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้อันกร้าวแกร่งอย่างน่าตระหนก

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เสี่ยงงจู้รู้สึกอุ่นใจขึ้นมาทันที นางยิ้มอย่างอ่อนหวาน “ข้าจะมอบให้เจ้าบัญชาการกององครักษ์ของข้าด้วย หากวันนี้

ต้องตายอยู่ที่นี้จริง ๆ ข้าก็ไม่เสียใจ พวกเราหากอยู่ก็อยู่ด้วยกัน หากต้องตายก็ขอตายด้วยกัน!”

“แค่ก แค่ก แค่ก!” เหมียวจุนที่ด้านข้างพอฟังถึงกับสาลักกระอัก กระไอ เสียกงจู่เป็นโคมสะคราญลุ่มเมือง เสน่ห์รัศมีใจของนางในช่วงขณะ นี้ กระทั่งยอดฝีมือที่ซัดซาเช่นมันยังรู้สึกทันทานรับไม่ได้อยู่บ้าง

แต่จ้วงมอในยามนี้ไม่ได้รับผลกระทบจาก “วิชาลวงตา” ของนางในใจ มัน กำลังครุ่นคิดถึงสารพัดวิธีที่จะใช้บุกฝ่าเอาชีวิตรอด

มันยอมไม่ปฏิเสธการเข้าร่วมของเสียกงจู่ในใจมันเสียกงจู่เป็นสหาย ของ มัน มีหน้าซำมันยังติดหนี้บุญคุณนาง ไหนเลยจะทนดูนางถูกฝูงโจรรม ฉีก ทิ้งได้ มันขบคิดแหวบหนึ่งจากนั้นกล่าว “องครักษ์ของเจ้ามีมาน้อย เท่าใด?”

“ราวสามร้อยคน”

“ให้ข้าสั่งการพวกมัน” จั้วม่อไม่เปลืองวาจาจากความ

“เช่นนั้นก็ประเสริฐ” เสี่ยงงจู่มีความตั้งใจเช่นนั้นอยู่แล้ว

จั้วม่อทอดตาแววขึ้นชมวูบหนึ่ง เสี่ยงงจู่ช่างตัดสินใจได้รวดเร็ว หมดจดนั้ก

ทหารองครักษ์ของเสี่ยงจู่รวมตัวกันอย่างรวดเร็ว พวกมันเมื่อถูกวาง ลง
ในมือของจั้วม่อ จั้วม่อก็เรียกให้พวกมันไปอยู่ภายใต้การนำของเหมียววุ้น
ทันที

ในเมื่อมีแม่ทัพบัญชาการศึกระดับทองอยู่ผู้หนึ่ง ย่อมมีโอกาสปล่อยให้ อยู่
ว่างได้

เรื่องราวที่ตามมาหลังจากนั้น กลับอยู่นอกเหนือจากความคาดหมาย ของ
จิ๋วต่อไปมาก อาจเป็นเพราะกองพันบาปเคราะห์ของเปี้ยห่านมีจำนวน
มากกว่าชุมกำลั้งใดในเมือง สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือต่อจากเสียดงจู่ยังมี ผู้คน
จำนวนมากมาขอเข้าร่วมกับมันเช่นกัน

เมื่อสองพี่น้องตระกูลหลันมาหา มัน ด้วยไมตรีคบหาระหว่างพวกมัน
จิ๋วม่อยอมสามารถเข้าใจได้ แต่หลังจากนั้นไฉนชินกงจู่กับหวานกงจู่ก็มา
ด้วย จิ๋วม่อไม่อาจเข้าใจได้จริง ๆ

แต่ยามหน้าสิ่วหน้าขวานเช่นนี้ ยังมีกำลั้งพลมากเท่าไรก็ยิ่งดี ดังนั้น มันไม่
ปฏิเสธผู้ใด มันร้องขอด้วยเงื่อนไขเดียวกันทั้งหมด นั่นคือให้มอบกอง
องครักษ์ของพวกมันให้แก่ตนเอง ผู้คน สถานการณ์ ต่างให้ความร่วมมือ
เป็นอย่างดี และจิ๋วม่อยกให้เหมียวจุนบัญชาการกององครักษ์เหล่านี้
ทั้งหมด

ในเวลานี้เอง กองโจรตระกูลหมิงก็ก่อตั้งวงล้อมแล้วเสร็จ ล้อมรั้ว พวกมัน
เอาไว้อย่างแน่นหนา ต่อให้เป็นจอมปีศาจด้านเจียงเช่นซางเยวียน
ฮ่าวหรือซีเตียวอวี๋ หากคิดบุกฝ่าออกไปจะต้องถูกรุมสับสังหารอยู่ที่ตรง
นั้นเอง

แรงกดดันที่บังเกิดขึ้นจากการถูกกองทัพล้อมเมือง บันดาลให้ผู้คน หายใจ
ติดขัด

จั่วม่อยิ่งร้อนรนกว่าเดิม ยามนี้หากกองโจรตระกูลหมิงบุกจู่โจมเข้า มาใน
บัดดล พวกมันยังคงไม่มีเรี่ยวแรงจะต้านทานได้ สิ่งที่น่าไว้วางใจที่สุด มี
เพียงกองพันบาปเคราะห์ของเปี้ยหานเท่านั้น สำหรับค่ายเว่ย จำนวน
สมาชิกที่อยู่ที่นี่มีจำนวนน้อยเกินไป อาเหวินกับพวกยังได้รับบาดเจ็บไม่
น้อย พลั้งฝีมือเสื่อมถอยลงชั่วคราว

เวลา! พวกมันต้องการเวลามากกว่านี้

ชั่วพริบตาที่จั่วมือกำลังภาวนาว่ากองโจรตระกูลหมิงจะไม่บุกตีเมือง
ในทันที วุ่น กองโจรตระกูลหมิงบดขยี้ความหวังของมันอย่างไร้ปราณี
กองทัพโจรผลักดันรูดหน้าเข้ามาอย่างแหลมช้าแต่เหยียบเกรียม

รังสีฆ่าฟันที่เข้มข้นจนแทบจับต้องได้ทะลักทลายในอากาศ ก่อเกิด เป็น
คลื่นกดดันกวาดซัดไล่ชาวเมืองมหาสันติ ทุกผู้คนสีหน้าขาวเผือด!

พวกมันกำลังจะลงมือแล้ว? ในเวลานี้เอง เหตุเปลี่ยนแปลงพลันอุบัติขึ้น
อย่างกะทันหัน!

บทที่ 628 ศิษย์ ไม่เอาไหน

“พวกเราอยู่ไม่ไกลจากกองทัพของกู่เหลียงเตาแล้ว”

กงซุนชาเหม่อมองแผนที่อาณาจักรอย่างซึมเซา

การเดินทางของพวกเขาผ่านไปอย่างรวดเร็ว การทำศึกอย่างดุเดือดหลายครั้ง หลายหนในตอนเริ่มแรกกลับเป็นเหตุให้ชื่อเสียงของพวกเขากระจายไปทั่ว ชุมกำลังใหญ่ระหว่างทางผ่านของพวกเขาครั้งครั้นคร้ามยำเกรง มีหน้าซ้ำด้วยการที่มีกองพันอาสาเกื่อนำอยู่เบื้องหน้า อีกทั้งในค่ายจูเซวี่ยยังประกอบด้วยสมาชิกเผ่าปิตาจจำนวนไม่น้อย ไม่มีผู้ใดกังขาว่าพวกมันเป็นชีวเจ้อ แรงต้านทานที่พวกมันต้องเผชิญนั้นน้อยกว่ากู่เหลียงเตามากนัก

ที่สำคัญไปกว่านั้น เมื่อชุมกำลังที่ขวางอยู่เบื้องหน้าพวกมันยินยอมเปิดทางให้แต่โดยดี ชุมกำลังถด ๆ ไปก็รีบเลียนเยี่ยงชุมกำลังแรก ปล่อยให้พวกกงซุนชากรีธาทัพผ่านไปโดยไม่ขัดขวาง รอจนกองทัพของกงซุนชาลดหน้าไปเป็นลำดับ เป้าหมายของพวกเขาใกล้จะค่อย ๆ เห็นชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ

ชุมกำลังทั้งหมดล้วนสังเกตเห็น หากกองทัพของกงซุนชายังคงลดหน้าไปในเส้นทางนี้ต่อไป ก็มีโอกาสมุ่งยิ่งที่จะจบลงด้วยการปะทะกับกู่เหลียงเตา!

หรือว่ายอดกองทัพที่ไม่ทราบความเป็นมานี้ จะมุ่งเป้าไปที่กู่เหลียงเตา?

การคาดเดานี้ทำให้หลายคนใจเต้นระทึกขึ้นมาทันที! พลังอันกล้าแกร่งเกรียงไกรของกู่เหลียงเตาก่อเกิดความหวาดกลัวในหมู่ปิศาจในระแวกนี้ทั้งหมด ชุมกำลังที่มีความกล้าอยู่บ้างและอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับกองทัพกู่เหลียงเตาพากันหอบครอบครัวโยกย้ายหลบหนีอย่างเร่งรีบ

การบุกตะลุยรุดหน้าอย่างไร้ผู้ต้านของกู่เหลียงเตา สูดเอาความหวังของคนเหล่านี้ไปจนหมดสิ้น

หากยอดกองทัพอันลึกลับนี้ มุ่งเป้าไปที่กู่เหลียงเตาจริง... ..

กองกำลังปิศาจระหว่างเส้นทางนอกจากจะเปิดทางให้ พวกมันยังเฝ้าจับตามองกองทัพของกงซุนชาอย่างใกล้ชิด ในใจบังเกิดความคาดหวังรอคอย

อาจกล่าวได้ว่ากู่เหลียงเตาผู้นี้มาพร้อมกับโชควาสนาขนาดใหญ่ ทุกจุดที่มันเข้าตีล้วนเหมาะสมเจาะพอดี ในพื้นที่ที่ไม่มีชุมกำลังอันกล้าแกร่งอยู่แล้ว

ขณะที่ทุกคนกำลังสิ้นหวัง ทันใดนั้นกองทัพอันกล้าแกร่งเกรียงไกรก็ผุดขึ้นอย่างกะทันหัน เดินทัพทางไกลบุกตรงเข้าหา กู่เหลียงเตาด้วยสภาวะดุจอสุนีบาตฟาดทลาย ปิศาจเหล่านี้ไหนเลยจะไม่รู้สึกรู้สีกี่มีความหวังขึ้นมาได้?

สิ่งที่ทำให้กงซุนชาแทบหัวร่อ ก็คือบางกองกำลังถึงกับส่งคนมาถามไถ่ และบอกว่าพวกมันยินดีมอบกำลังพลและเสบียงกองทัพให้ด้วย!

การที่จู่ ๆ ต้องกลับกลายเป็นวีรบุรุษผู้ช่วยเหลือในสายตาของเหล่าปิศาจ
กงซุนชาให้รู้สึกอึ้งอึ้งใจยิ่ง แต่มันย่อมปฏิเสธไป

ทว่าบรรดาปิศาจกลับเข้าใจว่ากงซุนชาที่ปฏิเสธ เนื่องจากยอด
กองทัพนี้มีความตระหนี่ถือดีของตน ดังนั้นจึงใจทิ้งอาวุธยุทธภัณฑ์และ
เสบียงทัพไว้ในระหว่างทางโดยไม่จัดผู้คนคอยเฝ้ารักษา ปล่อยให้พวกกง
ซุนชาหยิบฉวยได้ตามความพอใจ ขุมกำลังที่อยู่ถัด ๆ ไปล้วนเห็นดีเห็นงาม
ด้วย พวกมันเลียนเสียงคนก่อนหน้า กลายเป็นข้อตกลงที่ไม่กล่าวออกมา
ประการหนึ่ง

ความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวงนี้ มิเพียงช่วยให้ความเร็วในการ
เดินทางของพวกมันเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด ไม่ต้องเผชิญกับการ
ขัดขวางระหว่างทาง ยังช่วยบรรเทาความยุ่งยากและความอ่อนล้าจาก
การเดินทางไกลได้เป็นอย่างมาก

ทัพของกงซุนชาประจุมืดคมกล้า เทงทะเลงผ่านอาณาจักรแล้ว
อาณาจักรเล่าอย่างไม่หยุดยั้ง

จนกระทั่งพวกมันเกือบจะบรรลุถึงจุดหมายปลายทาง!

ที่จะมาย่อมต้องมา สิ่งที่พวกมันต้องเผชิญในท้ายที่สุด ก็คือกองทัพ
ของกู่เหลียงเตา!

กู่เหลียงเตาแม้ต้องเผชิญพบการต่อต้านแข็งขันมากมาย แต่กำลังพล
ของมันมีมากกว่าเมื่อนาน้อย อาศัยตัวตนอันยิ่งใหญ่เช่นซีเซวียนหนุนหลัง
มันค่อย ๆ กวาดทลาย รุกคืบเข้ามาอย่างเข้มข้น พิชัยยุทธ์ของมันแม้
แข็งแกร่ง แต่ไร้ผู้ต้านทาน ไม่มีผู้ใดสามารถหยุดยั้งการรุกคืบของมันได้

อาณาจักรทุ่งโบราณ อาณาจักรเล็ก ๆ ที่ไม่ค่อยเป็นที่รู้จักนี้ เป็นเป้าหมายของแม่นางน้อยในครั้งนี้

และดูจากเส้นทางรุดหน้าที่ถูกเหยี่ยวเตาเข้ายึดครอง อาณาจักรทุ่งโบราณก็เป็นจุดหมายถัดไปของมันเช่นกัน

กงซุนซาเงยหน้าขึ้น กวาดตามองดูเหล่าแม่ทัพนายกองใต้ร่มธงของมัน คนเหล่านี้แม้ว่าต้องเดินทัพยาวไกล เร่งรุดเดินทางโดยไม่ได้พักผ่อนมาโดยตลอด ความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าของพวกมันสามารถเห็นได้ชัดเจน แต่พวกมันยังคงเต็มไปด้วยขวัญกำลังใจและจิตวิญญาณการต่อสู้อย่างเปี่ยมล้น!

กู่เหยี่ยวเตา ขุนพลพยัคฆ์แห่งซีเซวียน!

กงซุนซาพลันแยมยิ้มเอียงอาย ดวงตาสุกใสคู่นั้นร้อนแรงดั่งเปลวเพลิง ไม่ต่างจากเด็กชายข้างบ้านที่พบพานของเล่นใหม่

เหล่าแม่ทัพนายกองคึกคักขึ้นอีกโข พวกมันทราบว่าการศึกที่แท้จริงกำลังจะเปิดฉากขึ้นแล้ว

“เราต้องชนะศึกครั้งนี้” แม่นางน้อยสัมผัสเสียงอ่อนโยน ราวกับกำลังบรรยายถึงเรื่องดินฟ้าอากาศ แต่วาจาของมันแต่ละคำล้วนทำให้ผู้คนตัวสั่นสะท้าน ประหนึ่งบังเกิดกระแสไฟฟ้าแลบปลาบไปตามผิวหนังของพวกมัน ทุกผู้คนแผ่นผิวกายขึ้นยืนตัวตรงแน่ว แทบลืมหายใจ!

“ต้องชนะเท่านั้น!”

... ..

นครมหาสันติที่พินาศเสียหายเต็มไปด้วยซากปรักหักพัง พื้นหินที่เคย
ราบเรียบงดงาม บัดนี้เต็มไปด้วยหลุมบ่อ คล้ายซากโบราณสถานแห่งหนึ่ง

ชื่อเยวียอียีนนิ่งอยู่ตรงใจกลางนครมหาสันติ แผนผังปิศาจวงหนึ่ง
พลันสว่างวาบที่ใต้ฝ่าเท้าของมัน ในเวลาที่กองโจรกำลังรุกคืบกดดันเข้า
มาอย่างเกรี้ยวกราด ไม่มีผู้ใดทันได้สังเกตเงิจุของเมืองที่กำลังจะล่ม
สลายผู้นี้

ใบหน้าเหี้ยมของชื่อเยวียอียีนเต็มไปด้วยความเศร้าโศกอันล้าลึก สี
ขาวปนเทาเริ่มไล่ขึ้นจากโคนเส้นผมไปจนสุดปลายผมทุกเส้น เพียงชั่วไม่กี่
อึดใจ ผมเผ้าคิ้วเคราของมันล้วนเปลี่ยนเป็นสีขาวปนเทาอันอัปมงคล

มันไม่กล่าวคำใด แผนผังปิศาจสว่างเรืองรองอยู่ใต้ฝ่าเท้า ประดุจเงา
ไม้เลื้อยที่ต้นขึ้นจากการนิทรานับร้อยปี เริ่มแผ่กระจายออกไปทุกทิศทุก
ทางอย่างรวดเร็ว

ในไม่ช้า ทิวทัศน์นครมหาสันติก็กลับกลายเป็นสว่างเรืองรองด้วย
แผนผังปิศาจ สว่างไสวดูจวบมเที่ยง

แสงสว่างของแผนผังปิศาจยังไม่หยุดลงเพียงเท่านั้น มันแผ่ไล่ไปตาม
กำแพงเมืองที่พังทลาย ทั้งยังลุกลามออกไปด้านนอก

แผนผังปิศาจบนพื้นถนนแผดแสงแรงกล้า แผนผังปิศาจที่มุมกำแพง
ทอประกายเจิดจรัส แผนผังปิศาจบนสิ่งปลูกสร้างสว่างเรืองรอง

เพียงชั่วพริบตาเดียว ทิวทัศน์เมืองมหาสันติก็ถูกปกคลุมอยู่ภายใต้
แผนผังปิศาจอันโชติช่วง

ผู้คนพลันตระหนกด้วยความอัศจรรย์ใจ นครมหาสันติถึงกับสลัก
แผนผังปิศาจเอาไว้ในทุกซอกทุกมุม!

จ๋วม่อยังสะดุ้งขึ้นอย่างประหลาดใจ มันปากอ้าตาค้างเหม่อมองดู
แผนผังปิศาจที่แทบจะครอบคลุมทั่วนครมหาสันติ เมื่อครั้งที่เมืองนี้
ก่อสร้างขึ้น พวกมันสลักแผนผังปิศาจมากมายมหาศาลถึงเพียงนี้ลงไปได้
อย่างไร ช่างยากจะจินตนาการได้จริง ๆ

เป็นแผนงานอันใหญ่โตมโหฬารจนเหลือเชื่อ!

กองโจรบนฟากฟ้าพอเห็นภาพนี้ ยังต้องประหลาดใจและตื่น
ตระหนกเช่นกัน พวกมันล่าถอยโดยพลัน

“เหล่าซือ!”

ซือเยวี่อึ้งร่ำไห้อย่างโศกสลด หยาดน้ำตาตกกระทบแผนผังปิศาจที่
ใต้ฝ่าเท้าของมัน แผนผังปิศาจคล้ายสลับฟุ้งความโศกเศร้ารันทดของมัน
แสงสว่างไหววูบ จากนั้นแผ่กระจายออกไปในบัดดล

มันมองดูซากปรักหักพังของนครมหาสันติ มองดูกองโจรตระกูลหมิง
ที่จ่อประชิดกำแพงเมือง เพียงชั่วกะพริบตา ความรุ่งโรจน์แห่งนครมหา
สันติกลับถึงกาลสิ้นสุดลง

รู้ร่อยเหี่ยวบนใบหน้าของมันยิ่งกดลึกจนเห็นได้ชัดกว่าเดิม ซือ
เยวี่อึ้งแก้มตัวลงด้วยระดับความเร็วที่เห็นได้ชัดตา

“เหล่าซือ ศิษย์ช่างใช้การไม่ได้นัก!”

ดวงตาที่เต็มไปด้วยประกายน้ำตาพลันกลับกลายเป็นเด็ดเดี่ยว มันชู
สองแขนขึ้นสูง รวากับปรารภนาจะโอบกอดท้องนา

ตุ้ม!

แผนผังปิศาจอันเรืองรองที่ปกคลุมทวนครมหาสันติ พลันระเบิดแสง
เจิดจรัสออกมา ลำแสงแรงกล้าพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

นครมหาสันติที่ซื่อจื่อหมิงลงมือก่อสร้างด้วยตนเอง คล้ายสัตว์
ประหลาดยักษ์ที่ตื่นขึ้นจากห้วงนิทรापันปี เปิดตาขึ้นมาอย่างเข้มข้น

ทะเลดำที่ล้อมรอบนครมหาสันติเริ่มยกตัวขึ้นด้วยระดับความเร็วอัน
น่าตระหนก พุ่งพล่านปั่นป่วนอย่างคลุ้มคลั่ง ราวกับว่ามีบางอย่างสั่นไหว
อยู่ใต้ท้องทะเลลึก

ม่านน้ำสีดำผืนหนึ่งแผ่พุ่งขึ้นจากทะเลดำ ก่อตัวเป็นโล่วารีดำนขนาด
ใหญ่โตมโหฬารที่กลางอากาศ ปกคลุมเหนือนครมหาสันติในชั่วพริบตา

กองโจรตระกูลหมิงแตกตื่นตระหนก รีบถอยทัพอย่างฉับพลัน พวก
มันแต่ละคนล้วนมีประสบการณ์โชกโชน มีความรู้สึกเฉียบไวต่อภัย
อันตราย ม่านน้ำผืนนี้แม้อูเบาบางอย่าง แต่พวกมันสุดได้กลิ่นอายอันตราย
อย่างแรงกล้า

ผู้คนในนครมหาสันติพากันทอดถอนใจอย่างโล่งอก หลายคนกำลังใจ
มาเป็นกอง ไม่ว่าจะเกิดเรื่องอันใดขึ้น ยามนี้ก็ดูเหมือนว่าจะปลอดภัยแล้ว

“เฉิงจู่! เฉิงจู่!”

สั้มเสียงตะโกนอย่างร้อนรนขู่ขวัญผู้คนจนแตกตื่น รोजนพวกมัน
เหลียวกลับไปมองเฉิงจู่ ซื่อเยวี่อี่ ไม่ว่าผู้ใดล้วนตกตะลึงพริ้งเพริด

เห็นซื่อเยวี่อี่ยืนนิ่งไม่ไหวติง ทัวร่างเป็นสีขาวปนเทา คนคล้ายสลัก
ขึ้นจากก้อนหิน ไร้ชีวิตอย่างสิ้นเชิง

มันกลับกลายเป็นรูปสลักหิน!

เสียดงจู่กับเหล่าสตรีถูกภาพตรงหน้าชู่ขวัญจนประหวั่นพรั่นกลัว พวกนางยกมือปิดปาก น้ำตาหลังรินลงมา บรรดาปิศาจนครมหาสันติเริ่มรำให้รำพัน ซื่อเยวี่อี่เป็นเงาจู่ที่สุภาพอ่อนโยน รอบรู้กว้างขวาง มีอิทธิพลต่อผู้คนทั้งหมด ทั้งยังเป็นทีเคารพรักอย่างสุดซึ้งของผู้คนในนครมหาสันติ

จ้วม่อจ้องมองซื่อเยวี่อี่อย่างลึกซึ้ง ในใจลอบทอดถอนอย่างโศกสลด อยู่บ้าง มันมีความรู้สึกที่ดีต่อเงาจู่นครมหาสันติผู้นี้ไม่น้อย

แต่มันไม่ได้โศกเศร้ามากนัก ระหว่างพวกมันเพียงพบหน้าไม่กี่ครา ยังไม่ได้เพาะสร้างความสัมพันธ์อย่างลึกล้ำ มิหนำซ้ำเวลานี้ไม่ใช่ช่วงเวลาที่เหมาะสมต่อการโศกเศร้าเสียใจ

มันเหินทะยานขึ้น กวาดตามองสำรวจแผนผังปิศาจรอบด้าน พลันเข้าใจสถานการณ์ในบัดดล

ในบรรดาผู้คนทั้งหมดที่นี่ มันอาจไม่ใช่ผู้มีพลังฝีมือร้ายกาจที่สุด แต่มันเป็นผู้ที่มีความเข้าใจในแผนผังปิศาจมากที่สุดอย่างแน่นอน

ซื่อจื่อหมิงทรงพลังอำนาจอย่างທີ່คิด!

จ้วม่อในใจเต็มไปด้วยความนับถือเลื่อมใส รอจนมันกลับลงไป ค่อยเรียกทุกคนมารวมกัน

“มาน้ำสามารถยืนหยัดเป็นเวลาสามวัน” จ้วม่อลดเสียงแทบเป็นกระซิบ แต่กระนั้นประโยคนี้อย่างหวดฟาดเข้าไปในใจผู้คนจนสะท้านสั่นไหว

ทว่าผู้คนที่อยู่ที่นี่ล้วนมิใช่คนธรรมดาสามัญ พวกมันแม้หวาดกลัว แต่ใบหน้ายังคงรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ สำหรับพวกมันนี้นับเป็นข่าวดี

ในความสิ้นหวัง สามวันเป็นช่วงเวลาที่มืค่า เพียงพอให้พวกมันได้พัก หายใจ และพอให้พวกมันได้รักษาอาการบาดเจ็บ ฟันพุพลั่งฝีมือ อย่างน้อยยังมีทุนรอนต่อต้านแข็งขันสักครา

แม้ว่าในความเห็นของหลายคน พวกมันต่อให้รวมกำลังกันทั้งหมด แต่ต่อหน้ากองโจรอันแกร่งกร้าวเช่นกองโจรตระกูลหมิงยังไม่นับเป็นอะไรได้ก็ตาม

“ท่านทั้งหลาย ให้รีบฉวยโอกาสนี้ฟันพุพลั่งฝีมือรักษาบาดเจ็บ” จากนั้นจ้วงม่อหันไปทางเหมียวจุน “เหมียวจุน ให้ใช้เวลาทั้งหมดจัดกระบวนทัพองค์กรกั๊กเหล่านี้ เร่งฝึกฝนพวกมัน”

เหมียวจุนคิดกล่าววาจาสักคำ แต่กลับถูกจ้วงม่อตีขัดไว้ก่อน

“ลับหอกยามจวนตัว แม้ไม่คมแต่ก็เงา¹²” จ้วงม่อปรายตามองเหมียวจุน แล้วกล่าวต่อไปว่า “หากผู้ใดไม่เชื่อฟัง ล้วนประหารฆ่าโดยไม่ละเว้น!”

“น้อมรับคำสั่ง!” เหมียวจุนผงกศีรษะ หมุนตัวจากไปดำเนินการทันที จากนั้นจ้วงม่อเรียกหาสองพี่น้องตระกูลหลัน

หลันเทียนหลงเพิ่งตามองจ้วงม่อ พลางกล่าวว่า “พี่เชียว หากมีเรื่องใดคิดใช้สอยพวกเราสองพี่น้อง ขออย่าได้เกรงใจ ให้บอกมาตามตรง ต่อให้ต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย พวกเราก็คงจะไม่ขมวดคิ้วนึ่วหน้า!”

หลันหยงพยักหน้า “พี่เชียว บอกมาเถอะ!”

¹² หมายถึง ในยามคับขันจวนตัว เพิ่งจะมาลับคมหอก แม้ว่าจะไม่คมนัก แต่อย่างน้อยก็เป็นเงาจับมากกว่าตอนที่ไม่ได้ลับ เป็นคำปลอบขวัญ เป็นเชิงว่าแม้ในวาระสุดท้ายก็ต้องมุ่งมั่นจะพยายาม ไม่ละทิ้งความหวัง ดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

จ๋วม่อกล่าวเสียงเบาต่ำ “สามวัน มีเวลาเพียงแค่สามวัน พวกเราไม่
อาจนั่งรออยู่เฉย ๆ นครมหาสันติมีผู้คนมากมาย พวกมันล้วนสามารถสู้รบ
แม้ว่าไม่มีเวลามากพอที่จะฝึกฝนกระบวนทัพ แต่ยังมีผู้คนมากเท่าใดก็ยิ่ง
มีข้อได้เปรียบมากเท่านั้น”

พี่น้องตระกูลหลันฉุกใจคิด

“เราต้องรีบกะเกณฑ์ผู้คนให้มากขึ้น ก่อนที่ทุกคนจะทันได้ตอบสนอง
ยิ่งได้คนมามากเท่าไรก็ยิ่งดี!” จ๋วม่อกล่าว

พี่น้องตระกูลหลันล้วนชาญฉลาด พอฟังเช่นนี้พลันตระหนักทันที รอ
จนชุมกำลังอื่นเริ่มบังเกิดปฏิกิริยา คิดกะเกณฑ์ผู้คนบ้างก็ไม่ใช่เรื่องง่าย
แล้ว

ทั้งสองสบตากันวูบ แล้วพยักหน้ารับอย่างพร้อมเพรียง “เข้าใจแล้ว!”

กล่าวจบคำ สองพี่น้องรีบจากไปเงียบ ๆ โดยไม่เอ่ยคำที่สอง

กงจู่ทั้งสามทอดตามองจ๋วม่อ รู้สึกนิยมชมชื่นจากใจจริง ในขณะที่ทุก
คนหัวหมุนงุนงง จับต้นชนปลายไม่ถูก เชี่ยวม่อเกอกลับสามารถสั่งการ
อย่างต่อเนื่อง ความคิดจิตใจของมันกระจ่างชัดเจน คล้ายคุ้นเคยกับการ
กระทำเช่นนี้เป็นอย่างยิ่ง ท่วงท่าสภาวะเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ไม่รีรอลังเล
แม้แต่หน่อย

ผู้คนรอบข้างล้วนถูกท่วงท่าสภาวะอันเยือกเย็นของจ๋วม่อระบาศใส่
ค่อยพ่นพุ่มสมาธิจิตใจจากความตื่นตระหนก พวกมันคล้ายบังเกิดความ
เชื่อมั่นขึ้นมาบ้างโดยไม่ทันรู้สึกตัว

กระทั่งจูเชือกกับอีกสองยอดฝีมือยังต้องเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อจ้วม่อ พวกมันเดิมทีเข้าใจว่าจ้วม่อมีเพียงพรสวรรค์เชิงยุทธ์เหนือคนทั่วไป ไม่ได้คาดฝันว่ามันยังเป็นแม่ทัพบัญชาการศึกษาที่เด่นล้ำด้วย

จ้วม่อไม่ล่วงรู้ความคิดของคนเหล่านี้ ในใจมันกำลังสับสนอลหม่าน สามวัน!

มีเวลาเพียงสามวัน มันสามารถทำอะไรได้บ้าง?

จ้วม่อครุ่นคิดอย่างหนัก อาศัยกำลังคนที่มันมีอยู่ในมือ คิดทะลวงฝ่าออกไป มีความเป็นไปได้น้อยมาก

มันต้องคิดหาหนทางอื่น!

“เตียนเซีย!” ฟู่ฟงสีหน้าหวาดวิตก

“อา?” เปี้ยหานเบือนหน้ามามองเล็กน้อย

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เตียนเซียจะต้องฝ่าออกไปให้ได้!” ฟู่ฟงกล่าวอย่างกะทันหัน

เปี้ยหานนั่งเงิบงันไปนาน จนกระทั่งจู่ ๆ เอ่ยถามว่า “กองโจรตระกูลหมิงนี้ร้ายกาจนักกริ?”

ฟู่ฟงงงันวูบ จากนั้นตอบสนองทันควัน “ร้ายกาจยิ่ง พวกมันเป็นกองโจรที่ร้ายกาจที่สุด!”

“อ้อ” เปี้ยหานพยักหน้ารับรู้ แล้วเงิบงันไปอีกครา

“เตียนเซีย!” ฟู่ฟงเร่งรัด “ท่านต้องรับปากบ่าว! ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ท่านจะต้อง... ..”

เปี้ยหานยกมือตัดบทวจาของฟุฟง หันกลับมากล่าวอย่างเย็นชา

“อย่าห่วงไปเลย ข้าจะแสดงให้พวกมันได้เห็นว่าโฉนพวกมันเป็นได้
แค่กองโจร!”

บทที่ 629 สู้

จ้วม่อเหม่อมองมวลงชนแน่นชนิดสุดลูกหูลูกตาอย่างโง่งม

มองดูคร่าว ๆ เกรงว่าพลเมืองปีศาจในนครมหาสันติกว่าครึ่งล้วน ชุมนุม
กันอยู่เบื้องหน้ามันแล้ว มากมายเท่าใดกัน? หนึ่งแสนคน? หรือสอง แสน
คน?

จำนวนผู้คนเมื่อมารวมตัวกันมากถึงระดับหนึ่งมักจะก่อเกิด บรรยากาศ
อันน่าตื่นตะลึง ทะเลผู้คนกว้างไกลที่เบื้องหน้ามันบันดาลให้ จ้วม่อ
แตกตื่นจนแทบขวัญกระเจิง

“ไฉนมีผู้คนมากมายถึงเพียงนี้?” จ้วม่อตั้งหันเทียนหลงเข้ามา กระซิบ
ถาม

หลันเทียนหลงสีหน้าภาคภูมิใจอยู่บ้าง “ฮ่า ที่แรกพวกเราหลงโง่ม อยู่เป็นนาน เมื่อพวกเราพยายามกะเกณฑ์ผู้คนเข้าร่วม ไม่ค่อยมีคนให้ ความสนใจกับพวกเรานัก จากนั้นมีคนเข้ามาถามพวกเราว่าใช่เป็นพวกเดียวกันกับเซียวม่อเกอเจ้าหรือไม่ เท่านั้นเอง ข้าพสันตระหนักว่าโดนข้า จึงล้มเหลวไม่เป็นท่า ดังนั้นพวกเราเปลี่ยนเป็นใช้ชื่อของเจ้าดึงดูดผู้คน ผลลัพธ์จึงออกมาเป็นดังที่เห็น!”

“ชื่อของข้า?” จั๋วม่อตะลึงลานไว้ว่าจะกล่าว

“พี่น้อง ทุกผู้คนล้วนประจักษ์แก่สายตาว่าเจ้าหยุดยั้งท่ากระบี่ของ หลินเซียนอย่างไร ยามนี้ชื่อเจิงจุ่ลาโลกไป ไม่มีผู้ใดมีชื่อเสียงยิ่งไปกว่าเจ้าอีก ฮ่า ประเสริฐ ทุกคนล้วนเชื่อมั่นในตัวเจ้า!” หลันเทียนหลงตบไหล่ จั๋วม่อ พลังกล่าวอย่างจริงจัง “พี่น้อง ชีวิตของทุกคนอยู่ในมือเจ้าแล้ว ไม่ ว่าจะอย่างไร ก็ต้องพยายามช่วยเหลือพวกมันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำ

หลังจากกล่าวเช่นนั้น มันก็พลี๊วกายจากไป

เหม่อมองทะเลผู้คนที่สายตาอัดแน่นไปด้วยความคาดหวัง หวังว่า ลำคอ
แห้งผาก รู้สึกอับจนหนทาง

มันที่เรียกให้หันเทียนหลงไปกะเกณฑ์ผู้คน เพียงแต่คิดว่ารวบรวม คน
มากขึ้น ช่วยเพิ่มสถานะให้ห้าวหาญขึ้น ในเวลาสำคัญยังสามารถใช้ พวก
มันเป็นอาหารสัตว์กระสุนปืนใหญ่

มันไม่ได้นึกถึงการช่วยเหลือผู้อื่น

แต่ยามนี้ เมื่อมองดูทะเลผู้คนแน่นขนัด มองดูใบหน้าที่จ้องมองมาที่ มัน
อย่างคาดหวังรอคอย ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันรู้สึกในใจตีบตันไปหมด!

ไหนเป็นเช่นนี้ไปได้ ... จั้วม่อจิตใจเลือนลอย

มันไม่ใช่คนใจบุญสุนทาน ไม่เคยยึดมั่นศีลธรรมจรรยาหรือหลัก เมตตา
ธรรมอันใด ทั้งยังมีใช้วีรบุรุษผู้กล้าจากที่ใด มันกระทั่งรู้สึกว่ามัน เป็นจอม
ลวงโลกผู้หนึ่ง

มันทั้งเห็นแก่ตัว ละโมบโลภมากและเลือดเย็น สามารถกระทำทุก วิธีทาง
เพื่อชัยชนะ ยินดีเสียสละผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน เพียงเพื่อ รักษาชีวิต
ผู้คนของมัน เมื่อทำเช่นนั้นมันไม่รู้สึกกดดันหรือบาปผิดอันใด

เมื่อโลกห้ำหั่นตกลูกเดียวเช่นนี้ ผู้ใดสามารถรับผิดชอบต่อชีวิตของ ผู้อื่น?
ผู้ใดจะมัวพะวงต่อความปลอดภัยของคนที่ไม่เกี่ยวข้องของตน?

แต่เมื่อมองดูทะเลผู้คนนับหมื่นที่เจียบสงัด มองดูสายตาเต็มไปด้วย
ความหวังบนใบหน้าที่ปกคลุมไปด้วยฝุ่นดิน มันไม่อาจปลุกปลอบใจ
ตัวเอง ให้กล่าวถ้อยคำเหล่านั้นออกมาได้

เจียบสงัดอย่างสิ้นเชิง

มวลชนมีมากมายมหาศาลจนต้องเบียดเสียดกันยืน บ้างอยู่บนซาก
ปรักหักพัง บ้างซุกแอบอยู่ตามมุม บ้างโดดเดี่ยวลำพัง บ้างโอบกอดกัน
พวกมันล้วนแหงนเลยขึ้นมอง คนนับหมื่นพากันจ้องมองจั่วมือเป็น
ตาเดียว

พวกมันฝ่าความหวังรอคอย รอให้ปาฏิหาริย์บังเกิดขึ้น

ในจิตใจพวกมัน เชี่ยวมือเกอเป็นร่างจำลองของปาฏิหาริย์ ในมือของ มัน
แสงปาฏิหาริย์สาดส่องขึ้นนับครั้งไม่ถ้วน ผู้คนคาดหวังว่าปาฏิหาริย์จะ
บังเกิดขึ้นอีกครั้งเหมือนเช่นที่ผ่านมา

พวกมันเฝ้ารอคอย รอคอยให้เชี่ยวมือเกอกล่าววาจาศักดิ์คำ

เสียดงจู่กับพวกเหม่อมองดูมวลชนเบียดเสียดอัดเยียด จากนั้นมอง เเง
ร่างเล็กกระจ้อยร่อยกลางเวหาเหนือฝูงชน สีหน้าของพวกนางเต็มไปด้วย
ความอัศจรรย์ใจ

ภาพอันยิ่งใหญ่ที่อุบัติขึ้นตรงหน้าพวกนางช่างน่าแตกตื่นตระหนก

พวกนางประหม่นอำนาจบารมีของเซียวม่อเกอต่ำเกินไป “สถานการณ์
สร้างวีรบุรุษ!” จูเซ่ออดทอดถอนใจไม่ได้

ไม่มีผู้ใดสามารถละลายตาจากบุรุษหนุ่มที่สะพายกรงเล็บพิฆาต มังกรไว้
บนแผ่นหลังผู้นั้นได้

เสียดงจู่ดวงตาทอประกายประหลาด กล่าวแผ่วเบาคล้ายรำพึงกับ ตัวเอง
“เจ้าสามารถมอบความหวังและความกล้าหาญให้แก่ผู้คนได้เสมอ”

ทันใดนั้นร่างของเซียวม่อเถอบนฟากฟ้าพลันขยับเคลื่อนไหว

ทุกผู้คนแทบหยุดหายใจโดยไม่รู้ตัว พวกมันบังเกิดความรู้สึกว่าภาพ
เหตุการณ์ที่ชั่วชีวิตนี้พวกมันจะไม่มีวันลืมเลือน กำลังจะเปิดฉากขึ้น

จ้วม่อขยับตัว กรงเล็บพิฆาตมังกรบนแผ่นหลังก็ขยับตามไปด้วย

มันหันหน้าเข้าหาผู้คนที่จับจ้องมา เอ่ยปากอย่างแหลมช้า สัมเสียด แสบลึก
ของมันก่อสะท่อนไปในอากาศ

“พวกเจ้าทำให้ข้าประหลาดใจ ข้าตื่นตระหนกจนพูดไม่ออก ข้าไม่ทราบ
พวกเจ้าไหนเลือกข้า ไม่อาจเข้าใจได้จริง ๆ” กล่าวพลางสั่นศีรษะทอดถอน
ใจ รวากับกำลังรำพึงรำพันกับตัวเอง

“พวกเจ้าทำให้ข้าทำอะไรไม่ถูก กล่าวตามความสัตย์ อาการเช่นนี้ ยากมากที่จะเกิดขึ้นกับข้า เจ้าไม่รู้จักข้า เราไม่เคยคบหาสมาคมเป็นการส่วนตัว ไม่เคยมีน้ำใจมิตรต่อกันมาก่อน ข้าจึงตื่นตกใจยิ่งเมื่อเห็นว่าพวกเจ้าเลือกที่จะวางใจในตัวข้า แต่ให้ข้าบอกความจริงต่อพวกเจ้าเถอะ ข้าเองก็มีได้มีทางออกที่ดี”

หลายคนเผยสีหน้าผิดหวัง แต่พวกมันยังคงนิ่งฟัง

“นอกมานวารีเป็นกองโจรตระกูลหมิง ข้าเชื่อว่าพวกเจ้าทุกคนทรายกระจ่างยิ่งกว่าข้าว่าพวกมันโหดเหี้ยมอำมหิตเพียงใด หากข้ามีไพร่พลจำนวนใกล้เคียงกับพวกมัน บางทีข้าอาจมีความเชื่อมั่นอยู่บ้าง แต่ยามนี้ข้าไม่มีกองทัพเช่นนั้น ข้าก็เหมือนกับพวกเจ้าทุกคนหวาดหวั่นวิตกและสิ้นหวัง ข้าทราบว่าแทบไม่มีโอกาสที่จะฝ่าวงล้อมออกไปได้ พวกมันไม่ไว้ชีวิตผู้ใด ข้าเองก็จะทอดร่างเป็นซากศพ เช่นเดียวกันกับพวกเจ้าทั้งหมด”

คนจำนวนมากเริ่มตัวสั่นสะท้าน บ้างมีสีหน้าสิ้นหวัง บ้างเริ่มร้องไห้ คร่ำครวญ ดวงตาที่มีอยู่ยังเป็นประกายด้วยแสงแห่งความหวังค่อย ๆ มืดมนลง

“ใช่แล้วพวกมันคือกองโจรตระกูลหมิง ต่อหน้าพวกมัน พวกเรา อ่อนแอไม่ต่างจากลูกกะแรกเกิด ในสายตาของพวกมัน แน่نونว่าเรา เป็นเพียงลูกแกะตัวน้อย ๆ ที่ยังไม่หย่านนมมารดา พวกมันกำลังเผ้ารอให้ ม่านน้ำสลายไป จากนั้นพวกมันจะรุมทิ้งพวกเรา พวกเราจะไม่ผู้ใดรอดไปได้ ล้วนต้องตกตายอย่างทารุณ!”

ประโยคสุดท้ายของจ้วม่อประหนึ่งเสียงเพรียกแห่งความตาย หลาย คนในที่สุดไม่อาจทนทนได้อีกต่อไป ทิ้งร่างลงกับพื้น ชบหน้าพลากรำพัน อย่างหวนโหย

“พวกเราจะต้องตายอย่างแน่อนน”

จ๋วม่อยังคงย่ำคำรากับพร้าบอกกับตัวเอง แต่ประโยคนี้ทำให้ผู้คน
มากมายเงยหน้าขึ้น จ๋วมองบุรุษหนุ่มที่กลางอากาศอีกครั้ง

“แต่ถึงกระนั้นข้าก็ไม่คิดจะหยุดการต่อสู้ดิ้นรน ข้าไม่คิดยอมยก ตัวเองใส่
พานถวายภายใต้ป้อมของคนที่ฆ่าสัตว์เยี่ยงลูกแกะที่ไร้ทางสู้ ไม่คิด
ปล่อยให้พวกมันเขมือบกินข้าลงไปโดยง่ายตาย ถูกแล้วพวกมัน ร้าย
กาจ! ไซ้ พวกมันโหดเหี้ยม! มิผิด เราไม่มีโอกาสแม้แต่หน่อย! ถูกต้อง พวก
เราจะต้องตาย! แล้วจะเป็นไร?”

ประโยคสุดท้ายสั่นเสียงของจ๋วม่อกลับกลายเป็นอีกเหิม มันถลึงตา กลม
กว้าง สีหน้าบิดเบี้ยวเกรี้ยวกราด ลำคอโป่งพองด้วยเส้นเอ็น ประหนึ่ง
สุนัขป่าที่ถูกไล่ต้อนจนมุมตัวหนึ่ง

“แล้วจะเป็นไร”

สุมเสียงดังกึกก้องขึ้นอย่างกะทันหัน เสียงตวาดอย่างเกรี้ยวกราดของ มัน
สะท้อนสะท้อนไปทั่วนครมหาสันตติดังสายฟ้าคำรน

ทุกคนถูกวาจานี้ข่มขวัญจนตะลึงลาน ที่ร่ำให้ก็หยุดร่ำให้ ที่คร่ำ ครวญ
พลันชะงักคำร่ำพัน พวกมันเหงานงายขึ้นอีกครั้ง กลั่นหายใจโดยไม่ออก

จ๋ม่อกวาดตามองไปทั่วมวลชนด้านล่าง ใบหน้าถมึงทึง สุมเสียง คล้าย
ตวาดออกมาจากทรวงอก ทุ้มลึก สะท้อนสะท้อน เปล่งออกมาด้วย
เรียวเรงกำลังทั้งหมดที่มันมี

“ใช่! แล้วจะเป็นไร! ใช่! เราไม่มีทางออกที่ดี ทว่า แล้วจะเป็นไร! ถูก พวก
เราอ่อนแอ แล้วจะเป็นไร! ข้าจึงไม่เอาแต่นั่งรอคอยให้พวกมันมา เชือด
เฉือน ข้าจะไม่รอให้มันเข้ามาจัดการกับข้าตามใจชอบ! นอกจากต่อสู้ กับ
พวกมัน หรือว่าพวกเรายังมีทางเลือกอื่นอีก!?”

จ้วม่อจ้องมองพวกมันตาเขม็ง จากนั้นก็้องอย่างดุตัน “พวกเรายังมีทางเลือกอื่นอีกหรือไม่!”

บรรดาปิศาจด้านล่างหยุดร่ำไห้คร่ำครวญ พวกมันปาดเช็ดน้ำตาแรง ๆ ผู้ที่ชบอยู่กับพื้นดินร่นลุกขึ้นยืน คว่าศาสตรามารคู้มือของตนโบหน้าแขนงเงยขึ้น ความหวาดกลัวและความสิ้นหวังบนใบหน้าค่อย ๆ เลือน หายไป ประกายแห่งความมุ่นมั่นเริ่มฉายชัดขึ้นบนใบหน้าของพวกมัน

มิพิด หรือพวกมันยังมีทางเลือกอื่นอีกเล่า?

ผู้คนพอตระหนักอย่างถ่องแท้ว่าพวกมันหาได้มีทางเลือกอื่นใดไม่ พวกมันจากหวาดกลัว ก็ะลุกขึ้นสู้เยี่ยงสุนัขจนตรอก

“เราไม่มีทางเลือกอื่นใด: ไม่มีเลย! ข้าไม่ทราบว่พวกเจ้าไฉนจึงเลือก ข้าข้าไม่ล่วงรู้ว่พวกเจ้าเชื่อถื่อข้าเพราะเหตุใด ข้าไม่มีทางออกที่ดี ไม่มีปาฏิหาริย์ ข้าเพียงสามารถนำพาพวกเจ้าไปกระทำเรื่องหนึ่ง!”

ผู้คนดวงตาเริ่มสาดประกายเจิดจ้า ประหนึ่งในส่วนลึกของดวงตามี กองไฟไหม้ไหม้อยู่ภายใน

จุ่มอดดวงตาร้อนระอุ ใบหน้าบิดเบี้ยวผึงทึง เคঁนเสียงลอดไรฟัน ออกมาอย่างเกรี้ยวกราด “สู้”

“สู้! ต่อสู้กับพวกมัน! การต่อสู้ที่จะจบลงด้วยความตาย! สู้จนกว่าจะ ตายกันไปข้างหนึ่ง! เราจะสู้เพื่อประกาศให้ตัวบัดซบเหล่านั้นได้ประจักษ์ ว่าพวกมันเป็นกองโจรตระกูลหมิงแล้วจะเป็นไร! พวกมันแข็งแกร่งกว่าเราแล้วจะเป็นไร!”

มันดูคล้ายเสียสติ สุ่มเสียงเต็มไปด้วยความคลุ้มคลั่ง ประหนึ่งกองไฟ ลูกโชติช่วง ส่องสว่างไปรอบบริเวณ

มวลชนดวงตาถูกโชนด้วยเปลวไฟร้อนระอุ เปลวร้อนระอุอันน่า
เคลิบเคลิ้มมงาย พวกมันรู้สึกว่เลือดในกายเดือดพลน ท่ามกลางความ
สิ้นหวัง ความฮึกเหิมที่ไม่เคยปรากฏขึ้นมาก่อนระเบิดพล่านออกมาจาก
ส่วนลึกในใจพวกมัน!

“เรายังจะสู้เรายังคงสามารถต่อสู้ เรายังสามารถต่อสู้กับมารดา มัน
ทั้งหมด!”

จ้วม่อกระซกกรงเล็บพิฆาตมังกรลงจากกลางหลัง ยกชูขึ้นสูง ตวาด
อย่างกราดเกรี้ยว “สู้”

ที่ตอบสนองมันเป็นภูเขไฟระเบิดจากฝูงชน คลื่นเสียงตวาดอย่าง เดือด
ดาลโหมซัดดุจคลื่นยักษ์ ทุกคนกำหมัดชูขึ้นฟ้า แน่นขนัดดุจป่า กำปั้น
ผืนหนึ่ง!

“ฆ่าพวกมัน!” จ้วม่อตวาดอย่างดุเดือด!

“ฆ่าพวกมัน!” เสียงตะโกนอย่างสุดแรงนับไม่ถ้วนดังกึกก้อง กัมปนาท!

พื้นดินสั่นสะเทือน คลื่นพิโรธกวาดตัดดุจห้วงสมุทรคลั่ง ชุมพลังที่ เคยต่ำ
ต้อยที่สุด ผนึกกันเป็นขุมกำลังที่ลุกโชนร้อนเร่าที่สุด!

“เร็วเข้า เร็วเข้า เร็วเข้า เร็วกว่านี้อีก!”

“หนึ่งพันคนเป็นหนึ่งหน่วย เร็วเข้า!”

“จดจำผู้บัญชาการหน่วยของพวกเจ้าให้มัน สิ่งที่พวกเจ้าต้องทำก็ คือทำ
ตามมัน ไม่ว่ามันโจมตีไปที่ใด พวกเจ้าต้องโจมตีตามมันไปยังจุด
เดียวกัน!”

“ระหว่างการสู้รบ ไม่ว่าจะด้วยเหตุใดผล ก็อย่าได้ล่าถอยเป็นอันขาด! ต่อให้เจ้ารับบาดเจ็บหรือว่ากำลังจะตาย ก็ห้ามถอยร่นจนหลุดจาก ตำแหน่งของตน! หากเจ้าล่าถอย ผู้บัญชาการหน่วยของเจ้าจะสังหารเจ้า โดยไม่ปราณี!”

ทิวทัศน์นครมหาสันติกลับกลายเป็นยุ่งวุ่นวายมากกว่าเดิม ทุกคน พยายามเรียนรู้วิธีทำศึกอย่างบ้าคลั่ง พยายามสุดความสามารถที่จะเรียนรู้วิธีฟังคำสั่งจากผู้บัญชาการของพวกเขา เร่งทำการฝึกฝนวิธีสู้รบ แบบสงครามขนาดใหญ่ขั้นพื้นฐานที่สุด

สำหรับค่ายเว่ย พลังที่พวกมันสามารถแสดงออกมาในการศึกครั้งนี้มี น้อยมาก จั้วม่อตกลงใจใช้พวกมันเป็นแกนหลักของแต่ละหน่วยทัพ ให้พวกมันทำหน้าที่แม่ทัพนำขบวนของแต่ละหน่วย

หนึ่งหน่วยทัพมีหนึ่งพันคน นี่เป็นหน่วยทัพที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมี

แต่ถึงกระนั้น จำนวนแม่ทัพผู้นำหน่วยก็มีไม่มากพอ จั้วม่อต้องเลือก
ปีศาจที่พอมีประสบการณ์มารับหน้าที่เป็นแม่ทัพผู้นำหน่วยด้วย

ไม่ว่าในเมืองจะยุ่งเหยิงวุ่นวายเท่าใด ตั้งแต่ต้นจนจบจั้วม่อมีเพียง ท่วงท่า
สงบเยือกเย็น หากมีเวลาว่าง มันจะสะพายกรงเล็บพิฆาตมังกรไว้ บนหลัง
ตระเวนไปตามที่ต่างๆ เพื่อปลุกปลอบขวัญกำลังใจ

แม้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างยังคงสับสนยุ่งเหยิง แต่ขวัญกำลังใจกลับเต็ม เปี่ยม

หลังจากตระหนักว่าความหวังในการรอดชีวิตของมันเป็นเพียงสิ่งที่ เลื่อน
ลอย น่าแปลกที่ผู้คนกลับไม่รู้สึกลัวตกกลัวมากไปกว่านี้อีก ผู้ที่อาศัย อยู่
ในนครมหาสันติส่วนมากมาที่นี่เพื่อหลักศิลาทักษะปีศาจ พวกมันแต่ละ
คน ไม่มีผู้ใดที่ไม่มีพลังอำนาจอยู่บ้าง รอคจนพวกมันตระหนักว่าพวกมัน
ต้องตายอย่างแน่นอน จิตวิญญาณการต่อสู้กลับปะทุขึ้น

ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรพวกมันก็ต้องตาย เช่นนั้นก็ต้องจุดลากกองโจร เป็น
เพื่อนร่วมทางลงนรกให้มากที่สุด!

ในอกของพวกมันลุกโชนด้วยเปลวเพลิง

ภายใต้ม่านน้ำดำทมิฬ ทิวทัศน์นครมหาสันติประดุจเตาหลอมที่เฝ้าสั่งสม
กำลังอำนาจ รอระเบิดออกมาในคราวเดียว

กองโจรตระกูลหมิงกำลังรอคอย พวกมันเองก็กำลังรอคอยเช่นกัน!

บทที่ 630 คืบก่อนการต่อสู้ คืบที่สามมาถึงอย่างรวดเร็ว

นครมหาสันติเจียบสงัด ผู้คนล้วนพักผ่อนอ้อมกำลังรอคอยสงคราม
เหตุโหดในวันพรุ่ง วันนี้ม่านน้ำจะคงอยู่เป็นวันสุดท้าย ในช่วงสามวันมานี้
กองโจรตระกูลหมิงทดลองจู่โจมสองครั้ง แต่ไม่อาจทะลุวงม่านน้ำเข้า
มาได้

ในม่านวิกาล ประกายแสงจากแผนผังปิศาจกระเพื่อมไหวเป็นระลอก

จ้วมือไม่สดใสไร้เงาเหมือนเช่นปกติ มันสีหน้าขริบเคร่ง สายตาที่สาด
ประกายเป็นคจคราวเต็มไปด้วยความคมกล้า คล้ายมองทะลุทะลวงเข้า
ไป ถึงจิตใจผู้คน

“เจ้าคิดอะไรมาก” สุ่มเสียงอ่อนหวานของเสียงกู่ดังมาจากเบื้องหลัง นาง
เดินชดช้อยเข้ามาถึงข้างกายนิ้วมือ แล้วทรุดนั่งลงเคียงคู่

“ข้าก็ไม่ทราบว่าจะคิดอะไร” จั้วม่อสั่งศิระชะด้วยสีหน้าเลือนลอยอยู่ บ้าง

“เจ้าก็มีช่วงเวลาที่ไม่ทราบด้วยรี?” เสี่ยงงจู่แปลกใจเล็กน้อย นางแย้มยิ้ม พลังกล่าว “ข้านี้กว่าเจ้าจะมีทางออกทุกครั้ง มีความเชื่อมั่นตลอดกาล!”

มองดูจั้วม่อที่เจียบขริม ใบหน้าคล้ายผอมชুবลงไม่น้อยระหว่างการ
คร่ำครวญเตรียมการรบในช่วงสามวันมานี้ เสี่ยงงจู่ถามหยั่งเชิง “ศึกในวัน
พรุ่งนี้เจ้ามีความเชื่อมั่นหรือไม่?”

“ไม่มีเลย” จั้วม่อสั่งศิระชะ ไม่คิดปิดบังนาง “ข้าเที่ยวถามไถ่ผู้คนไม่น้อย
เพื่อสืบหยั่งดูว่ากองโจรตระกูลหมิงที่แท้ร้ายกาจสักเท่าใด ค่อยทราบ ว่า
กองทัพของพวกมันสามารถจัดอยู่ในสามสิบสุดยอดแห่งดินแดนร้อย
เถื่อน พวกมันทั้งหมดล้วนเป็นคนเดนตายที่โหดเหี้ยมอำมหิต พิษภัยยุทธ์ที่
พวกมันชื่นชอบทั้งแกร่งกร้าวและดุร้าย พวกมันยังกระหายเลือด ชื่นชอบ
การต่อสู้ และที่สำคัญที่สุด คือพวกมันมีจำนวนมาก!”

“คนจำนวนมาก?” เสียดงจู่ตามไม่ทันอยู่บ้าง

“อา” จั่วมอดวงตาทอประกายวาบ กล่าวเสียงแผ่วเบา “พวกมันมีกัน อยู่
ร่วมสองหมื่นคน ในจำนวนนั้น ผู้คนสิบห้าส่วนในร้อยเป็นปีศาจด้านถ
หลังหรือเหนือล้ำยิ่งกว่า ที่สำคัญที่สุดพวกมันมีแม่ทัพบัญชาการศึกยี่สิบ
คน”

ในช่วงสองสามวันมานี้ มันนับว่าทุ่มเทความพยายามไปไม่น้อย ใน
รวบรวมข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกองโจรตระกูลหมิง

เสียดงจู่สลดมหายใจอย่างหนาวเหน็บใบหน้าขาวซีดเล็กน้อย นาง มิใช่
เป็นเพียงดอกไม้ประดับที่ไม่ล่วงรู้เรื่องราวทางโลก จำนวนนี้เป็น ตัวเลข
อันน่าตระหนกนัก สิบห้าส่วนในร้อยมีพลังฝึกปรือด้านถหลังหรือ
เหนือกว่า นี่หมายความว่าพวกมันมีปีศาจด้านถหลังมากกว่าสามพันคน
รวมกับยี่สิบแม่ทัพบัญชาการศึกด้านเจียง กองทัพโจรชบวนนี้น่า
สะพรึงกลัวเกินไปแล้ว!

นครมหาสันติแม่เต็มไปด้วยยอดยุทธ์จำนวนมาก หากเป็นการต่อสู้ ตัวต่อตัว แม่ทัพปีศาจด้านเจียงของฝ่ายตรงข้ามย่อมไม่ครนามือพวกมัน แต่หากเป็นศึกระหว่างกองทัพยี่สิบแม่ทัพด้านเจียงนำทัพนำทหาร ด้านถงหลิงสามพันคน เช่นนั้นเหล่ายอดยุทธ์แห่งนครมหาสันติก็ไม่ต่างกันใดจากอันธพาลต่างถิ่น ไม่มีโอกาสได้ชัยแม้สักส่วนเดียว

“หลังจากการบุกโจมตีทุกครั้งของพวกมัน หากเซลดสามารถเอาชนะสมาชิกเก่าของพวกมันได้ คนเหล่านั้นจะได้รอดชีวิตและเข้าแทนตำแหน่งของผู้แพ้ สมาชิกที่ฝ่ายแพ้ย่อมถูกกำจัดทิ้ง มีแต่หนทางตายสถานเดียว” จั่วต๋อกล่าวเสียงราบราบดวงตายิ่งมายิ่งลึกล้ำดำมืด

“พวกมันใช้วิธีการ เช่นนี้ สิ่งสมกำลังจะกล้าแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ หมิงฮุยเป็นอัจฉริยะผู้หนึ่งจริง ๆ และสิ่งที่มันมีฝีมือมากที่สุดเป็นศาสตร์อาคมหวงห้าม ด้วยอาคมหวงห้าม อันเลศล้ำของมัน จึงก่อร่างสร้างกองโจรที่แข็งแกร่งที่สุดขึ้นมาได้ และ ควบคุมฝูงโจรที่ดุร้ายกระหายเลือดกว่าสองหมื่นคนอย่างสมบูรณ์”

เสียงกู่ร้องรับฟังมากเท่าใด ใบหน้ายิ่งเผือดสีลงเท่านั้น นางยอมเคย ได้ยินชื่อเสียงอันฉาวโฉ่ของกองโจรตระกูลหมิงมาก่อน แต่ไม่เคยนึกฝันว่าพวกมันจะทรงพลังถึงเพียงนี้

นางผินระงับใจให้สงบเยือกเย็น “ไม่มีหนทางใดเลยจริง ๆ?”

จ้าวม่อสีหน้าราบเรียบ กล่าวราวกับกำลังบอกเล่าเรื่องดินฟ้าอากาศ “มิใช่ว่าพวกเราไม่มีข้อได้เปรียบ พวกเรามียอดยุทธ์มากกว่าพวกมัน ฝ่ายตรงข้ามแม้มีปิศาจด่านเจียงฉานน้อย แต่ในด้านของพลังฝีมือพวกมันไม่อาจเทียบกับพวกเราได้ หากยอดยุทธ์ฝ่ายเราสามารถจัดขบวนยอดยุทธ์ ร่วมแรงร่วมใจกัน อาจสามารถตีฝ่าออกไปได้”

เสียงกู่ไม่กล่าวคำใด นางค่อย ๆ เข้าใจว่าสถานการณ์ยังย่ำแย่กว่าที่นางคิดเอาไว้มาก

“แต่เจ้าย่อมทราบดี ยอดยุทธ์ฝ่ายเราแม้ล้วนมีพลังฝีมือร้ายกาจ เห็นคน แต่พวกมันก็ล้วนแล้วแต่มีความเป็นมาที่แตกต่าง มีความสัมพันธ์ อัน ซับซ้อน ยากที่พวกมันจะไว้วางใจผู้อื่นได้ พวกมันจะหวาดระแวงซึ่งกัน และกัน หากต่อสู้ถึงหัวงัดขั้นอันตราย มีพวกมันคนใดจะยินยอม ไว้วางใจคนที่อยู่ข้างกาย? ดังนั้นพวกมันไม่อาจรวมแรงรวมใจ เพราะ สุดท้ายก็ต้อง แตกกระจายเป็นเสี่ยง ๆ ย่อมไม่มีผู้ใดเหลือรอดไปได้เช่นกัน เว้นเสียแต่ว่า เป็นจอมปิศาจด้านไสว มิเช่นนั้นพลังฝีมือของคนผู้หนึ่ง ไม่มี ประโยชน์อัน ใดต่อสงครามระดับนี้”

จ้วม่อหนึ่งฉับไปครู่หนึ่ง จากนั้นกล่าวสืบทอดด้วยสุมเสียงมิสู้ดีอยู่บ้าง “ครา ครั้งนี้มีผู้คนมากมายเกินไป เกินความคาดหมายของข้าจริง ๆ”

“นี่แสดงให้เห็นว่าผู้คนเชื่อมั่นในตัวเจ้าอย่างลึกซึ้ง” เสี่ยงงูปลอบ อย่าง อ่อนโยน

จ๋วมือฝืนยิ้มขมขื่น “ก่อนหน้านี้แม้ว่าข้าจะวิตกกังวลไม่น้อย แต่ข้า เชื่อกัน
อยู่บ้างว่ามีโอกาสตีฝ่าออกไปได้ แต่ยามนี้ไม่มีทางอื่นอีกแล้ว ข้าได้ แต่
ต่อสู้อย่างเดียวเท่านั้น!”

“เรามีผู้คนมากกว่า” เสี่ยงงจู่กล่าวพลางฝืนเค้นรอยยิ้ม

“เหล่านี้ล้วนเป็นอาหารสัตว์กระสุนปืนใหญ่ที่แท้จริง หากมีเวลา มากกว่า
นี้ ข้าจึงไม่กลัวกองโจรตระกูลหมิงอะไรวุ่นวาย น่าเสียดายที่มีเวลา เพียงสาม
วันเท่านั้น!” จ๋วม่อแค่นยิ้ม

“ได้แต่เตรียมลับหอกให้เงวับ ที่สุดเท่าที่จะทำได้ ที่เหลือก็แค่รอรับ
ชะตากรรมของเรา!”

เสี่ยงจู่ถอนหายใจเบา ๆ “หลายวันมานี้ข้าเห็นเจ้าสงบเยือกเย็นยิ่ง ยัง
เข้าใจว่าเจ้ามีความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น ที่ไหนได้เจ้าไม่มีความเชื่อมั่น
เลยแม้สักส่วนเดียว!”

“เจ้าเข้าใจว่าสิ่งที่ข้ากล่าวในวันนั้นเพียงเพื่อกระตุ้นขวัญกำลังใจของ พวก มัณรี?” จั้วม่อสั่งศิระชะ “ข้าเพียงกล่าวออกไปตามที่ข้าคิด ข้าแม่เคย เผชิญ กับสถานการณ์คับขันอันตรายและแทบจะสิ้นหวังมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ สถานการณ์ที่อันตรายถึงเพียงนี้กลับเพิ่งเคยพบพานเป็นครั้งแรก แทบ จะ ไม่เห็นความหวังในชัยชนะแม้แต่หน่อย!”

เสียงกุ่มึงเงียบงันไปนาน จากนั้นร่องรอยตื่นตะลึงบนใบหน้าก็เลื่อน หาย นางจู่ ๆ แยมยิ้มออกมาอย่างฉับพลัน “วาจาของเจ้าล้วนชวนให้ออก สัน ขวัญแขวน แต่ไหนหากกลับไม่รู้สึกลัวตกกลัวสักเท่าใด? เมื่อลองคิด ทบทวนดู ข้าก็พบว่านั่นเป็นเพราะข้าทราบเจ้าไม่ใช่คนที่จะนั่งอมมือรอ รับความตาย”

“ยอมแน่นอน!” จั้วม่อหัวเราะยี้ฮิ ใบหน้าทอแววว่ำพ่น “ข้าไม่เคยมี นิสสัย ยอมให้ผู้คนทรมาน โดยไม่ตอบโต้”

เสียงงูพองต้องแย้มยิ้มออกมา จากนั้นจมลงไปในความเงียบงัน

จ๋วม่อก็นิ่งเงียบไปเช่นกัน รวากับว่ามันกำลังครุ่นคิดถึงเรื่องราวบาง
ประกาย

สองบุรุษสตรีนั่งเงียบ ๆ อยู่เคียงข้างกัน อาจบางครั้งใคร่รู้สัมผัสเสียงยัง บรรเจิด
เพริศแพรวเสียยิ่งกว่ามีเสียงอีก

“คราวครั้งนี้เรามุ่งเป้าที่อยู่สูงเกินไป” หมิงอวี๋เว่ยขมวดคิ้วแน่น ดวงตา ทอ
แวววิตกกังวล หลายปีมานี้กองโจรตระกูลหมิงกระทำการอย่างราบรื่น ไม่
เคยเผชิญพบปัญหาใด แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหลังจากการศึกครั้งนี้ นาม
ของพวกเขาจะเป็นที่รู้จักกันไปทั่ว

หมิงฮุยจ้องมองม่านน้ำสีดำที่อยู่ไม่ไกลออกไป ไม่มีรอยยิ้มโอ้อวดฯ เผย
ตามปกติ ท่วงท่าสภาวะสงบเงียบเคร่งเครียด คล้ายเป็นคนละคนกับผู้ที่

กล่าวสรรเสริญเฮฮากับจูเก็น มันพอฟังต้องยิ้มเล็กน้อย กล่าวอย่าง
เชื่อมั่นว่า

“โอกาสครั้งนี้ทั้งสถานการณ์และจังหวะเวลานับว่าสมบูรณ์ พร้อม ไม่มี
เหตุผลที่จะเกิดข้อผิดพลาด ต่อให้เพียงเพื่อกรงเล็บพิฆาต มังกรขึ้นเดียว
เราก็ต้องทำเช่นนี้อยู่แล้ว! ขุมกำลังของเราหากสูญเสียไป บ้าง ขอเพียงมี
เวลาซ่อมสามารถเติมเต็มได้ แต่โอกาสเช่นนี้หากพลาดไป ก็ยากที่จะหวน
คืนมาเป็นครั้งที่สอง”

มันลอยอยู่กลางอากาศ ยืนหยัดต้านสายลมแรง สีหน้าเชื่อมั่นอย่าง เปี่ยม
ล้น กล่าวอย่างถือดีว่า “เมื่อมีกรงเล็บพิฆาตมังกร โอกาสที่ข้าจะ ทะลวง
ฝ่าไปยังด่านไสว้ก็จะเพิ่มมากขึ้น เรามีกำลังคนและยอดฝีมืออย่าง
พร้อมสรรพ ขอเพียงข้าสามารถกลายเป็นจอมปิศาจด่านไสว้ เราจะมี
โอกาสผุดขึ้นในกลียุคนี้”

หมิงอวี๋เว่ยเริ่มรู้สึกว่เกอเกอของนางครั้งนี้มีความทะเยอทะยานมาก เกินตัวไปแล้ว นางแม่ไม่ต้องการเทอ่่างน้ำเย็นราดรดดับความหวังของมัน แต่ยังคงกัดฟันกล่าวว่า “แต่หลังจากศึกนี้เราจะล่่วงเกินขุมกำลั้ง มากมาย!”

หมิงฮุยหัวร่อเบา ๆ “มองผิวเผินคล้ายจะเป็นเช่นนั้น แต่สำหรับขุม กำลั้งเหล่านั้น ความสูญเสียนี้ไม่ใช่ความเสียหายร้ายแรง ผนวกกับสถานการณ์อ่อนไหวส่่มเสี่ยงในกลียุคเช่นนี้ พวกมันย่อมต้องรักษาขุม กำลั้งเอาไว้ พวกมันไม่สนใจจะเปลืองแรงกับเราผู้ใดจะกล่้าลงมือกับเรา? ยิ่งไปกว่านั้น หากข้าได้ครอบครองกรงเล็บพิฆาตมังกร กระทั่งขุมกำลั้งที่มี จอมปีศาจด่านไส่วังยังไม่กล่้าประมาทเรา”

“กรงเล็บพิฆาตมังกรเป็นเพียงศาสตรามาร...” หมิงอวี๋เว่ยขมวด คิ้ว

“มันมิใช่เพียงศาสตรามาร” หมิงฮุยสั่นศีรษะ สีหน้าท่าที่เต็มไปด้วย แรงปรารถนา “หากข้าครอบครองกรงเล็บพิฆาตมังกร ต่อให้คู่ต่อสู้เป็น จอมปีศาจด่านไส่วังยังมีโอกาสอยู่หลายส่วน”

“แต่ศาสตรามารที่ดูร้ายกระหายเลือดเช่นกรงเล็บพิฆาตมังกร มี เพียง
ปีศาจด่านไส่ว์เท่านั้นที่จะปราบพิชิตได้” หมิงอวี๋เวยกกล่าวเตือน

“มิจิด ปีศาจด่านเจียงคิตตะต้องกรงเล็บพิฆาตมังกร เท่ากับแสหาที่ตาย
แต่ข้ามีหนทาง” หมิงฮุยแถมยิ้มอย่างลึกลับ “หากข้าไม่มีความเชื่อมั่นไหน
เลยจะกระทำการหาญกล้าบ้าบิ่นถึงเพียงนี้? โอกาสดีเช่นนี้ตกมาถึง เรา
เพียงเพราะผู้อื่นยังต้องห่วงพะวงกับชื่อเสียงของนครมหาสันติ เมื่อไม่ มี
ใครกล้าลงมือ ผลประโยชน์ก็ต้องเป็นของเรา”

จากนั้นมันกล่าวอีกว่า “เงินผู้นี้นับว่ายอดเยี่ยม มันเพียงชักใยจาก เงามืด
มิหนำซ้ำยังคาดการณ์ไว้แล้วว่าข้าไม่สามารถต่อต้านแรงดึงดูดของ กรง
เล็บพิฆาตมังกรและหลักศิลาทักชะปีศาจได้ น่าเสียดายที่มันไม่มี
ความหวังจะบุกฝ่าไปถึงด่านไส่ว์ มิเช่นนั้น ตระกูลยักษ์เขาเขียวอาจหลุดเด่น
รุ่งโรจน์อย่างไม่เคยมีมาก่อน”

หมิงอวีเว่ยหวนคิดถึงท่วงท่าสภาวะและถ้อยคำของปู่เกิน ในดวงตา นาง
ทอประกายนิยมนมขมชื่นาบ “มิผิด ในบรรดาคนที่ข้าพบพานในช่วง หลายปี
มานี้ เป็นสมควรเป็นหนึ่งในบุคคลที่เลิศจ้าที่สุด อย่างไรก็ตาม ฟัง จาก
น้ำเสียงของมัน ดูเหมือนมันจะกริ่งเกรงเชื่อม่อเกอไม่น้อย เราสมควร
ต้องระวังคนผู้นี้”

“ต่อหน้ากองทัพ เหล่าคนที่เรียกตัวเองว่ายอดยุทธ์ไม่นับเป็นอะไร ได้”
หมิงฮุยกล่าวอย่างไม่ใส่ใจ

หมิงอวีเว่ยก็เพียงกล่าวเตือนไปเช่นนั้น ไม่ได้เก็บเอาเชื่อม่อเกอมา ใส่ใจ
มากมายอันใดเช่นกัน นางติดตามเกอเกอของนางทำศึกมานานปี เคย
เห็นอัจฉริยะนับไม่ถ้วนที่ต้องสังเวยชีวิตภายใต้คมศาสตราของกองทัพโจร
ตระกูลหมิง

นี่เป็นยุคสมัยของกองทัพ! อาจบางทีนางกังวลมากเกินไปเอง มองดูเก
อเกอที่มันอกมันใจ นางรู้สึกว่าเป็นนางหวาดวิตกมากเกินไปจริง ๆ

กองทัพโจรที่เกอเกอของนางทুমเทชีวิตจิตใจเพาะสร้างขึ้น ไม่เคย พ่ายแพ้
มาก่อน

นครมหาสันติแม้มียอดยุทธ์มากมาย แต่ไม่มีกองทัพ กองโจรตระกูลหมิงมี
ความถนัดชัดเจนในการรับมือเหล่าผู้คนที่เรียกขานว่ายอดยุทธ์ คราครั้งนี้
แม้มียอดยุทธ์มากไปสักหน่อย แต่ก็ไม่ใช่จำนวนที่จะมีคุณค่าหมาย หมาย
อันใดยังคงไม่มีสิ่งใดผิดแผกไปจากเดิมสิ่งที่นางเป็นกังวลอยู่บ้าง คือการ
บาดเจ็บล้มตายที่จะต้องมากขึ้นกว่าเดิมเท่านั้น

ผู้คนในนครมหาสันติไม่ใช่ทุกคนจะเล่นไปเข้าร่วมกับจ้าวมือ ในมุมหนึ่ง
ของเมืองมีคนกลุ่มหนึ่งรวมตัวกันอยู่ พวกมันคือเหล่าพันธมิตร คุณชาย
พิทักษ์บุปผา ทุกคนล้วนอยู่กันพร้อมหน้า รวมถึงบรรดาองครักษ์ ของพวก
มันด้วย

“คิดว่าม่านวารีจะสลายหายไปในวันพรุ่งนี้” นายน้อยที่เป็นผู้นำบอก กับ
พรรคพวก ใบหน้ามันซีดขาวราวคนตาย

นายน้อยท่านอื่น ๆ พอฟัง ล้วนหน้าเหือดสี “เป็นไปได้”

“เป็นความจริง? เจ้าได้ยืนยันมาจากที่ใด?” แต่ละคนซักถามกันแข็งแะ

“จากอีกฟากหนึ่ง” หวังคนกล่าวสืบทอดด้วยสีหน้าหนักอึ้ง “พรุ่งนี้คง เป็น
วันที่ยุ่งยากมาก” จากนั้นพลันถามว่า

“กองกำลังเสริมของพวกเขาเจ้า เดินทางถึงที่ใดแล้ว?”

“พวกมันสมควรมาถึงในไม่ช้า!”

“ยังคงเร็วเกินไป!”

“พวกมันสมควรมาถึงในอีกเจ็ดแปดวัน!”

ในเวลานี้เอง หนึ่งในบรรดานายน้อยพลันชูมือขึ้น กล่าวว่า “ท่านลุง ของข้าส่งข่าวมาเมื่อสามวันก่อน บอกว่าพวกมันอาจมาถึงในวันมะรืน”

หวังคุณคึกคักขึ้นอีกไซ “พวกมันมีคนมากเท่าใด?”

“เป็นกองทัพขบวนหนึ่ง แต่ข้าไม่ล่วงรู้จำนวนที่แน่ชัด” นายน้อยผู้นั้นกล่าวอย่างเรียบ ๆ ร้อย ๆ มันผู้นี้แซว ตระกูลของมันมีรากฐานลึกล้ำ

หวังคุณอดลิงโลดยินดีไม่ได้ “ประเสริฐ! กองพันตระกูลถูกเป็นยอด กองทัพที่แข็งแกร่ง เรามีหนทางรอดแล้ว!”

จากนั้นนายน้อยบางคนก็รายงานว่ากองกำลังเสริมที่ตระกูลของพวกเขา มั่น
ส่งมา สมควรอยู่ไม่ไกลจากนครมหาสันตินัก และพวกมันส่วนใหญ่ส่ง
กองพันประจำตระกูลมา

หอสมบัติมหาสันติดึงดูดใจตระกูลเหล่านี้อย่างรุนแรง การที่พวกมัน ล้วน
ส่งกองพันที่ร้ายกาจของตระกูลออกมา บ่งบอกถึงความมุ่งมั่น ปราศ
ของพวกมันอย่างชัดเจน

“แล้วพรุ่งนี้จะทำอะไรเล่า?” นายน้อยผู้หนึ่งถามขึ้นอย่าง กะทันหัน ทุก
ผู้คนกลายเป็นเงียบกริบ พวกมันหันไปมองหวังคนเป็นตาเดียว

หวังคนแหม้มยิ้มเยือกเย็น พลาทกล่าว “พวกเจ้าหลงลืมฝ่ายนั้นไปแล้ว ร?
พวกมันมีผู้คนมาก เป็นเป้าหมายที่ใหญ่โตกว่าพวกเรา กองโจร ตระกูล
มิงยอมต้องจัดการกับพวกมันก่อน พวกมันยังต่อต้านแข็งขึ้นหนัก หน่วง
เท่าใด ก็ยิ่งช่วยถ่วงเวลาให้เราได้มากเท่านั้น” จากนั้นกล่าว เตือน
อย่างเคร่งเครียด

“ท่านทั้งหลาย หลบซ่อนตัวกันให้ดี อย่าได้นุ่มบ่าม ออกไปข้างนอก หาก
เจ้าตอแยกองโจรตระกูลหมิง พวกเราล้วนไม่มีผู้ใด รอดไปได้!”

ทุกคนเห็นพ้องต้องกัน

หวังคุนยังไม่ลืมเสริมสร้างขวัญกำลังใจให้แก่พวกมัน “หลังจากผ่าน ไป
สองสามวันกองทัพของพวกเราสมควรเร่งรุดมาถึง ถึงยามนั้นทั้งสอง ฝ่าย
ล้วนต่อสู้กันจนราบดาเจ็บบอบซ้ำ นั่นจะเป็นโอกาสที่ดีที่สุดสำหรับเรา!”

คนทั้งกลุ่มคึกคักขึ้นอีกโข พวกมันสนทนาอย่าง ออกรส
ไม่ว่าจะเป็นการเชนฆ่ากองโจรตระกูลหมิงกับเชียวม่อเกออย่างไร เอย จะ
สร้างความประทับใจให้แก่กงจู่ทั้งสามอย่างไรเอย ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นเงา
ร่างสองสายที่ลอบสนทนากันในมุมมืด

“คราวนี้เราทำอะไร?” หนานเหมินเสวี่ยกล่าวเสียงลึก “หลักศิลา ทักษะ
ปีศาจแม้ถูกกระปี่ของหลินเชียนทำลายไป แต่ทรงเล็บพิฆาตมังกรก็ มิใช่
ธรรมดาสามัญ ข้าจึงไม่เชื่อว่าอวี๋ไส่วจะไม่หวั่นไหวใจ”

คนลึกลับแยมยิ้มเล็กน้อย “เมื่อถึงเวลาเจ้าก็จะรู้เอง”